

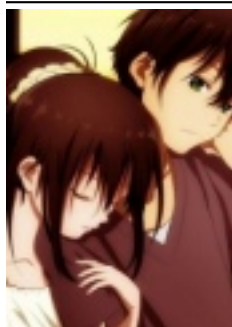
Phi Vụ Cừ Non

Contents

Phi Vụ Cừ Non	2
1. Lời Mở Đầu.	2
2. [Phần 1] - Chương 1. Mua Dây Buộc Minh.	2
3. [Câu Chuyện Nhỏ Số 1 - Hậu Socola]	7
4. Chương 2. Cáo Già Đóng Giả Cừ Non.	8
5. Chương 3. Đi Cửa Sau.	14
6. Chương 4. Cho Cừ Ăn.	19
7. Chương 5. Cừ Và Tin Đồn.	25
8. Chương 6. Khi Cáo Đi Vắng.	28
9. Chương 7. Cừ Ăn Thịt Cáo.	34
10. [Câu Chuyện Nhỏ Số 3 - Cánh Tay Bó Bọt Của Cáo.]	42
11. Chương 8. Con Thịnh Nộ Của Cừ.	42
12. Chương 9. Điểm Yếu Của Cáo.	49
13. [câu Chuyện Nhỏ Số 4 - Chuyện Tình Của Khủng Long - Part 1]	55
14. Chương 10. Ba Con Heo Không Bằng Một Con Cừ.	56
15. [câu Chuyện Nhỏ Số 5 - Chuyện Của Nhà Heo - Cừ & Bà Lão Tác Giả Kio]	64
16. Chương 11. Những Người Buồn Dưa Bở.	65
17. [Câu Chuyện Nhỏ Số 6 - Tờ Giấy Bị Lãng Quên.]	76
18. [Câu Chuyện Nhỏ Số 7 - Chuyện Tình Của Khủng Long - Part 2]	77
19. Chương 12. Nỗi Lòng Của Cừ.	78
20. Chương 13. Khi Nào Thì Lợn Lái Biết Leo Cây?	88
21. Chương 14 : Tình Cũ Không Rủ...chẳng Tới!	98
22. Chương 15. Ngày Của Cáo.	105
23. [câu Chuyện Nhỏ Số 6 - Sa-wat-di.]	120
24. [câu Chuyện Nhỏ Số 7 - Hủ Nam[1]]	121
25. Chương 16. Cơ Hội Cuối Cùng Của Cừ. Sự Khởi Đầu Của Cáo.	122
26. [Câu Chuyện Nhỏ Số 8 - Nhớ Nhưng]	131
27. [Câu Chuyện Nhỏ Số 9 - Tiếng Anh Cho Người Mì]	133
28. [câu Chuyện Nhỏ Số 10 - Lịch Sử Của Từ “draconian”.]	134
29. [câu Chuyện Nhỏ Số 11 - Cừ Và Bà Lão Tác Giả Kio.]	134
30. Chương 17. ” Hi Summer.” - Phần 1.	135
31. [Câu Chuyện Nhỏ Số 12 - Ấn Tượng Lần Đầu.]	139
32. [Câu Chuyện Nhỏ Số 13 - Kelvin]	140
33. Chương 17. “hi Summer” - Phần 2.	141
34. Chương 18. ” Hi Rain”.	143
35. Chương 19. Hormone Oxytocin[1].	146
36. Chương 20. Tình Cảm Của Cừ.	163
37. Chương 21. - Phần 1 -	174
38. Chương 21 - Phần 2 -	186
39. [Phần 2]	189
40. 1. Khôi Vĩ.	189

41. 2. Hoàng Minh.	196
42. 1. [Funny] Cuộc Đàm Phán Của Phương Loan, Cẩm Vân Và Bà Lão Tác Giả Kio.	205

Phi Vụ Cừ Non

Giới thiệu

[Dành tặng cho các bạn Cừu nhỏ bé của tôi] Du - cô sinh viên năm ba khoa tiếng Anh đem lòng y

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-vu-cuu-non>

1. Lời Mở Đầu.

Du - cô sinh viên năm ba khoa tiếng Anh đem lòng yêu mến một chàng trai trên mạng - Rain.

Du rất muốn gặp Rain để nói cho anh biết tình cảm của mình nhưng Rain luôn từ chối cuộc hẹn của cô. Du phỏng đoán và từng nghĩ Rain là Hoàng Minh - chàng trai học trên cô một khóa và là niềm mơ ước của tất cả sinh viên nữ trong trường.

Vào một ngày đẹp trời, Rain đồng ý gặp Du. Cũng trong ngày hôm ấy, Hoàng Minh xuất hiện trên sân thượng trường của cô - địa điểm hẹn gặp mặt bí mật.

Du lấy hết dũng khí để đưa lá thư tỏ tình của mình cho Hoàng Minh - người mà cô nghĩ là Rain. Nhưng trở trêu thay, lá thư ấy lại rơi vào tay Khôi Vĩ - nam sinh viên năm nhất ngỗ ngược và hách dịch.

Cũng từ lúc ấy, cuộc sống của Du trở nên rối reng với những tình huống dở khóc dở cười do Khôi Vĩ bày ra.

2. [Phần 1] - Chương 1. Mua Dây Buộc Mình.

[Gần trưa, không gian yên tĩnh trong kí túc xá của trường đại học H bị huyền não bởi tiếng hò hét cổ động ầm ĩ. Sinh viên các phòng đồng loạt mở cửa ngó ra ngoài. Hóa ra tiếng hò hét này có nguồn gốc từ phòng của Hạ Thiên Du năm ba khoa tiếng Anh.

Hạ Thiên Du dáng người mảnh khảnh, tóc đen dài ngang lưng đang đứng ở cuối hành lang vẫy tay chào ba người bạn cùng phòng. Ba người bạn cùng phòng của Hạ Thiên Du đều béo tròn béo trọc, lần lượt từ trái sang phải là Tuyết Mai, Cẩm Vân và Phương Loan. Cả ba đều đeo băng zôn khẩu hiệu, khí thế tưng bừng như trong team cổ động, liên tục hô vang ” Hạ Thiên Du, chai zô, chai zô”.

Cuối hành lang, Hạ Thiên Du khẽ mím môi gật đầu, đoạn nắm tay lấy đà quyết tâm nhằm thẳng hướng sân bóng rổ nhিপ bước một hai.

Sinh viên trong kí túc xã ngỡ ngàng hỏi nhau; Hạ Thiên Du đang chuẩn bị đi thi đấu sao?]

Tôi hít một hơi căng đầy lồng ngực, chậm chậm tiến lại gần phía sân bóng. Sinh viên trong trường đã về hết, chỉ còn một nam sinh đang một mình ném bóng vào rổ. Tôi siết chặt tay vào gấu áo, hắng giọng.

- Này. Khôi Vĩ.

Hắn ngừng ném bóng, quay sang nhìn tôi. Tôi bặm môi, vận hết khí công trong người rồi xỏ ra một tràng.

- Lá thư lần trước là tôi đưa nhầm. Đối tượng của tôi không phải là cậu.

Hắn khẽ giật mình, trong mắt ánh lên một tia cười, nhếch môi nhả ra một từ.

- Okay!

Tôi gật đầu, ho khan một cái, giọng đánh lại.

- Vậy nên cậu phải dừng ngay mấy việc tặng hoa, tặng quà, tặng socola cho tôi lại! Dừng ngay!

Hắn nhíu mày.

- Chị không thích Socola sao?

- Không. - Tôi đáp thẳng thừng.

- Lí do?

- Kể từ lúc ăn Socola của cậu, 3 đứa bạn cùng phòng tôi đã béo lùn quay như đàn lợn! – Tôi vọt miệng.

- À ra thế.

- Rồi. Sao nữa. Kết quả ra sao? Cuối cùng thế nào?

Vừa về đến kí túc xá, một đám bạn đã chạy tới hỏi dồn dập. Tôi bơ bọn nó, lăn ra giường, thều thào.

- Là người của hắn rồi.

Cả hội la hét om sòm, Tuyết Mai chạy tới bên giường, kéo người tôi dậy, nói như rên lên.

- Du. Mày bị ăn rồi ư? Out rồi ư? Dừng cuộc chơi rồi ư?

Tôi ngờ ngạc nhiên hỏi lại.

- Ý mày là sao?

- Mày nói mày đã là người của hắn. Mày bị ăn rồi à?

Tôi cười méo xệch.

Chính xác là lúc đó, sau khi nói với tôi ba chữ ” À, ra thế”. Hắn cúi đầu thấp xuống, ghé sát vào tai tôi, rồi nhả ra từng từ một, rành mạch.

- Bạn chị đã ăn Socola của tôi, vậy nên chị phải nộp mạng cho tôi!

Từng từ của hắn tựa như từng quả tạ đè lên ngực tôi. Mạch máu trên mặt tôi như bị rút hết. Chân nhũn như bún. Tôi nuốt nước bọt rồi quay gót phóng như bay chạy một mạch về kí túc xá, ngay cả một cái ngoái đầu lại cũng không dám.

- Mày không nói gì thêm mà bỏ chạy, hành động này có khác nào tự thừa nhận mày sẽ nộp mạng cho tên nhóc đó?! – Cẩm Vân đẩy gọng kính từ tốn đả thông tư tưởng cho tôi.

Tôi tự gõ vào đầu mình một cái, lăn kên ra giường, ai oán kêu.

- Chúng mày à. Tao chết chắc rồi.

Phương Loan nhìn tôi bằng ánh mắt cảm thông sâu sắc.

- Không sao mà. Không sao đâu. Hãy vui lên đi. Ngoại trừ vấn đề tuổi tác ra thì Khôi Vĩ cũng khá được.
Tôi thều thào hỏi lại.

- Đổi lại là mày thì mày có vui được không?

Phương Loan ngẩn người, rụt rè lắc đầu. Hai đứa quần chúng kế bên cũng ái ngại nhìn nhau.

Tôi bơ chúng nó, ôm chiếc Laptop lên thư viện.

Nhìn hộp thư Messenger lạnh ngắt mà lòng dạ tôi sôi sùng sục. Đã hơn tháng rồi. Hơn tháng rồi cái tên chết dẫm có tài khoản Chat là Rain ấy không hề xuất hiện, hắt im thin thít và lặn mất tăm.

Gieo cho người khác vô vàn cái mộng tưởng rồi rụt đầu biến mất. Rõ là quân độc ác!

Vậy mà tôi đã từng hi vọng ở cái con người độc ác này cơ đấy. Từng hi vọng rằng Rain chính là Hoàng Minh.

Hoàng Minh học trên tôi một khóa. Anh là chàng trai tuyệt vời nhất mà tôi từng biết. Anh rất nổi bật. Rất hấp dẫn. Rất chói lóa. Và cũng vì anh rất chói lóa nên tôi không dám lại gần anh, mà chỉ khờ khờ ngắm anh từ xa. Một lần Chat với Rain, tôi có hỏi. " Rain, tên cậu là gì?" Rain đáp " Tên tớ là Hoàng Minh".

Kể từ ngày đó, tôi càng có động lực để nuôi hi vọng Rain là anh. Rồi lần khác, Rain lại hé lộ trường Rain học là trường đại học H. Tim tôi như muốn nổ tung, trường H là trường tôi và cả trường chỉ có một Hoàng Minh - là anh.

Tôi mạnh dạn hẹn gặp Rain. Rain đồng ý. Mọi chuyện cứ như là một câu chuyện tình yêu cổ tích giữa đời thường.

Nhưng có ai nói cho tôi hay, cái tên nhóc Khôi Vĩ kia, tại sao, tại sao, tại sao lại xuất hiện vào đúng ngày hôm đó? Vào cái khoảnh khắc đó???

Khi cánh cửa sân thượng hé mở, người nhận lá thư của tôi là Khôi Vĩ! Tôi trở mắt nhìn cậu ta, cậu ta cũng trở mắt nhìn lại tôi. Tôi thều thào hỏi.

- Cậu là Hoàng Minh à?

Cậu ta lạnh lùng đáp.

- Không. Tôi là Khôi Vĩ.

Mặt tôi xanh như tàu lá. Khôi Vĩ? Khôi Vĩ năm nhất có phải không? Chính là hần! Tôi chết chắc rồi!

Tôi nuốt nước bọt đánh "ợc" rồi Co giò bỏ chạy!

Giấc mộng tiêu tan trong giây lát, viễn cảnh dở khóc dở cười bắt đầu từ đó.

Khôi Vĩ hẹn gặp tôi ngay ngày hôm sau. Chính xác hơn là nó chặn tôi ở cổng trường, giọng đầy đe dọa.

- Tôi đã đọc bức thư chị đưa cho tôi.

Tôi bị Khôi Vĩ dồn vào sát mép tường, ú ớ không biết trả lời thế nào. Nó chớp thời cơ đó, búng tay một cái.

- Được. Tôi cho phép chị thích tôi!

Xong xuôi, nó phóng xe mất hút.

Ban đầu tôi nghĩ Khôi Vĩ là tên nhóc năm nhất kì cục và quái đản, nó rảnh rỗi và nó đang kiếm việc để làm, hay đại loại là nó chưa từng được ai viết thư tỏ tình cho nên đâm ra bị ảo tưởng. Nghĩ vậy nên tôi không bận tâm.

Cho đến khi. Cả kí túc xá biết. Cả khoa tiếng Anh biết. Cả trường biết. Biết rằng tôi viết thư cho Khôi Vĩ.

Hai ngày sau đại họa lá thư ở sân thượng đại học H, nó ngang nhiên cho người mang đến kí túc xá của tôi, mỗi ngày một bông hoa hồng, 4 hộp Socola và rất nhiều quà tặng đi kèm.

Ba đứa bạn cùng phòng tôi như mèo vớ được mỡ, cả lũ hòa nhau ăn hết Socola và nhất quyết vun vén chuyện tình cảm của tôi với Khôi Vĩ.

Gì chứ. Tôi sợ nó còn không hết!

Khôi Vĩ là sinh viên năm nhất nhưng thành tích thì dày hơn cả quyển lịch sử trường tôi. Khôi Vĩ nổi tiếng chơi bời, nghịch ngợm, phong cách ăn mặc quái dị và là một tên cao thủ trong chuyện tình cảm. Nghe đồn Khôi Vĩ không quen bất kì cô gái nào quá 1 ngày. Không nói chuyện quá 5 câu. Nghe thêm Khôi Vĩ là đại ca của một tổ chức xã hội đen nào đó. Nghe nữa, Khôi Vĩ cậy quyền lộng hành uy hiếp sinh viên trong trường. Ngay cả sinh viên năm tư cũng phải nể mặt Khôi Vĩ. Chốt: Khôi Vĩ là một phần tử hiếu chiến, một quân tài phiệt độc ác.

Vậy mà bỗng dưng, nó công khai theo đuổi tôi. Nó đi theo tôi. Nó cười với tôi. Và sinh viên trong trường nhìn tôi như một đại tỉ có bí kíp võ công thần chưởng cao siêu đến mức có thể thu phục được Khôi Vĩ. Tôi càng giải thích, họ càng nghi ngờ. Vậy nên, tôi phớt mặc, tôi tỉnh bơ trước tin đồn trong trường, không hề rung động trước quà cáp và nhất là giữ vững kế hoạch phớt lờ mọi hành động của Khôi Vĩ.

Tôi ôm ấp cái hi vọng hão huyền rằng ” Sớm muộn gì nó cũng Log Out và dừng cuộc chơi thôi.” Nhưng mà tôi đã tính nhầm! Cái tên sinh viên kì quái năm nhất Khôi Vĩ ấy, vẫn duy trì trạng thái đó trong suốt một tháng ròng. Socola và quà cáp vẫn tới tấp bay đến kí túc xá. Điều đáng nói là nó còn tặng riêng Socola cho 3 người bạn cùng phòng của tôi.

Lũ bạn cùng phòng sau khoảng thời gian ăn chán chê Socola, đứa nào đứa nấy tăng cân, béo tròn béo trực như đàn lợn, lúc bấy giờ tâm trí mới sáng, thấu hiểu nỗi khổ tâm của tôi, chúng nó bàn nhau rồi đưa ra mưu kế ” Nên nói thẳng với Khôi Vĩ. Và phải bằng một cách đoạn tuyệt nhất!”.

Và thế là có câu chuyện sáng nay ở sân bóng rổ.

Chẳng thà tôi cứ im lặng mặc xác Khôi Vĩ như những gì nó đã làm trong hơn tháng qua còn hơn là tự vác xác đến và mở lời với nó. Để rồi nó nói : “Bạn chị đã ăn Socola của tôi, vậy nên chị phải nộp mạng cho tôi!”

Cừu đã què bấy giờ thành Cừu thọt! Cừu đã thọt rồi lại còn nghe lời bầy Lợn vút xe lăn đi!

Nhưng mà Khôi Vĩ, nó đang tính chuyện gì thế? Định bày trò trêu chọc bà chị già này ư? Định dụ tôi vào tròng tình ái rồi co giò đập tôi một phát ư? Hừ. Một tháng qua đã là quá đủ rồi. Tôi phải kết thúc mọi chuyện, càng sớm càng tốt!

Hôm sau, vừa tan giờ học tôi xông thẳng tới tòa nhà của sinh viên năm nhất.

Từ xa đã thấy Khôi Vĩ bao quanh bởi một nhóm sinh viên mặt non choẹt nhưng ăn mặc quái dị, tóc tai đứa nào đứa nấy nhuộm xanh đỏ đủ cả. Khôi Vĩ đứng giữa, liên tục bấm điện thoại. Dáng người cao ráo, tóc chuốt keo thẳng thướt, tai xỏ khuyên.

Tôi còn chưa kịp mở miệng gọi thì nó đã nhìn thấy tôi. Rẽ đám đông, Khôi Vĩ bước tới, hất hàm hỏi.

- Chị đến tìm tôi à?

Tôi nuốt khan.

- Ừ. Có chuyện cần nói.

Khôi Vĩ nheo mắt.

- Quan trọng không?

Tôi gật đầu.

- Rất quan trọng.

- Vậy đi theo tôi.

Tôi còn chưa kịp phân tích lời nói của nó thì nó đã kéo tay tôi lôi đi trước sự ngỡ ngàng của đám sinh viên năm nhất.

...

- Chị ngồi đi.

Tôi gật đầu, ngồi xuống chiếc ghế mà Khôi Vĩ chỉ. Khôi Vĩ ngồi ở chiếc ghế đối diện, nhanh chóng mở lời.

- Chị có chuyện gì cần nói vậy?

Tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Khôi Vĩ, từ tốn đáp.

- Về chuyện của chúng ta.

Khôi Vĩ có vẻ rất hứng thú. Hai tay đan vào nhau, hờ hững gật đầu.

- Okay! Chị có thể bắt đầu.

Tôi ngồi thẳng người, nét mặt hết sức nghiêm túc, chậm rãi mở lời.

- Thứ nhất. Như cậu biết đấy, vấn đề này tôi đã giải thích rất nhiều rồi. Hơn một tháng trước, lá thư tôi đưa cho cậu là một sự nhầm lẫn. Thứ hai. Tôi không thích cậu. Thứ ba. Tôi không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện vô bổ. Cậu hiểu chứ?

- Hiểu.

- Thật may là cậu đã hiểu.

- Hiểu rồi thì làm sao?

Ruột gan tôi lẫn lộn. Tôi gần như gào lên.

- Hiểu rồi thì làm ơn dừng ngay mấy trò đùa của cậu lại đi. Bà chị này không có thời gian rảnh để chơi trò tình ái với con nít. Tôi còn rất nhiều việc cần phải làm – Tôi dừng lại thở hổn hển, sau mới có sức bổ sung thêm một câu cầu khiến - Làm ơn hãy tha cho tôi.

Công nhận khẩu khí to đúng là có hiệu lực. Khôi Vĩ im re. Nó chăm chú theo dõi cốc trà đang bốc hơi nghi ngút trên bàn, nét mặt trầm ngâm. Để Khôi Vĩ hiểu thêm, tôi cố nhồi thêm vài chữ nữa.

- Vậy là mọi chuyện được xóa bỏ. Từ ngày mai cậu hãy chấm dứt việc gửi Socola tới phòng tôi. Bây giờ thì tôi phải về.

Khôi Vĩ chợt ngẩng đầu lên nhìn tôi, miệng kéo thành một nụ cười như có như không. Nó gật đầu.

- Okay! Tôi sẽ không làm phiền chị nữa.

Nghe câu này của nó, tôi cảm giác như hòa bình vừa được lập lại, vui sướng reo lên.

- Ôi. Cảm ơn cậu. Thật tốt quá.

- Nhưng...

Cái từ nhưng của nó khiến tim tôi đập loạn xạ, tôi nuốt khan, lắp bắp hỏi lại.

- Nhưng sao?

Nó nhếch môi cười, đôi mắt đen sượt qua tôi, chậm rãi nói.

- Hãy trả lại quà cho tôi trước đã!

Miệng tôi há hốc.

- Ôi. Đúng là mua dây buộc mình, mua dây buộc mình mà.

Tôi rít lên khi về đến kí túc xá rồi lăn kềnh ra giường.

Cầm Vân cúi xuống dịu dàng vỗ vỗ vào tay tôi, an ủi.

- Không sao. Bọn này sẽ trả hết số Socola đó. Du, mày nói đi. Tổng cộng hết bao nhiêu?

- Một trăm triệu.

- Hả???

Cầm ba đứa cùng phòng rơi lộp bộp xuống đất. Tôi liếc nhìn phản ứng của chúng nó, hai hàng nước mắt lặng thầm chảy trong lòng.

Phương Loan nằm trên giường nghe vậy thì ngó xuống, cười hì hì.

- Đúng là tiền nào của nấy. Nói thật là tao chưa bao giờ thấy loại Socola nào ngon như của Khôi Vĩ chúng mày ạ.

Tôi ôm mặt đau khổ không nói lên được lời nào.

Phía bên cạnh, giọng Tuyết Mai the thé.

- A. Tao biết rồi. Quy đổi trách nhiệm đi. Nhỏ Cầm Vân ăn nhiều nhất, vậy phải nộp 50% số tiền. Phương Loan, mày nộp 45% số tiền. Mà nói thật với chúng mày, 5% còn lại có bán tao đi cũng không đủ đâu.

Cả lũ nhao nhao bàn cãi, tôi biết tổng bây giờ mà có mang 3 đứa chúng nó bán cho cửa hàng thịt lợn thì chắc gì đã đủ một nửa số tiền Socola trong vòng hơn 1 tháng kia. Xem ra, tôi phải liều chết một phen rồi.

Khi ấy, Khôi Vĩ nói. " Nếu chị không đủ tiền trả Socola cho tôi, thì hãy đến đây học hộ cho tôi trong vòng 2 tháng. Sau 2 tháng, chị được tự do."

Bây giờ, Tuyết Mai cười dịu dàng.

- Này Du, mày biết thừa là bọn tao không thể trả lại số tiền Socola trót ăn rồi. Coi như mày vì bạn bè mà hi sinh một phen. – Tuyết Mai ân cần vuốt tóc tôi, thì thầm - Huống hồ, lịch học của mày là buổi sáng. Lịch học của Khôi Vĩ là buổi chiều. Hoàn toàn không ảnh hưởng tới nhau.

Phương Loan từ giường bên kia cũng chạy đến, rủ rủ.

- Du à. Mày biết đấy, trong trường chỉ có sinh viên năm tư và năm nhất là nhiều đại mỹ nam, mà giờ năm tư chuyển qua dãy nhà ở ngoại ô rồi. Năm nhất bây giờ là hàng hiếm đấy.

Nghe tới đây, tôi chồm dậy hỏi.

- Sao? Sao cơ? Sinh viên năm tư chuyển chỗ học rồi à?

Phương Loan gạt đầu.

- Chuyển qua khu nhà của trường đại học H phía ngoại ô. Tầm hơn hai tháng. Làm đồ án mới.

Tôi thần thờ.

Vậy chẳng nào, thời gian trước tôi lên thư viện thi thoảng lại gặp anh, thời gian gần đây thì không còn nhìn thấy anh ở thư viện nữa. Rain biến mất, anh cũng biến mất. Tôi đã từng có ý nghĩ hỏi anh về Rain. Nhưng sau sự cố lá thư kia, toàn trường ai cũng nghĩ tôi và Khôi Vĩ là một đôi, tôi không còn đủ dũng khí tìm anh nữa.

Một ý nghĩ lóe lên, sao tôi không nhân cơ hội anh không có ở trường để giải quyết mọi hiềm lăm với Khôi Vĩ, và khi anh quay lại trường, tôi sẽ mạnh dạn đến gặp anh?

Vì tương lai, bà chị này liều mạng vậy!

3. [Câu Chuyện Nhỏ Số 1 - Hậu Socola]

Sau hơn tháng ăn Socola chùa, Tuyết Mai, Phương Loan và Cầm Vân béo ục ịch.

Cả ba đã quyết định mở hội bàn tròn nghiêm túc bàn bạc về vấn đề giảm cân.

Buổi tối, Hạ Thiên Du rủ ba bạn cùng phòng đi ăn cơm thì cả ba một mực từ chối. Hạ Thiên Du chớp chớp mắt kinh ngạc. Tuyết Mai lên tiếng bảo vệ chủ nghĩa tuyệt thực của hội.

- Bọn tao quyết định rồi, bọn tao phải giảm béo.

Hạ Thiên Du cười cứng ngắc.

- Bỏ bữa hết hả?

Phương Loan gật đầu.

- Ủ. Ba bọn tao sẽ không ăn bất cứ cái gì vào buổi tối.

Hạ Thiên Du đã hiểu ra vấn đề, liền quan tâm hỏi một câu.

- Chúng mày định giảm cân thế nào?

Tuyết Mai lần nữa lại thay mặt cả hội lên tiếng.

- Mỗi chiều sau giờ học bọn tao sẽ đi bộ.

Hạ Thiên Du nghe vậy thì xua tay.

- Chúng mày đừng hi vọng giảm cân bằng việc đi bộ. Đấy, chúng mày xem, Trư Bát Giới đi cả vạn dặm cũng chẳng gầy đi được cân nào. Hơn nữa họ còn ăn chay!

Sắc mặt 3 người bên cạnh đành lại, mặt mũi cả 3 tối sầm. Động lực của ba người béo mới bừng sáng đã bị thui chột bởi một Hạ Thiên Du mỏng manh.

Chậc!

4. Chương 2. Cáo Già Đóng Giả Cừ Non.

- Vậy là chị đồng ý?

Tôi nhìn nó bằng nửa con mắt. Gật đầu.

- Và chị sẽ không bao giờ hối hận.

Tôi thở dài đánh sụt. Gật đầu lần nữa.

Khôi Vĩ búng tay một cái rồi rút trong cặp ra một tờ giấy, đẩy qua chỗ tôi, nói.

- Đây là thời gian biểu học chính của tôi.

Đúng như lời Tuyết Mai nói, lịch học của Khôi Vĩ hoàn toàn vào các buổi chiều, thôi thì cứ coi như thời gian này các buổi chiều tôi đi học cải thiện môn vậy!

Tôi rầu rĩ.

- Được rồi. Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ đi học thay cậu. Tôi về trước.

Nó chặn ngang.

- Trước khi bắt đầu có vài quy định

- Quy định? - Tôi ngẩng đầu lên hỏi lại.

- Đúng - Nó gật đầu.

Tôi miễn cưỡng ngồi lại. Nó cười gian xảo, chậm rãi nói.

- Tất cả những việc liên quan đến việc học. Chị phải làm thay tôi.

Tôi nhú mày nghĩ ngợi. Nó căn bản là một tên nhóc năm nhất lười học, ngỗ ngược, ngang tàng. Việc học đối với nó không khác nào cực hình. Mà có thằng tù khổ sai nào lại thích dùng cực hình mỗi ngày đâu. Xem ra thời gian học cũng chỉ gói gọn trong 5 tiết buổi chiều thôi. Nghĩ đến đây, tôi tặc lưỡi.

- Được.

Nó ung dung tự đắc.

- Tiếp theo, nguyên tắc chị cần nhớ : Điều thứ nhất. Tôi luôn đúng. Điều thứ hai. Nếu tôi sai, xem lại điều một.

Tôi suýt ghen. Nguyên tắc thổ phỉ lâm tặc nào vậy? Tôi gần giọng.

- Thật hoàng đường. Vô lí.

Nó nhún vai nói tiếp.

- Trong phạm vi nội dung học.

Nghe thêm câu này tôi mới thấy xuôi tai. Cái tên Khôi Vĩ này việc học còn nhắc đến mức tìm người học hộ mà nó lại muốn khẳng định nó luôn đúng. Ồ. Cũng đúng. Nó đúng hay nó sai thì mặc xác nó, liên quan gì đến tôi đâu.

Tôi liếc xuống đồng hồ, vờ vịt tỏ vẻ đang vội.

- Còn chuyện gì nữa không? Tôi phải về bây giờ.

Nó đẩy ghế đứng dậy, chống hai tay xuống bàn, nhướn người về phía tôi, trong ánh mắt lóe lên một ánh nhìn kì quái.

- Nhớ là nếu chị từ bỏ, chị sẽ phải là bạn gái của tôi!

...

- Đây này, đây này. Mà nhìn đường tình duyên của mà xem, mà chỉ hợp với những chàng trai kém tuổi thôi. Theo như suy luận logic của tao thì thằng nhóc Khôi Vĩ đó đang có ý cửa cẩm mà ấi.

Tôi rụt tay lại, hốt hoảng.

- Mà thấy thế hả?

- Ừ. Mà nghĩ xem, vì sao Khôi Vĩ lại có thể kiên trì tặng quà cáp cho mà trong suốt thời gian qua. Cứ cho là Khôi Vĩ có ăn dưa bở bức thư của mà đi chẳng nữa thì sau khi nghe mà giải thích, lẽ ra nó phải rút lui chứ?

Tôi ngây ngô hỏi lại.

- Thế là vì sao?

“Cốc” - Tuyết Mai gõ vào đầu tôi một cái. Nó nghiêm túc khẳng định.

- Là Khôi Vĩ thích mà. Là thật.

Tôi la oai oái.

- Khụ. Mà nói điều gì thực tế một chút được không? Dù có dùng đầu ngón chân cái để suy nghĩ thì thằng nhóc đó làm sao có thể thích tao được.

- Sao lại không thể? Mà này, có một hàng dài các em nữ năm nhất, năm hai, mấy nhỏ cùng khóa và thậm chí cả mấy bà cô năm cuối cũng xếp lớp muốn như mà mà không được đấy. Mà thử với Khôi Vĩ xem sao.

Tôi đảo mắt nhìn về mặt hơn hớn của Tuyết Mai, nhắc nhở.

- Thế ngày trước đưa nào từng to mồm thề sống thề chết không bao giờ yêu người kém tuổi?

Còn nhớ hồi hè năm ngoái, một chị hoa khôi trường tôi vì không dành được vị trí quán quân trong một kì thi sắc đẹp của thành phố nên tâm trạng sa sút. Kéo theo sức khỏe thuyên giảm và nhan sắc cứ thế xuống dốc không phanh. Một thời gian sau thì người yêu chia tay. Hỏi ra mới biết anh chàng người yêu của chị đã có bồ mới. Anh người yêu này kém chị hoa khôi trường tôi 5 tuổi.

Chị hoa khôi kia leo lên tận tầng 6 và có ý định nhảy xuống. Cả trường nhốn nháo, sinh viên đứng chật kín dưới sân trường, giảng viên hốt hoảng gọi trợ giúp. Cũng may lần ấy có anh năm cuối si tình liều mình nhất quyết nói nếu chị nhảy xuống thì anh cũng nhảy theo. Sau một hồi, cuối cùng chị hoa khôi kia cũng bình an.

Thời gian sau chị hoa khôi và anh sinh viên năm cuối yêu nhau. Mọi người ai cũng mừng cho chị hoa khôi, nhưng chuyện tình yêu của chị với anh chàng kém 5 tuổi vẫn như là một giai thoại được rỉ tai nhau giữa các sinh viên nữ trong trường. Ở phòng tôi, Tuyết Mai là đứa cập nhập tin tức chuyện tình này thường xuyên nhất, nó còn luôn miệng ca than với bọn tôi “ Tao thề là tao tuyệt đối không được yêu đứa nào kém tuổi. Dù đời này tao có góa bụa’. Lần ấy 4 đứa phòng tôi còn kiên quyết soạn ra một bản quy định chọn bạn trai.

Tiêu chí đầu tiên: Nhất định phải hơn tuổi, hoặc ít nhất phải bằng tuổi!

Vậy mà thằng nhóc Khôi Vĩ kia vừa xuất hiện, nó quăng cho mỗi đứa một đồng Socola. Sau quãng thời gian béo tròn béo trịch vì số Socola kia, lũ bạn phòng tôi thay đổi hẳn cái tiêu chí sống còn ngày nào, ra sức nói tốt về Khôi Vĩ!

Tuyết Mai cười khùng khục.

- Nhưng lần này lại là Khôi Vĩ. Là Khôi Vĩ đấy.

Tôi chẳng buồn nhìn nó, đáp tỉnh queo.

- Chẳng có gì khác nhau cả. Một chuyện tình thật phi thực tế.

Tuyết Mai đứng dậy, trước khi rời khỏi giường của tôi nó còn xổ ra một tràng.

- Ồ. Chuyện tình người thật việc thật này đúng là phi thực tế. Chỉ có chuyện tình mà mày nghĩ với cái tên Rain qua mạng đó thì thực tế đúng không? Mày từ bỏ vài người, từ bỏ cả lời giới thiệu của anh họ tao chỉ vì gã đó. Rồi giờ thì sao nào, gã đó mất tích rồi, mày còn định sáng tối ôm cái Laptop đến bao giờ nữa?

Tôi im bặt. Không hé răng nửa lời. Chính xác là không thể nói thêm được lời nào nữa.

Tuyết Mai đúng là đứa thù lâu nhớ dai lại còn hay nói lời cay nghiệt. Và nó cũng là đứa hiểu tôi nhất.

Có lần Tuyết Mai ngỏ ý giới thiệu tôi với anh họ của nó, hơn bọn tôi 5 tuổi, nhưng tôi lại từ chối hên gặp.

Trong hai năm nói chuyện với Rain qua mạng, tôi từ chối mọi lời mời kết bạn và hên gặp mặt của bất kì chàng trai nào muốn làm quen. Thực ra thì sau lần hủy hên gặp với anh họ của Tuyết Mai, còn có 2 người nữa ngỏ ý với tôi. Một anh chàng trên tôi 1 khóa và một bạn cùng khoa. Nhưng tôi cứ như con nhím. Lúc nào cũng xù lông và ôm mộng tưởng với một người qua mạng.

Thực ra đến lúc này, tôi còn không phân biệt rõ tình cảm của mình nữa. Có phải vì tôi nghĩ Rain là Hoàng Minh nên tôi mới đợi chờ Rain? Rốt cuộc thì tôi thích Rain hay thích Hoàng Minh vậy?

Đến thời điểm này, Rain hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của tôi, không một lí do. Lòng dạ tôi còn cào. Tối nào cũng dặn mình không Online đợi chờ tin nhắn của Rain nữa, nhưng vẫn vô thức click chuột vào mục Messenger. Rồi lại thất vọng. Rõ là thói quen là một điều vô cùng đáng sợ.

Nhưng có lẽ điều đáng sợ hơn cả vẫn sẽ là những ngày tháng sắp tới. Chiều nào cũng phải vác bộ mặt già này xuống ngồi cùng sinh viên năm nhất. Cầm tờ giấy lịch học của Khôi Vĩ trên tay, tôi cười méo xệch. Chỉ ước rằng ngủ ngay lúc này, khi tỉnh dậy 2 tháng đã trôi qua cái vèo.

!!!

Chiều hôm sau, tôi mang theo tâm trạng rầu rĩ bước vào lớp học của sinh viên năm nhất.

Giảng đường của sinh viên năm nhất rục rịch hơn của bọn tôi nên là tôi nhìn đâu cũng thấy hoa mắt chóng mặt. Từng top sinh viên lũ lượt bước vào. Tôi chọn cho mình một chỗ ngồi cạnh cửa sổ rồi hạ cặp xuống. Vừa hay trống báo vào học. Theo như thời khóa biểu thì hôm nay học môn Triết.

Hai tiết học trôi qua, tôi cố gắng căng cơ mắt chăm chú theo dõi vị giáo sư trên bảng. Nhưng đến tiết thứ ba, tôi chỉ muốn ngủ!

Bình thường giờ này tôi đang đánh một giấc ngon lành ở kí túc xá rồi, sáng học 5 tiết đến tận quá trưa mới vác xác được về kí túc xá. Về đến nơi lại phải tổng vệ sinh thức ăn vào miệng rồi lại phi như trâu đến giảng đường của sinh viên năm nhất.

Cái tên Khôi Vĩ đó, chắc giờ này nó đang ở nhà ngồi quạt mát rung đùi đắc chí vì đã lừa được một con cừu già là tôi. Nó quảng cho lũ bọn tôi một đồng Socola rồi ngồi đợi bọn tôi chui đầu vào lưới. To đầu mà vẫn bị con nít lừa. Nghĩ đến đây mà lòng dạ sôi sùng sục.

Nén bi thương, tôi đưa mắt liếc sang hai bên, cảm thấy an toàn, tôi lựa người núp sau cái bóng to lớn của thằng nhóc to béo phía trước, rồi gục đầu xuống bàn. Nhưng vừa khi trán chưa chạm tới tay thì ở phía cửa lớp, một tiếng “ Rầm” đến là chói tai. Ngẩng đầu lên, mắt tôi suýt lòi ra ngoài.

Là Khôi Vĩ đó, nó đến lớp làm gì vậy???

Ngó xung quanh, có vẻ như chỉ có tôi là giật mình bởi tiếng mở cửa. Sinh viên trong giảng đường và cả vị giáo sư trên bục giảng chẳng ai mấy may khó chịu. Phía ngoài cửa, Khôi Vĩ đứng đĩnh đạc bước vào lớp. Nó đảo mắt quét qua một lượt rồi dừng lại phía chỗ tôi. Khôi Vĩ tiến lại gần phía chỗ tôi. Cười, nói to.

- Chào bà chị học hộ.

Tôi thề là tôi ngượng. Ngượng đến chín cả mặt. Ngượng đến mức nếu ngay lúc này có cái lỗ nào ở đây, tôi sẽ chui tọt xuống đó mà không mấy may có ý nghĩ ngóc đầu dậy nữa.

Vốn dĩ chỉ muốn tìm chỗ ngồi khuất an phận cho xong, nhưng khi nó vừa hô to câu chào đó, tôi cảm giác mình như là trung tâm của hệ Mặt trời vậy. Mọi ánh mắt đổ dồn vào tôi, ngay cả giáo sư cũng ngừng giảng bài. Giáo sư đẩy gọng kính, háng giọng.

- Lớp mình có thêm người mới tên là “ Bà chị học hộ” à? Sao tôi lại không biết nhỉ?

Tôi lập cập đẩy ghế đứng dậy, co rúm người như tên ăn trộm bị phát hiện. Định mở lời giải thích thì Khôi Vĩ đã cướp lời.

- Thưa thầy. Đây là bà chị học hộ của em ạ.

Có vài tiếng xì xào, một giọng nói khác chen vào.

- Thưa thầy, là bạn gái của Khôi Vĩ thầy ạ.

Một giọng nam khác không kém cạnh.

- Thầy ơi, là chị sinh viên năm 3 đấy ạ.

- Thầy ơi. Sinh viên khoa tiếng Anh thầy ạ.

Giáo sư trên giảng đường gõ thước cộp cộp, hỏi lại.

- Cả lớp trật tự. Sinh viên năm 3, tên em là gì ?

Tôi nuốt nước bọt, khe đáp.

- Dạ. Em là Du. Hạ Thiên Du. Khoa tiếng Anh ạ.

Vị giáo sư chau mày nghĩ ngợi một lát, sau sực nhớ ra điều gì đó, ánh mắt nhìn tôi có phần thân thiện hơn.

- Có phải là Thiên Du, sinh viên từng là phiên dịch viên cho đoàn đại biểu nước ngoài về thăm trường hồi hè năm ngoái không?

Phía dưới giảng đường sinh viên đồng loạt “Ồ” lên, tôi ngập ngừng.

- Vâng. Là em ạ.

Giáo sư lật vài trang sách trên bàn, sau ngẩng đầu lên hỏi tôi.

- Năm học này em làm nhiệm vụ mới sao?

Tôi cười đau khổ, đáp.

- Vâng ạ. Em nhận làm bảo mẫu.

Phía dưới mọi người cười nghiêng ngả. Giọng giáo đầy thích thú.

- Nghề này Hot đấy. Xem chừng Khôi Vĩ quả là cao tay khi mời được sinh viên xuất sắc khoa Tiếng Anh làm bảo mẫu.

Tôi còn chưa kịp thanh minh, Khôi Vĩ đã nhanh nhẩu đáp.

- Không đâu ạ. Là chị ấy tự nguyện. – rồi quay sang phía tôi, nở nụ cười tiểu nhân, hỏi lại - nhỉ, chị nhỉ. Là chị tự nguyện đúng không? Việc học đó.

Nói đến chữ “Học”, nó cố tình nhấn mạnh. Tôi tức phát ghen, nhưng vẫn miễn cưỡng...gật đầu!

Giảng đường rộn ràng như ngày hội. Giáo sư phải cố nói to hơn trong Mic.

- Vạy thì tốt. Hi vọng Khôi Vĩ sẽ có kết quả như ý. Thiên Du, em ngồi xuống đi. Cả lớp vào học.

Tôi thở phào, lập cập ngồi xuống. Không biết mắt tôi có phải bị mờ hay không mà có cảm giác khi giáo sư nói “ Hi vọng Khôi Vĩ sẽ có kết quả như ý” tôi loáng thoáng thấy giáo sư nháy mắt với người bên cạnh - là nó - Khôi Vĩ.

Vừa đặt móng chạm ghế thì Khôi Vĩ đã lên tiếng.

- Chữ chị xấu quá. Tôi không nhìn rõ.

Tôi mím môi.

- Tốc kí. Lên đại học thì học viết tốc kí đi. Mà này, sao cậu lại tới lớp học?

Khôi Vĩ nhún vai.

- Lớp học của tôi. Sao tôi lại không đến?

Tôi tròn mắt hỏi lại.

- Thế không phải là tôi đi học hộ cậu trong 2 tháng và cậu sẽ được nghỉ dưỡng 2 tháng à?

Nó quay sang nhìn tôi, nhún mày, ngây thơ hỏi lại.

- Tôi có nói là chị đi học hộ tôi thì tôi sẽ ở nhà hả?

Tôi vuốt mặt. Đúng là nó không nói thế thật. Nghĩ tới nghĩ lui giờ mà có đôi co tiếp với nó thì thế nào cũng bị giáo sư gọi đứng lên lần nữa, nên là tôi tiếp tục ghi ghi chép chép.

3 tiết học tiếp theo đằng đằng trôi qua. Cuối cùng thì cũng tan giờ. Tôi vật vờ cho sách vào trong cặp, rục rịch chuẩn bị về.

- Hey. Bà chị học hộ.

Tôi chẳng buồn liếc mắt lên, chỉ thều thào hỏi.

- Có chuyện gì?

- Chữ bà chị xấu quá, tôi không đọc được. Ngồi lại chép bài học hôm nay ra quyển vở mới này đi. Nhớ viết rõ ràng chút.

Tôi suýt té. Cái tên nhóc này, nó vừa nói cái điều quái quỷ gì vậy? Tôi gằn giọng.

- Định xỏ xiên nhau à? Chữ tôi thế này ngay cả học sinh lớp một còn đọc được đó.

- Nhưng mà tôi không đọc được. Tôi mà không đọc được thì tôi không học được. Chị nhớ quy định tôi nói chứ?

- Sai rành rành ra còn thích nói quy định hả?

- Điều 1. Tôi luôn đúng. Điều 2. Nếu tôi sai, xem lại điều một.

Tôi cười méo xệch. Nó đúng là một tên cáo già. Và đây đúng là một âm mưu. Một âm mưu được sắp đặt từ trước!

Tôi mở vở, kiên nhẫn ngồi chép lại. Bài học hôm nay có 2 trang, thôi thì kiên nhẫn ngồi chép cho nó vậy.

- Viết chữ to to lên chút đi.

Tôi quay sang lườm nó. Miễn cưỡng viết to ra thêm một chút nữa.

- Trời ơi. To quá. Nhỏ lại đi.

Tôi cố gắng đặt chữ “Nhân” lên trên đầu, nén cơn cuồng phong, tôi viết nhỏ lại.

Người bên cạnh ngo sang quyển vở tôi đang viết lần nữa, gật gù.

- Thế này có vẻ ổn đấy. Nhưng chị có thể viết nhanh hơn được không? Tôi còn phải về.

Mềng ơi. Số tôi có phải số nô tì không vậy trời?!!

Cuối cùng thì 2 trang giấy bài học cũng chép xong. Khôi Vĩ cầm quyển vở, xoa cằm như ông cụ, phán.

- Chữ chị cũng đẹp đó.

Tôi cười nhạt.

- Quá khen.

- Công nhận rằng có tôi kèm cặp, chị tiến bộ hơn hẳn.

Tôi cười như mếu.

...

Vừa về đến kí túc xá, tôi quăng mình xuống giường. Ai oán kêu la. Tuyết Mai đang ăn bỏng ngô gần đó, quay sang phía tôi quan tâm hỏi một câu.

- Nghe nói mày bị phát giác trong lúc đi học hộ.

Tôi thều thào.

- Sao mày biết?

- Ủa. Ai trong trường chẳng biết.

Nghe câu này, tôi bật dậy như chiếc lò xo. La lên.

- Trời ơi.

“Chóc” – Một miếng bỏng ngô bay vù qua đầu. Tuyết Mai ném cho tôi ánh nhìn khinh bỉ.

- Nổi tiếng vậy mà còn giả bộ. Bây giờ với danh nghĩa “Bạn gái của Khôi Vĩ” trong trường không sinh viên nào dám động vào mày nữa đâu.

- Tao nhờ vào. Thằng nhóc đó coi tao là Osin, là Nô tì của nó thì đúng hơn. Mày có biết là hôm nay tao phải ngồi chép bài tận 4 trang giấy không?

Tuyết Mai rung đùi, hạ giọng.

- Nói gì thì nói nhưng tao cũng phải cảm ơn mày.

- Cảm ơn cái gì?

- Vì nhờ mày mà tao có thể đi chơi tối về muộn hơn một chút rồi đó.

- Có liên quan gì không?

- Ấy. Là thế này. Mọi lần đi chơi với anh Tiến Vũ đều phải căn giờ về sớm. Bữa trước tao về muộn 15 phút, bác bảo vệ không cho vào. Tao nói “Cháu là bạn của bạn gái Khôi Vĩ” thế là bác ấy cho tao vào. Đấy, dựa hơi mày đó. Hạ Thiên Du ạ.

Hai hàng nước mắt chảy lặng vào trong. Cái dạ dày rỗng tuếch cả chiều chưa ăn gì nãy giờ sôi sùng sục, nghe câu chuyện của Tuyết Mai xong, tôi ước rằng mình có thể ăn luôn được nó cho hả giận!!!

Cơm nước xong xuôi, lúc giờ sách vở ra định học bài thì đầu tôi muốn bốc khói. Mấy cuốn sách tiếng Anh chuyên ngành, phía bìa sách, cuốn nào cũng có dòng chữ “Khôi Vĩ là chàng trai quyến rũ nhất mà tôi từng gặp” - Kí tên : Hạ Thiên Du.

Đây là chữ của Khôi Vĩ. Đúng, đây chính là chữ của nó. Thế chẳng nào lúc ở giảng đường, trong giờ học, nó mượn tôi mấy cuốn sách Tiếng Anh. Tôi còn tưởng nó đọc, nên tôi không hề nghĩ ngợi quăng ngay cho nó để yên phận. Hận một điều là nó viết bằng bút dạ dầu, nên là dù tôi có nghiêng răng nghiêng lợi ken kết cũng không thể xóa được dòng chữ này. Hận thêm nữa là đây là mấy cuốn sách chuyên ngành, không thể mua ở ngoài, không thể thay thế và học thường xuyên.!!!

Nhưng nổi bực tức còn chưa kịp xả ra thì một luồng khí nóng nữa lại dâng trong người. Thời khóa biểu ngày mai của Khôi Vĩ, môn Tiếng Anh - Giáo Sư Đặng Hà. Đặng Hà cũng là giáo viên môn tiếng Anh của tôi hồi năm nhất. Và tôi chắc chắn rằng giáo sư sẽ nhận ra tôi! Lần này thì xong rồi.

5. Chương 3. Đi Cửa Sau.

- Em chào thầy ạ.

- Hạ Thiên Du. Sinh viên khoa tiếng Anh năm 3 đúng không?

- Dạ.

- Ủ. Tìm tôi có chuyện gì vậy?

- Dạ. Em....em muốn nói về việc học cho sinh viên năm nhất...em...

- Em đang kèm học cho Khôi Vĩ - sinh viên năm nhất, đúng không?

- Dạ. Sao giáo sư....?

- Tôi đọc giấy thông báo rồi. Thật ra với kiến thức của em thì hoàn toàn có thể dạy năm nhất mà không cần tới giảng đường. Nhưng....- Giáo sư cười bí ẩn, sau một chập rãi nói tiếp - đúng là tình yêu của lớp trẻ bây giờ rất là lãng mạn. Ừm. Mà xem ra cháu tôi cũng biết chọn người đó chứ.

...

- Aaaaaaaa. Tuyết Mai, Tuyết Mai. Aaaaaaaa. Mà thử nói xem, rốt cuộc thì cái tên Khôi Vĩ còn có dây mơ rễ lá với bao nhiêu người vậy? Giáo sư Đặng Hà là bác ruột của Khôi Vĩ. Aaaaaaaa...

- Ồ. Cái đó tao biết rồi.

Tôi há hốc mồm. Cái vẻ mặt dửng dưng kia của Tuyết Mai là sao? Nó biết rồi ư? Nó biết mà nó không nói cho tôi ư?

- Tao không nói cho mày vì sợ mày lại cậy “có tí quen biết” để nhờ vả giáo sư nâng điểm đó.

Tôi chỉ vào mặt mình rồi nhìn nó bằng nửa con mắt, hỏi lại.

- Mày nhìn mặt tao có giống người đi cửa sau không. Há?

- Mày thì cần gì đi cửa sau. Cửa trước luôn mở còn gì.

- Vương Tuyết Mai!

Tuyết Mai liếc xéo nhìn tôi, nó cười hì hì.

- Đùa đấy. Ai chẳng biết là mày cần gì đi cửa sau. Ý tao là, nếu mày biết giáo sư Đặng Hà - người mà mày luôn ngưỡng mộ là bác của Khôi Vĩ, thì liệu mày có tìm giáo sư để trao đổi bài vở nữa không?

Giáo sư Đặng Hà nổi tiếng trong trường với vốn kiến thức uyên thâm. Hồi hè năm ngoái, chính giáo sư là người chỉ định tôi làm phiên dịch viên cho đoàn đại biểu nước ngoài về thăm trường. Thi thoảng tôi có gặp riêng giáo sư để hỏi bài tập nên giáo sư cũng nhớ tên tôi giữa hàng nghìn sinh viên trong trường đại học H.

Biết tin giáo sư sẽ dạy môn tiếng Anh cho sinh viên năm nhất vào chiều nay, sau khi tan giờ học tôi đã chạy như bay xuống văn phòng trường để gặp riêng giáo sư trình bày vấn đề - thông báo trước cho giáo sư để không gặp phải tình huống khó khăn như môn Triết.

Để rồi lại gặp tình huống khó khăn hơn gấp bội, giáo sư nghĩ tôi là bạn gái của Khôi Vĩ và còn khen tình yêu của bọn tôi rất lãng mạn!!!

Tôi gấp miếng thịt viên nhưng mà gấp hoài không được.

- Du. Mà sao vậy?

- Kệ nó đi Phương Loan, nó vừa biết tin giáo sư Đặng Hà là bác của Khôi Vĩ đấy mà.

- Biết mỗi tin đó mà đến gấp thức ăn còn không nổi, này Tuyết Mai, nó mà biết ông nội của Khôi Vĩ từng là hiệu trưởng trường mình chắc nó nhin ăn mất. Nhỉ?

- Hó hó. Chắc thế.

Lần này thì đúng là không thể nuốt trôi cơm được.

...

Vừa đến giảng đường của sinh viên năm nhất, một tờ thông báo đỏ choe choét đập ngay vào mắt tôi.

" Trong lớp học này, Hạ Thiên Du là Khôi Vĩ."

10 chữ trước mặt như bầy ong vo ve trong đầu. Khôi Vĩ !!!

- Tôi là cậu? Tôi làm sao có thể là cậu?

Khôi Vĩ gật đầu.

- Đúng. Làm sao chị có thể là tôi được. Chị có tên là Khôi Vĩ đâu.

Tôi gào lên.

- Thế cái thông báo gì ở ngoài cửa kia?

- Ô. Là thông báo cho giảng viên đấy. Nghe nói trưa nay chị đến gặp bác tôi chỉ để thông báo việc học hộ tôi. Tôi làm vậy là tốt cho chị đó.

Tôi chau mày, nghi ngờ hỏi lại.

- Ý nghĩa của tờ thông báo đó chỉ là vậy?

- Vậy theo chị, nó còn ý nghĩa gì?

Không lẽ để bà chị này nói toẹt sự thật ra cái ý nghĩ trong đầu? " Hạ Thiên Du là Khôi Vĩ" ??? Nhìn kìa, nhìn kìa, sinh viên năm nhất trong giảng đường từ lúc nhìn thấy tờ thông báo cho tới lúc này, đứa nào đứa ấy nhìn tôi với ánh mắt như thể tôi là một đại dâm tặc. Một vài đứa con gái lúc mới vào lớp còn khép nép đến hỏi tôi, vẻ mặt rất chi nghiêm túc.

- " Chị, chị có bí quyết gì vậy?"

Bí quyết cái con khỉ đấy. Bà chị này mà lại là loại người bị ăn dễ dàng như thế sao?

Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra. Tôi lôi trong cặp ra 3 quyển sách Tiếng Anh chuyên ngành, lạnh lùng hỏi.

- Đây là chữ gì?

Khôi Vĩ bình thần cầm 3 quyển sách lên, nó nhìn vào gáy sách, sau cười.

- Trước bìa sách của chị có ghi "Khôi Vĩ là chàng trai quyến rũ nhất mà tôi từng gặp".

Tuy chưa vào giờ học, nhưng vừa hay Khôi Vĩ nói câu đó, không khí tự nhiên im lặng khác thường, thành ra lời của Khôi Vĩ oanh tạc hết mọi góc ngách. Ai cũng có thể nghe thấy.

Mặt tôi đen như đất nồi bị cháy, tôi gém giọng mình xuống mức bé nhất.

- Sao lại tùy tiện viết ra sách của tôi?

Khôi Vĩ dừng dừng đáp.

- Vì tôi nghĩ chị nghĩ như thế.

- Cậu hoàn toàn sai lầm. Tôi không hề nghĩ thế! - Tôi gằn giọng.

Khôi Vĩ đưa ngón tay trở vạch một đường vô hình lên không trung, lạnh lùng nhắc nhở.

- Điều 1. Tôi luôn đúng. Điều 2. Nếu tôi sai, xem lại điều 1.

Tôi giậm chân bành bạch, hậm hực trả lời.

- Chắc lúc đó tôi bị dở hơi hay đại loại là có vấn đề khi mới gặt đầu đôi ba cái điều kiện ngớ ngẩn này của cậu. Tôi hết chịu nổi rồi đó!

Khôi Vĩ nháy mắt.

- Nếu bỏ cuộc, thì nhận vai làm bạn gái của tôi vậy!

Nhân gian này, còn có những người vô lí như thế ư??? Nói chuyện với tên Khôi Vĩ này, hận một điều là tôi không thể đập đầu vào tường mà chết ngay được. Tức. Tức đến ói máu!

Tuyết Mai lúc nào cũng ca tụng Khôi Vĩ là một con cừ non ngoan ngoãn biết nghe lời. Một ngày đẹp trời nào đó bất thành linh bị trúng tiếng sét ái tình của tôi. Tuyết Mai nói tôi là một con cáo già. Một con cáo già tu luyện ngàn năm thì mới có thể khiến Khôi Vĩ lao đao. Nhưng giờ, con bạn thân chí cốt của tôi kia, tôi nghĩ nó lên chóng mặt ra mà nhìn mọi việc. Khôi Vĩ, nó căn bản không phải là một con cừ non, nó là một con cáo, một con cáo chín đuôi tu luyện ngàn kiếp rồi vác bộ mặt cừ non đi lừa tôi thì đúng hơn. Ngẫm lại thì ngay từ đầu, đây đã là một âm mưu. Một âm mưu được tính toán từ sẵn để lừa một con cừ non già là tôi.

Con cáo già kia quăng cho lũ cừ một mẻ cỏ, nuôi cho chúng nó ăn. Rồi lũ cừ béo mẫm. Rồi con cáo kia lấy số cỏ tính thành công lao, quy đổi tiền mặt. Về cơ bản thì con cáo kia biết thừa là lũ cừ không thể trả lại cho nó số cỏ đã ăn. Vậy nên nó bắt một con cừ kí hợp đồng khổ sai cho nó. Rõ ràng, làm cũng chết. Mà không làm cũng chết.

Nhảy xuống cái hố do chính mình đào ra, con cừ cảm thấy...lạnh tay lắm.

Lạnh tay? Hả? Lạnh tay ư?

Nãy giờ mãi hận đời, đến khi cảm giác ở tay có thứ gì đó lạnh lạnh tôi mới bắt giác ngẩng đầu lên.

Đối diện tôi, người ngồi bàn trên là một tên khá là cao to. Cơ bắp nổi lên cuộn cuộn như là lực sĩ. Khuôn mặt vuông vức, cặp lông mày đen sẫm và ánh nhìn như chứa tia lửa điện. Hắn nhìn tôi không chớp mắt. Tôi tròn mắt nhìn lại. Lát sau, hắn mới nói.

- Chị uống nước đi.

Tôi giật mình nhìn xuống phía dưới bàn. Một cốc nước me đá bày ra ngay trước mặt. Đang trong lúc giận điên người, cảm giác như có một ngọn lửa phừng phừng cháy, nay gặp cốc nước me đá này tôi như người chết đuối vớ được phao. Định bụng cảm ơn rồi uống, nhưng trải qua quá nhiều chuyện ” trên trời rơi xuống” kể từ khi tôi bước chân vào lớp học này rồi, nên là tôi nén nhịn, đề phòng hỏi lại.

- Cậu cho tôi?

Tên lực sĩ kia gặt đầu. Tôi vẫn không tin nổi vào tai mình, hỏi lại lần nữa cho chắc.

- Sao lại cho tôi?

Hắn nhú mày, đẩy ghế đứng dậy. Vốn dĩ hắn khá to cao, vậy nên khi hắn bật ghế từ từ đứng dậy, tôi phải bẻ cổ ra phía sau một góc 90 độ mới có thể nhìn thấy mặt hắn. Không cần bàn cãi gì thêm, tôi mà đấu khẩu với cái tên này, thì có khác nào châu chấu đá voi? Hắn chỉ cần búng tay một cái là tôi xẹp lép. Mà cũng chẳng cần hắn búng tay, tim tôi đã xẹp lép khi hắn đẩy ghế đứng dậy rồi.

Tôi gật đầu.

- Được. Được. Giờ tôi uống.

Rồi vội vã cầm lấy cốc nước me, uống không cần suy nghĩ.

“Phụt” Có một tiếng cười. Tên Khôi Vĩ bên cạnh lên tiếng, giọng không giấu nổi sự mỉa mai.

- Chị cũng dễ bị dọa nhỉ?

Tôi thềm vào đi chấp lời. Uống xong cốc nước me, tôi đẩy cái cốc rỗng về phía trước. Trong cái lớp học này, vốn dĩ không có sự công bằng cho một người cao tuổi, là tôi.

Tên cao to kia chưa phản ứng gì, thì giọng Khôi Vĩ đã văng vẳng bên tai.

- Khủng Long, làm tốt lắm. Ngồi xuống đi. Sắp vào lớp rồi đó.

Tức thì tên cao lớn phía trước đáp.

- Rõ. Đại ca.

Tôi vuốt mặt. Vuốt mặt. Lại vuốt mặt. Lũ chúng nó là là là là....là đồng bọn của nhau! Xem chừng lát nữa vào giờ học tôi có lẩn kèn ra vì tụt huyết áp thì cũng không có ai biết lí do là tại vì sao!

Ôn trời. Cốc nước me kia không có độc. Tôi vượt qua 3 tiết học một cách nhanh chóng. Rút kinh nghiệm từ buổi trước, buổi này tôi ghi chép rõ ràng. Kì thực thì kiến thức năm nhất tôi vẫn còn nhớ, nhất là môn tiếng Anh của giáo sư Đặng Hà, nhưng ngồi nghe lại kiến thức thì không tránh khỏi buồn chán.

Giờ giải lao giữa tiết thứ tư, tôi phi xuống căn-tin trường.

Vốn dĩ căn-tin trường tôi rất đông, lúc xuống mua đồ ăn cần phải xếp hàng mới tới lượt. Tôi chậm rãi đứng sau một dãy người, nhưng vừa đặt chân bước vào thì một loạt cái đầu quay xuống nhìn, rồi không ai bảo ai, tự động quay lại đứng phía sau tôi.

Tốt! Biết nhường người già thế là tốt. Bà chị này chẳng kiêng dè gì nữa. Tôi ngẩng cao đầu, lấy vài cái bánh và chọn chỗ ngồi gần cửa sổ.

Nhưng có phải bầu không khí ở chỗ này có vẻ khác thường so với mọi ngày không? Liếc mắt sang bên phải một vài đứa con gái năm nhất đang che miệng cười nói, vừa nhìn thấy tôi quay đầu ra thì đưa tay lên vẫy vẫy như thể thân thiết đã lâu. Hé mắt sang bên trái mấy tên con trai tóc xanh đỏ nhìn tôi với ánh mắt như thể tôi là một Super-Star. Quay người ra phía sau, một đám người cao ráo đang rào bước tới. Là là là là....tên cáo già đó - Khôi Vĩ!

Miếng bánh trong họng tôi không thể nuốt trôi, nén nghẹn, tôi hỏi.

- Cậu đến đây làm chi vậy?

Khôi Vĩ tỏ ra rất bất ngờ, quay sang phía tôi, lạnh lùng đáp.

- Ủa. Chị cũng đến đây ăn bánh sao? Vừa hay gặp nhau, ngồi chung bàn nhé.

Thế này có phải là mời cáo đến nhà chơi với đàn gà không? Tôi cự nự.

- Bàn này có người ngồi rồi. Cậu qua bàn khác đi.

Hắn ngoan cố.

- Ai vậy?

- Bạn tôi.

- Cùng khoa tiếng Anh với chị à?

- Đúng.

- Vậy hay quá. Vừa hay tôi có bài tiếng Anh cần hỏi.

Nếu có ngày tôi đối đáp lại được với tên Khôi Vĩ này, chắc ngày đó tôi đi bằng tay mắt.

Tôi ăn đến cái bánh thứ 5 mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì gọi là hỏi bài của Khôi Vĩ, hết kiên nhẫn, tôi hỏi.

- Sao cậu nói hỏi bài tôi?

Khôi Vĩ trưng ra bộ mặt ngây thơ, đáp lại.

- Nãy giờ đợi bạn chị đó. Sao lâu tới vậy?

Tôi cứng họng, vờ vịt đáp.

- Bạn tôi lại không đến nữa rồi. Có bài gì cậu cứ hỏi tôi.

- Chỉ riêng tôi với chị?

- Ừ. - Tôi trả lời cho qua chuyện.

Khôi Vĩ chống tay lên bàn, giọng trầm hấn xuống.

- Tôi muốn chị dịch hộ tôi ba chữ.

- Chữ gì - Tôi vừa nhai bánh, vừa hỏi.

Khôi Vĩ nghiêm túc nói.

- Chữ “I love you”, dịch ra tiếng Việt nghĩa là gì vậy?

Khụ! Miếng bánh như mắc nghẹn trong cổ họng. Rốt cuộc là đầu nó có vấn đề thật hay đang có ý cho tôi vào tròng vậy? Ba cái từ thuộc dạng kinh điển trong tiếng Anh, ngay cả một đứa con nít chưa học tiếng Anh cũng biết nghĩa. Vậy mà nó...

Tôi nghi ngờ.

- Cậu không biết thật hay đang có ý đồ gì?

Giọng Khôi Vĩ thành thật.

- Không biết thật mà.

Tôi cố nuốt trôi miếng bánh trong họng, chậm rãi nói.

- Ba chữ “I love you” nghĩa là : Tôi thích bạn.

Khôi Vĩ nhú mày, rướn người lên phía trước.

- Là gì cơ. Tôi nghe không rõ.

- Là : Tôi thích bạn. - Tôi kiên nhẫn nói lại lần thứ hai.

- Vẫn chưa hiểu.

Tôi la lên.

- Là tôi thích bạn.

- Ấy. Chị cứ đùa.

Đến lúc này, tôi không thể nhịn được nữa. Tôi đập bàn cái “bốp” một cái, đứng dậy quát lớn.

- Là : Tôi thích bạn. Đầu cậu có vấn đề hay tai cậu không được bình thường nên cậu không hiểu thế?

- Hiểu. Vậy là hiểu rồi.

Đến lúc này, thì không phải chỉ có tên cà chớn đó đã hiểu, mà cả một đồng sinh viên trong căn-tin này đều hiểu. Ngay cả cô bán đồ ăn trong căn-tin trường bị chứng lằng tai khi nghe thấy khẩu khí của tôi cũng ngừng rán bánh, ngẩng đầu lên nhìn tôi. Ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Tôi chỉ còn nước ôm mặt chạy lên lớp.

6. Chương 4. Cho Cừu Ăn.

Thời tiết khá hanh khô và oi bức.

Vừa trở về từ lớp học tôi nằm vật ra giường rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Đến khi Tuyết Mai gọi dậy tôi mới thức tỉnh.

- Du, mày không sao chứ?

Tôi vươn vai ngồi dậy, ngáp ngắn ngáp dài.

- Không sao.

- Nhìn mày không khác gì con cá mắm.

Tôi lườm nó rồi vỗ vỗ vào tay mình, vênh váo nói.

- Mày đã nhìn thấy con cá mắm nào khỏe khoắn như tao chưa? Tao vẫn nổi tiếng có sức khỏe tốt nhất cái phòng này mà.

Gần đó Phương Loan nghe tôi nói vậy thì gập chiếc Laptop, lắc đầu.

- Chỉ nhìn mày xoay như chong chóng hơn tuần nay tao đã thấy mệt rồi. Sao, lớp của Khôi Vĩ cũng học tăng ca à?

Tôi uể oải dời khỏi giường, đáp.

- Ừ. Cũng tăng ca.

- Sáng tăng ca. Chiều cũng tăng ca. Du, mày sắp thành siêu nhân rồi đấy.

Tôi cười gượng, mở cánh cửa phòng tắm. Cẩm Vân vừa đi học về, nhìn thấy tôi, nó hú ầm lên.

- Ma. Ma. Có ma chúng mày ạ.

Tuyết Mai và Phương Loan đang ngồi gần đó, nghe tiếng hú hét của Cẩm Vân thì vội chạy ra, mắt đứa nào đứa nấy long sông sọc.

- Đâu. Ma đâu?

Cẩm Vân móc ngón tay chỉ sang tôi, thêu thào nói.

- Đây nè chúng mày.

Tôi cười thảm hại.

- Thôi đi. Để tao vào nhà tắm đã.

Nhìn mình trong gương, suýt chút nữa thì mắt tôi lòi ra bên ngoài. Đúng là thảm hại thật.

Hai bên mắt thâm đen lại như bị ai đấm, da mặt nhợt nhạt, tóc tai rối bời. Tôi lắc đầu vài cái, xả nước vục lên mặt. Tuần vừa rồi lớp tôi học tăng ca, đến quá trưa mới tan. Về đến kí túc xá chỉ kịp bỏ sách vở rồi lại co giò chạy xuống phía giảng đường sinh viên năm nhất. Giảng viên của sinh viên năm nhất lại quá nhiệt

tình, lần nào cũng dạy quá giờ. Cũng may rằng cái tên Khôi Vĩ kia biết điều hơn, nó không yêu cầu tôi chép lại bài, cũng không hỏi bài, nên là tôi cũng thầm cảm ơn cuộc đời còn có những giây phút tươi sáng.

- Nay, thời tiết oi bức thế này, không khéo vài hôm nữa lại mưa to chúng mày nhỉ?

- Mưa làm sao được, tao xem dự báo thời tiết rồi. Mấy hôm nữa vẫn nắng nóng.

- Mà này, giả sử có mưa thì tao nghĩ phòng mình nên mua một cuộn dây thừng cho Thiên Du chúng mày ạ.

- Sao? Sao lại thế?

- Chúng mày nhìn nó xem, ra ngoài đường gió không cuốn trôi mới là lạ. Mua dây thừng cho nó buộc ngang người, nhờ nó có bị thổi tung thì mình còn kéo nó quay lại.

- Hố hố hố. Đúng đấy.

Tôi vừa loay hoay chỉnh lại cái quạt vào sổ to nhất vừa than thở.

- Được thế thật thì tốt. Tao cũng đang muốn rời khỏi Trái Đất này luôn đây!

Ba đứa bạn không biết ngượng kia đang cười hố hố, thấy tôi nói vậy đồng loạt trở mặt hỏi.

- Mày với Khôi Vĩ. Cãi nhau à?

Tôi mang vẻ mặt như xác chết mới đội mồ bò dậy, thều thào hỏi.

- Bọn mày nghĩ xem, với vẻ mặt này của tao thì còn dư sức cãi nhau với con nít sao?

Cả lũ chúng nó gật gù ra điều đã hiểu. Phương Loan lật đật chạy lại chỗ tôi, nói với giọng cảm thông sâu sắc.

- Công nhận. Với vẻ mặt này của mày thì con nít cũng sợ mà chạy mất dép rồi.

Tuyết Mai ngẩn cổ lên nhìn tôi với Phương Loan, đoạn quay sang phía Cẩm Vân, lạnh lạnh nói.

- Nay. Hạ Thiên Du đứng với Phương Loan cứ như kiểu tranh biếm họa đấy nhỉ.

Cẩm Vân nhú mày, gật gù.

- Thú thật với mày, mày nghĩ....hoàn toàn giống ý tao.

- Há Há Há.

Tôi và Phương Loan quay sang nhìn nhau, cười khở sở. Tuyết Mai vẫn chưa có ý định dừng đả kích.

- Nay. Phương Loan. Ra đây ngồi cùng tụi này đi, mày ngồi đó với Thiên Du cứ như là Bao Công mà ngồi với Bạch Tuyết đấy.

Phương Loan bĩu môi.

- Ồ. Đúng rồi. Phòng này có 4 người thì tao với Cẩm Vân sắp lặn rồi. Hạ Thiên Du kia thì dù có nhồi nhét một đồng thức ăn thì người cũng chỉ như que củi. Còn mày, Vương Tuyết Mai, mày là cái kiểu lên xuống thất thường. Rõ là con ...lưỡng cân. Haha.

- Mày...Mày nói gì. Con nhỏ kia, đứng lại mau.

Tôi và Cẩm Vân lắc đầu, ngao ngán nhìn Tuyết Mai rượt đuổi Phương Loan khắp phòng.

Cuộc sống đúng là lúc nào cũng chứa đựng sự bất công. Ví dụ đơn giản nhất cho việc này là cân nặng của bọn tôi. Phương Loan và Cẩm Vân là hai đứa dễ tăng cân nhất phòng. Chỉ cần ăn đồ ngọt một chút là cũng béo. Tôi thì ngược lại, dù có trưng cả mâm sơn hào hải vị đủ các thứ tẩm bổ trên trời dưới biển thì cân nặng cũng chẳng nhúc nhích. Tuyết Mai lại là đứa béo được, giảm được. Nó tăng cân rất nhanh và xuống cũng rất nhanh.

Đây là bài học bọn tôi rút ra được sau vụ Socola kinh điển trong vòng 1 tháng trời kia. Nhắc tới Socola lại nghĩ tới vẻ mặt lúc nào cũng nhăn nhó của Khôi Vĩ. Nghĩ đến đây chợt thấy rùng mình. Ác mộng, đúng là ác mộng. Sao tôi lại nghĩ đến tên đó vào cái thời điểm này vậy??? Tắt điện đi ngủ cho lành!

Vừa nhìn thấy tôi, tên lực sĩ có đôi lông mày đen sậm và ánh nhìn tia lửa điện đã lên tiếng thông báo.

- Hôm nay đại ca không đi học.

Tôi gật đầu.

- Ừ.

Nhận được cái thông báo này của tên lực sĩ, tôi thấy lâng lâng. Vậy là buổi học hôm nay nào bộ không phải vất kiệt sức lao động nữa rồi. Ngày nào cũng nhận được cái tin này thì tốt biết mấy. Nghĩ một lúc, tôi rút rè kéo áo người phía trước, gọi.

- Này, tôi hỏi chút.

Tên lực sĩ quay đầu xuống, hàng lông mày đen sậm cau lại.

- Đại ca gọi tôi là Khủng Long. Chị có thể gọi như vậy.

Tôi cười thân mật.

- Ngày mai, Khôi Vĩ đó có đi học không?

- Chị lo cho đại ca à?

Tôi cười ngượng. Lo cái con khỉ ấy. Là bà chị này đang muốn xem quãng thời gian yên bình này kéo dài được bao lâu thôi. Nghĩ là vậy nhưng vẫn phải giả đồ hạ giọng mềm mỏng đánh trống lảng.

- Hôm nay là môn học khó mà. Ngày mai còn học khó hơn.

- Yên tâm. Mai đại ca sẽ đi học. Chị không cần lo.

Xem ra thì tôi không nên lãng phí thời gian nữa, có gì cần làm thì cứ tận hưởng hết ngày hôm nay thôi.

Nghĩ vậy nên trong giờ học, tôi tranh thủ mang một đồng bài tập tiếng Anh chuyên ngành ra làm. Tối nào cũng phải thức khuya làm bài tập trên lớp, xem ra thì tối nay tôi có thể ăn no ngủ sớm được rồi.

Tan giờ học, tôi mang tâm trạng phơi phơi về kí túc xá. Một ngày không có Khôi Vĩ, bầu trời trong xanh, không khí trong lành, ánh nhìn của mọi người trong veo. Nói chung mọi thứ thật trong trẻo!

Không biết có phải hôm nay tâm trạng tôi quá tốt hay không mà về kí túc xá, cái không khí oi nóng ngột ngạt không còn. Trong phòng không khí khá là mát mẻ dễ chịu. Thay quần áo, tắm rửa xong xuôi, ngồi chừng 30 phút thì thấy Tuyết Mai, Phương Loan và Cẩm Vân từ ngoài cửa bước vào. Đứa nào đứa nấy mặt mũi hồng hỏ, quần áo long lanh như vừa đi dự tiệc, trên tay mỗi đứa cầm 3-4 chiếc túi đồ, liếc qua cũng đoán được chúng nó vừa đi mua sắm về.

Cầm tôi rơi xuống đất đánh bộp. Tháng này bọn nó làm tăng ca sao?

Đoán được nét mặt của tôi, Tuyết Mai làm dáng uyển chuyển bước tới. Giọng ngọt ngào hơn hát.

- Du à. Hạ Thiên Du à. Bọn tao vừa đi mua sắm về đó.

Tôi nhếch môi.

- Ồ. Trong khi tao cày 5 tiết ở giảng đường của sinh viên năm nhất thì lũ chúng mày đi mua sắm. Vui nhỉ?

Phương Loan để vội một đồng đồ xuống, lạnh nhạt nói.

- Vui lắm. Vui lắm. Tao thề là chưa bao giờ tao vui như thế.

Tôi nhìn lũ con gái không biết ngượng kia đang cười khùng khục với nhau, tặc lưỡi nói.

- Ồ. Chúc mừng vì chúng mày đã vui. Hôm nay thời tiết khá là mát mẻ nên tao bỏ qua cho đấy.

Cẩm Vân xách tới một túi đồ, vừa cười vừa nói.

- Du, mày cũng thấy không khí trong phòng mình mát mẻ đúng không?

Tôi gật đầu.

- Mát và thoáng đãng. Quái lạ là tao không bật quạt. Ngày hôm qua với ngày hôm nay, đúng là như địa ngục với thiên đàng.

- Chỉ có một cái máy điều hòa mà đã làm mày thích thú như trên thiên đàng ư?

- Đúng. Chỉ cần không khí mát mẻ...mà cái gì cơ, máy điều hòa?

- Nhìn lên tường đi.

Tôi ngẩng đầu nhìn theo hướng tay chỉ của Cẩm Vân. Phía góc cuối phòng, một chiếc điều hòa mới tinh, sáng loáng. Tôi giật tay áo Tuyết Mai, hỏi.

- Ở đâu ra vậy.

- Chiều nay. Có người đến lắp cho.

- Ai vậy?

- Máy người ở bên công ty máy lạnh.

- Ủa, công ty máy lạnh đó đang có chương trình hỗ trợ máy điều hòa cho sinh viên hả mày?

“Cốc” - Tuyết Mai gõ vào đầu tôi một cái, nó lừ mắt.

- Họ chỉ làm theo đơn mua hàng của người khác thôi.

Tôi còn chưa kịp hỏi Tuyết Mai về cái đơn mua hàng của người khác kia, thì Cẩm Vân đã gọi.

- Tuyết Mai, Du, lại đây giúp tụi này chuẩn bị đồ ăn đi. Nhiều thứ quá.

Giữa nhà, trên chiếc bàn, Phương Loan và Cẩm Vân đang hí húi bày la liệt rất nhiều đồ ăn trên bàn. Bánh, nước ngọt, Pizza, thức ăn nhanh, khoai tây chiên...Tôi há hốc mồm nhìn hai đứa chúng nó, yếu ớt hỏi.

- Chẳng phải hai đứa tụi mày đang ăn kiêng sao?

Phương Loan vẫn không ngừng tay cắt Pizza, thản nhiên nói.

- Máy đồ này là dành cho mày đấy.

Tôi bóp trán nghĩ ngợi.

- Hôm nay chúng mày lại làm điều gì có lỗi với tao à?

- Mày lúc nào cũng nghĩ bọn tao xấu tính thế sao?

- Ủ. Tao lúc nào cũng nghĩ vậy.

- Con quỷ này.

Không khí lúc này đang rất là tốt. Không gian thoáng đãng mát mẻ, đồ ăn la liệt, bài vở đã làm hết vào buổi chiều. Nhưng có điều...

Tôi đang lạch cạch kê lại ghế thì bên cạnh, Tuyết Mai ríu rít gọi to.

- A. Khôi Vĩ. Mau lại đây đi.

Phía trước cửa, Khôi Vĩ xuất hiện, bắt sóng rất nhanh và đang sải chân bước tới. Tôi suýt té, lắp bắp hỏi.

- Cậu. Cậu. Là cậu à?

Khôi Vĩ mỉm cười với ba đứa bạn của tôi, đoạn quay sang phía tôi, gật đầu đáp.

- Đúng. Là tôi đây. Nghe Khủng Long nói chiều nay chị lo cho tôi, vậy nên tôi qua thăm chị.

Tôi gục gặc đầu khẳng định.

- Đừng có tin mấy lời của tên đó.

- Tôi cũng nghĩ Khủng Long nói sai sự thật.

- Đúng. Tên đó nói sai sự thật. Cậu không cần qua thăm tôi đâu.

- Tôi thăm chị xong rồi.

- Ồ. Thế cậu về đi.

- Hôm nay tôi là khách. Của ba người này.

Cầm tôi rơi xuống đất đánh “bộp”. Nãy giờ lũ con gái 3 đứa kia hết quay sang phía Khôi Vĩ lại quay sang phía tôi lắng nghe cuộc đối thoại, đến khi tôi quắc mắt sang nhìn bọn nó, cả lũ mới phá lên cười hô hố.

- Haha. Hài hước quá.

- Haha. Hạ Thiên Du. Buồn cười quá.

- Haha.

Tôi trừng cơ mắt xuống, nhìn lũ con gái không biết ngượng kia, hỏi lại.

- Buồn cười thế cơ đấy.

Tuyết Mai đưa tay lau nước mắt, vẫn không nhịn được cười, vỗ vỗ vào vai tôi.

- Đúng là hôm nay Khôi Vĩ là khách mời của bọn này đấy.

Tôi liếc xéo nhìn vẻ mặt đắc thắng của Khôi Vĩ, rồi quay sang phía Tuyết Mai, cười giả lả.

- Thân nhau ghê nhỉ.

Phương Loan gần đó lên tiếng.

- Thân lắm chứ. À mà chiều nay, Khôi Vĩ đưa bọn này đi mua sắm đấy. Nhưng mà Du à, không có phần của mày đâu. Haha.

- Ấy. Sao lại để Khôi Vĩ đứng thế kia. Khôi Vĩ, cậu ngồi đi. Hôm nay bọn tôi sẽ kể hết cho cậu sự thật.

- Hôm nay cảm ơn cậu nhiều nhé.

- Khôi Vĩ, cậu dùng loại nước nào?

Tôi nhìn mấy đứa con gái hám danh lợi mà quên tình thân kia vây xung quanh tên cáo già Khôi Vĩ mà thấy nóng mắt. Hậm hực bỏ ra ngoài.

...

Khôi Vĩ. Nó đúng là một con cáo. Không, nó phải là một...con hơn con cáo!

Hết mỗi chài Socola, giờ lại sang mua sắm. Đúng rồi, muốn bắt một con cừu trong bầy cừu thì việc đầu tiên là phải li gián con cừu đó ra khỏi bầy đàn. Bây giờ, ngay cả đồng minh tôi cũng không có.

Tức. Tức cật lực. Tức đến mức không thể ngủ được.

- Nay, Du. Mày ngủ chưa?

- Chưa.

- Mày đang nghĩ chuyện gì à?

- Nghĩ đến chuyện phải chuyển sang phòng khác.

Tuyết Mai nghe tôi nói vậy thì chồm dậy, hỏi lại.

- Sao. Chuyển đi đâu?

- Chuyển đến nơi nào mà tao có đồng minh. Ở cái phòng này, tao cô đơn quá.

Giọng Tuyết Mai có chút e dè.

- Nói thật là bọn tao cũng thấy ngại.

Tôi xoay người lại nhìn Tuyết Mai.

- Lũ chúng mày còn biết ngại hả?

Tuyết Mai lườm tôi, hạ giọng không vận tốc.

- Nhưng vì mày, bọn tao ngại một phen, cũng không sao.

- Vì tao cái con khỉ ấy. Chúng mày nhận quà cáp của tên Khôi Vĩ đó rồi lại khiến tao phải nai lưng ra học hộ cho tên đó thêm 2 tháng nữa hả. Bộ chúng mày thấy tao chưa thê thảm hả?

Tuyết Mai nhún vai.

- Thì chính vì nhìn mày quá thê thảm mà Khôi Vĩ mới làm thế này.

- Làm gì?

- Mày xem, mấy hôm nay mày bận học, thời tiết khó chịu. và mày lại là cái kiểu người dễ ốm. Ốm một chút là biểu hiện ngay ra kiểu hình. Khôi Vĩ có ý tốt mới lấp điều hòa ở phòng mình. Mày nghĩ Khôi Vĩ lấp vì bọn tao chắc? Lại nữa, Khôi Vĩ mua nhiều đồ ăn như thế là để cho mày đó thôi,

Tôi xoa xoa tay.

- Thôi đi. Mày biết thừa là mấy đồ ăn nhanh đó tao chúa ghét. Ăn vào cũng chẳng hấp thụ được.

- Đó. Chính vì thế đó. Chính vì không biết mày thích ăn gì nên là Khôi Vĩ mới hỏi tao. – Tuyết Mai ngập ngừng – Nhưng mà chiều nay, khi biết tao đi gặp Khôi Vĩ, hai đứa kia cứ nhất quyết đòi theo, nên là....

Tôi lấy gối úp lên mặt mình rồi mới hỏi tiếp.

- Lên là cả 3 đứa chúng mày đi gặp Khôi Vĩ?

- Ừ. Mày đoán chuẩn thế. Mà bỏ gối che mặt ra, tao bảo cái này.

- Không bỏ. Tao không còn mặt mũi nào nhìn bất cứ vật thể gì nữa.

Tuyết Mai kéo chiếc gối trên mặt tôi ra, nó cúi sát người xuống, nói nhỏ.

- Khôi Vĩ rất quan tâm mày đó.

Tôi trở mình, xoay người vào trong.

- Tao muốn đi ngủ.

- Ờ. Ngủ đi. Còn chuyện cuối quan trọng không kém.

Tôi im lặng một lát, sau miễn cưỡng hỏi.

- Chuyện gì nữa?

- Thì lúc tối, khi mày ra khỏi nhà đó. Khôi Vĩ có ngồi lại chừng 15 phút. Nội dung cuộc nói chuyện cũng chỉ xoay quanh về mày.

- Ờ. Rồi Khôi Vĩ lại hứa hẹn sẽ mua tủ lạnh, ti vi, xe cộ cho mỗi đứa nữa hả?

- Đồ quý. Mày nói linh tinh gì thế.

- Bọn mày đã kể những chuyện gì về tao?

Giọng Tuyết Mai có chút phẫn khích.

- Thì về thành tích xuất sắc khoa của mày. Về vụ hè năm ngoái mày dẫn đoàn đại biểu nước ngoài về thăm trường. Về sự ưu ái thầy cô dành cho mày. Về cái tính bợ chảnh của mày. Về tất cả tật xấu của mày. Về...Bla...bla...bla...

- ...Trời ơi. Thiên hạ ơi. Nhân dân ơi!

....

Vốn dĩ khi đầu khẩu với Khôi Vĩ. Tôi luôn thua. Và hiện giờ. Tôi đã thua đậm!!!

7. Chương 5. Cừu Và Tin Đồn.

- Ái chà, hôm nay có bộ váy mới nhìn ưng thế.
 - Cảm ơn. Hihi.
 - Mẫu hồng phấn này nhìn dễ thương và điệu đà đấy.
 - Ủ. Chiều nay có tiết bên hội trường lớn, học chung với khoa tiếng Pháp.
 - Thích vậy. Nghe danh khoa tiếng Pháp nhiều mỹ nam lắm hả?
 - Ủm. Nói chung là ở trường mình, năm thứ 4 thì ai cũng biết đến tên anh Hoàng Minh, nhưng...chẹp, tiếc là khoa anh ấy mới chuyển chỗ học ra ngoại ô, đến giữa kì mới quay lại trường. Năm thứ 3 thì toàn các anh đeo kính học thức, tối ngày chỉ biết sách vở. Sinh viên nữ năm hai như bọn mình thì chỉ còn nước trông chờ vào khoa tiếng Pháp thôi.
 - Hazzzz. Khôi Vĩ ơi là Khôi Vĩ. Ước gì....
 - Thôi. Bà đừng có khơi gợi chuyện bức xúc không khéo sinh viên nữ năm nhất lại đề đầu, cười cổ cho bẹp dí bây giờ.
 - Mà nói thật, nếu tôi là sinh viên nữ năm nhất tôi cũng tức đến ói máu đấy chứ. Khôi Vĩ lừng danh thiên hạ như thế, mà lại bị một bà chị năm ba hót mất. Đúng là “gừng càng già càng cay”.
 - Đâu chỉ sinh viên nữ năm nhất, ngay cả một hội sinh viên nữ năm hai, năm 3 rồi đến tận sinh viên nữ năm 4 kia. Mà này, nghe đâu cái bà chị Hạ Thiên Du đó học hành cũng nổi bật phết đấy.
 - Học hành nổi bật thì sao nào? Người xứng với Khôi Vĩ đâu chỉ cần học hành nổi bật. Bà chị đó mặt mũi cũng phổ thông, dáng không chuẩn chữ S. Chẳng hiểu mắt thẩm mỹ của Khôi Vĩ có vấn đề gì không.
 - Thì bà này của Khôi Vĩ trước mà. Ban đầu viết thư tỏ tình nè. Sau đó 1 thời gian lại ngang nhiên đến lớp Khôi Vĩ học, nghe sinh viên năm nhất nói, bà chị Du kia còn ghi dòng chữ “ Khôi Vĩ – My love” ở vở nữa kia. Chưa hết, lúc ở căn-tin còn tỏ tình công khai cho mọi người biết. Mới đây nữa, còn mời Khôi Vĩ tới kí túc xá và....
- Nghe đến đây, tôi không thể nhịn hơn được nữa, một chưởng đập tung cánh cửa WC, hai mắt long sòng sọc, khẩu khí vang trời.
- Nói láo. Tất cả là nói láo. Các cô biết gì về chuyện của tôi mà mạnh mẽ xuyên tạc sự thật. Hả? hả? Hả?
- Hai đứa con gái sinh viên năm hai đang trang điểm trước gương nhìn thấy thần thái của tôi đứa nào đứa nấy mặt mũi xanh rờn, vội vã thu lại phấn son rồi đi thẳng, không dám quay đầu lại.
- Tôi mở vòi nước, vục lên mặt.
- Cái trường này lẽ ra phải lập một khoa viết văn, viết truyện, viết tiểu thuyết mới đúng. Nhân tiện thì lập luôn một khoa tưởng tượng nữa đi. Cái gì mà “Khôi Vĩ – My love”, cái gì mà công khai tỏ tình? Cái gì mà thân hình không chữ S? Các người dù có uống nhiều sữa thể nào đi chăng nữa thì cũng để trí tưởng tượng ở mức có giới hạn thôi chứ!!!
- Nếu lúc sáng không tình cờ vào trong cái WC đó, không tình cờ nghe được cuộc nói chuyện giữa hai đứa con gái kia, thì chắc khi xuống căn-tin vào giờ nghỉ trưa phản ứng của tôi không khác Tuyết Mai lúc này là mấy.
- Ô. Ô. A. Ôi. Ô.
 - Tuyết Mai. Mà có thể ngừng kêu và ăn đi được không?

Tuyết Mai cúi xuống rỉ vào tai tôi.

- Du. Mà có nghe thấy lũ con gái kia nói gì không?

Tôi lấy xiên chọc một miếng bánh bỏ vào miệng, bắt cần nói.

- Bây giờ ai nói gì tao cũng mặc kệ. Mặc kệ. Mặc kệ.

Tuyết Mai gật gù.

- Không hổ danh Hạ Thiên Du mà tao từng biết. Đúng rồi đó, mà cứ mặc kệ đời đi.

- Tao nghĩ là tao đang bắt cần đời đây

Tuyết Mai cười.

- Mà này, công nhận là Khôi Vĩ có tầm ảnh hưởng lớn.

Tôi đá phăng lời của Tuyết Mai.

- Nếu mà có ý định tâng bốc tên đó lên không trung thì làm ơn im lặng để tao ăn nốt đĩa bánh.

- Nhưng mà công nhận Khôi Vĩ...

- Im lặng...

Tuyết Mai nghiêng người sang phía bên phải tôi, thều thào nói.

- Mua lắm bánh thật đó.

Tôi quay đầu lại nhìn theo ánh mắt nó. Khôi Vĩ đã đứng ở đó từ lúc nào, kế bên cạnh là tên Khủng Long cầm một khay rất nhiều bánh. Cả hai đang tiến lại gần phía bàn của tôi và Tuyết Mai.

Tim tôi kêu rắc một cái, đừng nói đến cái tên Khôi Vĩ, chỉ cần nhìn thấy hàng lông mày đen sậm đang chau lại của tên Khủng Long kia thôi là hồn vía tôi đã bay chín tầng mây rồi.

Khôi Vĩ nhìn tôi, cười nói.

- Xin chào.

Tôi đá mắt sang nhìn tên Khủng Long bên cạnh, thấy hàng lông mày của hắn đang ngày càng lõm xuống, tôi nuốt nước bọt. Gật đầu đáp.

- Chào.

Giọng Tuyết Mai từ sau dội lại.

- Chào Khôi Vĩ. Qua đây ngồi chung đi.

Trong tích tắc, tên Khủng Long đặt đĩa bánh trên tay xuống bàn. Đoạn quay sang phía tôi, giọng rắn hơn cả giọng kìm.

- Nghe nói chị bị mệt. Đây là đĩa bánh của chị.

Tôi yếu ớt chỉ vào đĩa bánh của mình, đáp lại.

- Tôi vẫn còn nhiều bánh lắm.

Tên Khủng Long vẫn giữ vững ý kiến ban đầu, nói.

- Dù sao thì tôi nghĩ chị cũng nên ăn hết đĩa bánh mà tôi mang tới.

Tôi cười yếu ớt, huých chân sang phía Tuyết Mai cầu cứu. Tuyết Mai nhìn thấy nét mặt khổ sở của tôi, nó cũng đoán ra được 7 phần, ra tay tương trợ.

- Ủa. Chọn bánh khéo quá nha. Thiên Du thích nhất bánh rán Doreamon nhân đậu đỏ này nè.

Tôi trợn mắt nhìn Tuyết Mai. Nếu đã không giúp được người khác thì cũng đừng có mà đổ thêm dầu vào lửa như thế chứ.

Tên Khủng Long liếc xuống đĩa bánh, đoạn quay sang phía Khôi Vĩ, hàng lông mày dần ra ba phần, giải thích.

- Bánh này là do đại ca chọn.

Khôi Vĩ này giờ ngồi im lặng, nghe tên Khủng Long nói vậy thì chỉ khẽ nhếch môi. Đoạn, tên Khủng Long nói tiếp.

- Chị gắng ăn cho bằng hết.

Tôi cười méo xệch.

Tôi ăn đến cái bánh thứ tư thì không thể nào nuốt thêm được nữa. Tuyết Mai vài phút trước đã nhắc mông về mất với cái lí do; chiều còn đi hẹn hò với bạn trai. Tôi biết thừa là nó cố tình bỏ tôi ở lại với hai tên côn đồ này.

Căn-tin giờ nghỉ trưa khá đông sinh viên. Sinh viên lũ lượt kéo nhau vào, lại lũ lượt kéo nhau ra. Hết lần này đến lần khác.

Bánh đã dâng đến tận cổ, tôi cố gắng ngồi câu giờ, đúng đến 1 giờ chiều, tôi nhắc khéo.

- Chiều nay học tiết 1 đúng không? Tôi nghĩ chúng ta nên vào lớp sớm.

Khôi Vĩ cười, ánh mắt nhìn tôi rất kì dị.

- Chị yên tâm. Từ ngày mai lịch học của chúng ta sẽ là tiết 3.

Tôi tròn mắt.

- Sao? Sao lại thế? Lịch học thay đổi sao?

- Lịch học không thay đổi. Nhưng chúng ta thay đổi lịch học.

Tôi bóp trán nghĩ ngợi. Thế này thì làm sao chuẩn sớm được. Khôi Vĩ nhìn bộ dạng của tôi, quay sang hỏi.

- Chị chán ăn bánh rồi à?

Tôi ngược đôi mắt rưng rưng như tìm thấy đồng mình, gạt đầu cái rụp. Khôi Vĩ chống tay lên bàn, ghé qua chỗ tôi, nói nhỏ.

- Có cần tôi ăn giúp cho không?

Tôi gạt như gà mổ thóc.

Vốn dĩ từ trước đến nay loài Khủng Long đã là bạo chúa. Nếu Khủng Long chưa tiết chế, thì chắc gì bầy cừu đã xuất hiện. Ấy vậy mà, lạc giữa bầy cừu bây giờ không chỉ có một con cáo ngang ngược, lại còn có cả một con Khủng Long đầy sát khí. Vậy thì bầy cừu biết sống sao?

Cũng may rằng con cáo kia bỗng dưng hôm nay thay đổi tính nết, hiền lành như vừa uống nhầm thuốc, ra tay tương trợ giúp con cừu đi lạc.

Nhờ Khôi Vĩ ăn giùm 3 chiếc bánh, tôi mới có thể thở phào khi nhìn thấy hàng lông mày đen sạm của tên Khủng Long kia đã dần ra.

Với cái bụng đầy bánh, tôi vượt qua 3 tiết học một cách bình an. Cũng không thể phủ nhận việc học từ tiết 3 khiến tâm trạng tôi khá khảm hơn chút ít. Chứ ít ra thì cũng có thời gian để nghỉ chứ không phải phi như trâu bò như mấy lần trước.

Từ lúc rời căn-tin cho đến khi vào lớp học, Khôi Vĩ im lặng một cách lạ thường. Lạy trời, tên đó có phải đang nghĩ mưu kế mới không vậy?

Quả nhiên không sai, sau giờ học, Khôi Vĩ hẹn tôi ở lại. Qua rất nhiều chuyện xảy ra, tôi cũng đã rút cho mình một bài học : Khi nói chuyện với Khôi Vĩ, tốt nhất nên lấy chữ “Nhẫn” đặt lên hàng đầu. Cứ cong môi đấu khẩu tay đôi là y như rằng tôi bị rơi vào tròng. Và khi bị rơi vào tròng những tin đồn lại bay muôn nơi.

Nghĩ vậy nên tôi gật đầu, không nói gì thêm.

Lớp học chỉ còn tôi và Khôi Vĩ.

Khôi Vĩ quay sang phía tôi, mỉm cười thông báo.

- Từ ngày mai, lịch học sẽ bắt đầu từ tiết 3.

Tôi gật đầu.

- Ừ.

Khôi Vĩ dút hai tay vào túi quần, nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân, sau ngẩng đầu lên hỏi.

- Có thật là dù có chăm chỉ như chăm heo thì chị cũng không thể tăng cân?

Tôi cúi xuống nhìn vóc dáng của mình, mím môi, kênh kiệu nói.

- Còn phải còn tùy xem người chăm tôi là ai.

Ánh mắt Khôi Vĩ chợt lóe sáng, giọng trầm hẳn xuống.

- Vậy theo chị, ai mới có thể đủ sức biến chị thành heo, ngoại trừ tôi?

Tôi lấy tay ôm đầu. Biết ngay mà, biết ngay mà. Đã dặn là không được đấu khẩu với hắn rồi mà. Tôi bơ, chuyển sang đề tài khác.

- Có bài vở gì cần hỏi tôi không? Nếu không thì cũng muộn rồi đấy, tôi về trước đây.

Nét mặt Khôi Vĩ bừng sáng như sức nhớ ra điều gì, Khôi Vĩ quay sang phía tôi, nháy mắt.

- Giờ mới nhớ. Chị có thể dịch giúp tôi một cụm từ tiếng Anh không?

Tôi nheo mắt nghi ngờ.

- Cụm gì?

- “ I love you” dịch ra tiếng Việt nghĩa là gì vậy?

Nhắc đến ba từ này, tôi lại sôi máu. Khôi Vĩ, nó rõ ràng là đang muốn chọc giận tôi. Tôi túm lấy chiếc cặp, vùng vằng bỏ ra khỏi lớp, để mặc Khôi Vĩ đứng cười ở phía sau.

- Hey. Chị ơi. Về sớm vậy, dịch tiếng Anh giúp tôi đã.

Tôi ra đến trước cửa, quay gót lại, hậm hực giơ nắm đấm ra phía trước.

- Đi mà bảo Khủng Long bạo chúa của cậu dịch hộ ấy. Đồ cà chớn.

Nói xong, tôi co giò chạy một mạch về kí túc xá, không ngoái đầu lại.

8. Chương 6. Khi Cáo Đi Văng.

Gần đây bài vở khá ỏn và việc học cho sinh viên năm nhất cũng chỉ gói gọn trong 3 tiết cuối nên là sức khỏe tôi được cải thiện rõ rệt. Bằng chứng là tôi không còn cảm thấy rệu rã khi trở về kí túc xá, thêm nữa là mấy đứa cùng phòng đã nhìn tôi bằng ánh mắt khác; Tôi - Hạ Thiên Du đã là một sinh linh sống chứ không phải là một bộ xương di động!

Hôm nay là ngày 16. Vậy là chỉ còn đúng 2 tuần cuối của tháng này và 4 tuần của tháng sau nữa thôi là sẽ hết 8 tuần tới giảng đường của sinh viên năm nhất.

6 tuần nữa thôi. Hạ Thiên Du. Cố lên. Cố lên!

Tôi đến giảng đường sinh viên năm nhất với nụ cười không thể giả tạo hơn. Nhưng ngồi đến cuối buổi thì nụ cười giả tạo kia dần dà trở nên tươi tắn hơn rất nhiều. Lí do là hôm nay, Khôi Vĩ và tên Khủng Long không tới lớp!

Suốt 3 tiết học, tôi tỉ mỉ làm bài tập tiếng Anh, tận dụng triệt để “giờ học mang tính chất trả nợ” để phục vụ cho “giờ học mang tính chất tương lai”!

Tan giờ, tôi lật đặt rời khỏi lớp học.

Và lịch trình này cứ lặp lại như vậy, đã ba ngày hôm nay!

...

Tuyết Mai đặt cuốn sách xuống bàn, kêu ré lên.

- Sao. Khôi Vĩ biến mất ư?

Tôi vừa cầm cùi tra từ mới vừa gật đầu. Tuyết Mai nắm lấy tay tôi, lay cật lực.

- Vậy mà mày còn có tâm trạng vào trong thư viện tra từ mới hay sao?

Tôi vẫn không ngừng tra từ mới, gật đầu lần nữa. Tuyết Mai gằn giọng.

- Trong đầu mày rớt cuộc thi đang nghĩ cái quái gì vậy Hạ Thiên Du?

Tôi ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt, đáp.

- Tao đang nghĩ xem từ tiếng Anh chuyên ngành này nghĩa là gì. Hôm trước tao có hỏi giáo sư rồi nhưng lại quên mất, Tuyết Mai mày nghĩ xem từ này...

“Cóp” Tuyết Mai cầm cuốn sách gõ vào đầu tôi, hằn học nói.

- Mày là đồ máu lạnh, đồ bạc tình, độc ác, đồ con cáo già. Ở lại đây mà tra từ. Tao về trước. Chào!

Hự!

- Đồ máu lạnh à? Bạc tình à? Độc ác à? Cáo già à? Này này Vương Tuyết Mai, mày có quá đáng không khi chỉ vì một tên Khôi Vĩ độc tài đó mà có thể nói những lời ác nghiệt đó với đứa bạn thân cùng phòng mày là tao? Mày nói xem, như thế có quá ác nghiệt và bất công đối với tao không???

Khỏi cần nó phải lên tiếng trả lời, nhìn nét mặt vô ơn của nó khi bỏ đi tôi cũng đoán được rồi. Hazzzz.

Dựng cuốn sách vuông góc với mặt bàn, tôi cố gắng tra thêm vài từ mới nữa. Ngồi lờ đờ chừng hơn 15 phút thì thỉnh thoảng lại có vài tiếng xì xào to nhỏ, cố gắng bỏ ngoài tai những tạp âm xung quanh thì lại bị phá bình bởi những tiếng cười khúc khích. Quái lạ cho cái thư viện vào ngày hôm nay, cái không khí yên tĩnh vốn có đâu rồi?

Không thể chịu đựng được hơn, tôi quắc mắt ngẩng đầu lên. Phản ứng bất ngờ của tôi khiến nhóm ba đứa con gái đứng đối diện phía xa kia bị bất ngờ, cả ba vờ vịt quay sang trao đổi bài với nhau rồi vờ vịt chọn sách. Tôi cười nhếch môi, lắc đầu.

Vừa mới có ý nghĩ quay lại bài vở thì ý nghĩ đó đã đã bị thui chột khi mắt tôi chạm vào dòng chữ bằng mực đen nổi bật trên nền bìa sách màu xanh dương “ Khôi Vĩ là chàng trai quyến rũ nhất mà tôi từng gặp. - kí tên - Du”. !!! Bìa sách màu xanh dương, sách tiếng Anh chuyên ngành, tôi đang tra từ mới?!

Tôi nuốt nước bọt, dáo dáo đưa mắt nhìn quanh thư viện. Hèn chi này giờ sinh viên trong cái thư viện này lại kì lạ như thế. Đơn độc quá!

Con cừu nhỏ đang đơn độc trong một bầy kèn kèn. Một đàn kèn kèn. Một thư viện kèn kèn! Rõ ràng so với con Cáo xảo quyết kia, kèn kèn và những tin đồn còn nguy hiểm hơn rất nhiều.

- Cháu một đĩa mì xào. Một chai tương ớt. Một đĩa bánh rán Doremon nhân đậu đỏ.

- Thiên Du đúng không?

- Vâng. Là cháu.

Sau khi nghe thấy lời khẳng định mang âm vị não nề của tôi, cô Tâm bán bánh trong căng tin lập tức ngừng đầu đứng dậy. Thử thử.

- Lại buồn chuyện gì đúng không?

Tôi sứt sứt, gật đầu. Cô Tâm ái ngại.

- Cô biết ngay mà. Cứ khi nào mày ăn cay nhiều là y như rằng có chuyện. Thế có chuyện gì vậy? Lại thất tình hả?

Tôi sắp mếu, nghẹn ngào hỏi lại.

- Cô nhìn mặt cháu giống như người thất tình lắm ạ?

- Ủ, rất giống. Cô nghe mấy đứa vừa nãy từ thư viện xuống nói mày ủ rũ khắc tên Khôi Vĩ lên sách xong ngồi thần thờ tương tự.

Tôi vuốt mặt, đau khổ đánh trống lảng.

- Cô Tâm. Cô tính tiền cho cháu với.

Tôi biết cô Tâm từ hè năm nhất. Ngày mới bước chân vào Đại học H, nơi tôi thích nhất là căng tin. Lí do duy nhất là ở đây có bánh rán Doremon nhân đậu đỏ. Nhớ lần đó, tôi mua tận 50 chiếc một lúc. Cô Tâm nhớ tên tôi từ hồi ấy.

Một kỉ niệm nữa là vào mùa thu năm thứ nhất Đại học, vì bài kiểm tra quá dở tệ nên tôi tự trừng phạt mình bằng hình phạt dã man nhất - Ăn. Ăn thật cay.

Nhưng không may cho tôi, lần đó xuống căng tin tôi lại quên không mang theo ví. Cô Tâm tính chờ tôi về kí túc xá lấy ví nhưng.... Hôm đó, anh đã xuất hiện. Anh đã trả tiền giúp tôi.

Anh là Hoàng Minh. Chàng trai mơ ước của tất cả sinh viên nữ trong trường. Và tôi nhớ tên anh từ giây phút ấy. Anh có nụ cười rất đẹp. Tôi từng nghĩ nụ cười của anh có thể làm tan chảy mọi giá băng lạnh lẽo.

Tôi chưa từng nói chuyện với anh sau lần anh giúp đỡ tôi ở căng tin. Nếu có 10 phần lí do, thì đến 9 phần là : việc anh trả tiền giúp tôi chẳng có gì lạ. Bởi trong trường đại học H này, sinh viên ai cũng biết anh là người hay giúp đỡ người khác. Và hôm đó, với mái tóc bù xù và bộ dạng thô lương của mình, tôi nghĩ chắc tôi cũng giống một đứa sinh viên thiếu thốn vật chất và đang tính ăn quỵt!

1 phần lí do còn lại, và cũng chính là cái 1 phần này, 1 phần mơ mộng hão huyền ảo tưởng. Tôi nghĩ anh chính là người mà tôi mới biết trên mạng. Và cũng chính bởi cái 1 phần của 2 năm về trước, mà hiện giờ tôi lại quay về chính chỗ này. Cũng từng ấy món. Nhưng nỗi khổ tâm không phải là bài kiểm tra như lần trước, mà là nỗi thống khổ của một đứa sinh viên năm ba bị nghi ngờ tình cảm với một sinh viên năm nhất!

Và kể từ cái lúc ăn đến chiếc bánh nhân đậu đỏ thứ ba này viên mất tôi bắt đầu nóng lên, nét chữ trên quyển sách chuyên ngành tiếng Anh phía trước như nhảy múa trong đầu. Cái tên sinh viên năm nhất tên Khôi Vĩ kia, cái tên trời đánh đó ngay cả khi biến mất cũng phải khiến tôi lao đao. Và ngay cả khi lao đao rồi cũng không thể yên thân ngồi trong thư viện học bài được. Đã rất cay cú vì không thể học bài được, thì ngay cả khi xuống căng tin ăn uống cũng không thể nuốt trôi.

- Cô Tâm, cô có thể đừng nhìn cháu bằng ánh mắt như vậy được không?

- À...Haha. Cái con nhỏ này. Đang ăn mà để ý gớm. Mà này, hai đứa cãi nhau hả?

- !!!

Ngày thứ 5 khi Cáo vắng mặt.

Tôi tưởng mình có thể nhảy lên bàn học mà hú hét khi nhìn thấy tên Khủng Long lù đầu bước vào lớp. Không đợi cái gã có hàng lông mày đen sì đó mở lời, tôi vội xông tới, nhắc ngay.

- Thứ ba tuần sau có bài kiểm tra tiếng Anh đó.

Tên Khủng Long đá xéo mắt nhìn tôi một cái, rồi mở cặp, chìa ra trước mặt tôi một cuốn vở, nói.

- Chị hãy ghi nội dung ôn tập vào đây.

Tôi nuốt nước bọt, ngắc ngứ nhắc.

- Thật ra nội dung ôn tập tôi đã ghi vào sổ của tôi rồi.

Hàng lông mày đối diện chau lại, giọng tên Khủng Long chìm xuống.

- Đại ca nói chị ghi vào cuốn này thì chị cứ ghi. Thôi, tôi về đây.

Tôi thần thờ nhìn theo cái dáng cao lênh kênh của Khủng Long rời khỏi lớp học. Khủng Long đã xuất hiện, nhưng con cáo kia đâu?

...

Tối. Trong kí túc xá. Tôi lọ mọ ghi ghi chép chép. Đến khi cơ tay mỏi nhừ mới lựa người ngả ra phía sau. Vừa mới dựa lưng vào tường thì...

“Vút” Chiếc điện thoại rơi cái vèo từ giường tầng trên xuống phía trước mặt, tôi ngẩng đầu lên, tròn mắt hỏi.

- Sao quãng điện thoại của mày qua đây?

Tuyết Mai chẳng buồn ngoái cổ xuống, lạnh lùng nói.

- Trong điện thoại của tao có lưu số điện thoại của Khôi Vĩ.

- Ủ, thì sao?

- Lấy mà gọi cho Khôi Vĩ.

- Sao tao phải làm theo lời mày nói?

Tuyết Mai lập tức nhồm người dậy, nó cúi đầu xuống phía chỗ tôi, hỏi một câu rất không liên quan.

- Hạ Thiên Du. Lương tâm mày có rảnh không? Chắc không nhỉ?

Tôi đảo mắt nghĩ ngợi, sau tặc lưỡi gật đầu. Tuyết Mai nhếch môi.

- Hèn chi mày không thấy cắn rứt.

Tôi suýt cắn phải lưỡi, gào lên.

- Ủ đây. Lương tâm của tao không có rảnh đây. Lương tâm của mày có đầy mồm răng thì sao không xuống đây mà ghi nội dung ôn tập cho cái tên Khôi Vĩ đó đi. Xuống mà đánh dấu nội dung ôn tập cho hần. Đây này, xuống thể hiện luôn đi.

Tuyết Mai nhìn thấy khẩu khí của tôi, nó im bặt. Lát sau, chẳng biết cái lương tâm đầy mồm răng của nó có mọc thêm răng khôn không, nó chậm rãi trèo xuống giường, nhẹ nhàng nói.

- Vậy hóa ra từ lúc đi học về tới giờ mày chăm chỉ ghi chép là ghi nội dung ôn tập cho Khôi Vĩ hả?

Tôi nhìn nó bằng nửa con mắt, chẳng thêm trả lời. Tuyết Mai cười.

- Tốt quá ha.

Tôi xua tay.

- Thôi, mày lượn đi. Để tao còn tập trung.

- Ày, nóng thế. Thực ra tao có chút chuyện muốn nhờ mày.

- Chuyện gì?

Tuyết Mai đau khổ nói.

- Tao nhớ anh Tiến Vũ.

Tôi suýt lăn xuống giường, rầu rĩ nhắc nó.

- Mày nhớ người yêu thì gọi điện cho người yêu mà kêu nhớ. Nói với tao làm gì?

- Nhưng....

- Sao?

- Điện thoại tao hết tiền rồi. Bây giờ lại muộn không ra ngoài mua thẻ điện thoại được.

- Khụ. Đây, cầm lấy điện thoại của tao mà gọi cho anh ấy.

Tuyết Mai mắt sáng rực, giọng mềm mọng.

- Tốt quá. Thật tốt quá. Đợi tao leo lên chỗ tao lấy cái lược chải đầu cho tử tế để nghe điện thoại. Mà bấm số điện thoại của anh ấy giúp tao với. Số là 09XXX...

Về điều gì chứ riêng khoản cẩn thận thì tôi phục nhỏ Tuyết Mai sát đất. Gì chứ nó với anh Tiến Vũ yêu nhau về cơ bản cũng qua cái giai đoạn “Xây dựng hình ảnh” rồi, vậy mà nghe điện thoại nó cũng phải làm bộ làm tịch chải đầu, bộ nó nghĩ bạn trai nó có thể nhìn thấy nó bằng cách áp cái di động vào tai chắc.

Đầu dây bên kia reo lên bản nhạc chờ nền nhạc cổ điển, tôi gờ cái điện thoại lên phía giường trên của Tuyết Mai, gọi.

- Này Tuyết Mai, nghe đi.

- Mà bảo anh Tiến Vũ đợi tao lát, tao tô chút son môi đã.

Tôi cười một cách ngốc nghếch, đưa điện thoại lên tai nghe. Tiếng nhạc cổ điển nghe khá êm tai cho đến khi thanh âm phía bên kia truyền tới.

- Alo.

Tôi cười.

- Alo, anh Tiến Vũ ạ.

Bên kia đáp lại.

- Không. Tôi là Khôi Vĩ.

Mặt tôi tối om. Khôi Vĩ? Sao lại là Khôi Vĩ?

- Chị gọi nhầm máy à. Hạ Thiên Du.

Tôi suýt sặc nước miếng, con Cáo đó nhận ra giọng của tôi??? Mà cũng tốt lắm, nhận ra giọng cũng tốt. Bà chị này đang có chuyện cần nói đây.

- À Uhm. Bạn tôi Tuyết Mai định gọi cho bạn trai nhưng điện thoại hết tiền, nên là lấy điện thoại tôi. Thế hóa ra cậu là bạn trai mới của Tuyết Mai à?

- Không. Tôi là Boss của bạn thân Tuyết Mai.

- À ra thế à. Mà cái gì? Boss gì?

Bên kia có tiếng cười rất khê.

- Chị học giỏi tiếng Anh thế mà không biết nghĩa của từ Boss là gì à?

Tôi mím môi.

- Tôi mà có biết thì tôi cũng đâu có ngu mà nói ra.

- Điều này thì tôi không chắc.

Tôi bị ghen. Úc quá mà ghen. Ghen không nói lên lời nào. Thấy tôi im lặng bất thường, giọng nói ở đầu dây bên kia trầm hẳn xuống.

- Thiên Du, nếu Tuyết Mai không nhờ chị gọi điện thoại, chị có gọi cho tôi không?

Nói mới nhớ. Cái con nhỏ Tuyết Mai kia, nó rõ ràng là cố ý lừa tôi. Tôi gục gặc.

- Tôi gọi cho cậu làm gì?

Đầu dây bên kia im lặng, ngay cả tiếng thở tôi cũng không nghe được. Liếc xuống tập bài trên bàn, tôi nhấc.

- Thứ 3. Lớp cậu có bài kiểm tra đó.

- Uhm.

Tôi bật đèn học, lật vài trang sách định nói nhanh nội dung ôn tập. Mọi chuyện có vẻ suôn sẻ khi tôi đã tìm thấy thấy vài trang sách mình đã đánh dấu, nhưng dưới ánh đèn, bóng của Tuyết Mai phả xuống nền nhà. Nó đang nhấp nhểm nghe ngóng tôi nói chuyện, sôi máu, tôi gấp sách lại. Giọng đanh hơn.

- Khôi Vĩ, tôi cúp máy đây.

Vứt điện thoại sang một bên, tôi đập bàn đứng dậy.

- Tuyết Mai. Vương Tuyết Mai.

Tuyết Mai ngó đầu xuống, chớp chớp mắt hỏi tôi.

- Du, mày nghĩ tao có nên kể mất khi nói chuyện điện thoại với anh Tiến Vũ không?

Tôi gào lên.

- Mày còn định giả bộ nữa hả? Số mày đọc cho tao là số điện thoại của Khôi Vĩ.

- Ừa. Vậy hả?

Tuyết Mai cầm chiếc điện thoại của nó, cái vẻ ngạc nhiên quả là diễn quá thuần thực mà.

- Chết. Đúng là tao lộn số thật Du ạ. Mà nãy giờ mày nói chuyện với Khôi Vĩ đấy hả?

- Đúng đó. Vì cái lương tâm đầy mồm răng của mày mà tao nói chuyện với Khôi Vĩ đó. Bây giờ thì lương tâm tao móm rồi, đi ngủ!

- O này. Thế còn bài tập ghi chép cho Khôi Vĩ thì sao, xong chưa mà đã đi ngủ?

Tôi bơ nó, dẹp sách vở sang một bên. Chùm chăn kín mít. Nghĩ sao vẫn yên tĩnh, tôi rú lên.

- Mày quan tâm tới Khôi Vĩ như thế sao không dạy mà chép bài hộ Khôi Vĩ?

Tuyết Mai cười khùng khục.

- Chữ của Tuyết Mai này chắc không đẹp bằng chữ của Thiên Du rồi.

!!!

Ba hôm sau.

- Hần nói “ Chữ chị xấu quá. Tôi sợ đại ca không đọc được.” Đó, cái tên Khủng Long có hàng lông màu như sâu róm đó nói với tao câu đó đó. Đó, được hai ngày nghỉ cuối tuần thì đã phải cạo bàn, cạo giấy, cạo bút để ghi chép nội dung ôn tập cho cái tên Khôi Vĩ đó, vậy mà rớt cuộc, người của hẳn nói câu đó đó.

Tôi vừa xổ ra một tràng, cơn giận dữ còn chưa kịp xuôi, nhưng Tuyết Mai hỏi tôi đúng một câu “ Khôi Vĩ vẫn chưa xuất hiện à?” . Tôi im bật. Nằm lẩn ra giường.

Mắt nhìn chăm chăm nền nhà quét vôi trắng trong kí túc xá, tôi bắt đầu thấy hoang mang. Cái tên Khôi Vĩ đó, rớt cuộc thì hẳn đang bày mưu tính kế gì vậy? Nghỉ học một tuần trời, im thín thít và lặn mất tăm. Đầu tuần này cũng không tới lớp, chỉ bảo tên Khủng Long qua chỗ tôi lấy cuốn vở ghi chép nội dung ôn tập. Ngày mai là bắt đầu thi hết môn rồi.

Cái gì, cái gì thế này. Tôi đang nằm vật vờ ở kí túc xá và bắt đầu lo cho bài kiểm tra sắp tới của cái tên sinh viên năm nhất Cáo già đó ư? Đúng là điên mất. Điên mất.

Hôm sau, vừa tan học. Tôi lò dò đi tới bảng tin.

Lũ sinh viên năm nhất đứng chen chúc đọc thông báo kết quả thi. Tôi vận hết khí công tả xung hữu đột xông vào, sau một hồi luồn lách cũng len được vào bên trong.

Vào tới nơi, mắt tôi tí nữa lòi ra bên ngoài khi nhìn thấy tên của Khôi Vĩ trên bảng tin thông báo. Tên của hắn rất oai phong, rất hiên ngang, rất lầy lừng.

Danh sách sinh viên học lại kì 1 môn Tiếng Anh.

1. Khôi Vĩ.

Một mình hắn. Một danh sách. Dẫn đầu bảng!

Lần này, để chui ra tôi không còn phải luồn lách như lúc chui vào nữa. Cả đám sinh viên năm nhất lặng lẽ tách ra. Tôi biết, tôi biết là chúng nó đang bàn tán điều gì mà.

“ Mang tiếng là sinh viên năm 3 khoa tiếng Anh mà cũng không dạy nổi sinh viên năm nhất làm bài tập.”

Hít vào, thở ra. Hít vào, thở ra. Tôi nghĩ mình không cần phải tốn công sức ở chỗ nhốn nháo này, Khôi Vĩ, cái tên sinh viên lười chấy thầy này, hắn đang ở đâu?

- Alo. Cậu đang ở đâu?

- Chào chị. Hôm nay chị có gọi nhầm số như lần trước không?

- Trả lời tôi mau, cậu đang ở đâu?

- Trước cổng trường.

- Đúng đó. Đợi tôi.

Cúp điện thoại. Tôi xắn tay áo, hùng hổ xông ra phía cổng trường.

9. Chương 7. Cừu Ăn Thịt Cáo.

Từ xa đã thấy Khôi Vĩ đứng đợi ở cổng trường, không cần hắn gọi, tôi gật đầu xông tới.

Cuối hạ đầu thu, trời quang mây tạnh. Thời tiết chỉ dừng lại ở mức mát mẻ chứ đâu có lạnh gì cho cam. Vậy mà cái tên Khôi Vĩ đó mặc một chiếc áo dạ to sụ và đội một chiếc mũ bành to tướng. Tôi tròn mắt nhìn hắn, hắn tròn mắt nhìn lại. Tôi giật mình, lắc đầu vài cái cho tỉnh.

Mặc kệ hắn có muốn thành ông trùm Mafia hay thổ phỉ lâm tặc gì thì tôi cũng không quan tâm, mối quan tâm duy nhất của tôi bây giờ là danh dự. Danh dự của tôi!

Nắm tay lấy đà quyết tâm, tôi hất hàm hỏi.

- Này Khôi Vĩ, sao lại thi trượt?

Khôi Vĩ đảo mắt nhìn tôi một lượt, sau nhún vai nói.

- Không biết làm.

Nghe câu này tôi gần như phát điên. Tôi gào lên.

- Không biết làm? Sao lại không biết làm? Kiến thức cần ôn tập tôi đã ghi chép rất cẩn thận vào cuốn sổ đó. Cậu có biết là tôi đã mất 2 ngày nghỉ chỉ để ở nhà ghi chép nội dung ôn tập cho cậu không?

- Uhm.

- Uhm cái gì mà Uhm. Đã không thể làm được bài sao không chăm đến lớp?

- Tôi bận.

Cậu ta bận? Bận việc quan trọng thì cũng có thể nghỉ học. Việc quan trọng gì thì tôi không biết, chính xác là tôi không có cơ hội được biết. Nhưng cứ nghĩ đến tờ thông báo ở bảng tin kia, tôi lại sôi máu. Cả khóa

năm nhất, chỉ có mình cái tên Mafia đứng trước mặt tôi phải học lại. Học lại trong vòng 2 tuần. Nghĩ tới 2 từ học lại, mặt tôi tối om. Hẳn học lại 2 tuần, nghĩa là.... Là tôi phải theo hẳn học lại thêm 2 tuần nữa sao?

Tôi im lặng một lúc, sau mới ngẩng đầu lên hỏi.

- Cậu cố ý như vậy đúng không Khôi Vĩ?

Khôi Vĩ hơi giật mình, sau cười nói.

- Không. Tôi không cố ý.

Tôi nhìn nụ cười gượng gạo phía trước mà tức điên người. Định xổ ra một tràng nữa nhưng mắt lại chạm ngay đôi lông mày sâu róm đang cau lại của tên Khổng Long đứng kế bên. Hồn phách tôi bay đến chín tầng mây. Vốn dĩ để nói chuyện với cái tên Khôi Vĩ một cách oanh liệt như ngày hôm nay đối với tôi đã là một kì tích rồi. Bình thường cứ mở miệng ra là y như rằng tôi bị hấn chặn họng. Hôm nay bỗng dưng hẳn nhiên ra mặt, tôi được đà cứ to mồm lần ắt. Nghĩ thế cũng quá đủ, tôi quay gót.

Trước khi đi, còn cố nhồi thêm vài từ nữa.

- Tôi quá thất vọng về cậu.

Về đến nhà mới thấy mình ngu. “Tôi quá thất vọng về cậu” ?? “Thất vọng” ư? Tôi có bao giờ hi vọng cái gì ở cái tên sinh viên năm nhất lười chầy thây ấy đâu mà lại to mồm kêu là mình “quá thất vọng”?

Uống hết hai cốc nước mới hạ được nhiệt trong người, tôi mở máy tính xem lịch học. Hết lịch học chính trên lớp, lại sang lịch học của sinh viên năm nhất, rồi bây giờ, xem cả lịch học lại. 6 giờ tới 8 giờ 30 phút. Tối hàng tuần.

Sáng học chính. Chiều học trả nợ. Tối đi học lại môn tiếng Anh. Vừa khít hết một ngày. Sinh viên năm 3 khoa tiếng Anh đi học lại môn tiếng Anh năm nhất. Biết giấu mặt vào đâu???

Hôm sau, tôi quần quanh cổ một chiếc khăn len to sụ, rồi giấu nửa mặt mình vào trong đó. Tự dặn mình dù trời có sập hay đất có long lở vì bão tuyết thì tôi cũng không thò mặt hay hé răng nửa lời. Về cơ bản thì ở cái lớp năm nhất này, không đứa sinh viên nào có thể thấu đáo được nỗi lòng của người già. Vậy nên cứ im lặng mà coi như chưa có chuyện gì xảy ra thì tốt hơn. Kế hoạch của tôi là : Im lặng.

Khôi Vĩ đã đi học bình thường. Tên Khổng Long cũng lặng lẽ ghi chép bài. Bốn phía xung quanh sinh viên năm nhất chăm chú theo dõi bài giảng. Không khí rất nghiêm túc.

Nghiêm túc đến mức ngay cả tiếng giở sách soạn soạn của tôi trong lớp lúc này cũng cảm thấy vô duyên. Quái đản thật, kế hoạch im lặng là của tôi, sao tôi cứ ngỡ như là cả cái lớp năm nhất ấy đứa nào cũng đồng lòng kế hoạch vậy?

Giờ ra chơi, tôi lật đặt bước ra khỏi lớp để thay đổi không khí. Lúc đi ngang qua bảng tin treo gần cửa ra vào mới để ý thấy một thông báo đỏ rực “Lịch học lại cho các sinh viên thi trượt môn Tiếng Anh. Phòng 102. 6 giờ - 8h30. Ngày X”. Ngày X, ngày hôm nay ư?

Tôi vốn dĩ cũng đã biết giờ học lại môn Tiếng Anh của tên Khôi Vĩ kia, nhưng về ngày nào thì tôi chưa được biết, chính vì chưa được biết và bây giờ được biết một cách quá đường đột nên tôi đang rất shock! Thêm nữa, rõ ràng số sinh viên học lại môn Tiếng Anh chỉ có Khôi Vĩ, cả khóa này biết, cả cái trường này biết. Vậy mà trên tờ giấy thông báo kia ba từ “Các sinh viên” lại to lấy lòng. Dù có dùng đầu ngón chân cái mà suy nghĩ thì tôi cũng có thể đoán ra, từ “Các sinh viên” là chỉ cả tôi nữa đó!!!

Nghĩ tới đây, tôi hẳn học quay lại lườm một cái chày sém tên sinh viên lười chầy thây kia. Sao cả buổi học hôm nay hẳn lại im lặng ư? Hẳn im lặng vì lương tâm của hẳn đầy mồm rằng đó, đang cần rút đó. Học hành bỏ bê đến mức độ mà ngay cả việc liếc qua cuốn vở tôi ghi nội dung ôn tập mà hẳn cũng lười. Vì hẳn lười nên tôi cảm thấy công sức của mình như bị khinh thường. Tôi cày như một con trâu để mang kiến thức về, và rồi hẳn chẳng cần ngó ngang gì đến.

Đương lúc đứng lườm từ phía cửa ra vào thì bất ngờ Khôi Vĩ ngẩng đầu lên, hẳn thoáng giật mình khi thấy tôi đang đứng nhìn hẳn. Viên môi hẳn kéo lên thành một nụ cười giả tạo. Tôi hậm hực quay gót, chẳng buồn lườm thêm.

Ăn, ăn và ăn. Ăn thật nhiều vào thì mới có sức học. Vốn dĩ việc học đã là quá vất vả rồi, nay lại là việc học lại nữa thì cần phải nạp thật nhiều năng lượng. Đường lúc ă

n đến cái thứ tư, bỗng một bóng người cao lớn đổ xuống kéo theo là một giọng nói còn cứng hơn cả gọng kìm.

- Tôi ngồi đây được không?

Ngẩng đầu lên, tôi suýt nghẹn. Là cái tên Khủng Long có cặp lông mày đen sì như sâu róm đỏ. Hắn muốn ngồi cùng bàn ăn với tôi ư? Đừng nói là ngồi cùng bàn, ngay cả khi hắn đề nghị muốn ngồi lên cổ tôi tôi cũng phải gật đầu chứ không còn đường nào khác. Tôi vẫn ngậm đầy mồm bánh, gật đầu.

Tên Khủng Long có dáng người cao lớn, dáng vẻ lực sĩ và nét mặt lúc nào cũng mang vẻ đăm đăm, hắn kéo ghế và ngồi xuống. Không vòng vo, hắn mở lời.

- Có một chuyện chị cần biết.

Tôi chậm rãi nhai bánh, gật đầu thêm lần nữa. Tên Khủng Long nói tiếp.

- Chuyện đại ca thi trượt là có lí do.

Nhắc đến vấn đề này tôi lại sôi máu. Lí do cái con khỉ mốc gì? Lí do ư? Lí do là cậu ta lười chứ còn gì nữa. Lười thì nhận luôn là lười đi, lại còn bày đặt sai cái tên Khủng Long này xuống giải thích này nọ. Cả ngày đi học không hé răng nửa lời, đã lười làm bài tập, nay ngay cả việc giải thích hắn cũng lười đến mức sai người xuống đàn áp tinh thần tôi. Tôi đảo mắt liếc quanh căn-tin, đang giờ ra chơi nên cũng khá đông sinh viên, có thể yên tâm là mình không bị bắt nạt ở cái chốn này. Tôi gật đầu vài cái để ra hiệu mình đang lắng nghe.

Giọng tên Khủng Long đành lại.

- Hai tuần trước đại ca bị ngã xe. Bị gãy tay bên phải nên không thể ghi chép. Tuần vừa rồi nghỉ học cũng là do vậy. Vốn dĩ đại ca không phải thi vì lí do sức khỏe, nhưng đại ca vẫn đi thi.

Mỗi lời nói của tên Khủng Long thoát ra, tôi lại viết một chữ

“Đần” lên cái tên Khôi Vĩ. Cái tên sinh viên năm nhất ngang tàng này, có phải hắn mưu mô trong vài tháng mà đần trong 1 giờ không? Ngã xe bị đau vậy mà còn đi thi làm chi? Rõ ràng là nếu hắn có đi thi thì hắn cũng không thể viết được cơ mà. Gãy tay ư? Có phải vậy mà hắn mặc bộ áo trùm như Mafia để che cái tay đang bó bột không? Tôi siết chặt hai tay, ngẩng đầu lên, hỏi một câu.

- Sao cậu không kêu Khôi Vĩ ở nhà nghỉ ngơi. Đi thi làm gì?

Tên Khủng Long quắc đôi mắt nhìn tôi, giọng khinh bỉ.

- Chị nghĩ vì sao đại ca lại đi thi?

Tôi nuốt nước bọt. Không dám hỏi thêm câu nào nữa. Dù chữ

“Đần” tôi đã giáng xuống đầu tên Khôi Vĩ đủ để hắn có một bộ bờm chữ Đần rồi, nhưng tôi thà giáng cho hắn thêm chữ “Điên” nữa còn hơn là co lờ đi hỏi tên cao to đối diện. Tôi cúi gằm mặt xuống đĩa bánh, không nói thêm lời nào.

Tên Khủng Long đẩy ghế đứng dậy, trước khi rời khỏi, hắn ném lại phía tôi vài từ.

- Đại ca ngã xe trong lúc đi mua bánh rán Doremon nhân đậu đỏ. Mang đi tặng. Vì 2 tuần trước có người bị một vì lịch học.

Tiếng bước chân bình bạch xa dần. Bốn bề im ắng một cách lạ thường. Tôi không còn nghe thấy bất kì một âm thanh nào. Trong đầu nhảy nhót vài chữ “Bánh rán Doremon nhân đậu đỏ”.

Liếc mắt sang đĩa bánh nhân đậu đỏ bên cạnh, mắt tôi nóng rục, trí nhớ bỗng trở nên thông suốt hơn bao giờ hết.

Hai tuần trước, tôi gần như héo hon tàn tạ vì lịch học quá dày. May mắn rằng sau đó Khôi Vĩ đổi lịch học lui xuống 2 tiết. Sau khi đổi lịch học, hần còn nhăn nhó nói “ Tôi sẽ vỗ béo cho chị”. Tôi bĩu môi. Cáo không hại cừu là may lắm rồi, lại còn tha mỗi về cho cừu ăn ư?

Nghĩ tới đây bỗng thấy lạnh tóc gáy. Có phải con cáo đó vì muốn mua vài chiếc bánh rán cho con cừu già này mà bị ngã xe không?

Rồi hần bị gãy tay, rồi hần nghỉ học cả tuần trời, rồi hần mất tích. Tôi bị bầy kền kền dư luận bao quanh ở thư viện, tôi cảm thấy công lao ghi chép nội dung ôn tập bị khinh thường khi Khôi Vĩ thi trượt bài kiểm tra, tôi gặp hần, tôi nói xối xả vào mặt hần. Hần im lặng. Tôi chết chắc rồi.

5 giờ 30. Trống tan giờ. Sinh viên trong lớp đã về hết, chỉ còn mình tôi ngồi thu lu một góc. Còn khoảng 30 phút nữa là sẽ tới lịch học lại môn tiếng Anh - Phòng 102 cách giảng đường năm nhất một cầu thang.

Cần giờ lên đó chắc chỉ mất 3 phút. Tôi úp mặt xuống bàn ngó ra ngoài khung cửa sổ. Đếm lá vàng rơi.

Tôi nằm quay đầu ra ngoài cửa sổ như vậy cho đến khi cảm thấy mỗi cổ liền xoay đầu vào bên trong lớp học. Vừa xoay đầu vào trong, tim tôi suýt nhảy ra khỏi lồng ngực. Khôi Vĩ ngồi ngay bên cạnh tôi, mặt hần cách mặt tôi chỉ một gang tay!

Tôi chồm dậy, ngắc ngứ kêu lên.

- Cậu...cậu ở đây từ bao giờ?

Khôi Vĩ vẫn gối đầu lên tay của mình, mắt nhìn ra ngoài khung cửa sổ, thờ ơ nói.

- Từ lúc tôi đưa ra một quyết định.

Tôi nhú mày hỏi lại.

- Quyết định gì?

Hần đáp.

- Tự học môn tiếng Anh.

- Là không cần giảng viên sao?

- Uhm.

Tôi lưỡng lự.

- Vậy có ổn không?

- Rồi mọi chuyện sẽ ổn.

Tôi cười.

- Dù sao thì có giảng viên vẫn tốt hơn. Có người dạy chẳng phải tốt hơn sao?

Khôi Vĩ nghe đến đây mắt chợt sáng lên, chống tay lên cằm, hỏi tôi một cách rất nghiêm túc.

- Như thế tốt hơn thật sao?

Vì nét mặt của hần rất nghiêm túc, nên tôi cũng nghiêm túc gật đầu lại. Khôi Vĩ mím môi nghĩ ngợi, sau rồi búng tay một cái.

- Được. Vốn dĩ tôi định tự học một mình nhưng vì câu nói này của chị tôi sẽ đề nghị người đó dạy cho tôi.

Tôi gật như gà mổ thóc.

- Đúng đó. Phải cần đến giảng viên. Cậu mau đi gặp giảng viên để đăng kí lại đi.

Khôi Vĩ mím cười nhìn thẳng vào mắt tôi, nhẹ nhàng nói.

- Vậy ngoài giờ học chiều, chị dạy tôi môn tiếng Anh nhé.

Tôi tròn mắt.

- Vậy không phải vốn dĩ tôi sẽ phải cùng cậu học lại môn Tiếng Anh sao?

Khôi Vĩ lắc đầu.

- Tôi chưa từng có ý nghĩ sẽ bảo chị học cùng ở lớp học lại. Nhưng.... - Ngập ngừng chau mày nghĩ ngợi đắn đo, sau làm vẻ miễn cưỡng chấp nhận - Vì chị đã có ý mở lời, nên tôi đành phải chấp nhận vậy.

Ngụ rồi. Ngụ thật rồi. Hạ Thiên Du ơi là Hạ Thiên Du, dù mày có dùng đầu ngón chân cái mà suy nghĩ thì cũng phải nghĩ thông suốt ra chuyện này chứ. Sao lúc nào cũng ôm đầu phi vào hàng rào vậy? Con cáo đó vốn dĩ không có ý định kêu cừu già ra đỡ đạn cùng đó!

Tôi định gân cổ lên cãi đôi ba câu, nhưng khi ánh mắt chạm tới cánh tay lấp ló màu trắng trong tấm áo choàng dài của Khôi Vĩ, cơ miệng lại đổi sang chủ đề khác.

- Tay cậu không sao chứ?

Khôi Vĩ thoáng giật mình, sau mới cười nói.

- Khủng Long kể cho chị nghe rồi à?

Tôi gật đầu, giọng thanh thanh.

- Lẽ ra cậu nên nghỉ. Đợi tay khỏi hẳn hãy đi học.

- Nhưng vẫn phải đi thi. – Khôi Vĩ cười.

Tôi thở hắt, đảo mắt ra ngoài, lẩm bẩm.

- Không học bài mà còn đôn đi thi. Rõ là trẻ con.

Giọng Khôi Vĩ vọng lại.

- Tôi nghe thấy điều chị vừa nói rồi đó.

Ô hô. Nghe được thì tốt quá. Điều tôi nói toàn là sự thật đó. Vì cái điều mập mờ có phải cậu vì đi mua bánh cho tôi mà ra nông nổi này hay không thì tôi vẫn chưa đoán ra, chính vừa chưa đoán ra nên tôi mới không dám to tiếng với cậu đó. Tôi ngấm trọng bụng, cười tâm đắc một mình. Khôi Vĩ thấy vẻ mặt đó của tôi, hắt hàm hỏi.

- Nay chị, bắt đầu học được chưa?

Tôi khoanh tay, hắt hàm hỏi lại.

- Ủa, tôi nhận lời dạy cậu bao giờ vậy?

Nét mặt Khôi Vĩ thoáng ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó, hần cười gian tà.

- Chị còn nhớ bản hợp đồng chứ? Chẳng phải mọi việc liên quan đến chữ “học” chị đều phải giúp tôi sao?

Nghe tới đây tôi không khoanh tay nữa nhưng vẫn cố chớp lấy thời cơ để ra điều kiện.

- Trước khi tôi ra quyết định về việc có dạy cậu học hay không, cậu phải trả lời tôi một câu hỏi trước.

- Được!

Tôi khề khàng hỏi.

- Vì sao cậu lại đi thi?

Khôi Vĩ liếc mắt nhìn tôi rồi chậm rãi lấy trong cặp ra một quyển sổ, lạnh lùng nói.

- Chị còn nhớ quyển sổ này chứ?

Tôi dù có nhìn bằng nửa con mắt cũng có thể nhận ra cuốn sổ đó. Đó là quyển sổ tôi đã phải dày công ghi chép nội dung ôn tập cho Khôi Vĩ. Tôi gật đầu.

- Còn nhớ.

Như thể chỉ chờ cái gật đầu đó của tôi, Khôi Vĩ chậm rãi nhả ra từng từ một.

- Lí do tôi đi thi chính là vì dòng chữ này “ Hãy đi thi với tinh thần thật tốt. Nếu không, thì đó chính là sự khinh thường công sức tôi đã bỏ ra.”

Tôi vuốt mặt. U sầu nhớ lại ; vào tối cái hôm Tuyết Mai cố tình khiến tôi gọi vào sổ của Khôi Vĩ, tôi đã viết những dòng đó vào sau cuốn sổ. Tôi vốn nghĩ Khôi Vĩ sẽ không bao giờ lật mặt sau của cuốn sổ đó ra xem vì phần nội dung ôn tập còn ghi chưa hết nửa cuốn.

Tôi cúi đầu, hỏi vu vơ.

- Chỉ vì những dòng chữ này mà cậu đi thi sao?

- Vậy chị muốn tôi khinh thường chị sao?

Tôi ngẩng đầu, lừ mắt.

- Cậu dám?

Khôi Vĩ bật cười, búng tay một cái.

- Đó. Chính vì tôi không dám nên tôi mới đi thi.

Tôi ngẩn người. Chung quy lại một vòng thì lí do hần không đi thi là vì tôi ư? Vậy nghĩa là sao? Là bây giờ mà tôi không nhận lời giúp hần ôn thi môn Tiếng Anh thì có phải là người “máu lạnh” không?

Thây kệ, tôi cứ mặc định nghĩ Cừu thuộc loại máu lạnh đó. Cừu càng già thì máu càng lạnh. Mặt dày hỏi thêm câu cuối.

- Đợi chút. Vì sao cậu bị ngã xe?

Khôi Vĩ lật vài trang sổ, tắc lưỡi nói.

- Không cẩn thận nên ngã.

- Vì mãi mua bánh rán à?

Khôi Vĩ ngẩng đầu lên nhìn tôi, ngạc nhiên hỏi.

- Ngay cả chuyện này Khủng Long cũng kể cho chị?

Tôi gật đầu, mut meo nói.

- Đúng. Tôi biết hết rồi đó. Khủng Long đã nói hết cho tôi biết sự thật rồi. Cậu vì...

Giọng Khôi Vĩ trầm xuống cắt ngang.

- Xin lỗi chị.

Tôi lúng túng, lấp bắp hỏi dò.

- Bánh đó...tôi...

- Định gây bất ngờ cho chị nhưng hôm đó đường trơn quá. Nèn...Ầm....Và giờ thành thế này. – Khôi Vĩ nhún vai.

Thiên Du, mày không phải là cừu già máu lạnh mà là máu nóng đúng không? Biết được chuyện này mà mày không giúp người ta thi qua môn tiếng Anh thì mày đúng là giống như lời Tuyết Mai nói “ Hạ Thiên Du, mày là đồ bị móm lương tâm!!!”

Nhìn điệu bộ Khôi Vĩ miêu tả cái cách mà hần ngã xe như chỉ là chuyện nhỏ, tôi thấy lòng dạ mình còn cào. Hần ngã xe đến mức gãy tay, nghỉ học hơn tuần trời. Tôi trên lớp la ó than phiền không một lời hỏi thăm. Đến lúc hần thi trượt thì cũng vác bộ mặt đó đến gặp hần rồi trút giận. Quay lại từ đầu thì hần vì tôi. Vì cái gói bánh rán chết tiệt kia.

Giọng Khôi Vĩ vang lên.

- Này, chị trúng gió à? Sao đứng ngây ra vậy?

Tôi cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Khôi Vĩ. Lặng lẽ tới bàn học, lôi sách vở ra.

Vì Khôi Vĩ không viết được nên tôi vừa nói vừa ghi chép. Cũng có chút ngạc nhiên vì khả năng ghi nhớ bài của hắn. Bằng chứng là hơn hai tiếng trôi qua tôi dạy từ mới, đến lúc chuẩn bị về, tôi cố tình hỏi lại Khôi Vĩ từ mới đầu tiên mà tôi dạy, vậy mà hắn vẫn nhớ ra. Tôi thu xếp sách vở, tán thưởng vài câu.

- Trí nhớ của cậu tốt đó. Tiếp tục phát huy.

Khôi Vĩ cười khẩy, vênh váo nói.

- Còn nhiều thứ tốt của tôi mà chị chưa biết lắm.

Tôi nhe răng cười gượng với hắn rồi nghiêm túc hỏi lại.

- Ví dụ?

- Ví dụ ư? Được. Bây giờ tôi hỏi tiếng Việt, chị hãy trả lời bằng tiếng Anh.

- Cách này sẽ chứng minh là cậu có nhiều cái tốt à? – Tôi hoài nghi.

- Đúng. – Hắn khẳng định.

Tôi bắt chước điệu búng tay của Khôi Vĩ, gật đầu nhận lời.

- Vậy cậu hãy chứng minh đi.

Khôi Vĩ nhìn đáng vẻ đó của tôi, ho khụ một cái, rồi lạnh lùng hỏi.

- Số 4 trong tiếng Anh là gì?

Tôi dở khóc dở cười.

- Cậu nghĩ trình độ tiếng Anh của tôi chỉ dừng lại ở cấp bậc Tiểu học hay sao?

Khôi Vĩ lườm tôi, giục.

- Không được bỏ cuộc. Chị trả lời đi.

Tôi nhìn vẻ mặt tiểu nhân của hắn, miễn cưỡng đáp.

- Là Four.

- Số 1?

Tôi thở dài đáp.

- Là One.

- Số 9?

Tôi như sắp mếu.

- Là Nine.

- Gộp lại : 419?

Lần này thì tôi gần như gào lên.

- Four One Nine.

Khôi Vĩ gật đầu.

- Tốt lắm. Chị đoán rất đúng.

- Cậu đang đùa tôi đấy à? Mấy điều này thì chứng minh được gì?

Khôi Vĩ cố nhịn cười, nháy mắt nói:

- Là tôi có rất nhiều cái tốt.

- Tôi chẳng thấy cậu tốt cái gì ở cái câu 419 đó.

Nét mặt Khôi Vĩ thoáng đổi sắc, hắn đẩy ghế đứng dậy.

- Chuông rồi. Về thôi. Tôi đưa chị về.

Hừ! Biến tôi thành đứa có trình độ tiếng Anh tiểu học rồi cúp đuôi chuồn sao? Rõ là dù hấn có bị đau tay đi chẳng nữa thì cái miệng vẫn luôn độc địa và cái đầu vẫn còn đầy mưu mô mà. Tôi không cam tâm!

Tôi khoanh tay ngồi lì một chỗ, nhất quyết nói:

- Cậu giải thích đi rồi về sau.

Hấn vờ vệt hỏi lại.

- Chị muốn giải thích điều gì?

- 419?

Hấn vờ bị điếc, hỏi thêm.

- Chị muốn gì cơ?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn hấn, gào lên.

- 419? Tôi muốn 419? Mau lên.

- Haha. Haha. Haahaahaa.

Hấn cười ngoác miệng. Cười đến mức như không thể nhịn được. Vừa hay sinh viên từ các lớp khác tan giờ, từng tốp một đi qua cửa nhìn vào chỉ chỗ rồi cười hí hí với nhau. Tôi bực bội kéo ghế đứng dậy.

- Kéo trình độ của tôi xuống thành bậc tiểu học, điều đó buồn cười nhỉ?

- Chị... Chị muốn 419 với tôi sao?

Ý gì? Rõ ràng là có cái ý gì đó sau câu nói này. Nhìn kìa, nhìn kìa. Lũ sinh viên khóa dưới ở cửa đang tròn mắt nhìn tôi trả lời kìa. Rõ ràng là cái tên Khôi Vĩ này lại đang có ý hạ thấp trình độ tiếng Anh của tôi đây. 36 kẻ chuồn là thượng sách. Tôi vùng vằng bỏ đi.

Phi thẳng ra ngoài cửa lớp, đám đông trước mặt dần tách ra. Dù bầu không khí ồn ào xì xào, thanh âm phía sau của Khôi Vĩ vẫn lọt thỏm vào tai.

- Này chị, đợi tôi với. Hahaha.

Hấn vẫn cười. Hấn vẫn đang cười. Hừ, cứ cười đi. Bà chị này dù sao thì cũng đã quá quen với những búa diều dư luận rồi, giờ có thêm một cái lưỡi rìu nữa thì cũng là chai lì cảm xúc rồi. Dù rìu có làm bằng sắt, vàng, bạc hay kim cương thì cũng như nhau cả thôi.

Lúc về đến kí túc xá, điện thoại của tôi rung báo tin nhắn.

“ - 419 = For one night”.

Là số của con cáo già đó đây mà. Tôi hậm hực nhấn lại.

“ - Thì sao?”

“ - For one night = Tình một đêm. Tôi chẳng nói là tôi có nhiều cái tốt mà chị không tin sao? Nhìn xem, body của tôi rất chuẩn. Tôi ở sau chị này.”

Mất tôi suýt lòi ra ngoài khi đọc tin nhắn vừa tới. Hấn....hấn....? 419? Tôi...Tôi...

Tôi điên tiết xoay người lại, phía bên kia đường, Khôi Vĩ hươ hươ chiếc điện thoại lên không trung, cố ý chọc tức tôi. Tôi giậm chân bành bạch, gào lên.

- Hãy đợi đấy, đừng để tôi tóm được cậu. Đồ dê xồm!

Khôi Vĩ thấy vậy, co giò chạy. Tôi gõ đầu côm cốp. Điện thoại vẫn báo có tin nhắn.

- “ “ 419. Tôi muốn 419. Mau lên...” - Khi nãy ở trong lớp, chị đã nói với tôi điều đó. Chị mới là đồ dê xồm. Haha”.

Tôi trợn mắt nhìn màn hình điện thoại. Rú lên.

- Aaaaaaaaaa. Khôi Viiiiiiiiiiiiiiiiiii. Aaaaaaa...

“Cạch”

Cửa phòng kí túc xá mở một cách bất thành hình, Tuyết Mai tóc tai dĩa rượt thều thào nói.

- Hạ Thiên Du. Mà có biết là hôm nay là ngày cả phòng phải đi ngủ sớm để mai thi thể dục không? Mà có yêu đương nhớ nhưng gì người khác thì để sáng mai bày tỏ tình cảm. Có được không? Hử?

!!!

10. [Câu Chuyện Nhỏ Số 3 - Cánh Tay Bó Bột Của Cáo.]

Lúc ngồi học tiếng Anh, Khôi Vĩ rất tập trung. Hạ Thiên Du tranh thủ lúc Khôi Vĩ làm bài liền mang điện thoại ra bấm. Trang web vừa mới được load một cách đầy đủ thì Khôi Vĩ ghé đầu sang, thì thầm.

- Chị đang đọc cái gì vậy?

Hạ Thiên Du giật mình, suýt làm rơi điện thoại, nhưng rất nhanh chóng Hạ Thiên Du đã bấm vào nút khóa màn hình, rồi lạnh lùng nói.

- Tôi đọc gì cậu hỏi làm gì?

Khôi Vĩ khẽ nhướn mày, giọng nói như có ý cười.

- Tôi nhìn thấy hình như chị vào Google và gõ từ khóa tìm kiếm.

Sắc mặt Hạ Thiên Du thoáng lúng túng, Hạ Thiên Du vờ vụt lật sách tìm bài tập. Khôi Vĩ vẫn chưa muốn kết thúc câu chuyện, chậm rãi nói tiếp.

- Và chị search từ khóa tìm kiếm ” Gãy tay bó bột bao lâu thì tháo?”

Hạ Thiên Du mím môi, làn da trắng nõn như sữa thoáng ửng hồng. Khôi Vĩ mỉm cười, Hạ Thiên Du đúng là một người thật thú vị. Trong ngoài không đồng nhất!

Khôi Vĩ hít một hơi căng đầy lồng ngực, trầm mặc trong giây lát mới mở lời.

- Tôi bị nứt xương cổ tay. Loại nhẹ . Thời gian bó bột là hai tuần.

Hạ Thiên Du chợt ngẩng đầu lên nhìn Khôi Vĩ, viền môi khẽ động đậy.

- Vậy tức là cuối tuần này là đến hạn tháo bột?

Khôi Vĩ mỉm cười, gật đầu nhẹ nhàng.

11. Chương 8. Cơ Thịnh Nộ Của Cừu.

Hai đứa con gái vừa nhìn thấy tôi đi học về đã nhảy bổ từ trên giường xuống. Một đứa khoanh tay bạc tình muốn dứt áo ra đi, một đứa lê la dưới đất thiết tha níu kéo.

- Này chàng ơi, ta muốn 419.

- Hử. Nàng muốn 419 sao? Bây giờ ư? Trong lớp học này ư?

- Đúng. Ngay bây giờ. Mau....

- Trời. Tuyết Mai nàng ơi, nàng liều quá.

- Vì tình yêu của ta dành cho chàng đó, Cẩm Vân à.

- Oh. My Love.

- Ấu...Hahahaa.

- Hahaaha.

Tôi vỗ tay 3 cái, giả tạo góp vui.

- Diễn đạt quá ha. Vui quá ha.

Tuyết Mai cười chảy cả nước mắt, giọng đứt quãng nhưng vẫn cố nói thành một câu.

- Du....Hạ Thiên Du...Hahaa... Tao nghi ngờ lắm, thật không ngờ một đứa như mày....lại không biết 419 là gì đó.

Cẩm Vân cười khùng khục.

- Tao nghĩ Du không biết thật đó Tuyết Mai ạ. Nó mà biết thì đã...

- Đã làm sao?

- Đã không là Hạ Thiên Du.

- Ủ ha. Mày nói đúng. Haha.

- Haha. Tao lúc nào chẳng nói đúng. Đúng không Du?

Tôi bỏ hai đứa con gái kia, lẳng chiếc cặp lên giường, ôm chiếc Laptop và tìm mấy cuốn sách. Hai đứa con gái phía sau ngừng cười, xoắn xuýt chạy tới hỏi.

- Trưa rồi mà mày còn định đi đâu vậy?

- Lên thư viện.

- Làm gì?

Tôi xoay người lại, buông thông một câu.

- Để chúng mày 419.

Tuyết Mai và Cẩm Vân nghe vậy liền quay sang nhìn nhau. Hai đứa chúng nó cố nhịn cười, đứa nọ đùn đẩy đứa kia. Mãi sau Tuyết Mai mới dè dặt hỏi lỗi.

- Giận à? Đợi Phương Loan về rồi cùng đi ăn cơm.

Tôi bỏ ngoài tai lời của Tuyết Mai, ngúng nguẩy lên thư viện.

Bây giờ ở cái trường đại học này, trong mắt đám sinh viên trong trường thì tôi là nữ đại dâm tặc, trong mắt ba đứa con gái cùng phòng thì tôi là con cừu già giả nai đeo nơ. Trong mắt cái tên Khủng Long cao lớn đó thì tôi là bà cô già mà gã trót “làm ơn mắc oán”.

Gần trưa, tôi vừa lê thân ra khỏi lớp học thì tên Khủng Long chẳng biết từ đâu chạy xồng xộc tới, hấn nói như rên lên.

- Tôi tưởng tôi nói cho chị biết lí do đại ca ngã xe là vì chị thì chị sẽ biết điều mà lặng lẽ giúp đỡ đại ca. Tôi nghĩ là chị sẽ giữ bí mật. Ai ngờ chị lại sơ hở để đại ca biết là tôi kể.

- Tôi...

- Chị có biết là đại ca đã dặn tôi không được kể chuyện đại ca ngã xe là vì đang trên đường mua bánh cho chị biết không? Chị có biết là vì chị mà đại ca bực mình với tôi không? Rõ là làm ơn mắc oán. Chào!

- O...

Gã xỏ ra một tràng rồi hắt đi mất hút. Tôi cố nhẫn nhịn thất thểu về kí túc xá. Vừa về đến nơi thì bắt gặp hai đứa con gái cùng phòng diễn trò hươu vượn. Tôi - bây giờ đang chui rúc trong tầng trệt thư viện - vốn dĩ không thể hiểu nổi. Vì sao nên nông nổi?!

Là vì hắt - Khôi Vĩ!

Tôi ngồi đây, vuốt nhẵn trán mà vẫn không thể hiểu ; xung quanh Khôi Vĩ có rất nhiều con gái, vậy sao hắt lại chọn tôi làm đối tượng để khuấy đảo cuộc sống?

Ngày ấy khi nhìn thấy Hoàng Minh đứng trên sân thượng, tôi vận hết khí công một chưởng đập tung cửa, bóng anh đổ dài khuất sau bức tường chắn, tôi đứng một bên, anh đứng một bên. Tôi ngoắc tay sang đưa anh lá thư. Anh chìa tay ra nhận nó vào lòng. Anh không thấy tôi. Tôi không thấy anh. Đến khi tôi thấy anh, anh biến thành con cáo. Tôi co giò bỏ chạy.

“Anh” là Khôi Vĩ chứ đâu phải là Hoàng Minh?!

Vậy ngọn ngành bắt đầu từ lá thư? Vì sao có lá thư? Là vì tôi trót thâm thương trộm nhớ cái tên Rain trên mạng đó!

Tôi mím môi, mở máy tính. Ngón tay Click chuột run run. Mục Messenger này mốc meo rồi. Và đúng là mốc meo thật khi tôi không nhận được tin nhắn Offline nào. Tôi, về cơ bản thì là đứa cố chấp. Vì cố chấp nên vẫn cứ nhen nhóm cái hi vọng Rain vì lí do nào đó mà không còn Online như trước. Và cũng vì cố chấp nên tôi mới trốn trong cái tầng trệt tối om này. Tôi mang nỗi bực tức mổ xuống bàn phím Laptop.

- “ Rain, bạn ở đâu? Cuộc sống của tôi lúc này khá rối rắm. Hãy xuất hiện và cứu tôi.”

Tôi bắt đầu kể lể.

Sau một hồi kể lể tôi chưa xót nghiệm ra rằng; Nơi tôi thuộc về chính là cái thư viện hươu quạnh không một bóng người vào giờ nghỉ trưa này. Chỉ thuộc về nơi đây. Một nơi mà không ai có thể tìm thấy tôi.

- Ra là chị ở đây.

Rằng tôi suýt vấp phải bàn phím. Cánh cửa nhỏ vừa bị kéo lên khiến những vạt ánh sáng lọt thỏm vào góc tối. Một bóng người cao lớn mảnh khảnh phía trước bị bao trùm bởi ánh sáng phía sau. Tôi một tay chặn ánh sáng, quát tháo.

- Mau đóng cửa lại đi.

“Rầm”! Cánh cửa được hạ xuống như đúng yêu cầu, chỉ có điều người vừa xuất hiện không đứng ở ngoài mà lại bước vào bên trong. Tôi trướng mắt, gất gỏng.

- Ai đó? Sao không ra ngoài?

Một luồng ánh sáng từ điện thoại phả ra, mái tóc chuốt keo dựng đứng quen thuộc và nụ cười tinh quái không thể lẫn đi đâu được, giọng rất dứt khoát.

- Là tôi, Khôi Vĩ đây.

Tôi cúi đầu xuống bàn phím máy tính. Vốn dĩ trước đó khi cánh cửa bị kéo lên, trong lòng tôi đã luôn cầu nguyện cái tên vô duyên phía trước không phải là hắt. Nhưng chắc Chúa không nghe được lời thỉnh cầu của tôi.

Hắt bắt đầu di chuyển và luôn miệng suýt xoa.

- Chà. Thì ra trong thư viện trường đại học có một nơi yên tĩnh và kín đáo thế này.

Ánh đèn nhấp nháy bốn phía, tiếng bước chân sột soạt khắp gian phòng. Tôi ngẩng đầu lên nhìn vẻ thích thú của Khôi Vĩ, cầu nhàu.

- Xem xong rồi nhớ đi ra ngoài.

Khôi Vĩ bỏ qua lời đề nghị của tôi, hỏi lại.

- Sao chị lại phát hiện ra nơi này vậy?

Tôi trả lời qua quýt.

- Tự nhiên biết.
- Từ bao giờ vậy?
- Năm nhất đại học.
- Chỉ mình chị biết thôi sao?
- Đúng.
- Chà. Có một nơi của riêng mình thật thích.

Tôi không hề hà được nữa, nhắm mắt xổ ra một tràng.

- Đúng! Có một nơi của riêng mình thật thích. Đây là cái nơi mà tôi có thể trút giận, la hét, gào toáng mà không bị ai phát hiện. Nó được bao bọc bởi cánh cửa cách âm. Một tầng trệt bị bỏ quên. Ánh sáng không lọt tới. Kín bưng và tối om. Tĩnh lặng và yên bình. Trừ khi cậu bước ra!

Khôi Vĩ có vẻ bất ngờ khi nghe thấy thanh âm có phần bức bối của tôi, hần ngừng quan sát căn phòng, chậm rãi lại gần rồi cuối cùng ngồi phịch xuống sàn. Giọng hần không thể không gian tà hơn.

- Chị vẫn giận tôi vụ 419 tối hôm qua à?

Tôi “hứ” một cái rõ to.

- Tôi không còn hơi sức đâu mà giận mấy chuyện con nít.

Khôi Vĩ cúi xuống nhìn nét mặt của tôi, tặc lưỡi lắc đầu.

- Miệng nói không giận nhưng trong lòng lại sôi sùng sục. Thật tình khiến người khác bất an.

Tôi quay sang nhìn hần bằng nửa con mắt, hỏi lại.

- Nhìn mặt tôi giống đang giận cậu lắm à?

Hần im lặng không nói gì. Nhìn chằm chằm vào mặt tôi. Ánh đèn từ điện thoại trên tay của hần có lẽ là thứ ánh sáng kì ảo mơ hồ, đôi mắt Khôi Vĩ bỗng phẳng lặng như mặt hồ mùa xuân. Sững trong vài giây, tôi chớp chớp mắt, nuốt nước bọt hỏi lại.

- Cậu nhìn tôi như vậy là ý gì?

Khôi Vĩ thoáng giật mình, sau quay đi lạnh lùng nói.

- Tôi đang tìm lí do.
- Lí do gì?
- Chị vì chuyện gì mà lại phải trốn tận vào đây.

Tôi lật vài trang sách, miễn cưỡng đáp.

- Búa rìu dư luận.

Khôi Vĩ im lặng. Lát sau mới mở lời.

- Chị hãy bỏ ngoài tai mọi lời đồn đại này nọ trong trường.

Tôi thở dài.

- Vậy phải làm thế nào?

Hần quay lại, nháy mắt.

- Chị cứ là chị là được.

Câu này của hần có ý gì? “Cừu thì vẫn là cừu, dù có chốn hay nấp ở xó nào thì cáo là ta vẫn sẽ tìm ra!”

Tôi mím môi chẳng nói thêm câu nào, vờ vặt đọc sách. Tôi nghĩ cách tốt nhất để hắn biết ý dời khỏi chỗ này là bơ hắn, mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm.

Im lặng trong vài phút, Khôi Vĩ mở lời.

- Tôi không kể cho chị biết chuyện tôi ngã xe khi đi mua bánh là vì sợ chị sẽ lo lắng. Với lại....tôi không muốn chị thấy bộ dạng của tôi lúc đó.

Tôi hắng giọng, vẫn diễn kịch đang chăm chú đọc sách. Giọng Khôi Vĩ vẫn đều đều.

- Nghe nói sáng nay Khủng Long có tới tìm chị. Chắc vì lí do tối qua tôi quát tháo cậu ta. Hmmm. Khủng Long tuy có chút khó tính, nhưng kì thực thì cậu ta là người tốt bụng.

Tôi vẫn làm bộ tri thức, kiên quyết tìm hiểu những trang sách tiếp theo.

- Chị đừng để bụng những chuyện đó. Có biết không?

Tôi vẫn vờ câm điếc. Quả nhiên hắn đổi thanh âm.

- Đây chị, tôi kể cho chị những chuyện này thì cũng như là con nhím đang phơi bụng bên đường cao tốc rồi đó. Chị nở phóng xe đi qua mà đè bẹp nó ư?

Tôi nở nụ cười tiểu nhân trong lòng, nhún vai nói.

- Nếu nhím đã phơi bụng trên đồng cỏ nội hay trên đường cao tốc gì đó xong thì nhím có thể lật người lại và đi về. Người lái xe phải đi tiếp, đang trên đường cao tốc, không thể dừng lại được.

Tôi cảm nhận được sự chịu đựng của người bên cạnh. Khôi Vĩ bật dậy. Chững lại 5 giây, hắn đi tới cánh cửa. Trước khi đi còn quay lại ném cho tôi vài từ.

- Đồ bà chị già khó ưa.

Tôi ho khụ một cái, lạnh lùng giở thêm vài trang sách nữa. Thế là xong, xử đẹp mọi chuyện. Quả đúng như những gì tôi dự tính, với những gì chướng tai gai mắt thì cứ bơ nó đi mà thôi.

Có điều...

Cái bóng mảnh khảnh vẫn đổ dài dưới sàn nhà. Tôi kiên nhẫn đọc thêm 1 trang sách nữa. Cái bóng vẫn không động đậy. Tôi đưa tay lên bóp trán, mệt mỏi nói.

- Đây nhím, vẫn còn muốn phơi bụng nữa à?

- Cửa bị khóa ngoài rồi.

Như có một tiếng sét đánh ngang giữa bầu trời quang đãng. Tôi lắp bắp hỏi lại.

- Sao? Cửa bị khóa sao?

Khôi Vĩ cố gắng xê dịch cánh cửa, chậm rãi khẳng định.

- Bị khóa rồi.

Tôi run rẩy đứng dậy gào lên qua khe cửa.

- Có ai không? Có ai ngoài đó không? Trong này có người. Có ai không?

Khôi Vĩ quay sang nhìn tôi, yếu ớt giải thích.

- Tôi tưởng chị nói cửa này là cửa cách âm.

Tôi đâm thùm thụp vào cánh cửa, cơn cuồng phong bão tuyết trong lòng không thể kiềm chế được nữa. Tôi rú lên.

- Sao? Rốt cuộc là vì sao cậu lại vào đây?

Khôi Vĩ nhăn mặt, ngập ngừng giải thích.

- Tôi đi tìm chị.

Tôi gãi lông mày, cổ cười chua xót.

- Tìm tôi vì chuyện gì? Sao lại phải tìm tôi?

Khôi Vĩ vẫn rất bình tĩnh.

- Tìm chị để phơi bụng nhím cho chị xem đó.

Tôi vuốt mặt đau khổ không nói nên được lời nào nữa. Sức nhớ ra lúc vào đây Khôi Vĩ có mang theo điện thoại, tôi giục.

- Thôi không so đo với cậu nữa. Mau gọi người đến giúp đi.

Khôi Vĩ nhún vai.

- Từ lúc tôi bước vào đây luôn bật đèn pin từ điện thoại bây giờ sập nguồn rồi. Dừng điện thoại của chị đi.

Lúc đi học về, vì một phút nông cuồng tôi đã từ chối bữa trưa cùng với 3 đứa con gái cùng phòng. Cũng vì ra đi rất hiên ngang nên sau khi quăng cặp lên giường tôi chỉ mang Laptop và vài quyển sách. Vấn đề là điện thoại để trong cặp và cặp thì vứt trên giường!

Cả tầng trệt tối om chỉ còn chút ánh sáng yếu ớt từ chiếc Laptop. Tôi rệu rã trở về chỗ cũ ngồi đợi cho qua giờ ăn trưa. Con cừu già lái chiếc mũ trần đi qua đường cao tốc vì mãi nhìn một con nhím đang phơi bụng mà bây giờ bị nhốt trong căn phòng tối om này. Thật đáng mà.

- Nay chị. Vậy là hòa nhé.

- Hòa gì?

Khôi Vĩ ngồi xuống cạnh tôi, giọng rất an ủi.

- Lúc trước chị có lỗi với tôi vì cố tình bơ tôi, tôi giận chị. Bây giờ tôi có lỗi với chị vì trót gây chú ý khiến chị không nhớ đường về và bị kẹt ở đây, chị giận tôi. Hiện tại cả hai đều giận nhau, vậy là hòa.

Đoạn hần cúi xuống nhìn màn hình Laptop của tôi, ngạc nhiên hỏi.

- Ủa, chị vẫn còn dùng phần mềm Messenger này sao?

- Ừ. Thì sao... Mà Messenger ư?

Đúng. Messenger. Tôi run rẩy click vào mục Friend trong Messenger. Ngày trước Tuyết Mai cũng từng dùng phần mềm này, hi vọng mong manh nhất bây giờ là nó vẫn chưa xóa App này trên điện thoại. Lạy trời cho Wifi trong kí túc xá đủ khỏe để điện thoại của Tuyết Mai có thể nhận được tin nhắn của tôi.

- “Tuyết Mai, tao bị kẹt trong tầng trệt thư viện trường. Nếu đọc được tin nhắn này thì mau đến cứu tao.”

Tôi dán mắt vào màn hình máy tính đợi chờ thông báo Tuyết Mai Online. Khôi Vĩ bên cạnh gật gù tán dương.

- Cách này của chị hay đấy. Tôi...

- Suyt – Tôi đưa tay kéo một đường khóa vô hình trên miệng rồi dặn Khôi Vĩ – Từ bây giờ cậu hãy im lặng được không?

Khôi Vĩ tròn mắt hỏi lại.

- Lí dó?

Tôi lắc đầu, thở thê lại.

- Không có lí do nào cả.

Khôi Vĩ nhìn tôi bằng nửa con mắt. Hậm hực quay đầu ra ngoài.

Tôi thở phào, chăm chú nhìn vào màn hình Laptop.

Đã 30 phút trôi qua mà nhỏ Tuyết Mai đó vẫn chưa có dấu hiệu cầm điện thoại. Có khi nào nó xóa cái App này đi không? Laptop cũng dần hết pin và bụng tôi bắt đầu kêu ọ ọ vì đói.

- Này Khôi Vĩ, tôi đói quá.

Khôi Vĩ đáp lại bằng giọng giận dữ.

- Tôi nhớ là chị dặn tôi phải giữ im lặng.

- Hầy. Lúc đó tôi đang bận đợi tin nhắn. Cậu không muốn ra khỏi chỗ này sao? Mà khi này cậu định nói gì đấy nhỉ?

Khôi Vĩ quay sang nhìn tôi, cơ miệng của hắn định kéo thành những lời lẽ bực bội nào đó, nhưng ngay khi ánh mắt hắn chạm mắt tôi, nét mặt hắn dần lắng lại. Khôi Vĩ chỉ chậm rãi nói.

- Tôi có một cách hay hơn để ra khỏi đây.

Nghe vậy tôi quay sang hỏi lại.

- Cậu có cách gì?

- Gọi trực tuyến.

- Gọi trực tuyến?

- Đúng!

...

Tên Khủng Long và nhỏ Tuyết Mai đứng như bất động khi thấy tôi và Khôi Vĩ bước ra từ căn trệt của thư viện.

- Du, mày ổn chứ? – Tuyết Mai hỏi tôi.

- Đại ca ổn chứ? – Tên Khủng Long hỏi Khôi Vĩ.

- Hai người ổn chứ? – Cả hai đồng thanh.

Tôi và Khôi Vĩ quay sang nhìn nhau rồi rẽ đôi ngã.

!!!

- Tao bắt cần, tao bắt cần. Tao không cần gì hết. Món nợ ư? Tiền quà cáp ư? Tiền ăn uống ư? Ba đứa chúng mày từ giờ chia nhau ra mà trả nợ cái tên Khôi Vĩ đó đi.

Tuyết Mai gật đầu đồng ý, nó nhẹ nhàng vuốt tóc tôi cảm thông.

- Được. Từ ngày mai bọn tao sẽ đi trả nợ thay mày.

Trước sự phản đối dữ dội của hai đứa con gái còn lại, tôi ngược đôi mắt long lanh lên nhìn Tuyết Mai, dặn dò lại.

- Mày nhớ phải giữ lời đó.

Tuyết Mai gật đầu quả quyết.

- Biết mà.

Lòng tôi bớt cồn cào, Tuyết Mai bắt đầu kể lể.

- Thì cũng tại hôm nay bọn tao đi ăn ở trong căn-tin nên mới không nhận được thông báo tin nhắn từ Messenger.

Tôi xua tay.

- Thôi, dù sao thì từ ngày mai lũ chúng mày hãy thay phiên nhau đi mà trả nợ tên Khôi Vĩ đó.

Nhỏ Cẩm Vân và Phương Loan bên dưới đồng loạt hét kêu gào phản đối rồi lại quay sang nài nỉ nhưng đều bị Tuyết Mai gạt sang một bên.

- Lũ chúng mày đó, Socola lần trước Khôi Vĩ tặng. Có 10 phần thì lũ chúng mày ăn 9. Hạ Thiên Du của tao đã không có số lấy trọn được tình cảm của Khôi Vĩ nên là phải mặt dày đi học trả nợ. Nay nó không thể tiếp tục mặt dày hơn nữa thì 3 chúng ta phải ra tay thôi.

Dù lời nói của Tuyết Mai tuy không lọt tai nhưng về cơ bản thì nó cũng thông suốt được phần nào nỗi thống khổ của tôi, nên là bão tuyết trong lòng cũng giảm thuyên nữa.

Tôi vỗ vai Tuyết Mai dặn dò.

- Vậy chúng mày tự phân chia công việc đi nhé. Lịch học lùi lại 2 tiết tức là tiết 3 chúng mày mới phải đến giảng đường năm nhất đó.

Tuyết Mai gật đầu quả quyết.

- Được rồi. Bọn tao sẽ tự biết phân chia thời gian. Mày cứ đi ăn trưa rồi lên phòng nghỉ ngơi đi. Mày hãy tận hưởng để bọn tao chịu khổ.

- Nghe có vẻ êm tai đấy. Thế nhé, tao đi xuống căn-tin ăn trưa.

- Nhưng mà này Du, cái tên to lớn đi cùng là Khủng Long đó hả?

- Ủ. Là tên đó đó.

- Sao biết tụi mày ở tầng trệt mà chạy qua thư viện vậy?

- À. May mà điện thoại của hần kết nối Internet 24/24 nên Khôi Vĩ mới gọi trực tuyến được.

- Hầy. Đúng là tên phá đám mà.

- Cái gì cơ?

- À không có gì đâu. Mày đi ăn đi. Mọi chuyện cứ để tụi tao lo.

Tôi gật đầu. Vậy là bấy heo tấn công. Cừu già về dưỡng sức.

12. Chương 9. Điểm Yếu Của Cáo.

Tôi bắt đầu nhìn cuộc sống bằng cặp kính màu hồng kể từ ngày hôm ấy...

Không còn Khôi Vĩ gian tà, không còn gã Khủng Long với cặp lông mày sâu róm và cũng sẽ không còn búa rìu dư luận. Tôi lại quay về với góc nhỏ của chính mình. Thời gian biểu đều đặn chỉ là; sáng tới lớp, chiều lên thư viện và tối thì ôm Laptop.

Nhưng có khi nào, đối phó với một con cáo còn dễ dàng hơn việc vật lộn với ba con Heo ?

Đã ba ngày nay, sáng nào tôi cũng bị đánh thức lúc 4 giờ sáng. Tuyết Mai từ hồi năm nhất vẫn luôn có thói quen đặt báo thức vào lúc 6 giờ sáng, nhưng vài ngày hôm nay nó chuyển lên thành 4 giờ. Nó nói vì phải học trên lớp rồi lại phải đi học trả nợ nên nó phải tranh thủ dậy sớm. Nhưng tôi thì là nó cố ý bật báo thức với âm lượng to nhất và cố tình cài bài hát của ca sĩ QQ làm chuông báo. Nó biết thừa QQ là ca sĩ tôi ghét nhất nên là 4 giờ sáng, tiếng đồng hồ báo thức e é kêu như tiếng lợn bị chọc tiết.

Giường Tuyết Mai ở trên giường tôi, tiếng báo thức kêu liên tục 5 phút nhưng nó không thèm dậy tắt. Chỉ khi nào tôi vớ lấy chiếc gối quăng lên giường thì nó mới lục đục dậy. Và thế là tôi thức từ lúc đó với nó, không sao chợp mắt nổi.

Buổi trưa, bình thường thì cả bốn đứa vẫn đợi chờ nhau để xuống căn-tin ăn cơm. Nhưng vài ngày nay, ba đứa chúng nó cơm nước cũng bỏ mặc. Tôi rủ đi thì chúng nó kêu bận, than thở rằng lịch học quá nhiều rồi lại phải đi học trả nợ. Nhưng tôi vẫn rất hiên ngang và lạnh lùng trước lời than thở của 3 con heo ấy, tôi vẫn đến căn-tin ăn cơm một mình!

Buổi chiều, tôi ở trong thư viện suốt. Nhưng hễ khi nào điện thoại mở là y như rằng nhận được tin nhắn của Cẩm Vân. Lần nào nó đi học cũng ai oán kêu la rằng đến khi nào mới hết giờ để được về kí túc xá. Ở giảng đường năm nhất nó cảm thấy cô đơn.

Chưa hết, tối hôm trước, nhỏ Phương Loan khóc tu tu trong nhà tắm và một mực tuyệt thực. Nó kể; buổi chiều, trong giờ thực nghiệm ở phòng máy chiếu khi nó vừa đặt mông xuống ghế thì một đứa sinh viên năm nhất vừa lúc đứng lên, phòng thực nghiệm toàn loại ghế dài làm bằng gỗ nên với cân nặng quá khổ của Phương Loan, chiếc ghế bị bông và lật ngược khiến nó ngã đánh ục ịch xuống nền đất. Lũ sinh viên năm nhất cười hô hố, Phương Loan ôm mặt chạy về kí túc xá và nhất quyết không chịu dời nhà tắm.

Nhỏ Tuyết Mai nghe đầu đuôi câu chuyện nhất quyết nói sẽ đi tuyên truyền với lũ sinh viên năm nhất xác xược ấy. Tôi nhìn nét mặt đờ đờ sát khí của Tuyết Mai, gật đầu đồng tình.

- Tuyết Mai, tao ủng hộ mày.

Tuyết Mai mím môi gật đầu lại.

- Được. Có mày ủng hộ tao thấy tinh thần 100%.

Tôi cười.

- Tao sẽ gõ nổi nhôm ủng hộ mày. Dù sao thì tao cũng đã mua bảo hiểm rồi.

- Đồ quỷ.

Tuyết Mai ném con gấu bông qua chỗ tôi, lườm bâu.

- Chị em tốt là thế đấy.

Tôi ngoảnh mặt làm ngơ, miễn cưỡng hỏi một câu.

- Khôi Vĩ, cậu ta không giúp gì sao?

Hỏi xong tôi mới thấy mình ngây ngô. Vì sao Khôi Vĩ lại phải giúp bạn của tôi cơ chứ?! Hấn phá hoại còn không hết đấy.

Nghe đến đây đột nhiên giọng Phương Loan từ nhà tắm dội ra một cách thống thiết.

- Du, mày ở nhà mấy ngày nay mãi hưởng thụ quá nên không thèm đoái hoài gì đến bọn này nữa phải không?

Tôi gào lại.

- Tao mà không đoái hoài tới chúng mày thì tao đã mặc xác chúng mày chứ không phải ngồi đây nghe mày kể lể.

Giọng từ trong nhà tắm thiếu não hơn.

- Ồi đời ơi, mày không biết sao, từ cái hôm định mệnh đó Khôi Vĩ không tới lớp.

- Là sao?

Tuyết Mai ngồi gần tôi, nó thở dài đánh thượt, uể oải nói.

- Thì từ bốn hôm trước đó. Khi mày vừa trở về từ tầng trệt thư viện và không còn mặt dày đi học trả nợ được nữa nên lũ bọn tao phải đi thế mạng. Chiều đó, bọn tao gặp Khôi Vĩ trình bày vấn đề, cậu ta gật đầu đồng ý. Chỉ có điều....

Tôi nhòm người dậy kéo tay Tuyết Mai, gặng hỏi.

- Rồi sao nữa?

- Chỉ có điều rằng; Thời gian 1 tháng sắp tới sẽ nhân 3 thành 3 tháng. Tao, Cẩm Vân, Phương Loan chia ra mỗi đứa 1 tháng. Lịch học bắt đầu từ tiết 1 chứ không phải là từ tiết 3. Và từ hôm sau thì Khôi Vĩ không đến lớp.

- Sao cậu ta lại không đến lớp?

- Tao làm sao biết được.

Tôi ngồi suy nghĩ mông lung một lúc, rồi cuối cùng cũng quyết định phúi tay quay lưng vào góc tường đọc sách. Khôi Vĩ có đến lớp học hay không thì có liên quan gì đến tôi?!

Ngày hôm sau, trong trường xuất hiện tin đồn “Hạ Thiên Du và Khôi Vĩ vì vụ 419 mà cãi lộn. Khôi Vĩ đã có mối tình mới nên không tới lớp. Bà chị Thiên Du bị phản bội nên đã nhờ ba bà bạn đến lớp canh khi nào Khôi Vĩ tới thì sẽ phục thù”.

Tôi như chết lặng.

Hạ Thiên Du ơi là Hạ Thiên Du, chừng nào mày còn học ở cái trường đại học này, thì mày còn mang trên mình hai chữ “Khôi Vĩ”. Vì sao ư? Là vì hần ta đã thâu cả đồng cỏ này rồi!

Buổi trưa, nhìn ba đứa con gái rệu rã ăn cơm, tôi hít một hơi căng đầy lồng ngực, đắn đo mãi mới mở lời.

- Về chuyện đi học trả nợ tao nghĩ thế này.

Vừa mới nghe đến đây, Tuyết Mai lập tức buông đũa, vồn vã hỏi.

- Sao? Nghĩ gì?

Cầm Vân và Phương Loan mắt sáng hơn cả đèn pha, hai đứa chúng nó mỗi đứa ôm một cánh tay của tôi, hấp tấp hỏi lại.

- Mày nghĩ gì?

- Mày quyết định gì?

Tôi tròn mắt nhìn ba đứa chúng nó, nuốt nước bọt hỏi lại.

- Phản ứng của chúng mày quyết liệt như thế này là có dụng ý gì?

Tuyết Mai cười cười.

- Thì bọn tao đã quá mệt mỏi vì lịch học trả nợ nên đang rất cần một giải pháp.

Hai đứa con gái bên cạnh quyết liệt gật đầu ủng hộ.

- Đúng đó Du, vì bọn tao bây giờ đang rất cần một giải pháp mới. Đây mày xem, có vài hôm mà nhan sắc hoang tàn như thế này này.

- Phương Loan nói đúng đó, mày xem bọn tao giờ sắp trở thành mấy bà cô già rồi.

Tôi xua tay.

- Được rồi, được rồi. Chúng mày để tao thử rồi nói giải pháp có được không?

- Được, được. Mày thử đi.

- Mà này có cần bắt điều hòa lên không Du? Điều hòa này ngày trước trời nóng Khôi Vĩ lắp nay trời hơi se lạnh nên tao đã tắt đi. Nếu mày muốn thì....

- Tuyết Mai!

- Hầy. Gì mà nóng tính thế. Mà mày có kế hoạch gì sao?

Tôi nhìn nó bằng nửa con mắt, tặc lưỡi nói.

- Tao định gọi điện cho Khôi Vĩ.

- Đúng đó. Phải thế chứ. Lẽ ra mày phải làm điều đó sớm hơn mới đúng.

Cầm Vân đưa một cánh tay ra vỗ vỗ vào vai tôi tỏ vẻ biết ơn sâu sắc.

- Khá lắm Du. Mày có biết là tao đợi câu nói này của mày rất lâu rồi không?

- Đúng rồi đó. Cả tao, Tuyết Mai và Cầm Vân đều đang đợi câu nói này của mày đó.

Tuyết Mai đẹp hai đứa bên cạnh tôi sang một bên, nó nhìn thẳng vào mắt tôi, nghiêm túc hỏi.

- Mày định gọi điện cho Khôi Vĩ bàn về vấn đề học trả nợ thật chứ?

Tôi gật.

Tuyết Mai thân mật hỏi thêm.

- Bao giờ thì mày gọi vậy?

Tôi hít một hơi thật sâu, chậm rãi khẳng định.

- Chiều nay tao sẽ gọi.

Cả ba đứa con gái nhìn tôi với ánh mắt như thể tôi là nữ hiệp sĩ chứ không phải là một tên tội đồ như những ngày trước. Tôi né tránh ánh mắt của chúng nó, cúi xuống gầy gầy đĩa thức ăn, thở dài.

- Như chúng mày biết đó. Vì Khôi Vĩ không đi học nên ở lớp của sinh viên năm nhất chúng mày khá khó khăn. Nên là...

Giọng Tuyết Mai ngọt hơn cả mật ong.

- Nên là sao vậy Du?

Tôi ngẩng cao đầu, ghen ngào nói.

- Nên là tao sẽ nói với Khôi Vĩ, à không, sẽ đề nghị Khôi Vĩ đi học lại để chúng mày không phải cảm thấy khó khăn nữa. Có hần, lũ sinh viên năm nhất ít nhiều cũng biết điều hơn.

Cả ba đứa chúng nó quay sang nhìn nhau, Tuyết Mai cười ngượng, thêu thào hỏi lại.

- Chỉ thế thôi hả?

Tôi gật.

Sau cái gật đầu của mình, tôi trong mắt chúng nó lại quay về với hình ảnh một tên tội đồ. Nhưng đập lên tất cả, tôi đứng dậy, vươn vai nói.

- Thôi tao đi ngủ chút để chiều còn lên thư viện, hôm nay đến lượt đứa nào đi học trả nợ thì cứ đi học bình thường nhé.

Kì thực thì tôi chẳng biết ba con Heo đó đang trông chờ ở tôi điều gì nữa. Hazzz.

Thư viện buổi chiều khá yên tĩnh. Lúc tôi làm xong bài tập cũng đã gần 5 giờ. Đang trong lúc chuẩn bị sách vở đi về thì điện thoại rung báo tin nhắn.

- “Chiều nay Khôi Vĩ không đi học. Mày đã gọi điện chưa vậy Du?”

Tôi thở dài, chậm rãi nhắn tin lại cho Tuyết Mai.

- “ Giờ gọi”.

Nhìn màn hình điện thoại số của Khôi Vĩ, tôi nhắm mắt bấm nút gọi. Vẫn là bản nhạc chờ cổ điển lần trước, buồn đến mức rầu ruột, bản nhạc chờ héo hon này khiến người gọi chỉ có một mong muốn duy nhất là đầu dây bên kia mau nhắc máy để kết thúc cái bản nhạc này ngay tức thì.

“ Tút...tút...tút...”

Còn có một cách khác để kết thúc bản nhạc chờ này đó là đầu dây bên kia không nhắc máy!

Khôi Vĩ không nghe điện thoại của tôi? Cái tên sinh viên năm nhất quái đản đó không nghe điện thoại của tôi? Mới có 5 ngày trôi qua mà cậu ta đã quên tên tôi? Xóa số của tôi?

Lúc này, tôi phải xuống căn-tin ăn cái gì đó thật cay!

Tôi vừa đặt khay thức ăn xuống bàn thì vừa lúc Khôi Vĩ bước vào. Ô hô, hần còn nhớ đường từ nhà đến cái căn-tin này sao? Xuất hiện đúng lúc lắm, vừa hay bà chị này có chuyện cần nói đây!

Tôi giơ một bàn tay lên không trung, gọi.

- Này Khôi Vĩ, lại đây tôi bảo.

Khôi Vĩ đang lấy thức ăn ở gần đó, nghe thấy tôi gọi thì có phần hơi ngạc nhiên. Sững trong vài giây, hắn cười rồi bước tới.

Tôi nhếch môi cười lại, nhẹ nhàng chỉ cho hắn một chiếc ghế trống bên cạnh, vờ vịt quan tâm.

- Lâu rồi không gặp. Vẫn khỏe chứ?

Khôi Vĩ đặt khay đồ ăn xuống bàn, ngồi đúng vào chiếc ghế tôi chỉ, viền môi hắn kéo thành một nụ cười tinh quái.

- Mới có 5 ngày chứ mấy.

Tôi gật đầu, giọng chanh chua.

- Đúng. Mới 5 ngày thôi. Cậu còn nhớ tôi chứ?

- Khụ. Dù hiện tại chị có hơi khác so với lần cuối tôi gặp chị trong tầng trệt thư viện, nhưng làm sao tôi có thể quên được. Ngàn năm vẫn còn nhớ ấy chứ.

Tôi cười khan hai tiếng, hỏi lại.

- Bây giờ tôi thế nào?

Khôi Vĩ nhún vai.

- Già hơn lúc trước - rồi hạ giọng không vận tốc - Chị bị mất ngủ à?

Tôi ghen không nói lên được lời nào. Đây có phải là một câu hỏi quan tâm trá hình không vậy? Miễn cưỡng nghĩ như vậy đi.

Tôi lảng sang vấn đề khác.

- Không nói nhiều nữa. Tôi gọi cậu là có chuyện cần nói.

Khôi Vĩ chau mày, hai tay đan vào nhau, nét mặt rất là thích thú.

- Chị có chuyện gì cần nói với tôi vậy?

Tôi cười nụ, cúi xuống nhìn khay đồ ăn của Khôi Vĩ, thấy hắn chọn toàn đồ ăn vị nhẹ, tôi đảo mắt nghĩ ngợi vài giây, sau quay sang dặn.

- Cậu đợi tôi chút.

“ Có thực mới vực được đạo”. Đúng. Trước khi tôi ngỏ lời muốn nhờ vả tên Khôi Vĩ này rút bớt lịch học xuống cho bạn tôi, thì tôi phải tung hỏa mù đã. Vốn dĩ hắn rất mưu mô xảo quyệt, nói chuyện với hắn 10 lần thì đến 9 lần tôi bị hắn cho vào tròng, 1 lần còn lại là tôi tự nguyện. Nên là lần này không thể cứ ngồi mà đàm phán được. Phải làm lu mờ mắt hắn bằng thức ăn đã. Khi hắn no căng bụng rồi thì có chỉ hướng Đông hắn cũng không dám nhìn sang hướng Tây. Mà nếu như hắn kháng cự thì tôi có thể dùng ngay cái cách mà hắn đã bày tôi ; Đòi lại quà!

Rất nhanh chóng, tôi di chuyển ra quầy thức ăn mua thêm vài món mặn và một hộp kim chi loại cay nhất.

Tôi trải vài món ăn lên bàn và kéo ghế lại gần phía Khôi Vĩ. Nét mặt Khôi Vĩ thoáng tối om, hắn nhìn những món ăn tôi vừa mua rồi nhăn mặt hỏi lại.

- Đây là những món chị thích à?

Tôi gật.

- Đúng rồi đó.

Tôi còn nhiệt tình đến mức tiện tay gấp vào khay thức ăn của hắn một ít kim chi, rồi dặn.

- Kim chi ở đây là ngon nhất. Cậu nên ăn thử.

Hắn cúi đầu nhìn khay thức ăn vẻ mặt rất là đau khổ. Tôi hỏi.

- Sao? Cậu không thích những món này à?

Hắn im lặng hồi lâu, lát sau mới ngẩng đầu lên nói.

- Hôm nay, chị có bình thường không vậy?

Tôi nhìn vào mắt hắn, chậm rãi nói.

- Tôi vẫn rất bình thường đó.

Nhìn nét mặt lưỡng lự của hắn, tôi bắt đầu không kiềm chế được.

- Sao. Cậu sợ tôi bỏ thuốc độc vào thức ăn hay sao mà không ăn đồ ăn tôi đã chọn?

Khôi Vĩ ngẩng đầu lên nhìn tôi, dù nét mặt hắn có hơi nhăn nhúm, nhưng trong ánh mắt lại le lói sự hài lòng. Đúng thôi, cậu phải cao số lắm mới được tôi gấp thức ăn cho đó. Và ba con heo ở nhà kiếp trước phải gõ hết 9 cái mõ thì kiếp này mới được tôi rào chắn cho như vậy.

Khi Khôi Vĩ ăn gần hết đĩa kim chi và có vẻ như hắn không thể ăn được hơn nữa, lúc này tôi mới vững dạ hỏi dò hắn.

- Khôi Vĩ. Sao những ngày vừa rồi cậu lại không đi học vậy?

Khôi Vĩ cười.

- Cuối cùng thì chị cũng hỏi tôi câu này.

Nét mặt của hắn hơi nhăn nhọt, chắc tại dạ dày quá căng nên tạo hiệu ứng phụ. Tôi gắng hỏi.

- Vậy sao cậu không đi học?

- Tôi ở nhà.

Ba từ “Tôi ở nhà” của hắn dẫn lối tôi tới những lời đồn thổi trong trường, tôi bấm bụng hỏi thêm câu nữa.

- Ở nhà làm gì vậy?

Khôi Vĩ cười.

- Ở nhà làm bài tập.

Tôi vọt miệng.

- Thế không phải cậu đang hẹn hò với cô nào đó ở ngoài trường à?

Khôi Vĩ nhăn mặt.

- Không có.

Tôi gật đầu ra điều đã hiểu. Cổ đã dọn xong bây giờ chỉ việc tiến thẳng đến mục đích thôi. Tôi hít một hơi, định bụng yêu cầu hắn rút ngắn thời gian học lại, nhưng vừa ngẩng đầu lên, đầu Khôi Vĩ đã gục xuống vai tôi.

- Này, Khôi Vĩ. Cậu sao vậy? Khôi Vĩ.

...

- Đại ca bị đau dạ dày. Không nghiêm trọng lắm nhưng cần phải tránh những thức ăn cay. Chị thấy đấy, có bao giờ bọn tôi ăn cơm ở căn-tin đâu.

Tôi cúi đầu di di chân trên nền đất. Không dám mở miệng nói câu nào. Giọng tên Khủng Long vẫn rề rề bên tai.

- Vậy mà vì chị mà đại ca vẫn phải ăn mấy cái thứ đó và giờ thì nhập viện. Lần trước thì gãy tay, lần này thì suýt mất mạng.

- ...

- Mà chẳng hiểu sao vài ngày gần đây đại ca toàn ở nhà, tự đứng trưa nay lại đến căn-tin trường ăn cơm trưa. Chắc ai đó đã nói điều gì không nên nói?

Tôi, về cơ bản thì không thể mở lời. Chính xác là không thể nói được điều gì. Khôi Vĩ mắc bệnh dạ dày và không ăn được cay. Nếu tôi biết trước được điều đó thì dù 3 con heo kia có kiệt sức vì đi học trả nợ thì tôi cũng nào dám có dã tâm đầu độc cậu ta bằng món kim chi cay xè đó.

Tên Khủng Long im lặng một lúc. Sau mới nói tiếp. Lần này giọng của hắn nhẹ tênh.

- Chị giúp tôi một việc.

Tôi ngẩng đầu hỏi.

- Có chuyện gì vậy?

- Chị đưa cái này cho Tuyết Mai giúp tôi.

Cầm tôi rơi xuống đất một tiếng “bộp”. Trong chiếc hộp màu cam này chứa đựng điều gì mà nét mặt của tên Khủng Long đó lại lúng túng như vậy? Mới 2 phút trước đó thôi, hắn còn miệng phun ra lửa, mắt đánh tia lửa điện cơ mà?

Nhận thấy ánh mắt dò xét của tôi, tên Khủng Long vội vã nói.

- Chị vào xem đại ca thế nào đi, tôi vừa thấy bác sĩ đi ra rồi đó.

13. [câu Chuyện Nhỏ Số 4 - Chuyện Tình Của Khủng Long - Part 1]

Sau một hồi đắn đo cuối cùng Khủng Long cũng mở miệng.

- Đại ca. Lúc tối trong bệnh viện, tôi có nhờ Hạ Thiên Du gửi cho Tuyết Mai một chiếc hộp.

Khôi Vĩ ngả đầu về phía sau thành ghế, dư âm của cơn đau dạ dày vẫn còn âm ỉ trong người cậu. Cậu mấp máy môi.

- Một chiếc hộp?

Khủng Long gật đầu đáp nhanh gọn.

- Tôi muốn nhờ Tuyết Mai một việc.

- Uhm. - Khôi Vĩ khẽ gật đầu.

Khủng Long trầm mặc một lúc rồi mới mở lời.

- Bác sĩ nói đại ca cần nằm trong bệnh viện theo dõi ít ngày. Sao đại ca lại muốn xuất viện ngay vậy? Việc ở đây hai ngày sau nữa giải quyết cũng được mà đại ca.

- Tôi không thích trì hoãn. - Khôi Vĩ trút ra một hơi thở dài, rồi như chợt nhớ ra điều gì đó môi cậu khẽ cong lên để lộ một nụ cười nhàn nhạt, cậu thì thầm - ... Với lại tôi không muốn nghỉ học vào ngày mai.

- Nhờ cha mẹ cậu biết thì sao? - Khủng Long đắn đo, giọng khàn khàn - Họ sẽ rất lo lắng.

Khôi Vĩ bật cười.

- Cậu không nói, tôi không nói. Thì sao họ biết được? Huống hồ họ cách chúng ta những nửa vòng trái đất.

- Khôi Vĩ khẽ lắc đầu rồi kéo kính ngủ lên che kín nửa mặt, cậu uể oải nói - Tôi chớp mắt một lát.

- Vậy tôi không làm phiền nữa. Khi nào về đến nhà tôi sẽ thông báo cho đại ca.

- Okay!

Chiếc SUV màu trắng nhanh chóng rời khỏi AJC Inc và thẳng đường về hướng trường đại học H.

Lúc này đã là 11 giờ khuya.

14. Chương 10. Ba Con Heo Không Bằng Một Con Cừu.

Sẩm tối. Trong bệnh viện.

Khôi Vĩ đã tỉnh, nửa nằm nửa ngồi trên giường. Nét mặt cậu ta hơi tái. Xem chừng thì tình hình đã ổn.

Tôi mon men lại gần. Lòng bàn tay đỏ mề hôi không ngớt. Đầu thì như có quả tạ đè lên, mãi không ngẩng lên được. Cố gắng lắm tôi mới lí nhí được ba từ.

- Xin lỗi cậu.

Giọng Khôi Vĩ hơi yếu nhưng vẫn không giấu được tiếng cười.

- Khụ. Chị làm gì mà nghiêm túc vậy.

Tôi ghen ghen.

- Tôi không biết là cậu không ăn được cay. Cũng không biết là cậu bị đau dạ dày. Nếu biết thì ở trong căn-tin tôi đã....

Lời chưa thoát hết thì một bàn tay đưa ra vỗ vỗ vào vai tôi.

- Không sao. Tôi khỏe rồi.

- ...

Ách!

Đồng cỏ rộng mênh mông nhưng cừu già đi đâu cũng đâm sầm vào cáo.

!!!

Tối muộn. Tại kí túc xá.

Ba đứa con gái cùng phòng vừa thấy tôi về liền nhất loạt đưa ngón cái ra phía trước, nét mặt rất chi là ngưỡng mộ. Tôi nhìn một lượt rồi móc ngón tay trở chỉ vào mặt mình, đau khổ hỏi chúng nó một câu.

- Bộ bọn mày nghĩ tao hạ độc Khôi Vĩ hả?

Hai trong số ba đứa con gái không biết ngưỡng kia miễn cưỡng lắc đầu, duy chỉ có Tuyết Mai gật như gà mổ thóc. Tôi trợn mắt nhìn nó.

- Tuyết Mai, mày dù có dùng ngón chân cái mà suy nghĩ thì cũng phải thừa biết là tao không bao giờ làm cái trò đó chứ?

Tuyết Mai cười khùng khục.

- Haha. Tao thừa biết là mày dù có ăn gan chuột gan mèo thì cũng không bao giờ dám đầu độc nhân vật đó mà.

- Vậy sao còn gật đầu khi tao hỏi?

- Gật đầu, lúc này mỗi cổ quá lên gật gù vài cái thôi.

Tôi tức nổ đom đóm mắt.

- Lúc này mà mày còn đùa được hả?

Tuyết Mai cười hô hố.

- Lúc này là thời điểm thích hợp hơn tất cả đó chứ. Khôi Vĩ ngang tàng đó bị đau dạ dày không chừng đầu óc lại tỉnh thông ra, khéo không chừng lại rút thời gian 3 tháng học hộ còn vốn vẹn 3 tuần. - Đoạn nó quay sang nhìn hai đứa bên cạnh tìm sự hưởng ứng - Phương Loan và Cẩm Vân, chúng mày thấy tao nói có đúng không?

Tôi liếc nhìn hai đứa con gái còn lại, một đứa gật gù như bò câu trong tổ, đứa còn lại vỗ tay đôm đốp tán thưởng.

- Chí phải, chí phải!

Tôi lườm.

- Dù sao thì bọn mày cũng một thời ăn Socola của hấn đó.

Tuyết Mai nhìn thấy khẩu khí của tôi, nó ho khụ một cái.

- Ấy da. Mày đang bệnh Khô Vĩ đấy ư?

Hai đứa con gái còn lại quay sang nhìn tôi với ánh mắt không thể nghi ngờ hơn. Tôi xắn tay áo định bụng phân rõ trắng đen, vừa hay tay sờ thấy chiếc hộp trong túi. Sờ mới nhớ. Như được tiếp thêm luồng oxi mới, tôi gào lên.

- Bệnh cái con khỉ mốc ấy. Mày lo thân mày đi, đi học có vài buổi mà đã khiến gã khổng lồ đó để ý rồi đây nè. Khủng Long nhờ tao đưa cho mày chiếc hộp này đó.

Quả nhiên chiếc hộp có hiệu nghiệm, mặt Tuyết Mai tối lại, nó lấp bấp hời hợt.

- Của tên Khủng Long đó sao?

Tôi gật.

Chiếc hộp còn chưa đến được tay Tuyết Mai thì Phương Loan đã nhanh chóng chớp lấy, nó hí hửng.

- Cùng mở ra xem đi.

Tuyết Mai chồm lên.

- Không được. Cái này là bí mật.

Phương Loan nhanh tay hơn, nó tung chiếc hộp về phía Cẩm Vân.

- Cẩm Vân. Cầm lấy. Tao giữ Tuyết Mai, mày mở chiếc hộp.

- Okay.

Tuyết Mai vùng vẫy, nó la oai oái.

- Không được mở. Không được mở.

Tuy Phương Loan to béo hơn rất nhiều so với Tuyết Mai nhưng nó không khỏe bằng Tuyết Mai. Tuyết Mai vùng dậy, nó đuổi theo Cẩm Vân, đằng sau Phương Loan lật đật gọi với. Ba đứa con gái chạy xuống phía cầu thang rầm rầm, huyền não cả một góc kí túc xá.

Tôi thì chẳng còn sức đâu mà đuổi theo lũ chúng nó. Ngày hôm nay có quá nhiều thứ khó hiểu rồi.

Đêm. Tôi nằm vắt tay lên trán nghĩ ngợi mông lung. Nghĩ một hồi lâu mà vẫn không thể nào hiểu được hết ngụ ý của Khô Vĩ. Lúc chiều, trong lúc đợi Khủng Long làm thủ tục xuất viện, tôi hỏi.

- Khô Vĩ, 5 ngày qua cậu ở nhà làm bài tập gì vậy?

Hấn đáp.

- Tiếng Anh.

Tôi gật đầu. Im lặng một lúc, hấn chủ động gợi chuyện.

- Bạn cùng phòng của chị học cho tôi từ lúc 1 giờ chiều chắc có nhiều khó khăn lắm nhỉ?

Tôi như mở cờ trong bụng, khắp khởi đồng tình.

- Đúng rồi đó.

Hấn nhún vai.

- Biết sao được. Nếu là chị thì sẽ khác.

Tôi hỏi lại.

- Sao lại thế.

Hắn cười gian tà.

- Vì chị là Hạ Thiên Du.

Tôi vẫn không hiểu, chau mày hỏi lại.

- Cậu nói rõ hơn được không?

Khôi Vĩ quay sang phía tôi. Hắn dùng ngón trỏ móc ba cái. Tôi lúc đó như ăn phải bùa mê thuốc lú, hay đại loại là cảm thấy điều cần làm để chuộc lỗi với hắn lúc này là phải nghe lời hắn, nên là sau ba cái vẩy tay của hắn, tôi ngoan ngoãn cúi đầu lại gần. Giọng Khôi Vĩ nhẹ nhàng đến mức quỷ dị.

- Chị có thể liên tưởng vấn đề đó tới việc; một ngày đẹp trời tôi quyết định tậu một con Kia Morning về. Sau khi tậu về một thời gian, thật ngạc nhiên là nó lại biến thành con Camry sành điệu. Nhưng điều thú vị nhất là, bây giờ, Camry lại chuẩn bị biến thành một con Mecedes hoành tráng. Chị nghĩ thử xem, sao tôi có thể ngờ đến mức đối con Camry có tiền đồ là con Mecedes ấy chỉ để lấy 3 chiếc công nông?

“ Kia Morning? Camry? Mecedes? Công nông? Đó là cách ví von ma quỷ gì vậy?” Tôi muốn gào vào mặt hắn câu đó, nhưng lại không thể; Vì sau cách ví von ma quỷ ấy hắn quăng cho tôi một câu chốt hạ.

- Chị mà không hiểu ý của tôi thì chị sẽ là đại ngốc. Hiểu chứ?

Chính vì câu nói đó của hắn mà tôi phải vờ vịt gạt đầu ra điều đã hiểu. Sau rồi suốt quãng đường từ bệnh viện về tới nhà, rồi giờ nằm vắt tay lên trán trong kí ức vẫn không thể hiểu nổi.

Gần 1h sáng, tôi trần trọc mãi không ngủ được. Nghĩ một hồi, tắc lưỡi cảm điện thoại ra ban công.

Rất nhanh chóng, hắn đã bắt máy.

- Tôi đây, chị chưa ngủ sao?

Tôi tự nhủ chắc mình đang mộng du mới nửa hôm nửa đêm bật dậy gọi điện cho con cáo đó. Hít một hơi căng đầy lồng ngực, tôi bình tĩnh đáp.

- Tôi ngủ rồi.

- Vậy là chị vừa ngủ vừa gọi điện cho tôi sao?

- Ừ.

Có tiếng cười khê từ đầu dây bên kia dội lại, sau đó là một giọng nói không giấu nổi sự ngưỡng mộ.

- Thật kì diệu.

Tôi đá phăng lời cảm thán của hắn, chuyển chủ đề.

- Cậu khỏe hắn rồi chứ?

Giọng bên kia như tiếng vĩ cầm.

- Tôi ổn. Chị gọi cho tôi vào đúng lúc tôi định gọi cho chị.

Tôi run như cây sậy, hắn định gọi cho tôi? Không lẽ đã tính xong kế hoạch báo thù vụ ăn kim chi? Nghĩ đến đây 9 phần hồn phách siêu vẹo, tôi nuốt nước bọt hỏi lại.

- Gọi cho tôi có chuyện gì?

- Khi chiều chị có gọi cho tôi nhưng tôi không mang điện thoại. Giờ về mới biết có cuộc gọi nhờ nên định gọi lại cho chị. Ai dè chị gọi trước.

Nghe đến đây, tôi thở phào, mạnh miệng vắn vẹo lại.

- Có cái điện thoại mà cũng để ở nhà sao?

- Tôi...

- Thôi bỏ đi, tôi cúp máy đây.

Tôi vội vàng tắt ngay điện thoại. Gọi điện xong cho hân lòng dạ cũng bớt ăn năn một chút. Hân phải khỏe mạnh thì chiều mai mới có thể tới lớp để làm bìa đồ án cho ba con heo nhà tôi được chứ!

Chỉ 10 giây sau đó điện thoại của tôi rung báo có tin nhắn mới. Là Khôi Vĩ.

- “ Hôm nay chị gọi điện cho tôi. Tôi rất vui. Chị ngủ ngon.”

Tôi phì cười. Cái tên họ Khôi này cũng biết điều đấy chứ.

Nhưng lẽ ra hân phải giữ thái độ biết điều đó vào tất cả những ngày tiếp theo mới đúng!

Hai hôm sau...

Chiều tối, khi tôi vừa trở về từ thư viện, ba con heo trong phòng đã kêu gào ầm ĩ.

Đầu cửa là Phương Loan.

- Trời ơi là trời, thế này có bắt công không cơ chứ. Lớp tao chuẩn bị thi hết kì, lịch học chồng chéo thế này thì biết phải làm sao, làm sao?

Kế tiếp là Cẩm Vân.

- Phương Loan, mày có thôi than vãn đi được không? Nếu phải đến mức kêu trời kêu đất thì lời thỉnh cầu của tao mới đáng để ông trời thương tình mà dung nạp. Ông Trời ơi, ông có nghe thấy lời thỉnh cầu của con không? Vì mải mê và quá chuyên tâm cho việc học trả nợ mà vừa rồi lần đầu tiên trong lịch sử cấp sách đến trường của con, con thi trượt môn chuyên ngành. Giờ con phải làm sao? Làm sao đây hử ông?

Tuyết Mai là đứa to mồm hơn tất cả, để tăng tính chân thật và tạo hiệu ứng âm thanh nhằm mục đích gây hiệu quả sắc nét nhất cho độ bi thương, nó ôm 3 chiếc nồi nhôm ra giữa sàn nhà, gõ mõ rồi kêu gào rống riết.

- Ông trời ơi, trước giờ con ăn ở thế nào thì ông biết rồi đấy. Con ăn sạch ở hiền, đi thi không bao giờ coi cốp, mà nếu có coi cốp thì cũng chỉ là tình thế lâm nguy con mới mạo phép giở ra. Trên giảng đường con vô cùng lễ phép với các giáo sư, xung quanh thì luôn chan hòa với các sinh viên khác. Vậy có làm sao, có làm sao, có làm sao....Trời ơi là trời ơi.

Cứ mỗi câu “có làm sao” thì tiếng gõ nồi nhôm lại vang lêm bôm bốp. Hai đứa con gái còn lại thấy vậy cũng nhập bầy. Ba đứa ngồi vật vã giữa nhà. Diễn trò hươu vượn. Tôi ngồi trên giường, rung đùi nhai bắp rang bơ.

Sau một hồi kể lể, Tuyết Mai rầu rĩ nói.

- Các bạn ạ. Sự việc đã ra nông nổi này, tôi có một ý nghĩ. Tôi nghĩ....tôi phải nghỉ học.

Hai đứa con gái đằng sau vỗ vỗ vào vai Tuyết Mai, nét mặt cảm thông sâu sắc.

- Nghỉ là đúng. Nghỉ là đúng.

Mắt tôi suýt lòi luôn ra ngoài. Hai đứa kia không những không nghĩ cách khuyên răn con nhỏ Tuyết Mai khùng đó thì chớ, lại còn hùa theo ủng hộ. Bộ chúng nó điên hết rồi hay sao???

Tôi quăng túi bắp rang bơ sang một bên, bật dậy, thay trời hành đạo.

- Tuyết Mai, bộ mày khùng hay sao mà có ý định nghỉ học vậy?

Tuyết Mai không thèm ngẩng mặt lên nhìn tôi, nó vẫn gõ nồi nhôm chan chat.

- Bây giờ, nếu muốn học tiếp thì phải thi hết môn. Mà muốn thi hết môn thì phải có thời gian ôn thi. Tôi sinh ra không được trời phú cho trí thông minh như người nào đó, nên là đành phải lấy chữ “Chăm” mà đè lên chữ “Tài”. Mà muốn chăm thì phải có thời gian, mà giờ đây, vì đi học trả nợ nên là tôi không có thời

gian nữa. Mà không có thời gian ôn bài thì tức là tôi không làm được bài, không làm được bài thì tức là trượt. Mà trượt lần này thì tôi chỉ còn nước là nghỉ học.

Cầm tôi rơi xuống đất đánh “bộp”. Sự suy luận này Tuyết Mai có là phi lí không???

...

Chưa cần xét đến độ chân thật, tôi hẹn gặp Khôi Vĩ rồi!

- Này Khôi Vĩ, nể tình chúng ta quen biết nhau cũng được một khoảng thời gian mà hãy nhận lấy quả táo này của tôi đi!

Khôi Vĩ nhìn chằm chằm quả táo trên tay tôi, sau lại liếc mắt sang nhìn tôi. Rồi lại nhìn quả táo, rồi lại nhìn tôi. Lặp lại như thế ba lần, sau rồi cậu ta mới dè chừng nhận lấy quả táo. Sau cuối mang nét mặt không thể gian tà hơn cảm thán một câu.

- Cám ơn chị!

Tôi xua tay.

- Không có gì.

Khôi Vĩ cười cười.

- Chị thật tốt.

Tôi đáp.

- Dù có tốt thế nào thì cũng không thể tốt bằng cậu được.

Khôi Vĩ chớp mắt.

- Chị nghĩ như thế thật sao?

Tôi ngẩng đầu lên, gật đầu.

- Thật.

Ánh mắt Khôi Vĩ long lanh hơn bất cứ vàng bạc đá quý nào. Không gian yên an hơn tất cả.

Ồi mẹ ơi. Thuốc súng quen rồi giờ nhạc hòa bình vang lên lại thấy rùng rợn. Chân tôi đã vào sẵn tư thế lùi để chạy biến ngay vào cái khoảnh khắc này, nhưng rồi bên tai lại vang lên ba thứ âm thanh e e ở kí túc xá hòa cùng tiếng gõ nổi nhôm chan chat.

Hai dòng suy nghĩ đánh nhau trong đầu đom đóp, và rồi bị gián đoạn bởi tiếng

“crắc”.

- Công nhận quả táo này ngon.

Quay sang bên cạnh, quả táo trong tay Khôi Vĩ đã bị mất một góc. Tôi bất giác rùng mình một cái, thều thào hỏi người bên cạnh.

- Cậu ăn quả táo đó ngay được hả?

Khôi Vĩ giơ quả táo ra phía trước mặt tôi, vô tư nói.

- Phải ngay chứ. Đây là tình nghĩa của chị mà, để lâu sợ hỏng.

Tôi suýt sặc nước bọt. Cậu ta nói sao cơ? “Tình nghĩa của chị mà, để lâu sợ hỏng”. Để lâu sợ hỏng? Hổng ư? Bộ cậu ta nghĩ tình nghĩa của tôi có hạn ư? Cũng đúng! Quả táo đó là loại táo rẻ nhất trong siêu thị đó. Nếu tôi nhớ không nhầm thì hạn sử dụng cũng chỉ trong ngày hôm nay thì phải. Đúng lắm! “Để lâu sợ hỏng”. Nói đúng lắm. Đúng lắm.

Và rồi tôi đứng một cách thừa thãi nhất nhìn cái tên nói đúng thời hạn của quả táo đó đứng ăn hết một quả táo.

Một lúc sau hần đột nhiên nở một nụ cười gian hết cỡ.

- Này chị, tôi ăn xong rồi.

Tôi cười thầm trong bụng. Ăn hết thì tốt lắm. Sau khi no kênh bụng với quả táo của tôi thì bây giờ lời của tôi cậu có muốn chối cũng khó. Vừa ngẩng đầu lên lại gặp ngay vẻ mặt có chút kì quái của người bên cạnh, tôi vọt miệng.

- Sau khi ăn hết quả táo của tôi, cậu còn băn khoăn điều gì sao?

Khôi Vĩ như kẻ có đầy tâm sự vớ được một người tri kỉ, mắt hần sáng hơn cả đèn pha trong đêm đông. Hần quay sang phía tôi, từ tốn trải lòng.

- Tôi đang tự hỏi mình một câu hỏi.

Tôi tròn mắt.

- Cậu đang tự hỏi câu hỏi gì?

Hần điềm tĩnh.

- Tôi đang tự hỏi không biết chị có muốn nhận lại một thứ không?

- Thứ gì?

Hần mỉm cười thân thiện nói.

- Một thứ ban đầu vốn thuộc về chị.

Từ cái lúc mới quen biết, những thứ hần muốn đưa cho tôi toàn những thứ có thể ăn được. Lúc nào hần cũng ung dung tự đắc, tự mình quyết định những thứ có thể tặng cho tôi. Nay tự dưng sau khi ăn quả táo của tôi hần lại tự hỏi mình có nên đưa cho tôi một thứ không? Không lẽ đây là hiệu ứng của việc ăn táo đã gần hết hạn hay sao? Mà khoan, có là thứ gì hay đi chẳng nữa, để tiết kiệm thời gian và để đạt kết quả tốt nhất cho kế hoạch hôm nay, cách tốt nhất vẫn là cứ gật đầu cho xong chuyện. Dù hần có đưa cho tôi cái quái quỷ gì đi nữa thì tôi cũng sẽ nhận. Sẽ nhận vì 3 con Heo ở nhà vẫn còn kêu gào ầm ĩ.

Nghĩ tích cực như vậy nên tôi gật đầu, vỗ vai người bên cạnh động viên.

- Cậu cứ đưa tôi đi. Tôi nhận hết.

Khôi Vĩ gật đầu.

- Vậy chị hãy xòe tay ra.

Tôi đưa bàn tay mình ra phía trước. Khôi Vĩ nắm trong tay một vật gì đó rồi từ từ thả vào tay tôi. Vừa thả, cậu ta vừa giải thích.

- Tôi đã nhìn bốn xung quanh chỗ đợi xe Bus này rồi. Không có chỗ nào phù hợp để vất thứ này. May quá, bây giờ thì đã tìm được nơi phù hợp.

Tôi mở lòng bàn tay ra. Chiếc cọng táo nằm chổng chơ.

Mặt tôi đen như đất nồi bị cháy, hận một điều là không thể một chương đập cho hần một cú. Phía bên tai, tiếng ba con lợn kêu eng éc từ kí túc xá vẫn còn vọng lại.

Tôi đẩy khí nóng vào bên trong, miễn cưỡng đồng tình.

- Đúng là ở cái chỗ đợi xe Bus này, không có chỗ nào phù hợp để cọng táo thật.

Khôi Vĩ gật đầu.

- Chị nói rất hợp ý tôi.

Tôi hận rằng mình không thể bóp cổ hần ngay lúc này!

Hít vào thở ra, hít vào thở ra. Đi đường vòng thế nào cũng bị tên này ép cho tức đến ói máu mà chết. Vậy nên bà chị già này sẽ xông thẳng vào tiền tuyến! Tôi nhìn thẳng vào mắt hần, đồng dục nói.

- Này Khôi Vĩ, có thể thay đổi lịch học hộ giúp 3 bạn của tôi được không? Tháng này họ cần thời gian để ôn thi.

Khôi Vĩ nghe vậy trong mắt chợt ánh lên một tia nhìn quỷ dị, thế rồi hần nhếch môi nói.

- À, về chuyện này thì tôi có một cách.

- Cách gì?

- Chị thế chỗ cho họ đi.

Trước khi bước chân ra khỏi kí túc xá, Tuyết Mai dí vào tay tôi một tấm ảnh. Đó là tấm ảnh từ hồi năm nhất. Trong ảnh có tôi, Tuyết Mai và bố mẹ của Tuyết Mai. Hồi mới nhập trường, Tuyết Mai khá nhút nhát, ngoài giờ học ra thì ở lì trong phòng. Lúc ấy Cẩm Vân và Phương Loan chưa dọn tới nên là cả phòng rộng trong kí túc chỉ có tôi và Tuyết Mai. Bố mẹ Tuyết Mai vì nhớ con gái nên cuối tuần nào cũng lên trường thăm, lại thấy Tuyết Mai nói chuyện với tôi khá sôi nổi nên họ rất an tâm, trước khi về lúc nào cũng dặn tôi “ Hai bác trông cậy cả vào con, con chăm Tuyết Mai giúp hai bác ha”. Tôi gật đầu đáp “Dạ”.

Lâu dần, hết học kì hai của năm nhất rồi sang năm hai, thi thoảng bố mẹ Tuyết Mai vẫn thường gọi điện cho tôi hỏi thăm tình hình của Tuyết Mai. Trong mắt họ, tôi như là chị hai của Tuyết Mai vậy.

Có lần ngồi vui tôi hỏi Tuyết Mai; “Sao hồi mới nhập trường mà lại lơ ngơ vậy? Đấy đâu phải bản chất của mày?” Nó cười nói: “ Tao đóng kịch thế, có như vậy bố mẹ tao mới cho học ở trường này. Chứ cứ thế hiện rõ bản chất ra kiểu gì bố mẹ tao cũng sẽ lôi về học trường của tỉnh. Bố mẹ tao nói, học xa nhà dễ hư hỏng. Nói ra mới nhớ, cũng nhờ mày mà bố mẹ tao yên tâm phần nào đấy. Hí hí”.

Hồi đó sau khi nghe lời giải thích của Tuyết Mai tôi chỉ biết vuốt mặt.

Bây giờ, sau khi thấy tấm ảnh mà Tuyết Mai đưa, tôi cũng chỉ biết vuốt mặt!

Nó, con nhỏ Tuyết Mai đó, nó đưa cho tôi tấm ảnh này là có hàm ý khuấy lại kí ức ngày xưa đấy mà. Là lời hứa tôi phải là chị hai của nó, phải bảo vệ nó! Nhân gian ơi, chỉ có trời biết, đất biết, cái trần nhà kí túc xá biết là nó láu cá đến mức nào!

Tôi vuốt mặt thêm cái nữa.

Sau một hồi tư lự, tôi mím môi.

- Này Khôi Vĩ, nếu tôi đi học thay 3 bạn của tôi thì lịch học sẽ rút xuống từ 3 tháng xuống 1 tháng như trước chứ?

Khôi Vĩ đảo mắt qua nhìn tôi, sau rồi tỏ vẻ miễn cưỡng.

- Hầy, về điều này thì hiện tại tôi lại chưa chắc. Từ 3 tháng rút xuống còn một tháng ư? Hơi vô lí đấy.

Tôi trợn mắt lên nhìn hắn.

- Chẳng phải đó là điều cậu nói với bạn tôi hay sao? Chỉ cần tôi học thay thì thời hạn 3 tháng sẽ thành 1 tháng.

Hắn nhăn mặt rồi đưa tay lên gãi mũi, hỏi lại.

- Tôi có nói như vậy thật hả?

Tôi đằng đằng sát khí.

- Đúng! Cậu nói như vậy đó.

Hắn nhún vai.

- Ủa. Sao chẳng nhớ gì hết trơn vậy.

Tôi đau khổ gào lên.

- Không nhớ gì thì cũng phải nhớ. Dù sao thì....thì cậu cũng ăn hết 1 quả táo của tôi rồi!

- Ồh....Hahaha.

Khôi Vĩ ôm bụng cười như nắc nẻ. Hấn ôm bụng cười. Hấn cười đến mức không thể nhịn được. Tôi giậm chân bình bịch xuống đất.

- Cậu cười cái gì? Tôi nói không đúng hả?

Khôi Vĩ cười chảy cả nước mắt. Hấn cố lắm mới nhịn được cười.

- Vậy quả táo chị cho tôi ngày hôm nay là...

Không cần hấn nói hết câu, tôi nói luôn.

- Quả táo đó chính là 2 tháng học đó!

Lần này ánh mắt hấn nhìn tôi như muốn thiêu rụi. Tôi huyết sáo vu vơ, giả đồ ngớ ngĩnh rồi cảm thán một câu để đánh bài chuẩn.

- Thời tiết hôm nay cũng khá dễ chịu. Vậy nhé, từ buổi sau tôi sẽ đi học hộ thay ba bạn của tôi, với thời gian là 1 tháng như trước.

Nói rồi định lên về, nhưng vừa hay ý nghĩ đó vừa lóe lên đã bị dập tắt. Khôi Vĩ đưa một cánh tay ra chắn ngang, giọng hấn đầy ma mị.

- Chị có muốn xóa hết thời gian học không?

Tôi tưởng như có tiếng pháo hoa vang lên báo hiệu nền hòa bình, lấp bắp hỏi lại.

- Có thật là có cách giúp tôi không phải đi học hộ nữa không?

Khôi Vĩ gật đầu.

Tôi xúc động, giọng như lạc hấn đi.

- Cách gì vậy?

Khôi Vĩ cười.

- Tôi đưa ra một câu hỏi, nếu chị trả lời được, thì từ ngày mai chị không cần phải đi học hộ cho tôi nữa?

- Nếu tôi trả lời sai thì cũng không mất gì đúng không?

- Tất nhiên.

Ô hô, tên này trong giây lát bị trúng gió hay sao mà ngu quá vậy?! Đưa ra cái điều kiện này thì chỉ béo tôi chứ hấn có được cái lợi lộc gì? Nghĩ đến đây, tôi gật đầu cái rụp.

- Vậy cậu hỏi đi.

Khôi Vĩ làm điệu bộ nghiêm túc, hắng giọng hỏi.

- Chị đã xem phim Tây Du Kí?

Tôi gật.

Khôi Vĩ gật đầu theo, tỏ vẻ rất ưng ý. Hấn nói.

- Bây giờ tôi hỏi chị một câu hỏi liên quan đến một chi tiết trong phim Tây Du Kí, nếu chị trả lời đúng. Chị thắng.

Ồi mừng ơi. Tên Khôi Vĩ này hôm nay đúng là bị ngu thật rồi. Gì chứ phim Tây Du Kí tôi coi đến cả thuộc lâu tên đạo diễn, biên kịch, diễn viên. Ngay cả nhắm mắt chỉ nghe âm thanh tôi cũng biết được phim đang chiếu đến phân cảnh nào. Thế mà giờ hấn đổ tôi đoán một chi tiết trong phim ư? Đồ thế này thì cứ như thách Cừu kêu Be Be à?

Tôi nghiêng một góc 45 độ, hất tóc, kiêu kì nói.

- Xin mời cậu ra câu hỏi

Khôi Vĩ nhìn tôi một lượt, sau rồi mới lên tiếng.

- Vì sao Tôn Ngộ Không thần thông quảng đại như vậy mà lại ngoan ngoãn nghe lời Đường Tăng?

Tôi tặc lưỡi.

- Nếu không xét về khía cạnh tình cảm thì là vì chiếc vòng kim cô trên đầu Ngộ Không đó.

Nghe tới đây, Khôi Vĩ búng tay một cái.

- Đúng! Chính là chi tiết này. Chị đọc lại kim cô chú cho tôi nghe thử với. Ông Đường Tăng lần nào cũng đọc nhanh quá, tôi nghe không có kịp.

Mắt tôi đen như bôi nhọ nổi.

Con Cáo đó về cơ bản cũng chỉ muốn chứng minh một điều. Cừu thì vẫn mãi là Cừu. Và Cừu thì chỉ có ăn rồi kêu Bebe thôi.

....Cừu già bắt đầu kêu Bebe đây...Be...ee...bebe....

15. [câu Chuyện Nhỏ Số 5 - Chuyện Của Nhà Heo - Cừu & Bà Lão Tác Giả Kio]

< trong=" " kí=" " túc=" " xá=" " lúc=" " này=" " có=" " 3=" " con=" " heo=" " đang=" " cười=" " hi=" " hí=" " mơ=" " về=" " một=" " ngày=" " được=" " làm=" " diễn=" " viên=" " điện=" " ảnh=" ">

Heo Phương Loan *sụt sùi*

- Nói chung là lịch học mới của tao sáng thứ 2 tuần này môn A, sáng thứ ba tuần sau môn B, sáng thứ tư tuần sau môn C...Ày, lịch học công nhận là chồng chéo thật. Hí hí - Nói rồi lấy tay che miệng nở nụ cười tiểu nhân.

Heo Cẩm Vân *thở dài*

- Nói đúng sự thật là tao phải thi lại môn. Nhưng biết sao được, mới chiều qua thầy giáo hạ điểm qua môn xuống thế là tao qua môn mất tiêu rồi. Hết phải thi lại rồi. Haizzzz. - Đoạn nào nè ăn bắp rang bơ.

Heo Tuyết Mai *đưa khăn tay lên chấm chấm hai khóe mắt*

- Dù có đánh chết tao cũng không rời cái phòng trọ nhỏ nhắn ẩm áp mới được trang bị điều hòa cách đây không lâu này đâu.

Đoạn 3 con Heo ngồi quây lại với nhau cười phở lớ.

(Bà lão tác giả Kio *than thở* Ấy da, ra là 3 con Heo này vừa mới diễn một màn kịch đầy bi thương và nước mắt, con Cừu đang kêu bebe ở Chương 10 kia bị lừa một vỏ thăm rồi. Hayda, tội con Cừu quá đi àh... :“<)=" ">

< lúc=" " này," " trên=" " đường=" " về=" " kí=" " túc=" " xá," " con=" " cừu=" " vừa=" " đi=" " vừa=" " lắm=" " bầm=" ">

- Nếu không bị ảo tưởng sức mạnh thì họ Khôi tên Vĩ đó cũng vì trên đường đi mua túi bánh Doreamon cho mình mà ngã xe đến mức gãy tay. Trong lúc cánh tay băng trắng toát của hắn còn chưa bình phục hẳn thì mình vẫn cứ mặt nặng mày nhẹ, ngay cả câu hỏi thăm hỏi cũng không thèm nhếch. Nay tay hắn vừa khỏi, mình lại lần nữa khiến hắn phải lần vào bệnh viện vì chứng đau dạ dày. Từ lúc gặp mình, hắn liên tục bị thương. Mình có phải sao Chối không?...

(Bà lão tác giả Kio: *Xoa đầu* Cừu nhà ta đúng là dễ thương ha... Một sao chói to xụ dễ thương =))))

Hóa ra là Cừu nghĩ thông suốt chứ không phải là do bị nhà Heo lừa đâu à nha :">

< cũng=" " trong=" " lúc=" " đó=" " ở=" " kí=" " túc=" " xá," " 3=" " con=" " heo=" " bắt=" " đầu=" " hoang=" " mang=" ">

- Này, Tuyết Mai. Hộp quà mà gã Khủng Long đó đưa cho mày là sao? Cái này cũng nằm trong kế hoạch hả?

Heo Tuyết Mai. * Nhăn mặt*

- Tao chịu.

(Bà lão tác giả Kio : * Cười gian* Hehehee. Chịu là đúng thôi, cái này đâu có trong kế hoạch của mấy người. Đó là kế hoạch của tui mà :”>)

16. Chương 11. Những Người Buôn Đưa Bỏ.

- Sao? Sao? Kết quả ra sao? Cuối cùng thế nào?

Vừa về đến kí túc xá, một đám bạn đã chạy tới hỏi dồn dập. Tôi nhếch môi giả giọng của Khôi Vĩ, đáp.

- Có thể chị không biết: Trong cuộc tình tay ba, đến trước hay đến sau không quan trọng. Người nào không được yêu mới là người thứ ba.

Tuyết Mai đưa tay lên bịt miệng, loạng choạng hỏi lại.

- Lúc mày hỏi Khôi Vĩ thì tên Khủng Long cũng đứng chung hả?

Tôi nhún vai.

- Tên Khủng Long còn gật đầu rất nhiệt tình nữa.

Kế bên hai đứa quần chúng Cẩm Vân và Phương Loan không ai bảo ai nhất loạt đưa tay lên vai Tuyết Mai vỗ vỗ ra điều an ủi.

- Số mày đã định đoạt trao cho tên Khủng Long đó rồi Mai à.

Tuyết Mai nghe vậy hai mắt long sòng sọc, nó gào lên.

- Bộ chúng mày điên hay sao mà gán tao với cái tên Khủng Long đó. Xe của tao chở anh Tiến Vũ rồi!!!

Rồi đột nhiên Tuyết Mai quay sang nắm tay tôi, giục.

- Du, hay giờ mày đi gặp Khôi Vĩ đi. Nói với Khôi Vĩ bảo tên Khủng Long đó đừng theo tao nữa.

Tôi gục gặc.

- Bộ mày điên hả? Vừa nãy tao mới gặp cậu ta ở lớp xong.

- Du, mày đi gặp Khôi Vĩ lần nữa đi mà. - Tuyết Mai vẫn cố nài nỉ.

- Không! - Tôi cự tuyệt - Vài ngày nay vì chuyện của mày mà tối nào tao cũng phải ở lại đàm đạo với tên Khôi Vĩ đó rồi.

Tuyết Mai mếu máo.

- Vậy giờ mày gọi điện cho Khôi Vĩ được không? Xin mày đó.

Tôi quay lại nhìn Tuyết Mai bằng nửa con mắt. Hai đứa quần chúng kế bên cũng bị lây lan tâm lí của Tuyết Mai nên miệng đứa nào đứa nấy cong như chữ C xoay phải 1 góc vuông. Tôi thở dài, miễn cưỡng lôi điện thoại ra.

- Thế bây giờ mày muốn tao nói gì?

- Mày hãy nói với Khôi Vĩ bảo với tên Khủng Long đó về cơ bản tao và tên đó không hợp nhau. Tao đã có người yêu rồi. Tên Khủng Long không được đi qua cửa lớp tao nữa, không được nhìn tao như thế nữa. Tạm vậy đã.

Tôi lừ nó, đưa điện thoại lên tai. Ba đứa kẻ bên cũng nhất loạt áp tai vào điện thoại. Đứa nào đứa nấy tỏ phỉ phì như là đang chuẩn bị nói chuyện với tổng thống Mỹ.

- Tôi đây.

Giọng Khôi Vĩ từ điện thoại vang lên rất rành rọt. Tôi cũng mở lời với giọng rành rọt không kém.

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

- Nếu là chuyện của tôi và chị thì nghe. Còn chuyện của Khủng Long với bạn chị, tôi không giúp.

Tôi còn chưa kịp mở lời thì lũ quần chúng bên cạnh đã nhao nhao.

- Du, mày vào luôn vấn đề chính đi.

- Hỏi xem ngày mai Khủng Long có đi qua lớp Tuyết Mai nữa không? Nếu có thì đừng trách Tuyết Mai là ác.

- Đúng rồi đó. Nếu sáng mai tên đó còn lượn lờ qua lớp tao thì tao sẽ úp luôn xô nước lên đầu tên đó cho coi.

Tôi đưa tay lên che màn hình điện thoại, khề khàng nhắc chúng nó.

- Bộ chúng mày nghĩ tao là chim bồ câu đưa thư đấy hả?

Ai đời cả ba đứa nhất loạt gật đầu, tôi rời tay khỏi màn hình điện thoại rồi đưa lên bóp trán vì quá u uất. Lúc này giọng Khôi Vĩ trong điện thoại lại vang lên.

- À. Thông báo cho chị một tin, bài tập hôm nay chị đưa tôi đã làm xong rồi.

Tôi giật mình hỏi lại.

- Đây là phần bài tập nâng cao hết đó.

- Cũng bình thường mà.

- Tôi phải học 1 tuần mới có thể làm được phần bài tập đó. Cậu vừa mới học xong mà đã làm được phần nâng cao luôn hả?

- Đây là sự khác nhau giữa tôi với chị.

- À ha. Cậu đang khinh thường IQ của tôi đấy à?

- Là chị tự nói đấy nhé.

Tôi tức điên người. Đang sôi máu định xắn tay áo nói ra ngô ra khoai với cái tên ác ôn này thì Tuyết Mai giật giật tay áo tôi thều thào nhắc nhở.

- Mày ơi, mục đích của cuộc nói chuyện này là về Khủng Long cơ mà.

Tôi cáu.

- Mặc kệ sự bành trướng của tên Khủng Long đó. Cái tên Khôi Vĩ trong chiếc điện thoại đang đang khinh thường trí thông minh của tao đây này. - Đoạn quay vào điện thoại, tôi dọa - Ngày mai mà tôi kiểm tra chỗ bài tập đó cậu mà làm sai thì đừng có trách bà chị này độc ác.

Giọng Khôi Vĩ đầy hứng thú.

- Nếu đúng hết tôi sẽ được thưởng. Chị dám cá không?

- Được! - Tôi gào lên rồi bấm vào nút kết thúc cuộc gọi.

Tôi quẳng chiếc điện thoại lên giường, than thở với lũ quần chúng bên cạnh.

- Đây chúng mày xem, lần nào nói chuyện với cái tên họ Khôi này là y như rằng muốn đập đầu vào tường. Tức muốn ói máu.

Ba đứa kẻ bên nghe vậy cảm thấy xuống tận cổ. Tuyết Mai cười như không.

- Về cơ bản thì tao không bất ngờ về cách nói chuyện của mày với Khôi Vĩ. Tao chỉ thắc mắc có điều là sao chủ đề chính lại quay 180 độ vậy?

Tôi lườm.

- Cuối tuần sau Khôi Vĩ thi hết môn Tiếng Anh.

Lần này thì cầm chúng nó trẻ xuống tận rốn. Nhỏ Phương Loan kể bên nuốt nước bọt hỏi lại.

- Có gì liên quan vậy?

Tôi lại lườm.

- Sao lại không liên quan? Nếu để Khôi Vĩ đó vì chuyện của tên Khủng Long mà sao nhăng chuyện học hành thì có phải là kết quả thi sẽ không được tốt, đúng không?

Nghe xong câu trả lời của tôi cầm ba đứa quần chúng nhất loạt trẻ xuống chạm tới đầu ngón chân cái. Nhỏ Cẩm Vân nghẹn ngào nhắc nhở.

- Theo lịch là học 3 tuần và cuối tháng mới thi lại cơ mà?

Tôi lườm tiếp.

- Nhưng mà Khôi Vĩ chỉ cần một nửa quỹ thời gian đó thôi.

Nghe xong cầm quần chúng nhất loạt rút lộp độp.

Tôi bỏ chúng nó rồi nằm vật ra giường, ai dè nằm đè lên điện thoại. Nhấc điện thoại lên mắt tôi suýt lòi ra ngoài, cuộc gọi khi nãy còn chưa tắt. Tôi hốt hoảng đưa điện thoại lên tai, gào lên.

- Alo. Alo.

Chững lại 3 giây. Giọng nói phía bên kia vang lại.

- Àh Uhm. Có chuyện gì nữa hả?

Đầu tôi như có quả tạ. Tôi nghiêng răng bấm vào nút tắt nguồn rồi xỉu luôn.

!!!

Chuyện kể rằng có một lần tình cờ Khủng Long đi qua lớp Tuyết Mai. Vừa vặn khi Khủng Long đi qua cửa lớp thì đúng lúc Tuyết Mai chạy từ trong lớp chạy ra. Và sau tiếng “Ping” một cái thì cả hai chao đảo. Tuyết Mai ôm đầu nhăn nhó. Khủng Long vừa ôm ngực vừa trợn mắt nhìn Tuyết Mai.

Với vóc dáng cao lớn cộng với ánh mắt gai góc cùng cặp lông mày dày cộp, bất cứ một sinh viên nào khi nhìn thấy Khủng Long cũng phải kính nhường, trừ Tuyết Mai.

Tuyết Mai gào lên.

- Đi đứng kiểu gì vậy? Mắt bị đui à?

Giọng tên Khủng Long còn cứng hơn cả gọng kìm.

- Là tại cô vừa chạy vừa ngoái cổ nhìn về phía sau.

Tuyết Mai đành đá nói.

- Thế tức là cậu có nhìn thấy tôi? Nhìn thấy mà không biết đường mà né à? Sao? Lên kiếm Hạ Thiên Du cho Khôi Vĩ hả?

- Không.

- Thế sao lại lên đây? Lớp tôi với lớp Thiên Du khác nhau cơ mà. Lớp Thiên Du ở kia kia.

Vừa nói Tuyết Mai vừa chỉ tay về khu nhà A, khu nhà A bị khuất sau hàng cây nên Tuyết Mai kiễng chân để chỉ trỏ, ai ngờ bị chệch chân khỏi đôi guốc hơn 8 phân, nhanh như chớp Khủng Long đưa tay đỡ ngang lưng Tuyết Mai. Trong 6 giây.

Hai tuần sau sự cố 6 giây, Tuyết Mai nhận được chiếc hộp mà tên Khủng Long đó nhờ tôi đưa cho Tuyết Mai.

Chính xác là 3 ngày sau vụ nhận được chiếc hộp, Tuyết Mai kêu ré lên rằng gã Khủng Long đó ngày nào cũng lượn lờ qua cửa lớp của nó rồi dùng ánh mắt như ” mèo già vớ được mỡ” để nhìn nó. Tuyết Mai bộc bạch thêm, thời gian trước nhờ tôi mà nó biết đến cái gã Khủng Long, có gặp Khủng Long vài lần. Hầu hết lần gặp nào cũng có tôi và Khôi Vĩ. Lúc ấy nhìn tên Khủng Long 10 phần thì có đến 9 phần rười không thấy sợ. Nhưng từ sau cái lần bị tẹo chân vì đôi guốc 8 phân ấy, tự nhiên ruột gan cứ lộn phèo. Bây giờ lại thêm phi vụ cái hộp này nữa. Nó thực sự rất lo lắng cho mối quan hệ của nó với bạn trai sẽ bị lung lay bởi cái tên khổng lồ Khủng Long này.

Anh Tiến Vũ, bạn trai của nó là người nhạy cảm hay ghen tuông, Tuyết Mai sợ anh không biết ngọn ngành câu chuyện mà hiểu nhầm thì nguy.

Và rồi sau một hồi tính kế, nó xác định được một đường dây mối quan hệ rất liên quan như thế này. Khủng Long chịu ảnh hưởng của Khôi Vĩ. Khôi Vĩ chịu ảnh hưởng của tôi. Vậy suy ra nó phải thuyết phục tôi để tôi đi thuyết phục Khôi Vĩ rồi Khôi Vĩ sẽ thuyết phục Khủng Long. Và thế là nó được cứu!

Tôi ngửa mặt lên trời than vãn rằng sao nó không tự đi mà gặp trực tiếp gã Khủng Long đó mà nói huých toẹt suy nghĩ của nó ra, hà cớ gì phải vòng vèo làm khổ tôi như thế. Lúc ấy, nó meo meo nói rằng gần đây anh Tiến Vũ hay sang trường đại học H rủ nó đi chơi, nó sợ anh Tiến Vũ nhìn thấy cảnh nó và Khủng Long gặp nhau lại sinh nghi hiểu lầm.

Và rồi nó tiếp tục kì kèo nhờ vả tôi bằng được, nó nhờ tôi phải thường xuyên nói chuyện với Khôi Vĩ, kể về tình hình hiện tại của nó cho Khôi Vĩ biết. Và nhờ Khôi Vĩ đi khuyên nhủ tên Khủng Long đừng có bám riết lấy nó nữa. Tôi cẩn răng chiều lòng nó, mỗi lần học xong tiếng Anh là đều cố nán ngồi lại trò chuyện với Khôi Vĩ về Khủng Long.

Và chu trình cẩn răng của tôi đã lặp đi lặp lại độ gần tuần nay rồi!

Thật ra sau 1 tuần dạy Khôi Vĩ tôi cũng lờ mờ nhận ra hắn có trí nhớ siêu đỉnh. Tôi nói gì hắn cũng nhớ. Phần bài tập nâng cao hắn làm từ A đến Z và chính xác tuyệt đối. Tôi lúc nào chấm bài mắt cũng dẫn ra từng centimet nhưng sau rồi cũng gật gù chiêm nghiệm ra rằng : Đúng là thầy giỏi thì trò cũng giỏi! Sau rồi còn bỏ tiền túi mua kem cho hắn ăn gọi là phần thưởng tạo động lực.

Nhưng...

Tối, khi vừa kiểm tra tờ bài tập của Khôi Vĩ tôi như người từ tầng 99 té xuống tầng 1. Lần làm bài tập này là lần đầu tiên hắn không làm đúng nổi một câu. Tôi bặm môi.

- Khôi Vĩ, có phải kiến thức mấy ngày qua đã bị cậu cho rơi rớt ở đâu rồi phải không?

Khôi Vĩ chống cằm nhìn tôi, chớp mắt.

- Kết quả thế nào chị?

Tôi gào lên.

- Làm sai hết rồi đây nè!

Khôi Vĩ hốt hoảng.

- Không đúng một câu nào sao?

- Không. Sai hết.

Khôi Vĩ gãi đầu, hắn không nói gì thêm nữa. Tôi bóp trán nhăn nhó.

- Không bàn cãi gì thêm nữa. Cậu học tăng ca ngay cho tôi. Mà thôi khỏi nói nhiều, bây giờ cậu làm tờ bài tập này đi.

Khôi Vĩ vờ khó hiểu, hỏi.

- Tăng ca là sao?

- Kể từ ngày mai lúc nào cậu rảnh thì làm bài tập tiếng Anh cho tôi. Nếu có chỗ nào không hiểu thì gọi cho tôi. Còn chưa đầy 72 tiếng nữa là thi rồi đó.

Khôi Vĩ cười gian tà.

- Lúc nào khó hiểu thì gọi chị hả?

Tôi gật.

- Đúng!

Gật đầu xong mới ngậy người. Tôi nói như vậy có sai ở chỗ nào không vậy?!!

Sáng sớm hôm sau khi vẫn còn nằm cuộn mình trên giường thì điện thoại của tôi rung lên bần bật. Tôi ưỡn oải bắt máy.

- Alo.

Giọng Khôi Vĩ từ trong điện thoại vang lên.

- Chị ra đây tôi hỏi chút.

- Có chuyện gì. – Tôi ngáp ngắn ngáp dài.

- Bài Tiếng Anh đó.

- Sao? – Tôi xoa xoa thùy thái dương.

- Tôi không hiểu vài chỗ.

Tôi bỏ điện thoại xuống liếc mắt nhìn đồng hồ. Mèng ơi giờ mới hơn 3 giờ sáng, tôi ai oán kêu.

- Không hiểu chỗ nào thì cậu nói đi tôi sẽ giải thích qua điện thoại.

- Nhưng mà từ này tôi không biết đọc.

Tôi lấy gối đập vào đầu, khổ sở hỏi.

- Thế cậu đang ở đâu?

- Phía dưới sân kí túc xá.

Tôi xém xỉu.

Mới sáng tinh mơ trong không gian mịt mù sương, tôi từ lan can tầng trên kí túc xá mắt nhắm mắt mở nói qua điện thoại.

- Khôi Vĩ. Mang tờ bài tập qua đây đi. Tôi đang ở trên hành lang trước phòng.

Giọng Khôi Vĩ tựa như một viên bê tông đè lên đầu tôi.

- Tôi quên không mang theo tờ bài tập...uhm... nhưng khi đi xung quanh sân trường thì tôi có thể nhớ ra nội dung cần hỏi. Chị xuống đi cùng tôi đi, khi tôi nhớ ra tôi sẽ hỏi chị ngay.

- !!!

Hơn 3 giờ sáng đèn cầu thang còn chưa tắt. Phía dưới sân trường thứ ánh sáng mờ mờ của đèn cao áp càng khiến bầu không gian huyền ảo hơn. Bốn bề yên ắng tĩnh mịch.

Ngày trước lúc mới nhập học tôi có thói quen dậy sớm chạy bộ, dù mùa đông hay mùa hè tôi vẫn dậy đúng giờ. Thói quen tưởng chừng như không thể bỏ được ấy bằng đi cũng dễ đến gần 1 năm. Tôi còn nhớ lần cuối tôi chạy bộ là hồi cuối hè năm ngoái. Tháng 9 tôi bước vào năm học mới, tối nào cũng thức đến tận 2

giờ sáng để đăng kí học phần nên không còn sức dậy để chạy. Một lần rồi hai lần, lâu dần thành ra lại quen, bây giờ đã là năm học thứ ba dù không phải ngủ muộn để đăng kí học phần nữa nhưng tôi vẫn không thể dậy sớm được như lúc trước. Thói quen rõ là điều thật đáng sợ.

Nhưng hôm nay, nhờ phúc của cái tên đi bên cạnh tôi như được sống lại với chính mình như hồi năm nhất. Thì ra mọi thứ vẫn đều đặn như ngày trước. 4 giờ sáng, cổng phía sau được mở, chiếc xe chở đầy rau từ ngoại ô lù lù tiến vào phía căn-tin. Hai người trên xe nhanh chóng nhảy xuống và cùng ba người nấu bếp cùng nhau vận chuyển rau vào trong kho. Cô Tâm đứng bên cạnh cửa xe, tẩn mẩn kiểm tra hàng và ghi chép. Ngày trước thấy tôi chạy bộ qua cô Tâm thường vẫy tay gọi tôi lại, lúc thì cho tôi vài quả dứa khi thì nhờ tôi dịch hộ vài tờ hóa đơn bằng tiếng Anh. Đôi khi cô gọi tôi lại chỉ kể vài ba câu chuyện vui chào ngày mới.

- Du phải không cháu? Lâu lắm mới thấy cháu giờ này.

- Vâng. - Tôi cười rạng rỡ, giơ tay vẫy chào.

Cô Tâm cười rạng rỡ hơn, nhưng ánh nhìn lại hướng sang người kế bên tôi.

- Khôi Vĩ đấy à? Bữa trước cảm ơn cháu vì đôi găng tay nhé.

Người bên cạnh tôi gật đầu, tiếng cười còn không bay nổi qua màn sương.

Tôi cười ngượng chào cô Tâm rồi đi tiếp. Đi bộ được phân nửa vòng sân trường, vì quá tò mò nên tôi hỏi.

- Cậu đã làm gì với đôi găng tay của cô Tâm vậy?

Khôi Vĩ cười khẽ.

- Trong mắt chị tôi lúc nào cũng là người đi gây chuyện à?

Tôi trong lòng rất muốn gật đầu đáp to từ “Đúng” nhưng ngoài mặt vẫn cứ phải ậm ừ.

- Ờ thì...

- Bữa trước chạy bộ qua căn-tin tôi có đưa cho cô Tâm đôi găng tay của mình. Chỉ vậy.

Tôi gật gù, sau rồi giật mình, thều thào hỏi.

- Cậu chạy bộ buổi sáng sao?

Khôi Vĩ gật đầu.

Tôi lấp bắp hỏi lại.

- Bao lâu?

- Tôi tính thời gian theo mùa hè.

- Là sao?

- Uhm. Đại loại là tôi chỉ chạy vào mùa hè. Được 3 mùa hè rồi.

- Đó là khoảng thời gian cậu lên mấy tuổi?

- Khụ. Mùa hè đầu tiên tôi chạy cách đây 3 năm.

Tin này như sét đánh ngang tai!

Nhưng rõ là tôi ăn ở có phúc có đức, hấn chạy ở đây vào mùa hè cách đây 3 năm tức là hồi đó tôi học ở năm nhất, vậy sao tôi lại chưa từng chạm mặt hấn ở sân trường? Cứ ngỡ cái sân trường này là của riêng mình vậy ra vẫn còn một tên tài phiệt khác nữa. Nhưng nghĩ cũng cảm thấy may mắn vì mùa hè năm 3 vừa rồi tôi vì đã quen lịch thức muộn nên không dậy chạy bộ được nữa. Nghĩ đến đây cổ họng cứ nghẹn nghẹn nên nhất thời không nói thêm được lời nào. Cứ vậy đi vài vòng sân trường.

Hồi sau sức nhớ ra một chuyện, tôi tá hỏa kêu lên.

- Bài tập. Bài tập tiếng Anh. Cậu nói là muốn hỏi tôi còn gì? Sao mãi vẫn chưa hỏi thế.

Khôi Vĩ nghiêm túc gật đầu đáp.

- Tôi vẫn đang trong quá trình nhớ lại phần định hỏi đây.

Tôi cười như mếu.

Gần 5 giờ, trời sáng hơn chút. Trời sáng tôi mới nhận ra mình đang mặc bộ quần áo ngủ, tóc chưa buộc, chân đi giày vải, quần áo nhăn nhúm. Tôi ngượng đến mức muốn độn thổ. Nãy giờ cứ thắc mắc sao cái tên họ Khôi này hôm nay lại ít nói kiệm lời thế, trong đầu lúc này chợt nảy lên cái ý nghĩ có phải vì hắn nhìn thấy bộ dạng mặc quần áo ngủ này của tôi nên mới câm như hến như thế?

Nghĩ đến đây không muốn nghĩ thêm nữa, tôi mặc kệ bước chân của hắn rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế đá, cầm lấy chai nước lạnh đã được để sẵn ở đó, tu ừng ực.

Ngờ đâu hắn cũng ngồi xuống cùng.

- Cậu nhớ ra rồi đó hả? - Tôi hỏi.

- Chưa. - Cậu ta nhún vai.

Tôi nghĩ cứ hỏi hắn rồi mình lại than thở thì mọi chuyện thật không ra đâu vào đâu. Quanh đi quẩn lại sau 2 tiếng dưới sân trường thì tôi lúc nào cũng trong cái vòng tròn hỏi hắn, hắn trả lời, rồi tôi than thở và rồi lại hỏi hắn...Vậy nên...tôi gào vào mặt hắn luôn.

- Nhà cậu có gần đây không? Về nhà lấy tờ bài tập đi.

Khôi Vĩ thoáng giật mình, sau chỉ tay về phía trước, đáp.

- Tạm thời tôi ở nhà kia.

Tôi đưa mắt dõi theo cánh tay Khôi Vĩ chỉ.

Bà nó. Nhà cách trường có đúng một vòng sân, qua cái cổng, băng qua bên kia đường là tới. Vậy mà từ cái lúc hắn nói cần nhớ câu hỏi thì đã đi mấy chục vòng quanh sân rồi. Nhưng mà nghĩ cũng lạ, ngôi nhà mà Khôi Vĩ chỉ từ hồi năm nhất đến giờ có bao giờ tôi thấy mở cửa đâu. Tôi khẽ rùng mình hỏi lại lần nữa.

- Nhà cậu ở đó hả?

- Không. Mùa hè tôi mới ở đó thôi.

- Vậy là ở ngẫu hứng hả?

Khôi Vĩ quay sang nhìn tôi, ánh mắt lóe lên sự cảm thông.

- Với trình độ IQ của chị thì có thể tạm gọi hoạt động này với cái tên “Ngẫu hứng”.

Tôi trợn mắt nhìn cậu ta. Cậu ta đáp lại bằng một nụ cười rạng rỡ, sau rồi chỉ xuống chai nước lạnh trong tay tôi, hỏi.

- Chị lấy chai nước này ở đâu vậy?

Tôi đắn đo trong giây lát, rồi cũng tắc lưỡi tường thuật lại.

- Trên chiếc ghế đá này vào mùa hè luôn xuất hiện một chai nước lạnh. Và đây là lần đầu tiên tôi thấy chai nước này vào giữa thu.

- Kì diệu vậy ư? - Khôi Vĩ thích thú kêu lên.

- Xã hội này vẫn còn nhiều người tốt lắm. - Tôi liếc nhìn cậu ta một cái rồi khẽ nhếch môi - Chẳng giấu gì cậu, đã hai năm nay rồi, cứ mỗi độ hè khi tôi chạy được 5 vòng và đi bộ được 2 vòng thì ở chiếc ghế đá này luôn có một chai nước lạnh.

- Chị có đoán ra người tốt này là ai không? - Khôi Vĩ thì thầm.

- Là Kelvin.

- Kelvil ?

- Là con trai thứ hai của cô Tâm. Kelvin là tên gọi ở nhà của cậu bé. Mùa hè 3 năm trước khi tôi là sinh viên năm nhất, Kelvin hay đến căn-tin trường tôi chơi. Tôi và Kelvin hợp rơ, nói chuyện rất vui vẻ. Kelvin cũng thừa nhận những chai nước này là do cậu bé để lại cho tôi.

- Kelvin nói như thế à?

- Uhm. Cậu nhìn xem, trên nắp chai nước có 2 chữ “KV” màu đen. Viết tắt từ tên Kelvin. Hm, chắc hôm nay Kelvin lại sang đại học H chơi rồi. Không biết cậu bé đặt chai nước này vào lúc nào vậy nhỉ? Khôi Vĩ, cậu có nhìn thấy ai khác ở sân trường không?

Khôi Vĩ cầm lấy nắp chai từ tay tôi, đôi mắt tối thăm lại, hẩn hắp mấy môi.

- Không thấy ai cả. Kelvin mấy tuổi rồi?

- Bây giờ cậu bé học lớp 3, Kelvin 8 tuổi rồi.

- Thật là một cậu bé láu cá!

Tôi suýt sặc nước bọt. Tôi định mở miệng cãi nhau tay đôi với hẩn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì hành động này cũng chẳng có ích lợi gì, vậy nên tôi gào lên.

- Cậu tập trung suy nghĩ câu hỏi cần hỏi đi, đừng có lo chuyện bao đồng nữa!

Khôi Vĩ đột nhiên im bất, tôi giật mình đảo mắt liếc qua. Nét mặt cậu ta khá trầm ngâm và có vẻ như đúng là đang suy nghĩ thật. Tôi gạt đầu hài lòng, hướng tầm mắt ra xa.

Bây giờ đã là 5 rưỡi, từng tốp 2 - 3 nhóm sinh viên chạy bình bịch qua lại, không gian lúc này đã nhộn nhịp hơn trước rất nhiều. Sân trường đại học H vào buổi sáng không chỉ có sinh viên mà còn có cả những người dân sống xung quanh vào chạy bộ.

Phía xa xa kia có một đôi vợ chồng già đang đi bộ tới. Bà lão nhìn về phía tôi đoạn quay sang nói với ông lão điều gì đó rồi cả hai cùng cười. Tôi giật mình quan sát lại tình thế lúc này, trên chiếc ghế đá đối diện cổng chính, tôi mặc bộ quần áo ngủ, một chân co lên ghế, chân còn lại thả tự do, đá đưa. Phía bên cạnh, Khôi Vĩ mặc chiếc áo phông trắng, quần thể thao đen, người hơi ngả ra phía sau coi bộ thoải mái lắm. Một ý nghĩ chợt chạy qua đầu, dù có hơi quái dị nhưng đến 3 phần cũng cảm thấy có chút lằng lằng. Chắc hẳn họ nghĩ tôi và Khôi Vĩ là một đôi. Nghĩ đến đây mặt bỗng bừng nóng ran.

Cũng từ hướng xa xa ấy, giọng ông lão không quá to nhưng cũng đủ lọt đến tai tôi.

- Bà xem. Hai dì cháu nhà họ dậy sớm quá.

“Phụt” Khôi Vĩ kể bên không nhìn được cười. Tôi suýt nữa thì quay sang bóp cổ cậu ta. Nhưng rồi kiềm chế được, tôi lườm cậu ta một cái cháy sém rồi đứng dậy đi bộ về phía kí túc xá.

- Này chị sao đi nhanh thế?

Tôi không quay đầu lại, gục gặc đáp.

- Gần sáng rồi đó. Tôi phải về chuẩn bị còn lên lớp sớm.

- Cho tôi lên lớp chị cùng đi. Bài còn chưa hỏi được mà.

- Cậu đang nói đùa có phải không?

- Không.

Tôi quay đầu lại, khổ sở nói.

- Cậu nghĩ xem, đã bao lâu nay buổi chiều tôi ở trên lớp của cậu. Tối đến lại dạy cậu học thêm Tiếng Anh. Duy nhất chỉ có buổi sáng tôi được ở một mình. Bây giờ cậu còn theo tôi đến lớp của tôi thì cậu nghĩ thế nào?

Khôi Vĩ nhún vai.

- Bình thường mà.

- Bình thường cái con khỉ gió ấy. Cả ngày tôi ở cạnh cậu rồi!

Đầu giờ, trong lớp xuất hiện vài tin đồn " Hạ Thiên Du và Khôi Vĩ sáng rủ nhau tập chạy giao lưu tình cảm" " Hạ Thiên Du đòi ở cạnh Khôi Vĩ 24/24 giờ" " Họ đã là một đôi tình cảm mặn nồng son sắt"...

Tôi quay sang phía Khôi Vĩ rồi nhếch môi cười với cậu ta. Cậu ta làm nét mặt ngạc nhiên làm gì cơ chứ? Những tin đồn này ngày nào bầy kèn kèn trong lớp tôi chẳng mang tới. Tôi lật vài trang sách, chậm rãi nói.

- Chúng tôi đang học môn chuyên ngành nên là trong giờ học cậu có thể hỏi tôi bài tập tiếng Anh.

- Lớp chị ngày nào cũng có chuyện để nói thế này à? – Khôi Vĩ khẽ chau mày.

- Nhờ phúc của cậu đó. – Tôi nháy mắt.

Khôi Vĩ nghe vậy thì không nói gì thêm.

Trống vào. Tiết 1.

Phía trên giảng đường giáo sư vẫn đang nhiệt tình giảng dạy. Phía dưới phân nửa sinh viên đã đổ rạp xuống bàn dù chưa hết tiết. Môn hôm nay học là môn nâng cao chuyên ngành, từ vựng vô cùng khó và giáo sư thì nổi tiếng nói quá nhanh. Dù có ngồi chăm chú lắng nghe thì cũng chỉ nghe được bập bõm nên là tôi tranh thủ mang tập bài của Khôi Vĩ ra kiểm tra. Ngay câu đầu tiên hần đã làm sai. Tức quá tôi gọi luôn.

- Khôi Vĩ. Câu này cậu làm sai.

Khôi Vĩ quay sang phía tôi, một tay chống cằm, tay còn lại xoay xoay bút, thích thú hỏi.

- Chị trong giờ học mà không tập trung học lại lo chấm bài cho tôi hả?

Tôi xua tay.

- Việc đó tính sau. Nói đi sao cậu làm sai câu này?

- À thì lúc đó tôi quên.

- Cái gì? Quên? Câu này mới hôm qua tôi chỉ cho cậu xong.

- Nhưng mà tôi lại quên.

- Sao quên nhanh thế.

- Ai mà biết được.

- Thế cái sức học của cậu ngày trước đâu? Ngay từ ngày đầu tiên cậu làm bài rất xuất sắc.

- Rất xuất sắc? – Mắt Khôi Vĩ tức thì rực sáng – Chị nói tôi ư?

- Đúng. Rất xuất sắc. Còn bây giờ...

Lời chưa kịp buông hết thì phía trên giảng đường một giọng nói qua Micro vọng lại.

- ... Mời sinh viên xuất sắc đó trả lời.

Tôi xây xẩm mặt mũi, bên cạnh vài sinh viên nhiệt tình nhắc; Giáo sư đang hỏi lớp mình ai là sinh viên xuất sắc để trả lời câu hỏi trên bảng.

Tôi ôm ngực nhìn câu hỏi trên bảng. Đáp ngay vào mắt là ba dấu sao to bành để minh chứng cho độ khó. Tôi nuốt nước bọt kéo ghế định đứng dậy thì chiếc bóng bên cạnh đã nhanh hơn.

Bốn bề yên ắng lạ thường, những sinh viên khi nãy đang ngủ chột thấy giáo sư ngừng nói thì nhất loạt ngồi ngay ngắn dậy chăm chú nhìn về phía Khôi Vĩ. Phía giảng đường giáo sư khẽ nhướn mày, đôi mắt sau cặp kính trễ nhìn về phía tôi, hỏi.

- Sinh viên xuất sắc hôm nay không phải là Hạ Thiên Du sao?

Tôi lập cập đẩy ghế đứng dậy nhưng lần nữa vẫn chưa đứng được vì phía bên cạnh Khôi Vĩ đã lên tiếng.

- Hôm nay là Khôi Vĩ ạ.

Giảng đường rộ lên tiếng “Ồ”, giáo sư gõ thước cồm cộp, nói tiếp.

- Vậy mời Khôi Vĩ trả lời.

- @#\$\$%^&*(^&^%\$#@!#\$\$%^&*

Khôi Vĩ xỏ ra một tràng bằng tiếng Anh chuyên ngành, cảm tôi rớt xuống bồm bộp cùng với tất cả sinh viên trong lớp. Duy chỉ có giáo sư phía trên giảng đường thì gật đầu với vẻ mặt rất hài lòng.

- Tốt. Rất xuất sắc.

Khôi Vĩ cười.

- Là do em được dạy.

Giáo sư hỏi.

- Ai dạy em vậy?

Khôi Vĩ cúi xuống nhìn tôi, liếc qua ánh mắt gian tà của hắn tôi cũng đoán được hơn chín phần nên là tự động đẩy ghế đứng dậy, lí nhí nói.

- Là em ạ.

Giáo sư cười lớn.

- Đúng là rất xuất sắc. Cứ phát huy nhé.

Từ đây, lớp học yên ắng và nghiêm túc hơn hẳn. Về phần tôi ngay cả lúc ra chơi cũng không còn sức bò xuống căn-tin như mọi khi nữa vì tôi nghĩ hôm nay đã quá màu mè rồi!

Mọi chuyện cứ yên ắng như thế cho đến lúc cuối giờ, khi tiếng chuông báo hết tiết vừa vang lên thì Khôi Vĩ ngay lập tức đẩy ghế bước đến phía giảng đường, giọng nói đều đều qua Micro.

- Lớp tiếng Anh năm 3 chú ý. Kể từ ngày mai mọi chuyện liên quan đến Hạ Thiên Du nếu có bất cứ thắc mắc thì cứ đến trước mặt tôi trực tiếp hỏi. Tôi không thích những tin đồn trong lớp này. Okay?

Dứt lời, Khôi Vĩ đưa bàn tay làm ám hiệu OK lên hỏi bầy kền kền phía dưới. Phía dưới không ai bảo ai bầy kền kền lần lượt dè chừng nhìn về phía tôi rồi tự động ra dấu OK lại. Tôi cười gượng nhìn bốn xung quanh rồi rụt rè mang cặp sách chuẩn khỏi lớp.

Tôi vừa chạy xuống từ cầu thang thì giáp mặt ngay Tuyết Mai. Tôi túm lấy tay áo nó vừa kéo vừa giục.

- Đi nhanh, đi nhanh. Khôi Vĩ đang đuổi phía sau.

Bàn tay phía sau còn nặng hơn cả bê tông, tôi quay đầu lại thì gặp ngay ánh mắt đằng đằng sát khí của Tuyết Mai. Giật mình nhận ra nó đang thở hổn hển, tôi vuốt ngực nó lo lắng hỏi.

- Mà có chuyện gì thế?

Tuyết Mai vừa đưa tay lên làm điệu bộ bóp cổ tôi vừa gào.

- Tại mà đây. Tại mà đây.

Tôi tròn mắt.

- Sao? Sao? Có chuyện gì?

Tuyết Mai đau khổ.

- Tao không còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa.

Nói đoạn nó định kéo tay tôi đi thì một bàn tay khác kéo tôi lại. Khôi Vĩ từ phía sau xuất hiện, lạnh lùng nói.

- Đi với tôi.

- Tại cậu. Tất cả là tại cậu. Lẽ ra những lúc tôi hỏi cậu về Khủng Long thì cậu phải trả lời rành mạch rõ ràng mới đúng chứ!

- Tôi từng nói vòng vo sao?

- Đúng. Cái gì mà: Trong cuộc tình tay ba, đến trước hay đến sau không quan trọng. Người nào không được yêu mới là người thứ ba? Cái đó chẳng phải là một minh chứng chứng minh Khủng Long sẽ theo đuổi Tuyết Mai đến cùng cho dù Tuyết Mai đã có bạn trai rồi hay sao?

- Chị đâu có hỏi tôi chuyện của Tuyết Mai bạn chị. Chị chỉ hỏi “Tình tay ba là thế nào?” nên dĩ nhiên là tôi trả lời vậy.

Tôi im như gà mắc tóc, ngậm ngùi cúi xuống ngắm mười đầu ngón chân một cách đầy suy tư.

Chuyện kể là vào giờ ra chơi sáng nay, cái lúc mà tôi ngồi im lìm trong lớp thì phía khu nhà C lớp Tuyết Mai

Như mọi ngày Khủng Long lại đi qua cửa lớp Tuyết Mai. Lần này thay vì ngồi im lìm như lần trước, Tuyết Mai phi ngay ra cửa, và rồi dưới con mắt chứng kiến của rất nhiều sinh viên khu nhà C, nó hỏi to.

- Khủng Long. Cậu thích tôi đấy à?

Mặt Khủng Long vẫn không biến sắc, gã không nói gì mà chỉ im lặng. Tuyết Mai thấy vậy bực bực luôn.

- Xin lỗi nhưng tôi có bạn trai rồi. Dù có là cuộc tình tay ba hay tay bốn thì tôi vẫn chỉ thích bạn trai hiện giờ của tôi thôi.

Đám đông xung quanh bắt đầu xì xào to nhỏ, Khủng Long vẫn rất nghiêm túc, nói.

- Hình như có chút hiểu nhầm. Có thể ra chỗ khác nói chuyện được không?

Tuyết Mai lớn giọng.

- Có gì thì nói ở đây luôn đi. Tôi quen những chuyện công khai rồi.

Khủng Long gật đầu, từ tốn nói.

- Tôi không thích chị.

Bốn bề xung quanh xì xào dữ dội, Tuyết Mai trợn mắt đưa chiếc hộp lần trước ra rồi nói.

- Thế đây là gì? Chẳng phải là cậu nhờ Hạ Thiên Du phòng tôi đưa cho tôi chiếc hộp này sao? Trong này có hình trái tim, ý là gì?

Khủng Long nhìn chiếc hộp trên tay Tuyết Mai, mặt không cảm xúc, đáp.

- Đúng là tôi có nhờ Hạ Thiên Du khoa Tiếng Anh đưa cho chị chiếc hộp này. Nhưng hình như bà chị Hạ Thiên Du đó quên mất một điều là tôi dặn chị ta đưa chiếc hộp cho Tuyết Mai và nhờ Tuyết Mai chuyển giúp tới Huệ Anh. Hơn nữa, ngoài chiếc hộp này còn có một tờ giấy ghi là nhờ chị chuyển cho Huệ Anh.

Tuyết Mai như người trên trời rơi xuống, hỏi lại.

- Vậy ngay cả Khôi Vĩ cũng nói sai sao? Hạ Thiên Du lần nào dạy tiếng Anh cho Khôi Vĩ cũng hỏi về cậu, và lần nào cũng truyền đạt cho tôi với ngụ ý cậu có cảm tình với tôi.

- Vậy chắc Hạ Thiên Du đó hỏi sai vấn đề cần hỏi rồi.

- ...

Thì ra Khủng Long thích Huệ Anh - người ngồi cạnh Tuyết Mai nên ngày nào cũng đi qua lớp của Tuyết Mai!

Thì ra nửa ngày trước hẳn nhờ tôi chuyển chiếc hộp cho Tuyết Mai là ý muốn Tuyết Mai đưa chiếc hộp cho Huệ Anh!

Thì ra...dựa bở à??!

- Khôi Vĩ, có phải ngay từ đầu cậu đã biết Khủng Long thích Huệ Anh phải không?

- Đúng.

- Cậu cố tình trả lời bóng gió để tôi hiểu nhầm đúng không?

- Đúng.

- Á. Đúng là đồ độc ác dã man. Quân tài phiệt!

- Này chị, chị nên biết ơn tôi mới đúng. Tôi vừa giải cứu chị thành công khỏi người bạn Tuyết Mai của chị đây.

- Tất cả là do cậu. Tôi quần trí lắm rồi!

- Thật ra thì hôm nay tại giảng đường tôi khá hài lòng về chị. Khi tôi còn chưa kịp nói tên ai là người đã dạy tôi thì chị đã tự động đứng dậy. Rất có quy tắc.

- Tôi nhờ vào cái quy tắc. Lần trước học hộ ở lớp cậu, lúc tôi bị giáo sư gọi tên thì cậu cũng đứng lên cùng. Có đi có lại là hòa. Cậu vẫn là quân tài phiệt bụng dạ đen tối.

- Okay. Tôi nhận tôi là người làm điều ác cho chị. Nhưng tôi làm điều ác theo Phật dạy.

- Là sao?

- À. Phật nói rằng trên đời này có nhân quả, những ai làm điều xấu ắt sẽ gặp những chuyện không tốt. Chính vì thế mỗi khi làm điều gì xấu với chị, tôi cảm thấy rất là thanh thản, vì đây chính là nhân quả của chị.

- ...!!!

Hỡi nhân gian, kiếp trước con đã gieo nhân quả gì vậy trời???

5

17. [Câu Chuyện Nhỏ Số 6 - Tờ Giấy Bị Lãng Quên.]

Sau sự cố dựa bở giữa Tuyết Mai và Khủng Long, Hạ Thiên Du vì quá áy náy nên tối nào cũng mua chè đỗ xanh - món mà Tuyết Mai thích ăn nhất để chuộc lỗi lầm. Tuyết Mai tối nào cũng ăn hết ba cốc chè sau rồi vác cái bệnh no kênh nằm trên giường nghe nhạc, khoái chí nghĩ thầm; Sau vụ dựa bở, không những được Hạ Thiên Du mua chè cho ăn mà lại còn được Hạ Thiên Du làm bài tập trên lớp cho, thật đúng là mắn nhãn. Nghĩ đi nghĩ lại thì trong vụ việc này cô cũng có ngại quái gì với cái tên Khủng Long đâu, chỉ là cô cố tình chọc tức Hạ Thiên Du bằng cách nhỏ vài giọt thuốc đau mắt, thế rồi nước mắt tràn khóe mi. Và rồi Hạ Thiên Du cắn rứt mãi không yên về sự cố chiếc hộp.

Vụ việc được ăn chùa món chè của Hạ Thiên Du cứ như vậy tiếp diễn trong hơn 3 ngày liên tiếp. Cho đến buổi trưa ngày thứ tư, Tuyết Mai đang ngồi co gối trên giường đan khăn len chuẩn bị cho mùa đông thì cuộn len rớt xuống đất và lăn vào trong gầm giường. Cô nàng lật đật bò xuống nền đất, cúi xuống quờ quạng tay trong gầm giường. Trong lúc quờ quạng tìm cuộn len, mắt Tuyết Mai chạm phải một mẩu giấy nhỏ màu xanh da trời, Tuyết Mai nhặt mẩu giấy lên và gỡ ra đọc.

” Gửi Tuyết Mai. Cô vui lòng chuyển giùm tôi chiếc hộp này cho Huệ Anh ngồi cùng bàn cô giúp tôi nhé. Cảm ơn!

P/s: Tôi định gặp trực tiếp cô nhưng tối nay trong bệnh viện lại gặp Hạ Thiên Du nên tôi nhờ Hạ Thiên Du chuyển cho cô.”

Tuyết Mai cứng đờ người. Trong đầu râm ran lại hình ảnh lúc Hạ Thiên Du đưa cho cô chiếc hộp màu da cam của Khủng Long, lúc đó cô cũng liếc thấy có một mẫu giấy màu xanh được gắn trong chiếc nơ. Nhưng lúc tranh giành với Cẩm Vân để đoạt lại chiếc hộp, mẫu giấy này không còn. Có lẽ nào mẫu giấy này bị rơi ra ngoài trong lúc cô tranh giành chiếc hộp với tụi Phương Loan và Cẩm Vân?

Vậy ra Hạ Thiên Du kia bị oan ư? Tuyết Mai nghĩ đến đó thôi mà tóc gáy lạnh toát. Cô phải nhanh chóng giấu mảnh giấy này đi.

- Tối nay có ăn chè đỗ xanh nữa không Tuyết Mai?

Mắt Tuyết Mai chột tối thăm lại. Ngẩng đầu nhìn lên, Hạ Thiên Du đã đứng phía sau từ lúc nào, trên đầu Hạ Thiên Du như đang bốc hỏa.

Tuyết Mai cười như mếu, dở khóc dở cười nói.

- Không, không ăn nữa đâu. Hạ Thiên Du à, tối này tao chuyển qua mua bánh rán Doreamon nhân đậu đỏ cho mày ăn nha. Mày thích ăn mấy chiếc nào? 10 nhé, có đủ không? Hay là 100 nha.

18. [Câu Chuyện Nhỏ Số 7 - Chuyện Tình Của Khủng Long - Part 2]

Khủng Long tên thật là Triệu Vũ. Triệu Vũ hồi nhỏ là một cậu bé khá gầy gò, nhưng từ trung học trở đi, cơ thể cậu phát triển không ngừng. Cơ bắp cuộn cuộn, vóc người to lớn và khí chất cứng rắn hơn người. Biệt danh Khủng Long của cậu là do bạn bè đặt, bản thân Triệu Vũ cũng thích cái tên này và coi như nó là cái tên mới của cậu.

Ấy vậy mà chàng thanh niên Khủng Long to cao khi chất cứng rắn hơn người ấy trong chuyện tình cảm lại là một người khá nhút nhát. Cậu thích một cô gái tên là Huệ Anh nhưng mà lâu la mãi vẫn chưa dám thổ lộ chân tình. Huệ Anh học năm 3 khoa Pháp trường đại học H. Đó là một cô gái khá cao ráo, tóc ngắn ovan, nụ cười có má lúm dễ thương và có một gu thời trang cực kì cá tính.

Cuối cùng, sau rất nhiều lần cân nhắc, Khủng Long quyết định gửi cho Huệ Anh một hình trái tim. Nhưng anh chàng lại rất ngại ngùng khi đứng trước mặt Huệ Anh nên là đã chọn gửi một cách gián tiếp.

Ban đầu anh chàng có dự định nhờ Tuyết Mai chuyển hộp quà cho Huệ Anh vì nhiều lần đi qua cửa lớp của Huệ Anh, Khủng Long phát hiện ra Huệ Anh lúc nào cũng ngồi cạnh Tuyết Mai, cô liên tục cười nói với Tuyết Mai.

Nhưng sự cố 6 giây va chạm ở cửa với Tuyết Mai vào 3 tuần trước vẫn còn khiến Khủng Long cảm thấy không thoải mái khi trực tiếp gặp Tuyết Mai. Vậy nên anh chàng nhờ Hạ Thiên Du chuyển giúp hộp quà tới tay Tuyết Mai.

Nhưng chàng thanh niên cao lớn này dù có trong mơ cũng không thể ngờ rằng, chính sự vận chuyển gián tiếp qua nhiều giai đoạn như thế này đã khiến cho cậu rơi vào chuyện hiểu nhầm tình cảm với Tuyết Mai. Nhưng cũng chính sự hiểu nhầm tình cảm này đã giúp cậu có cơ hội gặp Huệ Anh một cách dễ dàng. Đó là một chuyện tình đầy bất ngờ và chứa chan nước mắt.

Ngày hôm đó, sau khi giải thích xong mọi chuyện tình cảm với Tuyết Mai trước mặt mọi người, Khủng Long khẽ thở phào rồi đi xuống cầu thang. Lúc xuống bậc cuối cùng, cậu vô cùng kinh ngạc khi thấy Huệ Anh đang đứng đợi cậu từ lúc nào.

Tim Khủng Long như nhảy múa trong lồng ngực. Chàng thanh niên cao lớn chột thấy mình thật nhỏ bé trước ánh nhìn dữ dằn của cô gái mà mình thầm thương. Cô gái cá tính Huệ Anh liếc nhìn cậu một lượt rồi lạnh lùng nói.

- Tuyết Mai nói với tôi rằng cô ấy không thích anh. Và giờ thì tôi biết được anh cũng không thích cô ấy.

Khủng Long nghe xong câu này thì cảm thấy tâm trạng lằng lằng. Cậu còn nhớ sau sự cố 6 giây va chạm với Tuyết Mai ở cửa lớp, Huệ Anh đứng trong đám đông và đã chứng kiến từ đầu tới cuối. Sau ngày đó Huệ Anh tỏ ra rất lạnh lùng với cậu. Cậu nghĩ có lẽ Huệ Anh đã hiểu nhầm tình cảm giữa cậu với Tuyết Mai nên mới có thái độ như vậy với cậu, hoặc cũng có thể Huệ Anh vì ghen nên mới vậy. Nghĩ là thế nên

chàng thanh niên nhút nhát trong chuyện tình cảm này mới có đủ dũng khí tặng Huệ Anh một hình trái tim. Nhưng giờ thì cậu thử phào được rồi. Huệ Anh đã hiểu được tình cảm của cậu.

Khủng Long cố nhếch môi thành một nụ cười. Cô gái Huệ Anh vẫn giữ thái độ lạnh lùng với cậu. Thấy cậu không phản ứng gì thêm, Huệ Anh hần học bước về phía Khủng Long, ngửa điệu hết sức bực bội.

- Vừa nãy trước mặt mọi người cậu đã khiến cho Tuyết Mai ngại đến mức phải bỏ chạy tháo thân. Cậu làm như vậy mà được hả?

Khủng Long lấp bắp.

- Tôi xin lỗi.

Huệ Anh nhìn thẳng vào mắt Khủng Long, gầm ghè đe dọa.

- Hãy nhớ, Tuyết Mai là của tôi. Tôi thích cô ấy. Cậu mà còn làm cô ấy mất mặt trước đám đông lần nữa là không xong với tôi đâu!

Khủng Long đứng bất động như tượng. Trong đầu lúc này hiện lên một hình ảnh quen thuộc ; mỗi lần đi qua cửa lớp cậu lại bắt gặp ánh mắt Huệ Anh nhìn Tuyết Mai một cách đăm đăm... !!!

19. Chương 12. Nỗi Lòng Của Cừu.

Tôi hít một hơi căng đầy lồng ngực, chậm rãi tiến lại sân bóng rổ. Sinh viên trong trường đã về gần hết chỉ còn lại một nam sinh vẫn đang chăm chú ném bóng vào rổ. Tôi háng giọng.

- Này Khôi Vĩ.

Khôi Vĩ ngừng ném bóng, quay lại nhìn tôi. Tôi vận hết khí công trong người nghiêm túc nói.

- Cậu cầm lấy thứ này đi.

Khôi Vĩ liếc mắt xuống rồi tò mò hỏi.

- Chị cho tôi vật gì vậy?

Tôi mím môi, đáp.

- Bùa may mắn.

Khôi Vĩ nhận lấy chiếc bùa từ tay tôi, ánh mắt muôn phần cảm kích. Sau rồi cảm thán một câu.

- Bộ chị biết cả tà thuật nữa hả? Thật tốt quá!

Tôi đưa tay lên vuốt mặt, gầm gừ nói.

- Tôi mà biết tà thuật thì điều đầu tiên tôi sẽ làm là biến cậu thành một con lợn đó!

Khôi Vĩ cười.

- Chị sao nữa.

Tôi chẳng buồn để ý thêm, quay đầu sang bên phải một góc 90 độ để tránh ánh nhìn của Khôi Vĩ, miễn cưỡng nói.

- Đây là lá bùa may mắn. Ngày mai cậu đi thi thì hãy mang nó theo. Nó sẽ mang cho cậu điểm tuyệt đối.

- Thật kì diệu!

- Đúng. Rất kì diệu. Vậy nên giữ gìn cẩn thận. Tôi về đây. Chào!

Đoạn tôi quay gót hiên ngang bước đi. Vừa bước được vài bước thì phía sau có tiếng gọi.

- Thiên Du.

Tôi miễn cưỡng quay đầu hất hàm hỏi.

- Gì.

Khôi Vĩ mỉm cười, dịu giọng nói.

- Cám ơn chị.

Nắng chiều thu không gay gắt như nắng mùa hè nhưng hình như về độ lóa thì hơn rất nhiều thì phải. Trong một khoảnh khắc nụ cười của Khôi Vĩ chợt sáng, sáng đến mức mọi thứ xung quanh bỗng nhòe nhoẹt một cách bất thường. Như thể phía trước mặt tôi là một bức tranh trắng đen, duy chỉ có nụ cười của Khôi Vĩ được chiếu bởi thứ ánh sáng màu vàng lấp lánh kì bí.

Tôi rùng mình, quay gót bước tiếp.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cứ thấy thiếu thiếu điều gì đó. Độ chục bước chân thì sực nhớ ra liền vội vàng chuyển bước. Quay đầu lại thấy Khôi Vĩ vẫn đứng chỗ cũ thì mừng rỡ, tôi nghẹn ngào bộc bạch nỗi lòng với âm lượng to nhất.

- Lá bùa may mắn là tôi cho cậu mượn. Ngày mai thi xong nhớ... trả tôi đó!

Nói xong cảm thấy trong người nhẹ nhõm hẳn. Thần thái tươi tốt thông thả bước chân về.

Tối muộn, tôi vào Messenger.

“... Rain, cậu còn nhớ chiếc bùa may mắn mà tôi từng nói với cậu chứ? Đó là chiếc bùa ở cùng tôi những ngày thi vào cấp ba, những cuộc thi hết kì, tốt nghiệp cấp ba rồi vào đại học. Tôi trân quý nó còn hơn cả châu báu ngọc ngà, thậm chí định rằng giữa biển người mệnh mông này tôi sẽ mãi mãi ích kỉ giữ riêng cho mình. Ấy vậy mà cậu biết không, tôi vừa mang thứ quý giá ấy trao cho người khác...”

Gõ đến những dòng chữ này, tôi nhắm mắt thở dài, sầu não gõ tiếp.

” Nhưng cũng có hề chi, chỉ là mang tặng người để thu về ánh hào quang cho mình thôi. Tôi thật lòng hi vọng cậu ta có thể thi qua kì thi này. Tôi, về cơ bản thì cũng thể nào chịu đựng được việc lần đầu tiên trong cuộc đời chịu sự thất bại về giáo dục. Tôi không cam lòng. Không cam tâm. Lòng dạ tôi sôi sùng sục khi trên web trường mục tin Hot có link bài viết ” Học sinh của Hạ Thiên Du không qua nổi kì thi Tiếng Anh...”

Gõ đến đây tôi mím môi vẽ thêm vài biểu tượng cảm xúc tức giận đùng đùng, nghĩ vẫn chưa đủ bèn mở mắt tìm biểu tượng Smile trên khung Chat để lựa thêm vài icon nữa, vừa mở mắt nhìn màn hình Laptop rằng tôi suýt vấp xuống bàn. Một đoạn dài vừa gõ không hề hiện lên khung Messenger. Con chuột đang nhấp nháy ngoài khung Chat nhưng tôi chẳng hề hay biết mà cứ mỗ bàn phím liên hồi. Tôi hận rằng mình không thể cào màn hình máy tính ra mà lôi cái đoạn Chat đó về. Ngậm ngùi gõ lại, hai ngón tay vừa đặt xuống hai phím F và J thì điện thoại rung báo có tin nhắn.

” Cám ơn chị về món quà. Tôi nhất định sẽ thi tốt. ^_ ^ ”

Tôi gật đầu, tên Khôi Vĩ này dù ngoài miệng có độc địa, hành động thì bộc phát nhưng xem ra thì cũng là người biết trước biết sau. Tôi cho cậu ta mượn lá bùa một buổi sáng để cậu ta làm bài tốt. Cậu ta làm bài tốt 10 phần thì có đến 9 phần mang ý nghĩa lấy lại hào quang cho tôi, 1 phần còn lại mang tính chất cộng điểm thành tích năm ba của tôi. Ấy vậy mà từ lúc rời sân bóng tới giờ cậu ta cứ cười suốt, ngay cả cái tin nhắn này cũng chứa nụ cười. Ở nhưng mà khoan, thế nào là “món quà” cơ? Định nghĩa về “món quà” và “cho mượn” là có tính chất khác nhau về “người sở hữu” à nha!

Sợ rằng cậu ta trẻ người không hiểu thâm ý, tôi gạt Laptop sang một bên, cầm lấy điện thoại nhắn tin lại.

” Không có gì. Ngày mai hãy làm bài thật tốt là được rồi.” Viết đến đây định nhấn vào mục Send, nhưng không đành lòng bèn nhồi thêm vài chữ phía sau nữa ” Sau khi thi xong trả tôi lá bùa là được.”

Tin nhắn phản hồi đến rất nhanh sau đó.

” Lá bùa này là vật rất quan trọng đối với chị phải không?”

Hỏi câu này bằng thừa nha! Tôi coi lá bùa đó hơn cả sinh mạng đó! Nghĩ vậy nhưng mà không dám gửi nội dung đó, tôi viết ngắn gọn.

” Ngày mai cậu hãy thi tốt.”

” Vì chị đã giao một vật quan trọng của chị cho tôi, nên tôi nhất định sẽ thi tốt.”

Ồ cái tên Khôi Vĩ này hôm nay có phải bị say nắng hay uống nhầm thuốc không mà lai dai nhiều lời quá vậy? Bình thường thì cậu ta cũng khá ồn ào lảm điều lảm chuyện, nhưng những lời tử tế thế này có bao giờ cậu ta nói quá hai câu đâu? Chắc là lần đầu tiên thấy lá bùa may mắn nên gây tác dụng phụ, biểu hiện ra kiểu hình ngây dại rồi ngay cả hành động cũng lú lẫn. Tôi chép miệng, quay lại màn hình khung Chat Messenger. Một lần nữa khi tay vừa chạm phải hai phím F và J thì điện thoại lại rung lên.

” Hạ Thiên Du, đồng ý kết bạn nhé”.

Đầu tôi như có quả búa tạ 1 tấn đập cái ” Pinggg...” một cái. Tên Khôi Vĩ này hôm nay đúng bị bỏ bùa thật rồi. Tôi ngây dại chưa biết nhấn lại thế nào thì âm thanh từ mục Messenger khiến tim tôi đập loạn xạ.

”Buzzz” - ” Bạn có một lời mời kết bạn mới”

Một thông báo chêm chệ hiện lên ” Khôi Vĩ vừa gửi cho bạn một yêu cầu kết bạn.”

Lần này thì quả búa 100 tấn rơi xuống đầu rồi nha.

Tôi lấy bẫy bấm vào ô đồng ý. Một tiếng Buzz tiếp theo lại vang lên.

- ”La Dolce Vita. * biểu tượng cảm xúc động vừa nhảy múa vừa la hét*

Tôi gõ bàn phím hỏi lại.

- ” Tiếng gì đó?”

- “Tiếng Ý”.

- ” Nghĩa là gì?”

- “Cuộc sống này thật tươi đẹp”.

Tôi khóc không ra nước mắt. Ngay cả cái thế giới ảo nhỏ bé này mà chân cậu ta cũng chạm tới thì đúng là Cuộc sống này chỉ có hai màu; màu đen và màu quá đen!

Nghĩ đến đây tôi nhọc nhằn gõ tin nhắn.

- ” Sao cậu tìm ra tài khoản Messenger của tôi?”

Độ chừng 2 phút sau khung Chat hiện lên một đoạn trả lời dài đoàng.

- ” Chị nhớ có lần tôi và chị bị kẹt trong thư viện chứ? Lúc ấy tôi có nhìn thấy Laptop của chị để chế độ tự đăng nhập Messenger. Rồi sau đó chị lại nhắn tin với bạn chị là Tuyết Mai để cầu cứu nên tôi nhớ tài khoản của chị. Mà này cho tôi hỏi, bây giờ là thời buổi nào rồi mà chị vẫn còn dùng Messenger thế? Đa số mọi người đều chuyển qua mạng xã hội rồi bà chị già ơi. ”

Mặt tôi dài như chiếc bơm. “Bà chị già á?” Tôi giận đến tím cả mặt, điên cuồng mỗ loạn xạ bàn phím.

- ” Vậy sao cậu còn theo chân bà chị già này tải Messenger về làm gì thế?”

- ” Vì chị có dùng mạng xã hội đâu. Muốn Chat với chị thì chỉ có nước vào cái Mess cũ mềm này à. *icon khóc lóc tung tóe”.

- ” Liên quan gì không?”

Một đoạn Mess dài hiện ngay ra sau đó.

- " À là thế này. Nhắn tin điện thoại thì không tiện. Gọi điện thì cũng tùy lúc. Nếu muốn trao đổi bài 24/24h với chị thì chỉ có cách Chat. Mà mạng xã hội chị không dùng, trang web của trường chị cũng không vào mục Chat, lập mỗi cái tài khoản để đăng kí học phần rồi để đó. Tôi thì lại muốn trao đổi bài vở với chị thường xuyên. Nên đành miễn cưỡng kéo trình độ lạc hậu của mình xuống bằng chị để tải cái mục Messenger này về."

Tức muốn nổ đom đóm mắt. Ngần vịn lần tôi muốn rút lại cái chuỗi tâm lí phức tạp của mình lúc trước về việc cảm thán cái tên Khôi Vĩ này là người "biết trước biết sau" Bà nó! Biết trước biết sau cái khi mốc gi, có mà "giết trước cướp sau" thì có!

- " Ô, chị có ở đó không?"

"Tôi chỉ hận một điều là không thể bóp cổ cậu ngay lúc này!" Tôi vịn vịn tay, lời nói xuất hiện trong đầu một kiểu nhưng vẫn phải nín nhịn gõ ra một kiểu khác.

- " Có chuyện gì?"

- " Phần mềm này có trên điện thoại nữa đúng không? Tôi vừa tải về điện thoại rồi. Điện thoại của chị có dùng không? "

Tôi giật mình cầm điện thoại của mình lên Delete ngay cái Messenger trong điện thoại. Nhẹ nhàng trút hơi thở cái phào.

- " Tôi không có dùng."

- " Tôi nhớ không nhầm thì bữa trước Tuyết Mai bạn chị có nói là chị dùng phần mềm này cả trên điện thoại mà?"

Tôi bóp trán lấy bút viết lên tờ giấy ba chữ " Vương Tuyết Mai", Cừu già lơ ngơ không hiểu vì sao Cáo lại tìm ra hang ổ, hóa ra là hàng xóm nhà Cừu chỉ đường cho Cáo.

- " Vậy chắc cậu bị bạn tôi lừa rồi. Tôi không dùng".

- " Không sao. Vậy giờ chị tải phần mềm đó về điện thoại đi. Tôi cũng vừa tải xong."

- "..."

Tôi như chết lặng. Cừu đi học gặp Cáo. Cừu đến thư viện gặp Cáo. Cừu ra căn-tin gặp Cáo. Cừu trốn vào hang Cáo biết. Cừu thu mình vào thế giới nhỏ của riêng mình Cáo cũng lần ra. Bây giờ, ngay cả việc Cừu có dùng Messenger trên điện thoại không Cáo cũng biết! Ôi, con Cừu đáng thương!

- " Wifi nhà trường tốt lắm. Tôi và chị đều dùng Messenger trên điện thoại vậy coi như là 24/24 giờ có thể Chat trao đổi BÀI HỌC với nhau rồi. La Dolce Vita!"

- "..."

- " Chị còn nhớ bản hợp đồng chứ? Mọi chuyện liên quan đến việc HỌC chị đều phải giúp tôi."

Khi tôi nhìn thấy hai chữ "Bài học" cố tình Caps Lock kia của cậu ta hai hàng nước mắt đã thấm chảy ngược vào trong lòng, giờ cậu ta còn nhắc đến hợp đồng, tôi ước rằng mình biết khinh công hay đại loại là động thổ để đứng trước mặt cậu ta mà giật lại lá bùa may mắn. Sau đó sẽ một chưởng đập cho cậu ta một phát bay vút lên trời xanh!

Bản tính hách dịch thì lên mây là đúng!

Thấy tôi không trả lời, Khôi Vĩ ồn ào hơn.

- " Buzz".

- " Chị còn đó không?"

- "Im re vậy?"

- "Đang tải Messenger hả?"

- ...Buzz...

Tôi dở khóc dở cười, đáp qua quýt.

- "Được rồi tôi sẽ tải. Muộn rồi, cậu nghỉ sớm đi mai còn đi thi".

- "Đợi chút, tôi hỏi chị câu này được không?"

- "Nếu được tôi sẽ trả lời".

- "Sao chị lại đặt tên tài khoản là Summer?"

Bàn tay tôi đông cứng trên bàn phím. Vì sao tôi lại lấy tên là Summer ư?

...Một buổi tối mùa hè năm thứ nhất đại học, tôi trong Chat Room của Messenger treo một status "Summer is coming." Tôi để avatar hình mặt trời rực rỡ, treo nick ở phòng Chat rồi vào web trường đọc tin tức. Chừng 2 phút sau một tiếng "Buzz" vang lên. Một yêu cầu kết bạn gửi đến cùng với một tin nhắn đi cùng.

- "Summer là tên bạn?"

Tôi chưa vội đồng ý kết bạn ngay, gõ bàn phím trả lời.

- "Tên tôi không phải là Summer".

- "Vậy sao bạn lại đặt tên tài khoản của mình là Summer vậy?"

- "Vì tôi thích mặt trời."

- "Sao bạn lại thích mặt trời. P/s: Thứ lỗi cho sự mạo muội của tôi, bạn có thể không trả lời nếu bạn muốn".

- "Tôi nghĩ rằng tôi quen với sự mạo muội của bạn rồi. Vậy nên tôi sẽ trả lời; Tôi thích mặt trời vì tôi thích sự rực rỡ."

- "Bạn thích những ồn ào?"

Tôi nhìn bốn bức tường lạnh lẽo trong kí túc xá, gạt đầu rep tin nhắn.

- "Ừ".

- "Những người thích sự ồn ào thường là những người cô đơn. Hiện tại bạn cô đơn sao?"

Vừa bước vào ngày đầu tiên của năm nhất Đại học, tôi hùng dũng tuyên bố với bố mẹ của mình rằng tôi hoàn toàn có thể sống tự lập được. Tôi hăm hở lao về phía trước với sức mạnh tuổi trẻ. Sang tuần thứ hai từ lúc xa nhà, tôi nhớ nhà da diết. Vậy nhưng khi gọi điện thoại về cho bố mẹ thì vẫn giữ khẩu khí rắn rỏi ban đầu. Trường đại học H nhập học muộn nên đa số học sinh chưa chuyển vào kí túc xá mà ở ngoài tận hưởng. Một mình trong căn phòng trống trải lòng tôi nặng nề như chứa bao đá. Nay gặp đúng người nhìn thấu bao đá trong lòng, hết thấy vui buồn lẫn lộn đều tuôn ra như suối.

Lần đầu tiên tôi quen Rain như thế.

Hai năm tiếp theo avatar hình hạt mưa ấy chiếm trọn một vị trí trong trái tim tôi.

Rồi bất chợt Rain biến mất.

Và giờ thì tôi lại được nhận một câu hỏi tương tự như hơn hai năm về trước. Vẫn dòng chữ ấy nhưng mọi thứ dường như là hư vô.

- "Hey! Sao chị im lặng lâu vậy? Sự im lặng này có ý là chị không muốn trả lời hả?"

Những hình ảnh quá khứ hiện về vẫn chập chờn trong tâm trí. Chút vẩn vương trong lòng như có ngọn gió thổi bùng vào, nhen nhóm cháy. Tôi suy tư một lúc, sau chậm rãi gõ bàn phím, đáp.

- "Ừ".

Màn hình laptop chừng 5 phút sau mới hiện thông báo tin nhắn mới.

- "Vậy chị đi ngủ sớm đi."

- "Ừ. Cậu cũng vậy."

- " Tôi ngủ giờ đây. P/s: Từ ngày mai nhớ bật Messenger 24/24 nhé."

...

Quá 11 giờ, tiếng cửa phòng lạch cạch mở, Tuyết Mai rón rén bước vào phòng.

Tôi nằm trong giường nói vọng ra.

- Đi chơi về sớm nhỉ?

Tuyết Mai bị tôi dọa cho xanh le mắt, luống cuống lấy tay lên ngang miệng, thủ thủ.

- Suyt, mày nói nhỏ thôi. Bác bảo vệ vừa mới tắt đèn thôi đó.

Tôi nhếch môi.

- Mày cũng biết sợ hả?

Tuyết Mai tháo giày, cười.

- Nhờ mối thâm tình dây dợ " Bạn thân của bạn gái Khôi Vĩ" nên lần nào đi chơi với anh Tiến Vũ về muộn tao vẫn chưa bị tóm.

Tuyết Mai không biết rằng lời nói của nó vừa châm lửa cho một dây Boom chỉ trực nổ trong lòng tôi, tôi bật dậy trừng mắt nhìn nó.

- Tuyết Mai, mày quá đà rồi đó.

Tuyết Mai thấy khẩu khí của tôi thì hơi giật mình. Nó vội vã liếc sang giường của Cẩm Vân và Phương Loan xem có đứa nào bị đánh thức không, sau rồi mới chậm rãi tiến lại gần phía tôi, mềm giọng nói.

- Mày sao vậy?

- Vụ Messenger. Mày định giải thích thế nào?

Tuyết Mai khẽ "À" lên một tiếng. Nó đưa tay lên vuốt vuốt tóc tôi, thủ thủ.

- Chỉ là tao buột miệng nói ra thôi.

Tôi rú lên.

- Mày còn cái gì chưa buột miệng nữa hả? Rốt cuộc mày là bạn tao hay là một phần tử do Khôi Vĩ cài vào để thám thính tao vậy?

- Tất nhiên tao là bạn mày.

- Nếu mày là bạn tao thì mày đã không hành động như thế. Sao mày cứ mang hết chuyện của tao cho Khôi Vĩ biết? Mày biết thừa là tao có ý tránh Khôi Vĩ mà cũng không được. Vậy mà mày hết lần này đến lần khác lại vun vào. Mày nói đi, ý mày là gì?

Tuyết Mai hơi bất ngờ trước phản ứng của tôi. Phía bên kia giường, Cẩm Vân và Phương Loan lật đật bò dậy. Cẩm Vân ngáp ngắn ngáp dài, nói.

- Khuya rồi mà chúng mày vẫn còn lời ra tiếng vào, không định cho ai ngủ hả?

- Có chuyện gì thế Du? Ổn quá.

Tôi không nhận được khi nhìn thấy cái vẻ thản nhiên của chúng nó. Rõ ràng là cùng một ruộc. Đúng. Ở trong cái phòng này chỉ có mình tôi là trở thành con ngốc. Một con ngốc dù có vùng vẫy cỡ nào thì cũng không thể chạy thoát được sự điều khiển của người khác. Vì sao ư? Là vì trong phòng có lũ chúng nó!

- Đừng tưởng rằng tao không biết chuyện chúng mày giả lịch học, lịch thi rồi giả ốm này nọ. Chẳng có vụ trùng lịch học hay bị bêu rêu ở lớp học gì cả. Chúng mày diễn kịch hết đúng không?

Lời tôi vừa dứt, một khoảng lặng bao trùm căn phòng. Nhất thời chỉ còn nghe thấy tiếng thở không thể kiềm chế của tôi.

Một lúc sau Tuyết Mai mới mở lời.

- Tao biết rằng bọn tao cũng hơi quá lố khi diễn trò hươu vượn đó. Nhưng nhất thời cũng chỉ là vì mây.
- Vì tao ư? - Tôi mím môi – Chúng mây mang hết thông tin của tao cho Khôi Vĩ biết là vì giúp tao ư?

Phương Loan giờ đã tỉnh ngủ, gật đầu nói.

- Đúng đó. Khôi Vĩ thật lòng mà.

- Tao nghĩ rằng nếu mây bỏ qua Khôi Vĩ thì sẽ không còn chàng trai nào tốt hơn đâu - Cẩm Vân đồng tình nói.

Tôi cười.

- Vậy có bao giờ chúng mây thử hỏi xem liệu cảm giác của tao là gì chưa?

- Bọn tao...

Một khoảng lặng nữa lại bao trùm.

Tuyết Mai này giờ im lặng, lát sau nó đứng dậy, giọng đều đều hỏi lại.

- Mây phản ứng thế này có phải cũng chỉ bởi mỗi chuyện tao nói cho Khôi Vĩ biết tài khoản Messenger của mây không?

Tôi quay mặt đi không muốn đối diện với ánh nhìn của Tuyết Mai. Giọng Tuyết Mai trầm bổng vọng lại.

- Từ trước đến nay, dù bọn tao có yêu cầu gì thì mây cũng vui vẻ nhận lời. Lúc mới dọn đến đây mây cũng là đứa nhiệt tình giúp đỡ bọn tao nhất. Bọn tao ít nhiều cũng cảm kích sau rồi thân dính như sam. Bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện đương nhiên. Bọn tao thì vẫn như những ngày trước, chỉ có mây là thay đổi thôi. Mây không nhận ra sao? - Tuyết Mai ngừng một chút rồi mới nói tiếp - Mây xem, năm nhất rồi năm hai mây vui vẻ hoạt bát ở trường, mọi công tác tình nguyện đều tham gia. Bạn bè nhìn thấy mây đều cảm thấy rộn ràng vui vẻ. Nhưng bước sang năm ba thì sao? Hạ Thiên Du, mây dù có chán chường thì cũng nên soi gương một chút đi chứ. Mặt mây ủ rũ thần khí thì thất thường. Cả ngày cũng chỉ biết đường từ kí túc xá tới thư viện, từ thư viện tới giảng đường. Những hoạt động xã hội ở trường các giáo sư có xướng tên thì mây cũng khước từ không tham gia. Mây xem, còn ai có thể nhận ra mây là Hạ Thiên Du năng nổ của ngày trước nữa?

Lời Tuyết Mai vừa dứt thì Cẩm Vân đã nói tiếp.

- Đúng rồi đó Du. Mây có vì chuyện của Rain thì cũng đừng thay đổi bản thân như thế chứ. Mây có thể dối mọi người rằng mây vì áp lực lịch học năm ba và muốn học song bằng nên mới bận rộn căng thẳng, nhưng Du à, mây hoàn toàn không có khả năng đổi bản thân mình được. Mây như vậy là bởi người tên Rain đó đột nhiên biến mất có phải không?

- Nhưng mà mây xem, sau 2 tháng ử rớt khi Rain biến mất, khi Khôi Vĩ xuất hiện, chẳng phải mây đã trở lại như trước rồi sao?

- Thậm chí còn hơn ấy chứ - Cẩm Vân nháy mắt cắt lời Phương Loan.

Tôi định chối bỏ một điều gì đó nhưng cảm như cổ họng khô không khốc. Lũ chúng nó về cơ bản thì không thể dối được.

- Cứ cho là như thế đi. Bây giờ tao bình thường rồi, kể từ ngày mai chúng mây có thể an ổn. Tao đã có đối tượng để theo đuổi rồi, tuyệt nhiên không phải Khôi Vĩ.

Tuyết Mai ném cho tôi ánh nhìn khinh bỉ, hỏi.

- Ai?

Tôi lấy chân cuộn vào người rồi xoay lưng vào trong, đáp vọng ra.

- Cái này bọn mây không cần biết. Chỉ cần biết nhiều thôi rồi cho tao hai chữ bình yên là được!

Sau rồi tôi không nghe thấy tiếng ba đứa chúng nó nữa, chỉ nghe thấy tiếng trở mình nằm lại giường của Cẩm Vân và Phương Loan, tiếng dép Tuyết Mai vào nhà vệ sinh rửa mặt, rồi tiếng nó leo lên giường tầng trên.

Rồi tiếng điện thoại tôi có tin nhắn mới.

” Mày là cái đứa bảo thủ cứng đầu ngoan cố. Dù có biết cuối đường là bức tường cũng vẫn cứ lao đầu vào. Đến khi đầu huých vào tường đến mức chảy máu cũng gan lì không quay đầu lại. Việc gì mày phải thế hả Du? Mày đang chứng minh cho một người mà mày chưa bao giờ gặp mặt, người tên Rain đó, rằng mày là đứa chung tình và vẫn đợi anh ta ư? Nếu anh ta thích mày thì anh ta đã xuất hiện. Mày nên nhớ điều đó. Tự mình làm đau mình vì một người đứng thật là ngốc quá đi à”.

Tôi đọc tin nhắn của Tuyết Mai, nước mắt ứa ra ướt đầm gối. Nó nói đúng; Tôi là vì Rain. Nhưng nó hoàn toàn sai rồi; Rain không phải là người đứng.

Hai năm, đó là hai năm đẹp đẽ nhất mà tôi đã trải qua. Mỗi sáng thức dậy đều mở điện thoại; những ngày chẵn là để đọc một tin nhắn Chào buổi sáng của Rain, những ngày lẻ thì sẽ soạn tin nhắn Chào buổi sáng gửi cho cậu ấy.

Buổi trưa, tôi trong căn-tin chia sẻ cho cậu ấy về bữa ăn của mình. Cậu ấy chia sẻ cho tôi về đồ uống của cậu ấy. Tối muộn, cả tôi và cậu ấy đều dành 2 tiếng để chia sẻ một ngày đi học, sau rồi mới thoát Messenger để học bài. Ngày nào cũng vậy, đều đặn hơn hai năm qua.

Chúng tôi như hai vì sao đi lạc giữa tuổi trẻ, chợt nhận ra nhau giữa đám đông rồi cùng ngồi xuống chuyện trò. Rain là chàng trai ấm áp và biết lắng nghe. Cách cậu ấy lắng nghe tôi và cho tôi lời khuyên giúp tôi trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Đôi lúc tôi nghĩ rằng; ở cái thành phố đông dân này, người duy nhất biết được nỗi lòng thực sự sau nụ cười của tôi chỉ có mình cậu ấy. Rain từng nói với tôi rằng ” Người cười nhiều nhất là người buồn nhất, trước mặt tớ cậu có thể khóc. Tớ không chắc rằng mình có thể chạy đến ngay bên cậu mà lau khô những giọt nước mắt đó, nhưng tớ hứa tớ sẽ lắng nghe. Nào, cậu có chuyện gì kể cho tớ nghe.”

Có lẽ chỉ có duy nhất cậu ấy hiểu được Summer không phải là những vàng sáng chói chang.

Thế giới cách nhau một màn hình máy tính vốn không mơ hồ như Tuyết Mai nói. Đó là thế giới mà tôi tìm được người hiểu tôi và cho tôi sức mạnh để bước tiếp.

Rain cho tôi sự mạnh mẽ và lòng can đảm. Còn tôi, tôi chưa từng san sẻ với Rain dù chỉ là một chút nỗi lòng của cậu ấy. Rain chưa từng kể một chuyện buồn nào của cậu ấy cho tôi nghe. Đa số nội dung cuộc nói chuyện giữa tôi và cậu ấy được bắt đầu khi tôi than vãn một vấn đề đang gặp phải và cậu ấy cùng tôi giải quyết. Có lần tôi hỏi cậu ấy.

- ” Rain, cậu không cảm thấy chán khi lần nào cũng nghe tớ than vãn sao?”

- ” Không. Được giúp cậu là niềm vui của tớ’.

- “Sao cậu tốt với tớ vậy?”

- ” Tớ cũng không biết nữa. Nhưng tớ thích việc này”.

Trái tim tôi mở ra từ khi ấy.

Và nó cũng trở lên bước bình từ lúc ấy.

Tôi không thể tìm ra cho mình một lí do vì sao Rain lại biến mất khỏi cuộc sống của tôi. Tôi ngày đêm kéo lại những đoạn hội thoại dài muôn trùng để tìm ra xem có một tin nhắn nào đó mà tôi lỡ lời hay Rain nói có chuyện buồn mà tôi không biết. Cuối cùng cũng chỉ thu lại được một kết quả; Tôi hẹn gặp Rain rồi Rain biến mất.

- ” Mình hẹn gặp nhau nhé Rain. Sân thượng đại học H”.

- ” Ừ”.

Rồi khi tôi chạy một mạch trở về từ tầng thượng đại học H, tin nhắn Offline cuối cùng mà tôi nhận được từ Rain là một câu hỏi cảm thán.

- " Sẽ là thế nào nếu như Nắng và Mưa cùng đứng dưới một lùm cây?!....."

Một dãy ba chấm rất dài mà tới tận bây giờ tôi vẫn không thể hiểu được.

Tuyết Mai vẫn là đứa rõ tôi nhất. Đúng là tôi là cái đứa bảo thủ cứng đầu. Dù biết Rain không quay lại nhưng vẫn đều đặn mỗi ngày gửi tin nhắn Offline cho Rain. Vẫn không nỡ xóa cái Messenger này đi vĩnh viễn. Trăm lần xóa đi rồi lại tải về. Dần dà tôi từ bỏ luôn cách học quên cậu ấy. Rain vẫn là một thói quen của tôi. Cậu ấy không đến, nhưng tôi không vì thế mà bỏ đi.

Vì sao ư?

Vì tôi nợ cậu ấy. Rất nhiều.

Sáng hôm sau trời mưa như trút nước. Thời tiết khá là mát mẻ dễ chịu nên đa phần sinh viên trong lớp cúp học ở nhà trùm chăn ngủ cho đã. Trên giảng đường trần có 3 người. Giảng viên, tôi và một trợ giảng!

Tôi ái ngại cười, lí nhí nói.

- Bài hôm nay khá dễ em có thể tự học được ạ. Giáo sư hình như không được khỏe...

Sinh viên trong trường đại học H có một câu khá nổi tiếng thế này " Lười đến mức sốt có 39 độ mà cũng không đến giảng đường là có tội với các giáo sư!" Trường đại học H nổi tiếng cùng đội ngũ giảng viên nhiệt tình và có học vấn uyên thâm bậc nhất cả nước. Mỗi bài giảng tựa như một tập tài liệu quan trọng thiết yếu cho sinh viên khi ra trường. Vậy nên tinh thần tự giác tới lớp của sinh viên đại học H rất cao. Nhưng dù có cao đến mấy mà giữa thời tiết mưa gió sấm chớp thế này vẫn đến giảng đường từ tiết một, tư thế mở sách chăm chú lắng nghe lời giáo sư giảng bài quả là chỉ có một mình Hạ Thiên Du của khoa Tiếng Anh!

Vậy nên câu nói nổi tiếng của sinh viên trường H trong trường hợp này phải sửa lại rằng " Với thời tiết như hôm nay mà đến giảng đường học là đắc tội với giáo sư!" Bên ngoài sấm chớp đùng đùng, phía trong giảng đường dù giọng giáo sư hơi yếu nhưng vẫn cố nói to trong Mic để át tiếng mưa. Tôi ngồi phía dưới giảng đường trong tình thế này lại càng phải nắm đũa quyết tâm hiểu cặn kẽ bài giảng ngày hôm nay.

Vậy nên sau giờ học, tôi vẫn chưa về ngay mà vẫn ở lại ghi ghi chép chép. Đến khi ngẩng đầu lên thì bất gặp ngay một khuôn mặt khác đang nhìn mình chăm chăm. Tôi giật mình đến mức suýt té khỏi ghế.

- Cậu muốn dọa tôi chết hả? – Tôi trợn mắt nhìn Khôi Vĩ.

Khôi Vĩ cười nhẹ, lồng ngực hơi rung lên, đáp.

- Sao tôi dám chứ.

Tôi xì một tiếng.

- Cậu thì có việc gì mà không dám chứ?

Khôi Vĩ nghe vậy thì khẽ "A" lên một tiếng, vặn hỏi một câu rất liên quan.

- Chị là ai? Sao chị lại hiểu rõ lòng tôi đến vậy?

Tôi cười không thành tiếng. Bỏ qua cậu ta, tôi liếc xuống nhìn đồng hồ, quan tâm hỏi.

- Gần 12 giờ rồi. 12 giờ 30 dán kết quả đúng không?

Khôi Vĩ cười.

- Chị nhớ vậy.

Nhớ chứ sao không. Dù bộ nhớ của tôi không có chỗ chứa tất cả thông tin về cậu nhưng lịch biết kết quả thi tiếng Anh của cậu thì vẫn còn dư chỗ nhét vừa. Hàng kế bên phải là danh dự của tôi, bên trái là công sức của tôi đó!

Tôi vội vàng thu xếp sách vở, giục.

- Trời tạnh mưa rồi, xuống bằng tin trường thôi.

Khôi Vĩ nhăn nhó.

- Vẫn còn những 30 phút nữa, tôi đói muốn ra căn-tin.

- Vậy cậu ra căn-tin ăn cơm, tôi ra bằng tin đứng đợi.

Tôi mau lẹ một chường đạp tung cửa lớp phóng như bay xuống cầu thang. Tờ giấy thông báo đó đối với tôi mà nói như một tờ giấy xác nhận Tự do. Chỉ cần cậu ta thi qua môn tiếng Anh thì coi như 2 tuần tiếp theo ở giảng đường của sinh viên năm nhất có thể nhắm mắt là qua. Cuộc đời coi như nở hoa từ đó.

Tôi đứng như tượng nhìn trân trân vào bằng tin thông báo.

5 phút sau Khôi Vĩ xuất hiện chìa ra phía trước tôi một hộp sữa, hạ giọng nói.

- Chị uống đi.

Để tránh lời thôi dài dòng gây mất tập trung tôi nhận luôn hộp sữa tút vỡ ống hút cắm vào hộp rít một hơi hết sạch rồi trả lại chiếc hộp không cho người bên cạnh. Giọng Khôi Vĩ không thể quá dị hơn.

- Chị có cần phải căng thẳng tới mức đó không?

Tôi gật.

Khôi Vĩ thản nhiên đưa tay đặt lên trán tôi, giọng hốt hoảng.

- Hay sáng nay đi học gặp trời mưa nên bộ phận trung ương có bị ẩm?

Tôi quay đầu sang phía cậu ta, nhếch môi dọa.

- Vậy cậu tránh xa tôi ra, bị ẩm đầu có lây lan qua đường hô hấp đấy.

- Vậy hóa ra trước giờ chị bị mọi người xa lánh hả?

- Tốt nhất đừng có tranh cãi với tôi, tôi rất khó bị dụ dỗ.

- Ồi. Có kết quả bài thi gửi tới điện thoại của tôi rồi nè.

- Đâu.

Tôi nhảy lên bám rít lấy cánh tay Khôi Vĩ để xem kết quả từ điện thoại, nhưng rồi chỉ nhận lại được một màn hình đen thui cùng một trận cười đắc trí.

- Hahaha. Chị không khó dụ dỗ vì chị rất dễ bị dụ dỗ. Hahaha.

Tôi giận điên người, thuận chân sút cho cậu ta một cái.

- Á. Chị đánh tôi đấy hả?

Tôi trợn mắt.

- Không nhìn thấy hay sao mà hỏi?

- Chị là cái đồ lạnh lùng tàn nhẫn.

- Đúng rồi đó. Giờ cậu mới biết sao?

- Trước giờ tôi vẫn biết nhưng nhất thời chưa đoán được mức độ.

- Cậu muốn đoán nữa không? Tôi đá cho một cái nữa cho cân xứng.

- Ồi...

Đương lúc chí chóa thì phía sau lưng tôi phát ra hai tiếng “e hèm” khô khốc. Xoay người lại bắt gặp ngay đôi mắt nghiêm nghị của thầy giám thị, tôi vội vã cúi đầu, lí nhí nói.

- Em chào thầy.

Thầy giám thị liếc qua tôi, sau gật đầu.

- Hạ Thiên Du khoa tiếng Anh đúng không?

Tôi đáp khẽ.

- Dạ.

Thầy giám thị không nói gì thêm nữa, lặng lẽ dán tờ thông báo rồi rời bước. Tôi nhất thời không nghĩ gì thêm, mắt căng như chảo nhìn vào tờ thông báo đỏ rực phía trước.

” Khôi Vĩ. Môn tiếng Anh. Điểm : A+ . Rất xuất sắc”.

Tôi tưởng như hai bên vai mọc thêm đôi cánh.

- Aaaaaaaa. Khôi Vĩ. Đỗ rồi, đỗ rồi.

Tôi nhảy lên nhảy xuống, rồi như bản năng tự nhiên quay sang người bên cạnh ôm chầm một cái hú hét inh ỏi. Đến khi cảm nhận được thân người đi cùng đang hóa đá trong sự điên dại của mình, tôi nhất thời xấu hổ không nói lên lời, ngay cả liếc mắt cũng không dám, cuối cùng co giò chạy một mạch về kí túc xá.

20. Chương 13. Khi Nào Thì Lợn Lái Biết Leo Cây?

3 giờ chiều, tôi nhận được tin nhắn.

- Tối nay 7 giờ tôi qua đón chị. Muốn biết lí do vì sao thì chị hãy mở Wifi và đọc Mess.

Tôi vừa nhấp vào mục ON của Wifi, một loạt âm thanh tin nhắn từ Messenger hiện lên.

12:30 pm - ” Haha. Chị lại chạy như lần trước rồi”.

1: pm - ” Chị xấu hổ đến mức không xuống căn-tin ăn trưa hả? Thôi khỏi, tôi nhờ bạn chị là Tuyết Mai mang cơm lên cho chị vậy. Tôi muốn gặp chị để thông báo tối nay tôi mời chị đi ăn. 7 giờ tôi qua chỗ chị”.

1:30 pm - ” Chị còn chưa xem tin nhắn của tôi nữa. Chị to gan lắm”.

2: 00 pm - ” Tôi đã bảo chị bật Wifi 24/24 rồi cơ mà.”

2: 30 pm - ” Chị quá giỏi khi không nghe lời tôi”.

Tôi tiện tay vớ lấy cái gối đập vào đầu mình liên tục. Dở khóc dở cười khi phát hiện ra cái quy luật thời gian; 30 phút cậu ta nhắn cho tôi một tin. Cuộc sống công nghệ đề lên ngực hai chữ ” Oan gia” to đùng. Tôi quyết rồi, lát nữa tôi sẽ đổi lấy một chiếc điện thoại cục gạch nào đó chỉ có chức năng nghe và gọi!

- ” Buzz. Chị làm gì mà bây giờ mới cầm vào điện thoại?”

Tôi khẽ rùng mình, yếu ớt soạn tin nhắn trả lời.

- ” Tôi vừa làm bài tập rồi ngủ quên mất”.

- ” Tôi lại cứ tưởng....”

- “Tưởng gì...”

- “Tưởng chị vì quá ngại mà không dám đối diện với tôi. Haha.”

Phật nói rằng kiếp trước phải ngoái đầu 500 lần mới đổi lại được một lần thoáng qua nhau ở kiếp này. Tôi đoán chắc kiếp trước tôi đã ngoái đến mức gây cả cổ nên mới gặp phải cái tên Khôi Vĩ!

7 giờ tối, Khôi Vĩ đứng dưới hàng lang gọi điện thoại lên cho tôi. Tôi vừa đi xuống cậu ta nhìn tôi không chớp mắt.

- Mặt tôi dính nhọ sao? - Tôi hỏi.

Khôi Vĩ thoáng lúng túng, ngữ điệu có chút chệnh vênh.

- À. Không. Chỉ là lần đầu thấy chị thả tóc.

Tôi nhìn xuống hai vạt tóc đen của mình, nhún vai.

- Vì hôm nay trời mát.

Khôi Vĩ gạt đầu rồi bắt đầu nghiêng xung quanh, hàng lông mày chau lại có vẻ như đang rất tập trung suy nghĩ. Tôi nhìn thấy điều bất thường của cậu ta, quắc mắt hỏi.

- Cậu bị sao vậy?

- À, tôi...

- Lại nghĩ ra điều gì xấu về tôi?

- À. Haha. Tôi đang nghĩ đến cảnh chị thả tóc, mặc váy trắng. Tầm 12 giờ đêm mà chị đi dạo xung quanh trường thì có khối sinh viên đột quỵ đấy.

Tôi đá vào chân Khôi Vĩ một cái. Khôi Vĩ cúi xuống ôm chân la oai oái.

- Á. Chị có biết là rất đau không?

Tôi mím môi nói.

- Đều do cái miệng của cậu hại. Không liên can gì đến tôi.

Khôi Vĩ nhăn nhó.

- Người nói đúng không có tội.

- Cậu có thích nhảy lò cò nữa không?

- Á. Sao độ này chị dữ dần thế?

- Tôi chỉ dữ dần với những kẻ như cậu!

- Hay quá. Tôi lại thích mẫu con gái dữ dần như này đó.

- Đồ biến thái.

- Chị quen với người biến thái. Suy ra chị cũng biến thái. Haha.

- Xi...Không bàn cãi nữa, định dẫn tôi đi đâu?

Khôi Vĩ chỉ tôi chiếc xe moto dựng trước cổng, lạnh lùng nói.

- Tốc độ!

Tôi nhìn chiếc moto bạc sáng loáng dưới ánh điện, hỏi lại.

- Suzuki GSX- R600. Đua xe à?

Ánh mắt Khôi Vĩ nhìn tôi có đến 9 phần kinh ngạc.

- Sao chị biết?

Tôi vọt miệng.

- Vì đây là ảnh đại diện của tôi ở Web trường.

- Ra là chị mê tốc độ.

- Có một chút.

- Vậy mà trước giờ tôi cứ nghĩ...

- Nghĩ gì?

- Chị là mẫu con gái dễ ngại ngùng, dịu dàng, và chỉ biết học.

Tôi cười nhạt.

- Chắc là giờ cậu thất vọng về tôi lắm!

Khôi Vĩ lắc đầu.

- Không. Tôi vẫn biết thực chất con người chị không phải vậy.

Tuyết Mai từng nói: "Hạ Thiên Du, mày là cái kiểu người mới đầu tiếp xúc thì cũng khá dịu dàng hòa đồng dễ gần. Rồi bỗng dưng mày quay ra xây cho mình một bức tường thành kiên cố xung quanh. Mày tạo cho mình lớp vỏ bọc an toàn rồi đi xây dựng một hình ảnh một Hạ Thiên Du chăm chỉ học hành ngày ngày chỉ biết đến sách vở. Thế rồi đến một mức độ thân thiết, mày bỗng trở thành một đứa cứng đầu, đánh đá, nổi loạn. Thật đa nhân cách mà!"

Rain từng hỏi tôi "Summer. Cậu đã từng có một tổn thương rất lớn. Đúng không?"

Tôi tự hỏi rằng có bao nhiêu người xuất hiện trong cuộc đời ta để trở thành tri kỉ?

Có những người ở bên nhau hàng năm trời nhưng một ngày xa lìa khi ngoảnh mặt lại hóa hư vô. Lại có những người ở bên ta vài ngày nhưng cảm giác tựa như đã quen từ ngàn thu trước, thấu hiểu nỗi lòng ta như ánh nắng mặt trời xuyên thấu mặt hồ tối tăm. Sáng mãi, sáng mãi, sáng tới tận đáy hồ.

Chiếc moto lao vun vút vào màn đêm. Mọi ánh sáng vụt qua hết như một tia chớp. Từng đợt gió rít qua bên vai, xoắn vào mái tóc, hất tung. Sức gió mạnh mang theo mùi hoa oải hương thoang thoảng, lẫn trong đó vẫn vương như vị mặn chát của nước mắt và mùi tanh của máu.

Vào ngày này, 7 năm về trước...

Bố tôi mất trong một lần đua moto. Khi đó tôi mặc đồng phục cấp 3, cùng mẹ ngồi trên khán đài, chứng kiến sự va chạm nảy lửa giữa hai moto. Chiếc moto bên cạnh bố bất ngờ va chạm, hai chiếc xe xoay rất nhiều vòng rồi bốc cháy dữ dội.

Lời cuối cùng bố dặn tôi "Du à, sau này nhất định con phải mạnh mẽ."

Từ giây phút ấy tôi tự hứa với bản thân rằng tôi là một cô gái mạnh mẽ. Tôi quay lại lớp học, học hành miệt mài. Lúc tôi nhận được giấy báo đỗ thủ khoa Đại học H cũng là lúc mẹ tôi đi thêm bước nữa. Tôi mừng vì hạnh phúc của mẹ.

Thế rồi, sau lưng tôi nổi cô đơn như trải dài vô tận...

- Chị uống hơi nhiều rồi.

Tôi giằng lấy cốc rượu từ tay Khôi Vĩ, cố chấp vài ba hình ảnh nhập nhòe của cậu ta làm một, hắng giọng nói.

- Cậu không biết được đâu. Tửu lượng của tôi rất cao.

Khôi Vĩ ngoan cố giữ lấy cốc rượu, đáp.

- Về thôi. Tôi đưa chị về.

- Đưa cốc rượu cho tôi. Cậu có nghe tôi nói không?

- Chị say rồi.

- Tôi không say. Đưa đây.

- Chị đừng làm càn nữa.

- A ha. Cậu dám kêu tôi làm càn sao? To gan thật.

- Thật hết chịu nổi.

- Đưa cho tôi...Ợ...Ợe...ợe...

- Aaaaaaaa. Hạ Thiên Du!!!

- ...

!!!

- Để tao đoán, để tao đoán. Đầu tiên cảm giác đầu sẽ đau như búa bổ.

- Đến lượt tao. Tiếp theo là thứ cảm giác cổ họng khô khốc và đắng ngắt. Loạng choạng dậy tìm nước uống.

- Tiếc quá, nam chính vừa mới rời khỏi thì nữ phụ lại tỉnh.

Tôi đặt cốc nước xuống bàn, day day trán, hỏi ba đứa bên cạnh.

- Bộ chúng mày đã từng say rượu rồi hả?

Cả Phương Loan và Cẩm Vân liền sau đó đồng thanh nói.

- Trên mạng viết như thế đó.

Tôi hỏi tiếp.

- Vậy bài đó nhằm nhí hay sao mà có thêm chi tiết nam chính và nữ phụ?

- Khi này Khôi Vĩ...

Phương Loan chưa nói hết câu thì đã bị Tuyết Mai đẩy ra ngoài cùng với Cẩm Vân.

- Thôi thôi, hai đứa chúng mày đi học đi. Muộn bây giờ.

Hai đứa quần chúng bên ngoài dù mặt vẫn còn muốn hóng chuyện nhưng khi nghe thấy tiếng vào tiết học thì vội vàng phóng như bay xuống cầu thang. Tôi theo quán tính liếc xuống nhìn đồng hồ, 1 giờ chiều. Tôi đánh rơi luôn cả nhịp thở.

- Á thôi chết. Tiết học Chính trị của tao.

Tuyết Mai bĩu môi nói.

- Mày vẫn còn có thể nhớ ra được sáng nay lớp mày có tiết Chính trị cơ à?

Tôi ngồi phịch xuống giường, than thở.

- Thôi xong. Ngủ hết cả buổi sáng luôn!

- Mày lo cái gì? Dù mày có ngủ thêm 2 buổi nữa thì điểm chuyên cần của mày vẫn là tuyệt đối.

- Nhưng vẫn cứ cần dứt.

- Mất công cần dứt thì tao nghĩ mày nên cần dứt vài thứ khác thì có ích cho đất nước hơn đây!

Tôi nhìn Tuyết Mai, ngờ nghệch hỏi.

- Ý mày là gì?

Tuyết Mai chẳng thèm nhìn tôi, nó đứng dậy lóc cóc một lúc. Sau đưa cho tôi một cốc trà gừng bốc hơi nghi ngút, nói.

- Uống đi cho tỉnh rượu.

Tôi cười, cầm lấy cốc trà gừng từ tay Tuyết Mai. Cảm nhận rõ ràng được hơi ấm của trà gừng len lõi trong bao tử. Hơi nóng dần lan tỏa lên óc, thần khí 8 phần gần như tỉnh thông.

Tuyết Mai thấy vẻ mặt của tôi, dịu giọng nói.

- Thế nào? Giờ mới tỉnh rượu hả?

Tôi như người trong mộng bước ra, thất thần quay sang phía Tuyết Mai, nắm lấy tay nó, thều thào nói.

- Mai à? Đây là lần đầu tiên tao uống rượu.

Tuyết Mai gật đầu tỏ vẻ cảm thông sâu sắc, nó vuốt vuốt tóc tôi, động viên.

- Đúng rồi đó. Tối qua lúc mày ra ngoài với Khôi Vĩ, có chuyện gì tiếp.

Tôi nuốt nước bọt, trong đầu thấp thoáng hình ảnh cái đá của mình vào chân Khôi Vĩ giữa sân trường, sau rồi cậu ta dẫn tôi trước một chiếc moto bạc.

- Khôi Vĩ chở tao trên chiếc moto bạc.

Tuyết Mai nghe đến đây thì la lên.

- Cái gì? Đừng nói là mày ngồi lên chiếc moto đó nhé!

Đáng tiếc rằng tôi lại khiến Tuyết Mai thất vọng, thều thào thú nhận.

- Tao ngồi sau xe.

- Hả? Mày bị điên sao hả Du? Mày từng rất sợ tốc độ cơ mà.

Tôi lắc đầu.

- Tao không biết sao nữa. Chắc tối qua tao điên thật rồi.

Im lặng một lúc. Tuyết Mai thở dài, hỏi tiếp.

- Rồi, sao nữa.

Cái đầu đau như búa bổ của tôi còn nhớ, khi ấy chiếc moto vừa tăng tốc được một đoạn, tôi lập tức kêu ré lên. Khôi Vĩ vội vàng tắt xe vào vỉa hè, vồn vã hỏi.

- Chị sao vậy?

- ...

- Du, chị khóc đấy à?

- Tôi muốn uống rượu.

- ??!

...

- Rồi mày cứ thế uống hết chai này đến chai khác trước mặt Khôi Vĩ hả?

Tôi gật đầu, rệu rã nói.

- Tao chẳng nhớ đã uống hết bao nhiêu chai nữa, nhưng đến mức cảm giác xung quanh toàn màu xanh của vỏ chai thì chắc là cũng nhiều. Sau rồi tao mất cảm giác luôn.

Tuyết Mai cúi đầu, cố gắng hỏi thêm.

- Chỉ thế thôi hả?

Tôi xòe tay.

- Sau rồi thành như giờ nè.

Tuyết Mai cốc một cái lên đầu tôi, nghiêm trọng nói.

- Con khỉ. Mày còn nôn ra áo của Khôi Vĩ nữa kìa.

Tôi hít một hơi căng đầy lồng ngực, nắm chặt tay Tuyết Mai, chậm rãi hỏi lại.

- Có chuyện này nữa hả?

Tuyết Mai gật đầu.

- Có đó.

- Há há. Đáng đời cho con Cáo đó.

Tuyết Mai thấy đáng về tiểu nhân của tôi thì ném cho tôi ánh nhìn khinh bỉ.

- Thừa nước đục thả câu.

Tôi phẩy tay.

- Với loại người như cậu ta không nhân cơ hội nước đục thì có mà đợi mòn kiếp mới báo được thù.

Tuyết Mai oán.

- Mà đúng là đồ máu lạnh.

Tôi lạnh lùng.

- Vốn dĩ đối với những kẻ máu lạnh thì không thể dùng máu nóng mà trị được.

Tuyết Mai xỏ ra một tràng.

- Mà có biết là tối qua sau khi đưa mày về Khôi Vĩ chăm mày đến tận 10 giờ tối, sáng nay vừa 6 giờ sáng đã tới và ngồi đến tận 12 giờ trưa mới về không?

Tôi nhất thời há mồm không nói được lời nào, sau đáp tỉnh queo.

- Tao làm sao biết được. Lúc đó tao ngủ mà.

Tuyết Mai không thể nói lại được tôi nên bực mình đứng dậy thu dọn sách vở, sau riết.

- Đúng là bị trúng tà mới yêu phải người như mày!

Từ “tà” của Tuyết Mai nhất thời động đến dây thần kinh bộ nhớ trung ương của tôi. Đúng rồi, tên Khôi Vĩ đó còn chưa thềm trả tôi lá bùa may mắn nữa kia. Nghĩ đến đây tôi lập cập tìm điện thoại, định bụng nhắn tin cho Khôi Vĩ. Điện thoại còn chưa tìm thấy thì giọng Tuyết Mai đã truyền tới.

- Mà mày nhớ lại xem trong lúc đi uống rượu với Khôi Vĩ mày có trót nói chuyện gì không? Về mặt tối qua của cậu ta rất lạ thường.

Những lời này của Tuyết Mai như một luồng điện chạy qua người tôi. Tôi có trót lỡ nói chuyện gì không nên nói không vậy?

Xoẹt xoẹt Cảnh #1

- Haha. Khôi Vĩ, cậu chắc hẳn ngạc nhiên lắm khi thấy tôi uống rượu nhỉ?

- Uhm. Một chút.

- Khụ. Tôi nói cho cậu biết một chuyện nhé. Cậu là cái đồ cáo già gian ác. Thứ quân tài phiệt hách dịch.

- !!!

- Á. Sao cậu không nói gì? Có phải là tôi nói đúng rồi không? Haha. Đồ dâm tặc!

Nghĩ đến đây cổ tôi tự động rụt lại 3 phần.

Xoẹt xoẹt Cảnh #2

- Khôi Vĩ à. Khôi Vĩ.

- Tôi đây.

- Cậu có biết rằng tôi đã rất khổ sở không?

- Uhm. Tôi...

- Yên lặng. Tôi cấm cậu nói bất cứ điều gì. Ngày hôm nay là của tôi. Nên là phải để tôi nói.

- Uhm.

- Uhm cái gì mà uhm. Tôi đã nói cậu phải yên lặng cơ mà. Cậu có nghe tôi nói không? Phải im lặng. Rõ chưa?

- Uhm.

Một bàn tay ngăn đẩy khuôn mặt phía trước khiến chiếc bóng lao đao, giọng nữ lèm bèm.

- Lại uhm rồi. Bà chị này đã bảo là cậu không được nói gì hết cơ mà. Chỉ nghe thôi. Cậu về cơ bản thì chỉ ở dưới trướng của tôi. Nghe lời tôi. Rõ chưa?..

- ...!!!

- Rõ chưa? Vì kia, sao tôi hỏi không trả lời. Cậu đã rõ chưa? Cậu bị câm hả Vì?

- Tôi...

Lại một cái dí tay vào mặt.

- Đã bảo cậu im lặng rồi cơ mà. Không nghe rõ à?

Nghĩ đến đây phân nửa đầu óc choáng váng, ngay cả thở cũng cảm thấy khó khăn.

Xoẹt xoẹt #3

- Vì à. Cậu có tri kỉ không?

- Có.

- Là gã Khủng Long dữ tợn đó ư?

- Khủng Long tuy bề ngoài có dữ tợn nhưng là một người tốt

- Tất cả những người tốt rồi sẽ rời xa ta thôi.

- Nếu chị biết vậy thì nên trân quý những người tốt đang bên cạnh mình.

- Tôi đã từng rất rất rất rất rất trân quý một người. Ba năm về trước, khi tôi lạc trong bóng tối, thế rồi cậu ấy xuất hiện và mang cho tôi một tia sáng. Tôi cứ nhắm theo thứ ánh sáng đó mà đi. Cứ đi, đi mãi, đi mãi. Rồi cuối cùng cũng thoát ra được khỏi bóng tối. Nhưng thoát ra rồi có ích gì chứ, cậu ấy đã không còn ở cạnh tôi khi tôi chạm tới ánh sáng rồi.

- Có lẽ cậu ấy có nỗi khổ riêng.

- Cậu ấy chưa từng cho tôi biết cậu ấy có nỗi khổ tâm gì. Cậu ấy không muốn chia sẻ với tôi hoặc tôi không đủ chân thành để cậu ấy chia sẻ.

- Chị đừng nghĩ nhiều. Tôi nghĩ nhất định cậu ấy có điều khó nói.

- Thôi dẹp đi. Cậu làm sao hiểu được cảm giác của tôi, lại càng không thể hiểu được cảm giác của cậu ấy.

- ...

- Cậu ấy giúp tôi có một đôi cánh, biết được tôi đang tự do chạy nhảy. Còn tôi, ngay cả việc cậu ấy có còn ở thành phố này hay không cũng không thể biết. Cậu ấy buồn điều gì? Cậu ấy vì điều gì mà biến mất? À, haha. Suy cho cùng thì tôi chẳng biết gì nhiều về cậu ấy. Vậy mà...mà vẫn đợi chờ như một con ngốc. Ngốc? Đúng. Cậu cũng coi tôi là con ngốc đúng không Khôi Vì? Cậu có thích tôi không? Cậu có thích tôi không mà dám ngang nhiên bày trò với bà chị này? Tôi nói cho cậu biết nhé, dù cậu có toàn mã thể nào đi nữa thì tôi cũngtôi...tôi...tôi...ợ...

- Chị uống hơi nhiều rồi.

- Cậu không biết được đâu. Tử lượng của tôi rất cao.

- Về thôi. Tôi đưa chị về.

- Đưa cốc rượu cho tôi. Cậu có nghe tôi nói không?

- Chị say rồi.

- Tôi không say. Đưa đây.

- Chị đừng làm càn nữa.
- A ha. Cậu dám kêu tôi làm càn sao? To gan thật.
- Thật hết chịu nổi.
- Đưa cho tôi...Ờ...Ờe...ờe...

Nghĩ đến đây tôi tự động bật đèn học lên chuẩn bị viết di chúc. Quyết định ngay cho tên họ Khôi kia thừa hưởng lá bùa may mắn đó luôn!

Tối, điện thoại của tôi báo có tin nhắn mới.

”Chị cứ nghỉ ngơi đi. Khi nào khỏe thì nhắn tin cho tôi”.

Khôi Vĩ chỉ mất có 100 lẻ để gửi cho tôi tin nhắn đó thôi mà tôi cảm như cậu ta vừa thưởng cho tôi một vạn lượng vàng. Vậy là bản di chúc sẵn chữ kí trên bàn kia tạm thời không dùng đến nữa. Nghĩ đến đây nhất thời cảm động không biết dùng từ ngữ nào để diễn tả thêm.

Thế rồi cái thứ cảm xúc không thể diễn tả đó cứ thế vèo vèo trôi qua 3 ngày.

Cuối tuần, trung tâm thương mại gần đại học H có triển khai trưng bày Sale cực khủng. Tuyết Mai nâng nằng lôi tôi khỏi thư viện. Cùng đi với bọn tôi còn có anh Tiến Vũ - bạn trai của Tuyết Mai.

Các gian hàng đều chật ních người, dòng người nườm nượp đổ về như trẩy hội, sau 1 giờ hoa mắt chóng mặt với đủ các thứ váy vóc của Tuyết Mai, tôi ngồi phịch xuống một gian Coffee gần đó, thở không ra hơi, xoa xoa tay.

- Thây kệ. Mà cứ thăm thú văn cảnh tiếp đi. Tao mệt muốn chết luôn rồi.

Tuyết Mai thấy thần khí của tôi thì lắc đầu chép miệng.

- Rõ khổ. Suốt ngày khuyên mà ăn uống cẩn thận chỉ để đợi đến lúc này. Người ta có béo tốt thì mới có sức chen lấn chọn đồ Sale được.

Tôi rùng mình.

- Vì đồ Sale mà đổ máu. Tao xin kiếu.

Tuyết Mai vẫn nhăm nhe.

- Hay cùng qua gian hàng cuối kia coi chút rồi cùng về một thể.

Tôi thiếu nước chấp tay lạy nó.

- Mà và anh Tiến Vũ cứ qua chỗ đó đi. Tao ngồi đây đợi.
- Ờ thế đợi ở đây nhá.

Nói rồi kéo tay anh bạn trai phóng như bay xuống gian hàng ngồn ngộn người trước mặt.

Tôi nhìn dòng người chen lấn mà toát cả mồ hôi hột. Quan sát xung quanh mới để ý gian Coffe này vắng vẻ thưa thớt nên cũng tạm an lòng, tôi đưa một tay lên gọi.

- Cho em lấy một Coffee đen đá.

5 phút sau, ly Coffee đen đá vừa mới chạm vào môi đã khiến tôi suýt sặc. Phía đối diện kia một dáng người cao cao quăn quăn đang rảo bước vào. Bên trái cậu ta là tên Khủng Long mặt mày dữ tợn, bên phải là một cô gái váy trắng ôm sát, mặt mũi sáng sủa kiểu sang chảnh. Tôi nuốt nước bọt đánh ực, vội vàng ôm cốc Coffee lên che mặt, sau lên lút thanh toán rồi định tẩu thoát chóng vánh.

Đại đa số những lần tôi tẩu thoát khỏi manh vuốt của con Cáo đó đều không thành công. Hú hồn. Lần này lại thoát!

Tôi chấp tay sau lưng, thông dong lượn lờ quanh khu thương mại.. Khu thương mại này có hai tầng, tầng 1 đang diễn ra đợt Sale khủng nên người người chen lấn. Tầng 2 bày toàn đồ cao cấp nên ít người hơn hẳn. Vốn dĩ khi ở phía dưới tầng 1 tôi định lượn luôn ra lối về thì gặp ngay mấy tên tóc xanh đỏ nhác qua cũng nhớ đó là mấy tên sinh viên năm nhất cùng lớp Khôi Vĩ. Cực chẳng đã tôi quẹo luôn lên cầu thang rồi bây giờ yên vị ở tầng 2.

Tặc lười lượn xung quanh đợi giờ đẹp mà tìm cách rút lui về. Trong cái tình thế điện thoại không mang, ví quên không dắt bên mình thế này thật tình muốn nán lại một gian hàng nào đó quá 2 phút cũng khó. Nên là tôi chỉ dám dừng chân mỗi nơi chưa quá 1 phút.

Ồ nhưng mà ca này hơi khó rồi nha.

Chiếc dây chuyền này thật biết cách lay động lòng người rồi đó. Mặt dây được thiết kế thành hình tròn, phía bên trong chứa một giọt nước. Giọt nước được đính đá màu xanh lấp lánh. Kiểu dáng vô cùng trang nhã và thanh lịch. Tôi đứng như chôn chân tại trận.

Một lúc sau, chị gái bán hàng từ đầu bước tới thân thiện mở lời.

- Quý khách có muốn xem chiếc dây chuyền này không?

Tôi giật mình, sau tặc lười hỏi.

- Chị, chị cho em hỏi giá chiếc dây chuyền này là bao nhiêu vậy?

- Dạ. 42 triệu.

Cầm tôi rớt luôn xuống đất. 42 triệu một sợi dây chuyền ư? Tôi thà để số tiền đó dưới gối ngày đêm lòi ra ngấm ngửi còn hơn là đổi lấy một món đồ rồi đeo trước cổ! Nhưng mà, về cơ bản thì người ta dùng tiền để mua đồ chứ không ai đeo lủng lẳng một xâu tiền trước cổ cả!

Chị gái bán hàng thấy vẻ mặt dăm chiêu của tôi thì nhiệt tình giới thiệu.

- Thưa quý khách, đây là loại đá quý được nghệ nhân QQ đích thân chế tác. Quý khách thật có con mắt tinh tường, vừa nhìn qua gian hàng đã ngắm ngay được sợi dây đẹp nhất. Sợi dây chuyền này mới được bổ sung vào đầu giờ nên vẫn còn chưa dán giá.

Tôi vuốt mồ hôi hột, gật đầu cảm thán.

- Nghệ nhân QQ nức danh một vùng đúng là có đôi mắt nghệ thuật tinh xảo.

Chị gái bán hàng nghe vậy như được tiếp thêm động lực nên còn nhiệt tình hơn trước.

- Đúng rồi thưa quý khách. Những sản phẩm của nghệ nhân QQ thường đi cùng với một lời cầu ước.

Tôi ngẩng đầu, tròn mắt hỏi.

- Lời cầu ước?

Chị gái bán hàng gật đầu.

- Dạ đúng. Như sợi dây chuyền này được tạo nên bởi vô số những hạt kim cương siêu nhỏ màu trắng phía bên ngoài như vòng tay vững chắc của bạn trai. Phía bên trong có một hạt kim cương xanh như sự thanh khiết dịu dàng của bạn gái. Lời cầu ước cho sợi dây chuyền này; nếu bạn trai chị tặng chị sợi dây chuyền này thì anh ấy coi như đã ôm trọn chị trong vòng tay cả đời. Như hình tròn bao quanh hạt nước xanh. Vĩnh viễn. Bền chắc.

Tôi nghe đến đây nuốt nước bọt hỏi lại.

- Cả đời ư?

- Vâng thưa quý khách.

Tôi nhất thời xúc động, đập tay xuống mặt tủ kính, khẩu khí vang trời.

- Vậy há chẳng phải cái giá 42 triệu quá là rẻ mạt cho sự tự do của cô gái sao? Này chị, chị có nhầm lẫn giá cả không?

Chị gái bán hàng nghe thấy tôi hỏi ngược lại vậy thì thoáng bối rối, mở sổ lật lật vài trang, sau đó mới ngẩng đầu nói.

- Giá chính xác thưa quý khách.

Tôi thở dài.

- Thôi được rồi được rồi. Tôi sẽ quay lại sau. Cảm ơn.

Tôi cười hai tiếng gian tà trong lòng, xem chừng màn kịch để lấy lý do quang minh chính đại mà ngẩng cao đầu rời khỏi khu trang sức này tôi đã diễn khá đạt. Bây giờ đến màn rút nhanh gọn lẹ được rồi.

Tôi xoay đầu nghiêng một góc 45 độ để rời khỏi chỗ này nhưng ngay sau đó giọng nói thánh thót của chị gái bán hàng như bàn tay vô hình bẻ ngoặt cổ tôi lại.

- Xem chừng bạn trai của quý khách rất ưng sợi dây chuyền này.

Tôi theo ánh nhìn của chị gái bán hàng xoay người lại. Vừa xoay người lại tôi hóa đá luôn!

Khôi Vĩ đứng ngay sau lưng tôi, ánh mắt vô cùng hiền hòa, nụ cười nhẹ nhàng, thần khí rất thanh thản. Nhìn thấy sắc mặt đỏ của cậu ta 9 phần hồn phách tôi siêu vẹo cổ gắng mãi mới lắp bắp được vài từ.

- Sao....sao....sao cậu lại ở đây?

Khôi Vĩ cười, dịu dàng nói.

- Tôi vẫn ở đây.

Tôi nuốt nước bọt.

- Từ khi nào?

Ánh mắt cậu ta như chứa một làn nước mỏng hiền hòa, giọng trầm hản xuống.

- Từ cái lúc chị hỏi giá chiếc dây chuyền này.

Mặt tôi đen như đất nồi cháy.

Lúc tôi tới gian hàng trang sức này cứ thắc mắc mãi một điều sao chị gái bán hàng này lại nhiệt tình thế, hóa ra là vì phía sau lưng tôi Khôi Vĩ đã xuất hiện từ lúc nào.

Đúng là hề thứ gì đáng đáng đến cậu ta là y như rằng rắc rối.

Phía sau lưng, giọng chị gái bán hàng vẫn rất nhiệt tình.

- Anh sẽ mua cho bạn gái chứ?

Ày, nghĩ tôi là bạn gái của cậu ta là có tội với tôi à nha. Tôi xoay người lại cười khan hai tiếng.

- À. Haha. Chị hiểu nhầm rồi. Đây là ... cháu trai họ ngoại 3 đời của chú hàng xóm nhà tôi.

Chị gái bán hàng nghe tôi giải thích vậy thì nhất thời im lặng không mời mọc thêm nữa. Phía sau Khôi Vĩ ho khụ một cái.

- Chúng ta có quan hệ làng nhàng khó xác định vậy sao?

Tôi chẳng muốn đôi co với cậu ta, tìm thể thoát thân trước.

- Hôm nay tình cờ gặp cậu ở đây thật tốt. Nhưng tiếc rằng bây giờ tôi lại có việc phải đi gấp. Cậu cứ thông thả ở lại chọn đồ Sale cho bạn gái nhé.

Khôi Vĩ nghe vậy thì nhướn mày, tư lự một lúc mới gật đầu. Sau rồi chưa để nụ cười của tôi trở nên mãn nguyện, cậu ta đã lên tiếng.

- Trước khi chị đi tôi có chuyện muốn hỏi.

Tôi nhìn cậu ta bằng nửa con mắt, hỏi lại.

- Có chuyện gì nữa?

Khôi Vĩ tắc lưỡi, tiến tới chiếc tủ kính có treo chiếc dây chuyền nọ, cậu ta tựa nửa người, đứng chéo chân dựa vào tủ, mỉm cười, hỏi.

- Có phải khi này chị có nói sẽ quay lại lấy sợi dây chuyền này?

Tôi nhăn trán nghĩ ngợi, sau gật đầu.

- Đúng là tôi có nói vậy.

Khôi Vĩ búng tay một cái, mỉm cười nói tiếp.

- Bây giờ tôi chỉ muốn hỏi bao giờ sẽ quay lại lấy sợi dây chuyền này.

Bộ tên này định ăn chia phần trăm hoa hồng qua việc môi giới sợi dây chuyền hay sao mà muốn hỏi tôi bao giờ quay lại lấy sợi dây chuyền? Quên đi, dù có già khom, răng có rụng, tóc có bạc trắng như cước thì tôi cũng không bao giờ quay lại đâu! Nghĩ vậy nhưng tôi vẫn nhẹ nhàng đáp.

- Đây là bí mật của tôi và chị bán hàng. Không thể tiết lộ.

Khôi Vĩ chớp mắt nhìn tôi, hỏi.

- Vậy tức là chị chỉ nói thời gian quay lại với người bán sợi dây này?

- Đúng!

- Dù người bán hàng là ai thì chị cũng quay lại hả?

Tôi ừ hử cho xong chuyện.

- Ừ.

Khôi Vĩ nghe vậy thì gật đầu, đoạn quay sang người bán hàng bên cạnh nghiêm túc nói.

- Tôi muốn lấy sợi dây này.

- Dạ. Xin quý khách vui lòng hoàn tất thủ tục thanh toán.

Mất tôi suýt nữa lòi ra bên ngoài khi chứng kiến cảnh chiếc thẻ của tên họ Khôi đó vừa quẹt qua một lượt thì chưa đầy 3s sau đó chiếc hộp đựng dây chuyền đã chầm chệ trên tay cậu ta. Hồi nhân gian, cuộc sống này sao quá đổi bất công đến vậy?

- Bây giờ tôi là người bán sợi dây chuyền này. Chị nói đi, bao giờ chị sẽ quay lại để lấy nó?

Tôi dở khóc dở cười. Bây giờ mà có co giò chạy thì có được tính là một câu trả lời không?

Tôi bóp trán nghĩ ngợi một hồi, bất chợt trong đầu lóe lên một tia sáng. Tôi mím môi, đứng thẳng người, đồng dục nói.

- Bao giờ lợn nái biết leo cây thì tôi sẽ quay lại lấy sợi dây chuyền!

“Phụt” - chị bán hàng nhất thời không nhịn được cười, sau nữa vô duyên hơn gập hấn người ra phía sau ôm bụng.

Đối diện, tên Khôi Vĩ đó á khẩu luôn.

Tôi gật đầu, nghiêm túc rời bỏ khỏi hiện trường. Nhanh chóng lẩn xuống tầng 1, phóng như bay ra ngoài cửa rồi cạp lên tất cả chạy thục mạng về kí túc xá.

21. Chương 14 : Tình Cũ Không Rủ...chẳng Tôi!

- ” Buzz. Đã ba ngày nay mới thấy chị Online.”

- " Sắp thi nên tôi bận học."
- " Chị đúng là sinh viên xuất sắc".
- "Dĩ nhiên rồi!".
- " Hai tuần nữa chị thi à?"
- " Uhm. Hai tuần nữa thi, còn ngày mai thì tôi có bài luận. "
- "Chị có cần đến lá bùa may mắn không?"
- " Hừ! Cậu còn chưa có ý định trả tôi nữa kia."
- " Tôi sẽ trả chị".
- "Bao giờ?"
- "Khi nào lợn lá biết leo cây thì tôi sẽ trả."

Tôi tức muốn ói máu!

Nhưng mà ngẫm đi cũng phải ngẫm lại. Tên Khôi Vĩ đó sau vụ tôi bị say rượu kia thả hẳn cho tôi 3 ngày liền tự do không phải đến lớp của sinh viên năm nhất. Thêm nữa, lúc sáng gặp ở trung tâm mua sắm nhất thời trí nhớ của cậu ta bị lu mờ nên là vẫn chưa kịp tua lại những hành động hung hãn của tôi khi say rượu mà trót nôn ọe một đồng ra áo của cậu ta. Khôi Vĩ không hề nhắc đến mấy chuyện này tôi cũng thầm cảm tạ trời đất, ngẫm chắc cũng do mình ăn ở hiền lành nên được quý nhân phù trợ. May rủi ngộ nhờ cậu ta có nhớ ra thì coi như Lá bùa may mắn đang nằm trong tay cậu ta ít nhiều cũng cứu cánh cho tôi được phần nào. Tôi trong lòng thực tình có đến 9 phần mong cậu ta cứ giữ lá bùa đó để cho tôi được vẹn toàn!

Vẹn toàn mà qua nốt tuần này. Chỉ còn một tuần nữa là tôi kết thúc quãng thời gian học ở giảng đường sinh viên năm nhất rồi!!!

Sau một tuần nhảy cảm này thì có thể mạnh mẽ mà đòi lại lá bùa may mắn đó!

Há cũng chưa muộn!

Không phải chưa muộn. Vì giờ đã là quá muộn!

Giờ giải lao sau tiết ba của buổi học, tôi phi thẳng xuống căn-tin trường, gọi to.

- Cô Tâm, cô cho cháu 1 mì trộn loại cay nhất và một kimchi loại cay nhất.

Cô Tâm không ngần ngại đầu lên, vừa lấy đồ ăn cho tôi, vừa hỏi.

- Sao vậy Du? Cháu lại giận chuyện gì à?

Tôi lắc đầu.

- Không ạ. Chỉ là cháu chưa lấy được một vật quý giá thôi.
- Cháu làm rơi ư?
- Không ạ. Cháu...cháu mang đi cho mượn nhưng mà cậu ta chai mặt chưa mang trả.
- Là Khôi Vĩ lấy thứ quý giá của cháu hả?

Lời cô Tâm vừa dứt, hàng loạt con mắt xung quanh đổ lên người tôi; thái độ dò xét, một tay che miệng một tay chỉ chỗ. Hầy, tình trường éo le có bị bệnh tim thì sẽ đột quỵ này ít ra cũng đã tôi luyện cho tôi cái khả năng chai mặt và bấp rang bỏ mọi lời đồn đại thị phi. Vốn dĩ ở trong cái trường đại học H này, mọi việc đều phải đặt chữ Nhẫn lên hàng đầu. Tôi thở dài chiêm nghiệm, nào nề trả tiền. Rồi lạnh lùng quay gót không thèm để ý đến sắc thái của dư luận xung quanh.

Tôi ôm khay thức ăn ngồi vào vị trí quen thuộc, bắt đầu cuộc chiến đồ ăn cay.

Bài luận trên lớp vừa rồi tôi làm có một chút nhầm lẫn! Điều cay cú nhất là tôi đã làm đi làm lại đề tài này rất rất nhiều lần rồi vậy mà đến khi làm bài luận lại có sơ suất. Phần dẫn chứng cơ bản bị nhầm lẫn tứ tung. Lí do ư? Chỉ có thể là do tôi không mang bên mình lá bùa may mắn! Vì sao ư? Là vì lá bùa may mắn đó vẫn còn ở bên cạnh tên Khôi Vĩ năm nhất đó kia!

Sự tức giận thể hiện ra ở động tác. Tôi lấy đũa xoắn một lô mì trộn to tướng. Thúc ăn theo sự giận dữ mà cứ thế vào miệng, rồi mắc như tóc ở cuống cổ họng, vị ớt cay xộc thẳng lên mũi, nước mắt tèm nhèm. Tôi họ sặc sụa, một tay đầm ngực, một tay quờ quạng tìm nước.

Một cốc nước lạnh được đặt vào bàn tay.

Tôi không chần chừ, cầm lấy cốc nước, tu hết một mạch. Nước vào đến ruột, cổ họng thanh mát hơn hẳn. Vừa đặt chiếc cốc xuống, một tờ giấy ăn trắng tinh xuất hiện ngay trước mặt, tôi gật đầu cầm lấy tờ giấy từ bàn tay người đối diện, đưa lên lau nước mắt. Lúc này mắt đã tỉnh thông, thần khí có phần sáng sủa hơn trước. Tôi ngẩng đầu thầm cảm ơn người đứng cạnh, đến khi ngẩng đầu lên để nói lời cảm tạ thì chính thức bây giờ bị sặc nước bọt luôn.

- Anh...Hoàng.....Khụ...khụ...khụ...

Một bóng người cao lớn nhanh nhẹn chạy lại phía căn-tin lấy thêm nước, tôi còn nghe loáng thoáng giọng cô Tâm than phiền.

- Khổ thân con bé. Bị bạn trai mượn một món đồ quan trọng không chịu trả nên thành ra thế.

Bàn tay người lấy nước bỗng khựng lại giữa không trung, gì chứ, nghe lời nói đó của cô Tâm thì dù tâm hồn có trong sáng thánh thiện sáng loáng đến mấy cũng không thể không nghĩ bừa. Tôi càng lúc càng ho sặc sụa hơn. Bóng người cao lớn khi nãy lại ủa về. Một giọng nói ầm ập thâm trầm vang lên.

- Em uống đi.

Tôi cúi đầu ngập ngừng nhận lấy cốc nước, liếc mắt qua lớp thủy tinh trong suốt của cốc nước, tôi lơ mơ thấy nét mặt anh. Vẫn là khuôn mặt điển trai hấp dẫn mà tôi từng biết, chỉ có điều hàng lông mày đen thẳng tắp của anh khẽ chau lại. Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh chau mày.

- Em có cần thêm nước nữa không?

- Dạ không ạ - Tôi liếc vào chiếc cốc đã hết nước, ngượng ngịu đặt xuống mặt bàn - Cảm ơn anh.

- Không có gì. Vừa lúc anh đi qua - Anh khẽ mỉm cười.

Vừa lúc anh đi qua ư? Tôi tự hỏi; Từ năm nhất khi tôi mới chập chững bước chân vào trường thì đã bao nhiêu lần anh đi qua căn-tin này rồi? Bao nhiêu lần chứng kiến cảnh tôi gặp nạn với đồ ăn rồi chính anh là người dang tay ra giúp? Tôi ngây người nghĩ ngợi.

- Anh tên là Hoàng Minh - Anh chìa tay ra phía tôi, khóe miệng anh hơi cong lên thành một nụ cười tuyệt mỹ.

Tôi làm sao không biết tên anh cơ chứ? Tên anh tôi đã thuộc lòng từ năm nhất rồi. Một trong những điều đáng xấu hổ của sinh viên trường đại học H là không biết tên anh đó!

Tôi ngại ngùng nắm lấy tay anh.

- Em biết mà. - Tôi lí nhí.

Ánh mắt anh nhìn tôi có chút kinh ngạc.

- Em biết anh ư?

- Vâng. Từ hồi năm nhất ạ. Khi ấy anh trả tiền giúp em. Hi. Chắc anh quên rồi.

Anh cười.

- Em là Hạ Thiên Du. Khoa tiếng Anh. Kém anh một khóa.

Tim tôi kêu đánh “rắc” một tiếng. Anh biết tên tôi. Anh biết tên tôi ư? Trong thâm tâm tôi chỉ muốn nhảy lộn vài vòng mấy cái vì quá phấn khích.

Tôi bối rối kéo kéo mấy vạt tóc phía trước. Cơ miệng vừa mở được chữ ” Anh...” thì đầu đó phía sau lưng bỗng xuất hiện một thanh âm lạnh lùng chẹn ngang.

- Hạ Thiên Du. Hóa ra là chị ở đây.

Tôi khóc không nổi luôn! Không cần quay đầu lại tôi cũng biết giọng nói này là của người nào. Tại sao cậu ta lại xuất hiện vào đúng khoảnh khắc này cơ chứ? Hừ!

Tôi xoay người, cười gượng.

- Khôi Vĩ đây à, tìm tôi có chuyện gì không?

Khôi Vĩ rất nhanh chóng sải chân bước đến cạnh tôi, sau cúi xuống nhìn vào mắt tôi, chậm rãi mở lời.

- Chuyện tình cảm ấy mà.

Tôi nghe thấy điều này lòng dạ như bị kim châm, mặt mũi méo xệch, đến thở cũng không dám thở mạnh. Cái tên dở hơi này đang nói lung tung điều gì vậy? tôi lúng túng quay lại nhìn Hoàng Minh, Ánh mắt anh chuyển động qua tôi rồi dừng lại ở Khôi Vĩ, thoáng qua, chưa đầy 3 giây.

Tôi nuốt nước bọt đầy cục tức đang nghẹn lại ở cổ vào trong, sau rồi mỉm cười giới thiệu.

- Anh Hoàng Minh, đây là Khôi Vĩ năm nhất. - Đoạn quay sang phía Khôi Vĩ, tôi trừng mắt - Khôi Vĩ, đây là anh Hoàng Minh năm thứ tư, một người xuất sắc của đại học H.

Khôi Vĩ cũng ý thức được cái nhìn đầy cảnh cáo của tôi, cậu ta chìa tay ra phía trước, hào hứng nói.

- Xin chào. Tôi là Khôi Vĩ.

- Anh là Hoàng Minh.

Sau cái bắt tay, Khôi Vĩ chợt quay sang phía tôi rồi hồn nhiên hỏi.

- Hoàng Minh là bạn chị hả? Sao tôi chưa bao giờ nghe chị nhắc tới?

Tôi hận rằng không thể bóp cổ cái tên năm nhất này ngay lúc này. Hoàng Minh nhác thấy dáng vẻ khó xử của tôi, anh từ tốn cáo từ.

- Thiên Du, anh còn chút việc nên phải đi trước. Hẹn gặp em lần sau.

Tôi ngượng ngịu cúi đầu.

- Vâng. Hẹn anh khi khác ạ.

Anh cười, chuyển hướng nhìn sang Khôi Vĩ có ý chào rồi rào bước. Tôi đứng ngẩn người nhìn theo dáng anh.

- Này, này. Chị bị anh ta làm cho mất thần hồn rồi đấy à?

Tôi như người trong mộng bước ra, bình tĩnh nhớ lại mọi việc lúc nãy, tôi ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, cầu nhàu.

- Nếu vậy thì có làm sao không? - Sau rồi sực nhớ ra, tôi tra hỏi - Mà khi nãy cậu nói muốn bàn chuyện tình cảm gì với tôi?

Tôi chỉ nhất thời vọt miệng nói vậy, ai dè cậu ta nghe xong ùng ùng bỏ đi luôn.

Ấy da, ấy da, cái này ngoài sức tưởng tượng à nha. Tôi mới là người có quyền bỏ đi đấy nhé.

Tan giờ học, tôi lại chạy xuống căn-tin mua đồ ăn rồi lén lút mang về kí túc xá. Cánh cửa phòng vừa mở thì một loạt âm thanh như chợ búa ập đến.

- Hả. Anh Hoàng Minh đã về trường rồi ư? Sớm quá vậy.

- Chắc là anh ấy làm xong đồ án sớm. Một người kiệt xuất như anh ấy thì dăm ba cái đồ án đó có là gì.
- Trời ơi, anh Hoàng Minh trong thần thoại của đại học H đã trở về. Mà chúng mày nói sao cơ, lúc sáng ảnh ở căn-tin á?
- Đúng đó. Mày không thấy hiệu ứng nữ sinh ở căn-tin sao? Đông hơn ngày hội. Gần một học kì anh ấy ở ngoại ô, nữ sinh trường này nhớ anh ấy còn hơn cả nhớ nhà.
- Tao tưởng căn-tin vẫn đông vì Khôi Vĩ.
- 5 phần là Khôi Vĩ. 5 phần là Hoàng Minh. Đúng là nơi quy tụ mỹ nam!

...Bla bla bla...

Tôi mất kiên nhẫn khi nghe mấy đứa con gái cùng phòng mãi buôn chuyện mà quên cả bữa nên chen vô phán một câu.

- Lũ chúng mày tan học không thấy đói hay sao mà cứ nói dài dằng dãi vậy. Đồ ăn tao mua về nguội hết rồi đây này.

Lời vừa dứt lập tức ba cặp mắt quay sang nhìn tôi, không đứa nào bảo đứa nào, đồng thanh nói.

- Cho mày đồ ăn hết đó!

Tôi cười ngậy dại, không dám cãi ba đứa xã hội bàn chuyện trai đẹp về trường sớm, vội vàng đẩy thức ăn vào miệng. Hầy, nữ sinh trường đại học H này về độ hám trai đẹp thì không bằng ai nhưng ngẩng đầu lên cũng chẳng thấy ai hơn mình.

Haizz, may mà tôi được thỏa mãn rồi chứ không bây giờ lại ngồi tranh luận với bọn nó thì lại thêm mắc mệt.

Theo lịch, chiều nay tôi phải đến giảng đường sinh viên năm nhất. Lịch học từ lúc 3 giờ chiều. Ngang đầu nhìn đồng hồ, vẫn còn gần 2 tiếng nữa, tôi khoác balo tranh thủ lên thư viện.

Thư viện giờ này lúc nào cũng khá yên tĩnh. Sau khi làm xong một tập bài, tôi uể oải bóp vai. Mắt lơ đãng nhìn về phía mấy giá sách. Lúc này mới giật mình phát hiện phía giá sách dãy thứ 5 kia, một dáng người quen thuộc đang chăm chú dõi theo mấy gáy sách. Chiếc áo sơ mi xám cùng quần âu làm tôn lên dáng vẻ nho nhã thư thái của anh, mái tóc đen bóng bệnh. Phía sau lưng anh những vạt ánh sáng từ khung cửa sổ hắt lại khiến vóc dáng anh thêm phần huyền ảo.

Tôi chống tay lên cầm chăm chú dõi theo bước chân của anh, anh đi một lượt hết giá sách thứ 5, qua đến giá sách thứ 6 thì bất chợt nhận ra ánh nhìn của tôi. Tôi bị ánh mắt anh phát hiện, bất giác giật mình, lúng túng cúi xuống bàn lật sách vờ vẹt đọc tiếp.

Một lúc sau đó tiếng anh đã rất gần. Giọng anh ấm áp như nắng mùa thu.

- Chào em Thiên Du.

Tôi ngẩng đầu lên che giấu sự ngượng ngùng bằng nụ cười híp mí.

- Chào anh, Hoàng Minh.

Anh gật đầu rồi chỉ vào chiếc ghế trống đối diện tôi, lịch sự hỏi.

- Chỗ này có ai ngồi chưa vậy?

Tôi lắc đầu.

- Chưa ạ.

Anh khẽ cười rồi chậm rãi kéo ghế ngồi xuống. Tôi liếc nhìn mấy cuốn sách trên bàn của anh, anh chọn 2 cuốn sách kĩ thuật và 1 cuốn sách tiếng Anh chuyên ngành cao cấp. Hoàn toàn trùng phóc với mẫu người mà tôi có cảm tình trong thư viện!

Trong cái thư viện rộng lớn của trường đại học H này tôi cực kì dị ứng với 3 kiểu người. 1 kiểu là vào thư viện để tìm không gian yên tĩnh rồi lăn quay ra ngủ. Kiểu thứ hai là kiểu tạo dáng làm mẫu, vào thư viện

chỉ là để chụp vài phôi ảnh đăng lên mạng xã hội để khoe này nọ. Kiểu thứ ba, kiểu này đại ghét nha. Kiểu người dù biết thừa là không thể đọc hết một chồng sách gồm 10 cuốn nhưng vẫn cố tình lượm những 20 cuốn đặt trên bàn!

Hoàng Minh thì khác. Khi anh vào thư viện, ở anh toát lên thần thái của người nghiêm túc, anh lật từng trang sách, tay ghi chép, tập trung cao độ. Dưới ngòi bút của anh, những lời giải dù hóc búa thế nào cũng được gỡ bỏ. Về cơ bản thần thái của đàn ông khi tập trung làm việc đều có thể hút hồn bất kỳ một cô gái nào. Hướng hồ anh lại là Hoàng Minh, chàng trai ưu tú nhất trong những chàng trai ưu tú. Còn nhớ ngày mới chập chững bước vào trường, nhiều lần tình cờ gặp anh trong thư viện, tôi đều chăm chú dõi theo anh. Chẳng để làm gì cả, cũng chẳng mơ mộng gì. Tôi mặc định đó là sự thưởng thức cái đẹp. Khi anh ở thư viện về cơ bản thì không ai có thể dời mắt khỏi anh. Tôi cũng không trông ngóng anh ở thư viện như những nữ sinh khác, lần nào tình cờ gặp anh thì hướng mắt về phía anh trong giây lát, rồi lại cố gắng tập trung vào sách vở.

Tôi ngây người mông lung một lúc, đến khi liếc qua chiếc đồng hồ trên tường mắt muốn lòi ra luôn. Đã 3 giờ 30 phút!

Tôi luống cuống đứng dậy, vội vàng thu gọn sách vở. Phía bên kia giọng anh có chút lo lắng.

- Em vội chuyện gì sao Du?

Tôi vừa thu dọn sách vừa thu dọn giấy tờ, áy náy nói.

- Em xin lỗi đã gây ra tiếng động.

- Không sao. Mà lịch học của sinh viên năm ba bọn em giờ kín cả chiều nữa hả?

- Không ạ. À, là em đi dạy phụ đạo!

Anh khẽ “À” lên một tiếng, sau rồi không hỏi thêm nữa. Khi sách vở đã yên vị trong cặp, tôi đi qua anh, yếu ớt chào.

- Chào anh ạ.

Anh ngẩng đầu, mỉm cười.

- Ủ. Hẹn em khi khác.

Tôi chạy học tốc từ thư viện xuống tòa nhà của sinh viên năm nhất rồi lại lén lút như người ăn trộm ở hành lang. Vốn dĩ việc sinh viên đi học muộn thì cũng chẳng có gì to tát lắm nhưng cứ tưởng tượng ra cái viễn cảnh cái tên Khôi Vĩ đó vì một chút sơ suất này của tôi mà ác độc cộng thêm cho tôi một tuần nữa đi học ở giảng đường năm nhất thì chắc tôi chỉ có nước nhân bản thân thành 2 bản thì may ra mới kịp lịch.

- Hạ Thiên Du.

Thôi xong!

- Bắt đầu từ ngày mai chị đi học từ lúc 12 giờ 30 cho tôi!

Rõ là quân tài phiệt thứ thiệt mà!

Hôm sau, biết điều hơn vừa tan giờ học chính trên lớp là tôi phi ngay đến giảng đường của sinh viên năm nhất, đến cơm cũng chẳng thèm nuốt. Chính xác là không thể nuốt trôi cơm được. Vừa yên vị trong giảng đường thì một giọng nói lạnh lùng từ cửa lớp dội vào.

- Hạ Thiên Du, chị theo tôi.

- Đi đâu? - Tôi rùng mình hỏi lại.

Khôi Vĩ chẳng thèm để ý tới câu hỏi của tôi, lẳng lặng rời khỏi cửa lớp. Tôi ngồi ở chỗ cũ thấp thỏm mãi không yên, rốt cục số nó thì không chịu nổi áp lực, lập cập đẩy ghế đứng dậy đi theo.

Tôi nhăm theo cái lưng cái Khôi Vĩ mà lảo đảo bước theo sau. Cho đến khi rẽ vào căn-tin. Khôi Vĩ quay lại gật đầu tỏ vẻ rất hài lòng, sau lạnh nhạt nói với tôi.

- Chị đi lấy đồ ăn. Hai suất. Cho tôi và chị.

Tôi xoay gót, lon ton chạy đến khu lấy đồ ăn. Lúc đến nơi mới bùi ngùi nhận ra mình đúng là đang mang đầu con lừa! Tự khi nào mà lời nói của cậu ta cứ như là một thánh chỉ vậy? Từ khi nào mà tôi phải cun cút theo đuôi cậu ta rồi răm rắp làm theo lời thánh chỉ đó? Từ khi nào mà tôi không còn cái gan bực bội mà sút cho cậu ta một cái vào chân? Từ khi nào??? Có phải từ cái lúc tôi nhận ra chỉ còn một tuần này nữa thôi thì sẽ kết thúc việc học trả nợ cực hình này? Đúng rồi! Từ khi đó! Vì đại cuộc, tiếp tục bê chữ Nhẫn đặt lên đầu.

Tôi đặt hai khay thức ăn xuống mặt bàn. Một khay toàn mầu xanh và thức ăn nhẹ. Một khay toàn mầu đỏ của ớt và đồ ăn cay xè. Khôi Vĩ liếc nhìn hai khay đồ ăn, trầm ngâm tán thưởng.

- Bao tử của chị quả là có sức mạnh phi thường.

Tôi nhếch môi, đẩy ghế ngồi xuống.

- Tôi tốt người tốt bụng, đồ ăn nào cũng có thể. Chứ không như một số người.

- Một số người thế nào? - Khôi Vĩ liếc mắt nhìn tôi.

Tôi tặc lưỡi, thở dài. Rầu rĩ than.

- Xấu người xấu luôn cả bụng. Đồ ăn ngon mà cũng không có phúc phận được hưởng. Haizzzz.

Khôi Vĩ nghe vậy thì không nói gì thêm. Tôi nở nụ cười tiểu nhân, chậm rãi gỡ dưa. Dưa chưa kịp chạm khay đồ ăn, một bàn tay đã nhanh chóng chuyển đổi hai khay thức ăn.

- Cậu làm cái gì thế?

- Đổi đồ ăn đi. - Khôi Vĩ thản nhiên nói.

- Bộ cậu điên hả? - Tôi trợn mắt.

Khôi Vĩ nhún vai.

- Chắc bị lấy từ chị đó. - trong đáy mắt Khôi Vĩ chớp lóe một ánh nhìn thách thức - Bụng dạ tôi cũng khá tốt, tôi sẽ chứng minh cho chị xem.

Cổ họng tôi như bị mắc tóc, trong não xuất hiện một bộ phim trắng đen tua chậm. Ngày trước, cũng trong cái căn-tin này vì muốn cứu vãn lịch học cho 3 con heo người trong kí túc xá, tôi đẩy về phía cậu ta một hộp kimchi, cậu ta ban đầu có chút dè chừng nhưng sau đó thì cũng ăn hết. Ăn xong cậu ta xịu. Trong bệnh viện, bác sĩ nói " Những người đau dạ dày nên tránh đồ ăn quá cay." Sau đó tên Khủng Long xuất hiện, cặp lông mày sâu róm lõm xuống, ánh mắt nhìn tôi tóe tia lửa điện " Đại ca bị đau dạ dày, không được ăn đồ cay". Tối đó về kí túc xá, 3 con heo cùng phòng không những không đứng cùng thuyền với tôi, trái lại còn nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ " Mày hạ độc Khôi Vĩ hả?". Sau đó là cả một hệ lụy, bấy kền kền dư luận trong trường đại học H chòng chọc nhìn tôi; trong ánh mắt nam sinh đến 8 phần nể phục, nữ sinh trong trường thì nhìn tôi với ánh mắt đến 10 phần muốn rửa hận cho người đang nằm viện kia.

Nghĩ đến đây tôi không thể chịu đựng được nữa, tôi kéo lại khay thức ăn cay xè, gắp giọng nói.

- Tôi điên hơn cậu nên là khay thức ăn này là của tôi!

Khôi Vĩ quay sang nhìn tôi, ánh mắt có chút nghi ngờ nhưng nụ cười vẫn nhen nhóm đầu môi.

- Chị nhận chị bị điên hơn tôi hả?

Tôi chẳng thèm so đo với cậu ta, ừ hử cho xong chuyện.

- Nếu vậy thì sao?

Khôi Vĩ nghe vậy nụ cười trên môi kéo giãn ra hết cỡ. Búng tay một cái nói.

- Okay. Vậy cả tôi và chị hôm nay đều điên.

Tôi méo miệng. Cái quái quỷ gì vậy nè.

Sau giờ ăn trong căn-tin trong trường xuất hiện tin đồn; Hạ Thiên Du và Khôi Vĩ yêu nhau đến mức hóa điên đại!

Tôi khóc không ra nước mắt luôn. Nhưng rồi cũng khóc ra nước mắt thật. Nhất thời vui quá nên nước mắt rơi!

Tan giờ học, lớp của sinh viên năm nhất xuất hiện một thông báo đỏ rực; Cuối tuần có lịch kiểm tra hết môn.

Nhìn thấy thông báo này lá cờ hòa bình đến gần hơn với tôi một bước. Đến ngày thi tôi sẽ kết thúc quãng thời gian hai tháng lễ 2 tuần học trả nợ ở giảng đường của năm nhất. Tâm trạng nhất thời lúc này rất lạc quan và tin vào một tương lai tươi sáng. Nếu có thể tôi rất muốn lộn nhào nhảy mấy vòng rồi rú lên một cái. Nhưng lí trí vẫn rất thông suốt mach bảo rằng bây giờ là thời gian mà tôi phải cực cực cực kì kiên nhẫn. Vậy nên trước những khuôn mặt nhăn nhó và tiếng kêu la oai oái của sinh viên năm nhất, mình tôi tận hưởng niềm hân hoan nơi đáy lòng một mình chỉ dám thể hiện ra ánh mắt, niềm vui nâng nâng nên ánh nhìn cũng trở nên dịu dàng hơn hẳn. Ngay cả cái nhíu mày của tên Khôi Vĩ kia sao mà cũng trở nên dễ chịu đến thế! Tôi đưa khăn tay lên chấm chấm hai khóe mắt, nghẹn ngào.

- Thật là tốt quá đi mà.

22. Chương 15. Ngày Của Cáo.

- " Cuối tuần này thi hết môn, cậu đã chuẩn bị gì chưa?"

- " Chị nghĩ tôi cần phải chuẩn bị gì?"

- "Những gì liên quan đến môn thi".

- "Cái này thì còn phải tùy hứng xem hôm đó tôi có muốn đi thi không đã."

Ngồi trước màn hình Laptop nhưng tôi vẫn có thể hình dung ra vẻ mặt kiêu ngạo của Khôi Vĩ. Cái tên lười chầy thây này hễ thả cho chơi bởi là y như rằng không có khuôn phép gì cả. Sắp đến ngày thi đến nơi rồi mà còn không chịu lo bài vở. Tôi mím môi gõ bàn phím.

- " Lúc nào có hứng cậu mới học hả?"

- " Đúng rồi đó"

- "Ví dụ một cảm hứng của cậu xem nào?"

- *Tin nhắn phản hồi hiển thị một loạt biểu tượng cảm xúc hình mặt cười ngoác miệng đeo kính râm một cách ngạo nghễ*

Khung Messenger của tôi bị Khôi Vĩ khủng bố bằng một loạt icon đeo kính râm thì hơi lag, một lúc sau mới có thể nhanh nhẹn trở lại. Tôi cau nhặng lên.

- " Cậu bị nghiện icon đeo kính râm à? Cái avatar cũng là hình mặt cười đeo kính râm, giờ ngay cả cảm hứng cũng cần đeo kính râm".

Phía bên kia hồi âm rất nhanh chóng.

- " Chị không biết sao Hạ Thiên Du. Tôi đeo kính râm để nhìn cái avatar hình mặt trời chói chang của chị đó!"

Tôi cười méo, miễn cưỡng đổi chủ đề.

- " Bỏ đi, 3 ngày nữa thi rồi đó, cậu ôn bài chăm chỉ vào."

Im lặng trong giây lát. Chừng 5 phút sau tôi mới nhận được tin nhắn trả lời.

- " 3 ngày nữa cũng là ngày chị kết thúc việc học ở năm nhất".

Dòng Mess của Khôi Vĩ trong giây lát khiến tôi khựng lại. Có một thứ cảm xúc gì đó len lỏi trong tâm trí. Hơi nghèn nghèn nơi đáy cổ, hơi cồn cào trong lòng, khóe mắt hơi nóng nóng, sống mũi lại tựa như cay cay. Đây là thứ cảm giác gì vậy?

Câu hỏi này chỉ có thể được trả lời ngắn gọn thế này: Đây chính là thứ cảm giác linh thiêng khi con người ta sắp chạm tay vào cánh cửa độc lập!

Tôi sụt sùi, chậm rãi gõ bàn phím.

- " Đúng rồi đó. Ba ngày nữa".

- "Cảm giác của chị bây giờ thế nào? "

Cảm giác của tôi thế nào ư? Cái này thì có nhiều lắm à nha. Tôi mím môi nghĩ ngợi một lúc, sau chậm rãi gõ bàn phím.

- " 3 ngày tựa 3 thu".

Chưa đầy 5 giây sau tin nhắn trên Messenger của tôi, tài khoản của Khôi Vĩ đen thui, cậu ta Out luôn.

Khụ. Khụ. Hành động này khiến người khác bất an à nha.

Vì hành động có chút bộc phát của cậu ta mà cả đêm tôi không thể nào ngủ được, lúc nào cũng trong tư thế chấp tay trước ngực cầu nguyện. Hết cầu nguyện theo kiểu kinh Phật, lại làm dấu theo đạo, chưa yên tâm tôi còn lên mạng search đủ các kiểu làm bùa chú phép thuật. Mãi đến gần sáng mới chợp mắt được một chút.

Đúng là thành tâm cầu nguyện tức được như ý.

Ba ngày hôm sau Khôi Vĩ trở nên trầm lặng hơn cả. Thời gian biểu của tôi vì thế mà trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Buổi sáng đến lớp học chính, trưa về cùng cậu ta tới căn-tin ăn trưa. Chiều đến lớp của sinh viên năm nhất. Tối về ôn bài rồi ngủ. Thời gian cả ngày là 24 tiếng, ngoại trừ lúc tôi ở kí túc xá, giảng đường năm 3 hoặc trong toilet thì gần như đều ở cạnh Khôi Vĩ. Cậu ta khá biết điều, lặng lẽ như chiếc bóng, trong lớp hỏi thì nói không hỏi thì thôi, giờ ăn trưa thì không làm cản, lúc nhận lấy khay thức ăn toàn màu xanh thì bình thản ăn hết. Đề cương tôi chuẩn bị cho môn thi sắp tới thì cũng bỏ trong cặp mang về. Không than vãn dù chỉ nửa lời!

Chứng kiến những hành động của cậu ta tôi ngoài mặt bình chân như vại nhưng trong lòng thì cồn cào hơn vũ bão, cậu ta cứ như quả Boom không xác định được giờ nổ. Cứ ngang tàng hách dịch dọa nạt thì tôi còn thấy cậu ta bình thường, chứ cứ bộc phát thế này sợ thấy bà luôn nha!

Ấy thế mà quả Boom này trong ba ngày không nổ! Buổi học cuối cùng vào hôm thứ 6, sau khi trống báo tan giờ vừa kết thúc, tôi tưởng như cuộc đời mình đã mở ra một chương mới. Lúc đứng dậy chuẩn bị ra về, trong lòng thì cũng cứ bứt dứt không yên, nên là muốn nói một câu tạm biệt với Khôi Vĩ. Ai dè lúc thu dọn sách vở xong thì thấy ghế bên cạnh đã trống trơn. Phũ phàng quá!

Tôi đeo cặp chậm rãi đẩy ghế đứng dậy. Trong đầu xuất hiện chuỗi hành động lưu luyến trước khi ra đi của nhân vật chính trong phim truyền hình. Trong lòng bỗng dưng thấy hỗn loạn. Có nên chạy đến giảng đường sờ vào bảng, vào Mic, sờ vào chiếc bảng thông báo chẳng biết? Khóe mắt có nên rưng rưng giữ một giọt lệ, rồi khi dứt áo ra đi dòng lệ sẽ chợt tuôn trào? Có nên...

- Chị bị sao vậy?

Tôi sụt sùi.

Đương trong lúc cảm xúc dạt dào thì tên Khủng Long từ đâu lù lù đi tới. Nhìn thấy phản ứng của tôi, hai hàng lông mày của gã gần như chập vào nhau, gã quan tâm hỏi tiếp.

- Chị bị say nắng à?

Tôi lắc đầu nhẹ, xua xua tay, sụt sùi nói.

- Không. Chỉ là... - Tôi meo mào, nghẹn ngào mãi mới lên lời - ... tạm biệt cậu!

Gã Khủng Long nghe câu này của tôi thì mặt đơ ra vài giây, ánh mắt nhìn tôi như thể nhìn thấy ma nữ, rồi gã miễn cưỡng nhếch môi.

- Chào chị. Thứ hai gặp lại.

Tôi gật đầu, rệu rã rời khỏi lớp học. Lúc đi được phân nửa đường mới sực nhớ ra. "Thứ hai...thứ hai gặp?" Tôi gõ vào trán mình một cái, cái tên Khủng Long này về cơ bản thì chắc không thể hiểu được hàm ý trong câu "tạm biệt" đó của tôi. Tạm biệt nghĩa là sẽ không gặp lại nữa đó! Bộ gã tính ám quẻ tôi hay sao mà lại nhồi thêm 3 chữ "Mai gặp lại"???

Nghĩ đến đây tôi liền quay đầu lại cơ hồ định giải thích cho tên Khủng Long đó hiểu, nhưng rồi lại thấy gã đang nghe điện thoại nên đành ngậm ngùi bỏ đi.

Vừa bước ra khỏi cửa lớp, ánh mặt trời chan chứa, gió mát hiu hiu, thiên nhiên vô cùng hòa hợp với tâm trạng con người. Nhưng mà bỗng dưng bước chân trở nên nặng trĩu. Hầy! Vẫn còn luyến tiếc điều gì hay sao? Đúng rồi đó, lá bùa may mắn vẫn chưa lấy lại được nè!

Trên đường về, tôi tạt qua căn-tin mua một lốc đồ ăn rồi tung tăng chạy về kí túc xá. Trên đường đi còn nhảy chân sáo, thần khí hết sức vui vẻ yêu đời.

Về đến cửa phòng, tôi nhảy bịch một cái vào giữa nhà, giơ cao hai đồng đồ ăn vặt lên, gầm rú.

- WoooHooo . Tự do rồi chúng mày ơi.

3 đứa con gái trong phòng quay ra nhìn tôi một cái xong lại cắm mặt vào Laptop, sắc mặt dửng dưng không mấy may gọn cảm xúc. Tôi chệnh choáng, vội đặt mấy túi đồ ăn xuống tháo cặp quăng lên giường, dùng hết âm lượng để rú lại lần nữa.

- WoooHooo . Tao tự do rồi nè.

Trong phòng vẫn rất yên tĩnh, chỉ có tiếng mỗ bàn phím của ba đứa con gái vẫn vang lên đều đều và tiếng thở phì phì trong lồng ngực của tôi. Tôi sa sầm mặt mũi, tôi cau có gào lên.

- Hôm nay là ngày tao kết thúc việc học ở năm nhất đó!

- Ờ.

- Chúc mừng nha.

- Tốt rồi!

Tôi nhìn sắc mặt 3 đứa quần chúng kế bên mà khóc không ra nước mắt. Tôi bơ chúng nó rồi ôm hai gói đồ ăn vặt lên giường nhắm nháp. Tận hưởng niềm vui một mình.

2 giờ chiều, mình tôi nằm lăn lộn trên giường mà không tài nào chợp mắt nổi. Liếc sang tờ thời gian biểu treo trên tường, trong lòng chợt dấy lên một nỗi xót xa. Cái thời gian bình yên đó được sắp xếp như thế này; Sáng tôi đến giảng đường học chính. Trưa ra căn-tin ăn cơm rồi ngủ một giấc đến 2 giờ. 2 giờ 30 tôi đến thư viện học đến 6 giờ. Tối về ăn uống xong tôi lại bật đèn học đến khuya.

Thế rồi một biến cố lớn đã xảy ra. Chiều nào tôi cũng phải cật lực mắt nhắm mắt mở ngồi trên giảng đường sinh viên năm nhất. Tối về còn nán lại phụ đạo môn tiếng Anh. Quãng thời gian đó chật vật đến mức ngay cả lê thân từ giường tới nhà tắm để rửa mặt tôi cũng lười vì quá mệt.

Ấy thế mà bằng một cách thần kì nào đó, tôi cũng thích nghi được cái thời gian biểu ấy.

Vậy nên bây giờ mới có triệu chứng, dù đang nằm trên giường nhưng trong đầu tôi vẫn cứ vang lên mấy âm thanh rè rè của Mic, tiếng xì xầm của mấy đứa sinh viên năm nhất, tiếng đập cửa của mấy tên tóc tai vàng rục chuyên đi học muộn, tiếng mấy đứa con gái bàn tán chỉ chỗ, ngay cả tiếng ngáy trong giờ học của tên Khủng Long bàn trên như thể vẫn còn O O bên tai.

Ấy da. Đúng là khổ quá quen rồi giờ sướng quá nhất thời chưa kịp thích nghi!

30 phút sau không chịu được nữa tôi bật dậy tìm vài cuốn sách, ôm Laptop chuẩn bị lên thư viện.

Thời tiết gần đây hay nổi cơn có bất chợt nên mới gần 4 giờ chiều mà trời đã tối sầm xịt. Chớp sáng loáng từng đợt như muốn thông báo một trận mưa sắp sửa lui tới. Gió bắt đầu thổi, cảm giác hơi lạnh và ngại ngái. Tôi thờ dãi nhìn thời tiết, lựa một chiếc ô to nhất rồi chậm rãi đóng cửa phòng.

Sau 3 tiếng nghiền ngẫm cuối cùng bài luận chuyên ngành cũng được hoàn thành, tôi xoay xoay bả vai, bao tử bắt đầu kêu rột

roạt vì đói. Liếc nhìn đồng hồ, đã gần 6 giờ tối và bên ngoài trời đang mưa dữ dội.

Chậm rãi thu xếp bài vở chuẩn bị ra về, tôi nhận ra điện thoại của mình có 3 cuộc gọi nhỡ. Đầu là của Khủng Long. Tôi ngần người trong giây lát, sau tặc lưỡi gọi lại. Sau ba tiếng “tút” liên tục, đầu dây bên kia bắt máy.

- Alo. Sao giờ chị mới mở điện thoại vậy?

Giọng tên Khủng Long qua điện thoại còn đĩnh tai hơn cả tiếng sấm phía bên ngoài, tôi né đầu ra xa màn hình để tránh âm lượng, đợi cậu ta tỉnh tâm lại tôi mới giải thích.

- Điện thoại của tôi để chế độ im lặng nên không biết. Cậu gọi tôi có chuyện gì vậy?

- Đại ca có ở cùng chị không?

- Khôi Vĩ á? Từ lúc sáng ở trên lớp đã không thấy gặp.

Trong loa điện thoại dội lại tiếng Khủng Long thông báo lại lời nói của tôi, tiếp sau là vô số những tạp âm lẫn lộn phát ra từ một đám đông. Đoán rằng có chuyện, tôi ngập ngừng hỏi.

- Có chuyện gì vậy?

- Từ lúc tan học không thấy đại ca đâu cả. Gọi điện cũng không bắt máy. Bọn tôi đang đi tìm.

Tôi bóp trán nghĩ ngợi, không biết cái tên Khôi Vĩ này định chơi trò gì đây. Mưa gió thế này không biết đã chạy đến chỗ nào phá phách mà để đám bạn bè thân thiết của cậu ta phải gọi điện cho tôi dò hỏi. Tôi ho khụ một cái, đáp.

- Ủ. Vậy tôi cúp máy đây.

Đầu dây bên kia không thấy trả lời, nghe đâu đó như tiếng xe phân phối lớn nổ rồi lao vút đi. Rất nhiều xe. Tôi cự nự chưa muốn tắt máy. Chừng 10 giây sau đó, tiếng tên Khủng Long nhàn nhạt.

- Hôm nay là sinh nhật của đại ca.

Nói xong gã tắt máy.

Những tiếng “tút tut” kéo dài bên tai khiến tâm trí tôi hỗn loạn. Hôm nay là sinh nhật của Khôi Vĩ ư? Tên Khôi Vĩ này đúng là khác người nên là cách đón sinh nhật đúng là rất quái đản. Chợt nhớ lại chuỗi ngày trước, càng đến ngày sinh nhật nét mặt cậu ta càng nặng trịch trịch. Rồi đến đúng ngày sinh nhật thì mất tích.

Hãy da. Cái này hơi bị chơi trội đó à nha.

Tôi đắm chiều nghĩ ngợi trong giây lát rồi bật ô chạy bình bịch về kí túc xá.

Trong phòng kí túc xá sáng trưng ánh điện nhưng chỉ có Tuyết Mai ở trong phòng. Thấy tôi về nó quay lại hỏi.

- Mà vừa lên thư viện đấy à?

- Ủ. Mưa to quá.

- Mà ăn gì chưa? Mưa vậy mà còn lên thư viện.

- Tao có mang theo ô mà. Đợi 2 đứa kia về rồi cùng đi.

- Chúng nó không về được đâu. Chiều nay chúng nó mang hai túi đồ ăn vặt của mà tham gia buổi cắm trại ngoài trời ở ngoại ô. Giờ trời mưa to quá nên trú lại ở đó rồi. Sáng mai mới về.

Tôi nhất thời không biết khóc hay cười. Hai đứa chúng nó đã tính cả rồi nên buổi trưa mới thờ ơ với tự do của tôi như thế. Giờ thì sau khi khiêng hai túi đồ ăn của tôi đi, chúng nó bị mắc kẹt lại ở ngoài ô. Đúng là....

Tôi liếc ra ngoài nhìn thời tiết, tắc lưỡi.

- Cũng không đến mức mai chúng nó mới về đâu. Dự báo thời tiết nói tối muộn trời sẽ tạnh.

- Kể cả tạnh chúng nó cũng chẳng về được.

- Sao lại thế?

- Mà chưa biết hả? Mà cũng đúng. Báo chí thì chưa đưa tin còn mà thì lại không dùng mạng xã hội. Trên mạng âm ỉ đây nè - Tuyết Mai chỉ vào màn hình máy tính rồi quay người lại nói với tôi - Có một vụ tai nạn thảm khốc xảy ra trên đường AZ. Nghe đâu là một xe khách đâm phải một nam sinh. Chậc. Thời tiết thế này mà còn ra ngoài làm gì không biết. Xem ảnh mà hết muốn ăn cơm luôn. Haizzz.

“Một xe khách?”... “một nam sinh?”..... “đường AZ?” Tôi lăm nhăm trong miệng rồi chạy tới chỗ Tuyết Mai, giằng lấy màn hình máy tính của nó.

- Thiên Du, mà sao thế?

Trên màn hình máy tính lúc này là một hình ảnh mờ mờ được chia sẻ từ trang cá nhân của một nữ sinh trên chuyến xe khách. Bức ảnh chụp một nam sinh mặc áo đen nửa thân dưới vướng vào trong gầm bánh xe khách, nằm nghiêng người sang một bên. Phía trên tấm ảnh nữ sinh này viết vội ” Vừa xảy ra xong. Tiếc quá. Đẹp trai vậy mà đi cầu thả. Trời đang mưa mà”.

Tôi thất thần lùi lại. Trong giây lát cảm giác như có một luồng điện chạy rần rật trong tất cả các dây thần kinh, chân tay mềm nhũn.

- Thiên Du, mà bị sao vậy? – Tuyết Mai đưa tay lên trán tôi, thẳng thốt – Trán hơi nóng còn mặt mũi tái nhợt. Mà đi mưa về chắc bị cảm rồi.

Tôi lắc đầu, vội vàng mở điện thoại tìm số của Khôi Vĩ.

Cả hai cuộc gọi cậu ta đều không bắt máy. Lòng dạ tôi nóng như lửa đốt.

- Thiên Du, rốt cuộc là có chuyện gì. Mà...

Tôi lập tức đưa tay lên che miệng Tuyết Mai. Phía bên kia Khôi Vĩ đã bắt máy. Tôi vô thức gào lên.

- Khôi Vĩ, cậu đang ở đâu? Cậu làm gì mà không nghe điện thoại? Bộ cậu khùng hay sao mà ra ngoài chơi trốn tìm giữa thời tiết mưa gió thế này hả? Mọi người rất lo lắng. Cậu có biết không?

Khôi Vĩ không trả lời, loa điện thoại chỉ dội lại tiếng gió, tiếng mưa, lẫn trong đó là tiếng thở yếu ớt cách nhịp. Tôi buông tay khỏi miệng Tuyết Mai, thần thờ hỏi.

- Khôi Vĩ. Cậu sao vậy?

- Khôi Vĩ. Cậu đang ở đâu?

Cầu Biên cách trường đại học H chừng 7 cây số về hướng nam.

Tôi mở cửa xe taxi rồi hối hả chạy lên hướng cây cầu cũ kĩ. Cầu Biên sau 5 giờ chiều cấm phương tiện lưu thông vì cầu khá tối, trên cầu có rất nhiều ổ gà lâu ngày chưa tu sửa. Kế bên cầu Biên không xa là cây cầu Dương vũng chắc, sáng sủa và an toàn hơn cả. Phương tiện chủ yếu lưu thông ở cây cầu mới này.

Khôi Vĩ đứng dưới một cột đèn không sáng. Toàn thân ướt sũng nước mưa, hướng mắt nhìn xa xăm về hướng cầu Dương rực rỡ ánh đèn. Tôi chạy đến bên cạnh Khôi Vĩ, kiễng chân lên để chiếc ô trong tay có thể che được những vạt nước mưa lạnh lẽo đang ập xuống thân người phía trước. Tôi kéo lưng áo của Khôi Vĩ, giọng khàn đục trong làn mưa.

- Cậu ổn chứ?

Khôi Vĩ không quay đầu lại nhìn tôi, tôi biết rằng cậu ta dù có đánh chết cũng không bao giờ quay đầu lại nhìn tôi. Sự bướng bỉnh và tự cao trong lòng cậu ta rất lớn. Dù cậu ta có bệnh mà ngất ngay lúc này thì cũng phải là cái ngất cao ngạo nhất. Nhưng thở phào, cậu ta an toàn là được. Còn sự kiêu ngạo này...cứ mặc kệ đi.

Lúc tôi ngồi trong taxi để đến cầu Biên, tôi có nhắn tin cho Khủng Long biết để cậu ta yên tâm. Tin nhắn lại của Khủng Long khiến tôi càng ngỡ ngàng. " Mỗi năm cứ đến ngày sinh nhật đại ca lại biến mất. Không ai biết cậu ấy đã đi đâu. Lần này trời mưa quá to nên tôi hơi lo lắng. Cảm ơn chị."

Mưa dần ngớt trả lại bầu trời khuya một màu đen với vô vàn những vì sao sáng lấp lánh.

- Đây là thời trang kiểu gì vậy?

Tôi bỏ ngoài tai lời cầu nhàu của Khôi Vĩ, xoa xoa cảm nhìn bộ quần áo trên người cậu ta, gật đầu tán thưởng.

- Cậu mặc bộ này trông rất có thần thái.

Khôi Vĩ nghe vậy thì bốt kêu ca, soi mình trong gương, viền môi ngay lập tức kéo lên.

- Theo chị thì đây là thần thái gì?

Tôi gật đầu, thật thà đáp.

- Xinh xắn và dễ thương.

Sắc mặt Khôi Vĩ chợt tối thẫm lại, nhưng mà cậu ta vẫn còn rất già mồm.

- Rốt cuộc thì gu thẩm mỹ của chị đạt được số mấy vậy? Chiếc áo này quá rộng so với form người của tôi. Lại nữa, quần thì màu hồng, áo thì lại màu trắng. Mà cái gì đây? Trước ngực có một hình Hello Kitty to đùng à? Chị có chọn nhầm không? Đây là thời trang cho người đi xông hơi ở nhà tắm công cộng hả?

Tôi không nói nhiều, chỉ đáp ngắn gọn.

- Cậu mà nói nữa là tôi cho cậu không mặc gì luôn đấy!

Cậu ta nghe vậy thì tự động ngậm miệng lại ngay.

Lúc tối, khi mưa vừa dứt, nhìn bộ quần áo ướt sũng của Khôi Vĩ tôi liền kéo tay cậu ta lôi từ trên cầu Biên vào dãy chợ khuya gần đó để mua quần áo. Lúc đầu cậu ta nằng nặc không vào quyết chí đưa ra hai sự lựa chọn cho tôi: Một là để cậu ta mặc y nguyên bộ quần áo ướt sũng này, hai là phải dẫn cậu ta vào mấy shop hàng hiệu.

Trong lòng tôi ngứa ngáy không yên, cậu ta liều mạng ra ngoài lúc trời mưa mà không thềm mang theo ví, bây giờ lại còn ngang nhiên bày đặt ra điều kiện với tôi? Hừ! Tôi cho cậu ngấm nước mưa mà cảm lạnh chết luôn!

Tôi bỏ mặc cậu ta ở đầu chợ rồi phi thẳng vào một dãy quần áo gần đó, chọn cho mình một bộ quần áo rồi thay ra. Vừa bước ra ngoài thì bắt gặp cậu ta. Tôi không để cậu ta kịp mở lời, lạnh lùng nói với chị bán hàng.

- Chị tìm cho em một bộ quần áo giống hệt bộ em đang mặc nhưng mà size to hơn cho người kia với.

Chị bán hàng trợn mắt nhìn tôi xong lại liếc ra phía sau nhìn Khôi Vĩ, chị ta tủm tỉm cười rồi gật đầu đi lấy một bộ quần áo như tôi vừa yêu cầu.

Khôi Vĩ liếc nhìn bộ quần áo tôi đang mặc sau lại đưa mắt nhìn bộ quần áo mà tôi đưa cho cậu ta, ánh mắt chợt lóe sáng.

- Đồ đôi à?

Tôi đảo mắt nghĩ ngợi, sau đó gật đầu cái rụp. Cậu ta nghe vậy thì không làm cần nữa mà vào trong thay quần áo luôn.

Ở bên ngoài tôi bấm bụng nhin cười. Cho đáng đời nhà cậu luôn. Nếu lúc trước biết nghe lời thì tôi đã dẫn cậu vào chỗ bán quần áo dành cho nam, nhưng cậu lại không biết trước biết sau nên tôi sẽ cho cậu mặc đồ nữ!

Ai dè khi Khôi Vĩ vừa bước ra, cả người toát ra một thứ thần thái gì đó khiến chị bán hàng nhất thời lấp bắp.

- Đúng là ...quần áo đẹp vì người.

Tôi nhất thời không biết nói gì nữa! Trước giờ tôi chỉ nghe thấy “Người đẹp vì lụa” thôi à!

Sau khi tôi thanh toán tiền hai bộ quần áo, vừa bước ra ngoài cửa tiệm thì có một đôi nam nữ tiến vào, giọng cô gái lạnh lạnh.

- Chị ơi cho em lấy hai bộ quần áo đôi như hai bạn vừa rồi.

Đoạn quay sang phía bạn trai bên cạnh, nhẹ nhàng nói.

- Mình mặc bộ này rồi chụp hình Checkin Facebook nha anh.

- Tất nhiên rồi em yêu.

Một đôi tiếp theo cũng làm màu không kém.

- Cho em đặt 2 bộ. Cưng à, hình như đây là xu hướng mới. Anh thích bộ áo tình nhân này chứ?

- Chỉ cần em thích là được.

- Hihi.

Tôi cười méo xệch, liếc nhìn Khôi Vĩ. Trầm mặc phân tích.

Con trai mặc được màu hồng vô cùng hiếm. Giờ kết hợp quần hồng với áo Hello Kitty thì chắc chỉ có mình cậu ta mặc được. Bộ quần áo màu hồng kiểu dáng như trang phục phòng tắm hơi công cộng này khoác lên người cậu ta làm tôn lên sự phóng khoáng tự do tự tại. Dáng dấp khá trẻ trung cá tính. Nhưng mà trời ạ, tôi chọn bộ quần áo này với dụng ý chỉ là muốn xem khi cậu ta mặc đồ con gái thì sẽ thế nào thôi mà.

Đang chăm chú nhìn cậu ta từ phía xa thì bất ngờ cậu ta xoay người nhìn về phía tôi. Mắt chạm mắt. Cậu ta ngẩn người trong giây lát rồi nở một nụ cười. Tôi bất giác rung mình, lấy đà vượt lên đám đông, nhằm hướng cổng chính, tôi phi thẳng ra ngoài.

Rời khỏi khu chợ ồn ào, tôi dẫn Khôi Vĩ vào một quán thịt nướng ven đường. Đây là quán thịt nướng nằm trên vỉa hè, khá sạch sẽ và thoáng mát. Đặc biệt thịt ở đây luôn tươi ngon và đảm bảo chất lượng.

Khôi Vĩ ngó trước ngó sau đoạn cúi xuống nhìn mấy xiên thịt đang xì xèo cháy trên bếp, cảm thán một câu.

- Đây là lần đầu tiên tôi ăn đồ nướng ở ven đường đó!

- Vậy thì cậu đã bỏ lỡ một trong những điều thú vị ở thành phố A rồi - Tôi lấy đũa lật mấy xiên thịt trên vỉ nướng, nhàn nhạt nói – thịt nướng ở đây không tẩm gia vị, cậu có thể ăn được. – Sau rồi nghĩ thế nào tôi lại nhồi thêm vài từ nữa – Nhưng mà cũng nên ăn ít thôi, dạ dày của cậu không được như người bình thường đâu.

- Okay!

Khôi Vĩ gật đầu gấp một miếng thịt chín bỏ vào miệng, tôi còn đang cảm thấy khó hiểu vì thái độ yêu đời này của cậu ta thì cậu ta đã cảm thán thêm một câu nữa.

- Khi này là lần đầu tiên tôi vào chợ khuya đó. Thật náo nhiệt!

Tôi cười.

- Còn có nhiều thứ hay ho trong đó lắm.

Khôi Vĩ lại tiếp tục ăn thịt nướng, rồi đột nhiên khẽ ” A ” lên như vừa nhớ ra một điều gì.

- Đây cũng là lần đầu tiên tôi mặc áo tình nhân nữa.

Tôi ngậm miệng không muốn nói gì thêm.

Một vài người đi bộ dưới lòng đường thỉnh thoảng quay lại nhìn tôi và Khôi Vĩ rồi nhoẻn miệng cười. Lần này những ánh nhìn không giống như cách mà sinh viên trường đại H nhìn tôi khi ở cùng Khôi Vĩ, ánh mắt của những người lạ có chút gì đó như thích thú xen lẫn sự ngưỡng mộ.

Đúng là nên ngưỡng mộ thật. Cái tên bên cạnh tôi chỉ biết ăn mà không biết nướng kìa!

Tôi cho mấy xiên thịt nữa lên vỉ nướng, liếc qua 3 chồng đĩa hết trơn để bên cạnh, thều thào hỏi.

- Khôi Vĩ, có thật là cậu bị bệnh đau dạ dày không vậy?

Khôi Vĩ vừa ăn vừa hồn nhiên nói.

- Tôi chỉ không ăn được đồ ăn cay thôi. Còn thịt nướng không tắm gia vị thế này thì không sao.

Tôi ghen ngào.

- Vậy cậu còn có thể ăn được bao nhiêu đĩa nữa?

- Tôi cũng không biết nữa – Cậu ta nhún vai – Nhưng tôi thích món thịt này.

Mùi thịt nướng từ dạ dày đẩy lên cổ khiến tôi ngại ngái. Từ lúc ăn hết đĩa thứ nhất tôi tưởng như dạ dày mình không thể chứa thêm được bất kì thứ gì nữa, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh vì sợ không khí chui vào miệng lại khiến dạ dày thêm to ra. Ấy vậy mà cái tên ngồi đối diện tôi lúc này, người được cho là có tiền sử bệnh đau dạ dày thì ăn liền lúc hết 3 đĩa liên tiếp. Một bàn 2 người. Mỗi người một việc. Tôi nướng thịt. Cậu ta gấp bỏ vào miệng.

Ăn hết đĩa thứ 5, cậu ta vươn vai, hồn nhiên cảm thán.

- Tôi no quá.

Tôi liếc nhìn thần thái của cậu ta, nghiêm túc khẳng định.

- Dạ dày của người ta là dạ dày. Còn dạ dày của cậu chắc là dạ dày Plus!

- Haha. Không phải dạ dày Plus nữa đâu chị, phải gọi là dạ dày Pad mới đúng. Chà. No quá!

Tôi cười méo xệch! Da đầu lúc này hơi râm ran khi chợt nhớ ra một thông tin. " Những người đau dạ dày không nên để bụng đói cũng như để bụng quá no" . Vậy nên tôi miễn cưỡng nán lại một chút.

Đương ngồi vu vơ đợi dạ dày của Khôi Vĩ tiêu hóa 5 đĩa thịt nướng khi này - thì tôi để ý thấy trong quán lúc này xuất hiện một cậu bé hát rong đường phố. Cậu bé chừng 8 đến 10 tuổi, trên vai đeo một chiếc đàn ghi-ta hơi cũ, quần áo cậu hơi nhếch nhếch. Cậu bé đi đến từng bàn một rồi lễ phép hỏi mọi người có muốn nghe nhạc không. Tiếc là khách trong quán thịt nướng này chỉ muốn ăn uống chứ không hề có hứng nghe nhạc . Tôi dẫn đo một chút sau rồi đưa tay lên không trung, vẫy cậu bé lại phía bàn mình.

Cậu bé với cây đàn nhanh chóng chạy lại bàn tôi, cậu cười ngoác miệng.

- Chị xinh đẹp, chị muốn nghe em hát bài gì vậy?

Tôi mỉm cười với cậu rồi khẽ thì thầm.

- Em tên gì?

Cậu bé thoáng bất ngờ nhưng rồi cậu lại nhoẻn miệng cười.

- Em tên Minh. Chị muốn em đánh đàn cho chị nghe chứ?

Tôi lắc đầu, lí lắc nói.

- Chị sẽ đánh đàn. Còn em thì...

Cậu bé Minh há miệng kinh ngạc, nhưng nhận được cái nháy mắt của tôi, cậu hiểu ý, cậu lại nhoẻn miệng cười và đưa cho tôi cây đàn.

Tôi cầm lấy cây đàn ghita, hít một hơi thật sâu. Cũng khá lâu rồi tôi chưa chơi đàn, áng chừng hơn 3 năm về trước. Tôi lướt nhẹ ngón tay trên những dây đàn rồi bắt đầu chơi một bản nhạc. Tôi gảy bài “Romance De Amour”.

Những tiếng ồn xung quanh như ngừng lại, tôi tập trung vào bài nhạc của mình, bên tai chỉ có tiếng gió du dương, tiếng những giọt nước mưa tí tách rơi trên mái hiên và tiếng trái tim mình đập nhịp nhàng ổn định.

Tôi khẽ ngẩng đầu lên khi kết thúc bài nhạc. Cậu bé Minh ngáy người nhìn tôi, nhưng ngay lập tức cậu vỗ tay rối rít.

- Tuyệt. Chị thật tuyệt. Chị chơi hay quá.

Sau lưng cậu bé cũng có rất nhiều tiếng vỗ tay tương tự. Mọi người trong quán đều đổ dồn mắt về phía bàn của tôi. Tôi á ngại nhìn mọi người xung quanh, cúi đầu cảm kích.

Sau sức nhớ ra một điều, tôi quay sang phía người ngồi ở đầu bàn đối diện. Chậc! Đúng là tôi đã bỏ rơi Khôi Vĩ với chiếc dĩa dày Pad của cậu ta - khi trong quán xuất hiện cậu bé Minh với cây đàn ghi-ta này. Thấy tôi quay sang, Khôi Vĩ chỉ khẽ mỉm cười, ánh mắt cậu ta nhìn tôi như thể vị trí của tôi bây giờ đã lên một tầm cao mới, không còn đứng ở bậc với vai một bà chị già khó ưa nữa mà thực chất là một bà thím già có tài gảy vài nốt nhạc. Tôi cười gượng gạo, dè dặt hỏi.

- Cậu muốn nghe thêm một bài đàn nữa không?

Khuôn miệng cậu ta không giấu nổi một nụ cười, cậu ta gật đầu. Tôi cũng gật đầu lại. Tay tôi tiếp tục lướt trên những dây đàn và tôi gảy bài “Happy birthday”, lặp lại 3 lần liên tiếp. Kết thúc nốt nhạc cuối cùng của lần thứ 3, tôi nói với âm lượng vừa đủ để cậu ta có thể nghe thấy.

- Khôi Vĩ. Chúc mừng sinh nhật cậu.

Khôi Vĩ bất động, ánh mắt như chứa một làn nước mỏng, bờ môi cậu ta run run. Thoảng trong giây lát, tôi thấy nét mặt cậu ta thoáng ửng hồng, nhưng chưa đến 3 giây sau, thần khí lại trở về trạng thái trầm mặc như lúc đầu. Cậu ta mở lời với chất giọng thâm trầm.

- Cảm ơn chị.

Tôi cười Hihi trong lòng. Kể từ cái lúc quen biết cậu ta cho đến giây phút này, thì đây là lần đầu tiên tôi thấy nét mặt bối rối của Khôi Vĩ. Trước giờ cậu ta chỉ có hai sắc thái. Nhấn nhó và cười khoái trí. Thần khí thì chỉ có hai biểu hiện. Lạnh lùng và Lắm mưu mô. Vậy mà khi này... Nghĩ đến đây tôi lại cười Hihi trong lòng.

Đương lúc còn trong giây phút hỉ hả thì bên cạnh, một giọng nói đầy ngưỡng mộ vang lên.

- Wow. Anh thật may mắn vì được làm bạn trai của chị xinh đẹp chơi ghita cực đỉnh này đây.

Cảm xúc đang dâng trào trong người tôi nhất thời bị câu nói này kéo tụt xuống không vận tốc. Nụ cười Hihi trong lòng tôi cũng tắt lịm. Tôi quay sang phía cậu bé Minh, trả lại cho cậu bé cây đàn rồi nghiêm giọng dọa nạt cậu bé.

- Này, có phải em đang trù ẻo chị hay không mà lại nói chị là...

Tôi liếc mắt lên nhìn hoàn cảnh hiện giờ rồi ngập ngừng thu lại lời nói của mình, lúc này, một vài người trong quán đang tiến lại gần phía cậu bé Minh và thả vào thùng giấy trước mặt cậu vài tờ tiền. Và gần như hơn 1 tiếng sau đó cậu bé khá là bận rộn với cây đàn của mình, những vị khách trong quán thịt nướng bỗng dừng lại có hứng nghe nhạc. Cậu bé Minh cười rất rạng rỡ trong khi chơi đàn, thỉnh thoảng cậu lại nhìn về phía chỗ tôi ngồi rồi nháy mắt một cái.

Và ngay cả lúc tôi và Khôi Vĩ ngồi trong taxi để trở về đại học H thì cậu bé vẫn giữ nụ cười rạng rỡ trên môi, đó là nụ cười trẻ thơ đẹp nhất mà tôi từng thấy.

Vừa đặt chân xuống cổng trường, điện thoại tôi báo có tin nhắn từ Messenger. Tin nhắn từ Khôi Vĩ.

- “Buzz. Hôm nay chị thật tuyệt”.

Tôi tròn mắt quay sang nhìn người bên cạnh, cậu ta mỉm cười đưa điện thoại lên vẫy vẫy. Tên này bị tự kỉ loại nặng à? Tôi gõ vào mục trả lời.

- “Cậu bị tự kỉ à?”

- ” Không. Nhưng tôi muốn nói cảm ơn chị.”

Tôi quay sang nhìn bộ quần áo màu hồng trên người cậu ta, sau rồi nhún.

- ” Tôi đã nói gu thẩm mỹ của tôi rất tinh tế rồi.”

Người bên cạnh trút một tiếng thở dài như đang chịu đựng điều gì đó, sau mới bấm điện thoại.

- ” Cảm ơn chị vì chị đã không hỏi tôi lí do vì sao tôi lại đứng dưới cây cầu đó”.

- ” Nếu cậu muốn nói với tôi, thì dù tôi không hỏi cậu cũng nói.”

Khôi Vĩ nhận được tin nhắn của tôi thì im lặng một lúc. Sau tắt điện thoại, quay sang nhìn tôi, giọng trầm trầm.

- Thiên Du. Hôm nay cảm ơn chị rất nhiều. Đây là lần sinh nhật rất có ý nghĩa với tôi.

Tôi xoay xoay chiếc điện thoại trong tay, đáp vu vơ.

- Cũng không có gì lớn lao.

Khôi Vĩ nghe tôi đáp vậy thì dứt tay vào túi quần, khẽ háng giọng.

- Nể tình hôm nay chị khá là hiền lành trong lúc chơi đàn ghita nên ... khụ khụ, tôi sẽ cho chị một ân huệ. Bây giờ chị muốn tôi làm gì cho chị thì tôi cũng đồng ý hết. Ngoại trừ...

Tôi ngẩng đầu lên nghe ngóng điều tiếp theo. Đôi mắt đen của cậu ta lướt qua tôi, đoạn cậu ta nhếch môi cười, cúi xuống, thì thầm bổ sung.

- ...Ngoại trừ việc sử dụng body của tôi.

Tôi suýt sặc nước miếng. Vừa mới len lỏi cái suy nghĩ cậu ta cũng là người biết trước biết sau thì đã bị dội ngay một gáo nước lạnh. Cậu ta mà biết trước biết sau ư? Trừ khi lợn lá biết leo cây! Tôi mà có ý nghĩ lợi dụng body của cậu ư? Trừ khi lợn lá biết đi guốc leo cây nốt!

Ý. Nhưng mà ...Tôi xoa xoa hai bàn tay vào nhau, dịu dàng gật đầu.

Khôi Vĩ nhún mày, nụ cười trên môi có đến phân nửa sự gian tà, cậu ta khẽ nhếch môi.

- Chị muốn điều gì?

Tôi chớp mắt e lệ.

- Trả lại tôi lá bùa may mắn!

- Okay!

Tôi tròn mắt. Quyết định nhanh như vậy ư?

Nét mặt Khôi Vĩ không có gì tỏ ra là bất ngờ. Cậu ta từ từ mở ví, lấy ra chiếc bùa may mắn, chìa ra phía trước mặt tôi.

- Đây. Trả lại chị.

Tôi hí hửng cầm lấy, vuốt ve sờ nắn như báu vật. Nhưng mà hình như lá bùa may mắn của tôi nặng và to hơn lúc trước thì phải.

- Cậu tắm bỏ bằng cái gì mà lá bùa của tôi nhanh béo vậy? Nhìn to và nặng hơn lúc trước.

Khôi Vĩ nhún vai.

- Chắc tại lá bùa này đã hút hết thần khí của tôi nên mới béo tốt như vậy đó.

Tôi cười méo xệch.

- Thần khí của cậu tốt quá ha!

Khôi Vĩ đang định mở miệng nói điều gì đó thì chợt cậu ta nghiêng đầu sang phía bên phải nhìn về khoảng không phía sau lưng tôi, giọng điệu không giấu nổi sự thích thú.

- Hôm nay có vẻ có nhiều Couple quá nhỉ.

Tôi theo hướng mắt cậu ta, thuận đà quay đầu lại. Phân nửa mặt tôi đen thui!

Phía trước, cách tôi chừng hơn hai chục bước chân, Tuyết Mai và bạn trai đang nắm tay nhau cười rạng rỡ, đúng lúc này Tuyết Mai nhìn thấy tôi và Khôi Vĩ, bắt gặp ánh mắt của tôi nó ngây người trong giây lát. Nhưng rất nhanh chóng Tuyết Mai đưa một tay lên vẫy vẫy, vui vẻ mở lời.

- Xin chào. Hai người cũng đi chơi về muộn hả?

Tôi chưa kịp mở miệng thì phía sau lưng Khôi Vĩ đã đáp.

- Chào. Đúng là bọn tôi vừa đi chơi về tới đây.

Sau câu chào, Tuyết Mai cùng bạn trai đã bước đến gần tôi, Tuyết Mai nháy mắt.

- Về muộn dữ.

Tôi cười khan hai tiếng, liếc sang người đứng bên cạnh Tuyết Mai, tôi ngại ngần mở lời.

- Chào anh, Tiến Vũ.

- Chào em, Thiên Du. - Anh Tiến Vũ gật đầu chào lại tôi, đoạn liếc sang nhìn Khôi Vĩ, xong lại đẩy ánh mắt có ý trách móc về phía tôi, anh hơi nhíu mày - Này Hạ Thiên Du, em có bạn trai mà chưa ra mắt anh là không đúng rồi.

Tôi ngẩng đầu ngược mắt lên bên trái nhìn Khôi Vĩ, vừa vặn cậu ta cúi xuống nhìn tôi. Đôi mắt cậu ta lấp lánh như ánh bạc, khóe miệng lại hơi cong lên ẩn hiện một nụ cười, về tổng thể thì trông rất ung dung tự mãn. Tôi bị ánh nhìn của cậu ta thâm tóm, gai ốc nổi lên rần rần. Sao hôm nay ai cũng nghĩ tôi với cái tên họ Khôi này là một cặp vậy?

Tôi cười gượng gạo móc ngón cái chỉ sang Khôi Vĩ rồi quay sang nhìn anh Tiến Vũ, tôi thều thào giải thích.

- Dạ, đây là Khôi Vĩ. Học cùng trường em. Cậu ấy là....học trò của em!

Dù không quay đầu sang nhưng tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt của Khôi Vĩ đang chiếu tướng trên đỉnh đầu của mình. Đối diện, Tuyết Mai đang cố nhịn cười. Anh Tiến Vũ thì khẽ “À” lên một tiếng, đoạn anh chủ động chia tay ra phía trước hướng về phía Khôi Vĩ.

- Xin chào Khôi Vĩ. Tôi là Tiến Vũ.

Người đứng cạnh tôi cũng đưa tay ra, trả lời bằng giọng nhẹ như gió thoảng mây bay.

- Xin chào. Tôi là Khôi Vĩ.

Sau cái bắt tay của Khôi Vĩ và anh Tiến Vũ, Tuyết Mai nhanh chóng chuyển đề tài.

- Thời tiết dễ chịu thế này, hai người có muốn đi cùng tới bờ sông Vân ăn thịt nướng không? - Đoạn Tuyết Mai quay sang phía bạn trai của mình rồi huých tay bạn trai một cái - Anh Tiến Vũ, hiếm khi nào anh với Khôi Vĩ gặp nhau, anh mời cậu ấy đến bờ sông Vân cùng tụi mình đi.

Bọn họ rất hiểu ý nhau. Anh Tiến Vũ khẽ gật đầu với Tuyết Mai rồi quay sang phía Khôi Vĩ mở lời.

- Cậu thấy thế nào Khôi Vĩ? Có muốn nhập tiệc bữa nay không?

Khôi Vĩ nghe vậy thì quay sang phía tôi, rầu rĩ đáp.

- Kể làm học trò chỉ biết nghe theo lời của thầy. Nếu Hạ Thiên Du cho tôi đi, thì tôi đi.

Tôi nghe xong suýt té. Cái tên Khôi Vĩ láu cá đó học cái ngữ điệu ông cụ này ở đâu vậy?

Tuyết Mai và bạn trai không ai bảo ai đồng loạt quay đầu về phía tôi đợi chờ câu trả lời. Tôi vắn vẹo tay, khổ sở nói.

- Bây giờ hơi muộn... - Rồi chợt nhớ ra tôi khẽ kêu lên - Với lại lúc này Khôi Vĩ cũng ăn khá nhiều thịt nướng rồi!

Khôi Vĩ nghe vậy thì đáp bằng giọng rất nghiêm túc.

- Giờ thật hơi muộn, may là bác bảo vệ biết tôi nên tôi cũng có thể nói giúp mọi người nếu về muộn. À. Bữa tối vừa rồi đúng là thầy tôi có nướng rất nhiều thịt cho tôi ăn.

Ba sọc đen chạy dài trên trán. Cái con người này có nhất thiết phải thành thật một cách quá phần khích như vậy không?

- Bạn tôi nướng thịt cho cậu ăn ư? Hôm nay đúng là một ngày đặc biệt đấy! – Tuyết Mai quay sang nháy mắt với tôi rồi kêu ré lên – Lại cùng nhau mặc quần áo đôi nữa chứ.

Khôi Vĩ gật đầu.

- Hôm nay đúng là ngày đặc biệt với tôi. Và đây đúng là quần áo tình nhân.

Cả anh Tiến Vũ và Tuyết Mai đều đưa mắt nhìn tôi, trên miệng họ không giấu nổi một nụ cười ngoại mục. Tôi đoán chắc họ phải khổ lắm mới nhận được nụ cười này. Tôi gần như bất lực.

- Hôm nay là sinh nhật của Khôi Vĩ nên là mới có những chuyện thế này. Hai người làm ơn đừng nghĩ xa xôi.

- Sinh nhật Khôi Vĩ ư? – Tuyết Mai lặp lại với vẻ mặt hết sức kinh ngạc, rồi nó đột ngột hạ tông giọng trách móc – Hạ Thiên Du, lẽ ra mày phải thông báo cho mọi người biết để chúc mừng Khôi Vĩ chứ, lại còn dám một mình độc chiếm Khôi Vĩ.

Tôi hết nói nổi nó luôn.

Kế bên, điện thoại của Khôi Vĩ chợt đổ chuông báo có cuộc gọi đến. Cậu ta gật đầu với hai người đối diện rồi bước ra khỏi cuộc trò chuyện để nghe điện thoại. Nhân cơ hội này Tuyết Mai kéo tay tôi lại, rồi nó xoắn ra một tràng.

- Du, lúc trời mưa như trút mây đã liều mạng chạy ra ngoài là để đi tìm Khôi Vĩ hả? Hai người đã đi đâu? Sao lúc trở về lại mặc đồ đôi thế? Đã có chuyện gì xảy ra rồi? Bây giờ có thể nói vắn tắt được không?

Tôi khẽ rùng mình một cái. Tôi bỏ qua nó rồi ngẩng đầu nhìn anh Tiến Vũ, tôi nói với anh bằng giọng cảm thông sâu sắc.

- Em rất hâm mộ sự chịu đựng phi thường của anh. Sao anh lại có thể chịu đựng được bạn em ngần ấy tháng cơ chứ.

Anh Tiến Vũ khẽ cười.

- Anh quen rồi. Lúc tối Tuyết Mai cứ nằng nặc bắt anh lái xe chở cô ấy đi tìm em. Lúc nhận được tin nhắn của em cô ấy mới đồng ý đi chơi cùng anh đó.

Bọn họ người tung kẻ hứng phối hợp rất ăn ý, tôi trút ra một hơi thở đầy bất lực.

- Hai người đứng là....

Còn định nói trêu Tuyết Mai vài câu nữa nhưng nhắc thấy Khôi Vĩ quay lại tôi ngậm miệng luôn.

Rất nhanh chóng Khôi Vĩ thông báo.

- Hiện giờ bạn bè của tôi có tổ chức một buổi tiệc nho nhỏ ở sông Vân. Vừa hay khi này nhận lời mời của hai người, tôi nghĩ chỉ bằng mọi người cùng tôi nhập tiệc. Bạn bè tôi cũng là chỗ quen biết với Tuyết Mai nên chắc mọi người cũng không có gì phải e dè - Đoạn quay sang phía tôi giọng hạ xuống một bậc - Tất nhiên là chúng ta sẽ đến buổi tiệc này ngay sau khi thầy tôi đồng ý đi cùng.

!!!

Sông Vân cách trường đại học H chừng 2 cây số về hướng đông. Đây là con sông nằm giữa thành phố A và B. Hai bên bờ sông sầm uất nhộn nhịp.

Địa điểm diễn ra “Bữa tiệc nho nhỏ” mà Khôi Vĩ nói là một nhà hàng ăn kiểu Thái tọa lạc ở vị trí đẹp nhất, một nơi mà từ góc độ này nếu nhìn về phía trước có thể thấy mặt nước sáng loáng và cả thành phố A, còn khi xoay người lại thì sẽ thấy mặt nước dập dềnh cùng toàn cảnh thành phố B. Chính xác nhà hàng này là một du thuyền lặn lơ trôi nổi giữa dòng sông.

Khi 4 người bọn tôi vừa đặt chân lên du thuyền, thì một nhóm người lập tức ủa đến vây quanh. Dẫn đầu là Khủng Long.

Thấy đám người tụi tôi, ánh mắt Khủng Long có phần dễ chịu hơn so với thường ngày, nhưng khi ánh mắt gã liếc thấy bộ quần áo trên người Khôi Vĩ đoạn lại nghiêng đầu ra phía sau liếc bộ quần áo của tôi, gã đờ ra trong giây lát. Cơ miệng giãn gập mãi vẫn chưa biết diễn tả cảm xúc thế nào. Đám người phía sau sắc mặt cũng không khá khẩm hơn.

Khôi Vĩ ho khụ một cái, lạnh lùng hỏi.

- Nhìn tôi hôm nay khác lắm à?

Khủng Long cười cười, khoe miệng cứng đờ giờ mới giãn ra, giọng nói cứng ngắt ngày thường hạ xuống vài cung bậc.

- Thời trang hôm nay của đại ca quả thật rất trẻ trung và....xuất chúng.

Đám người phía sau được đà cũng hết mực cảm thán.

- Đúng. Quả là rất xuất chúng! Quá tuyệt!

Khôi Vĩ nghe vậy thì quay lại nhìn tôi, nhếch miệng nói.

- Là thầy tôi mua cho tôi đó.

Cái chữ “Thầy” cậu ta cố tình nhấn mạnh rồi kéo dài ra, cả đám người khẽ “Ồ” lên rồi nghiêng đầu về phía tôi, ánh mắt vô cùng long lanh ngưỡng mộ. Tôi cười gượng gạo đưa tay ra vẫy vẫy.

Tiếp đến là một màn giới thiệu dây dưa độ hơn chục phút, kết thúc màn giới thiệu không khí có phần bớt dè chừng hơn, mọi người nhìn nhau trêu mếu vui vẻ. Tôi để ý một lượt mới nhận ra trong đám người này toàn là bạn bè cùng lớp của Khôi Vĩ, tuyệt nhiên không có một cô gái nào.

Sau màn chào hỏi nhiệt tình, cả đoàn người bước vào bên trong du thuyền. Không gian bên trong được bài trí khá là bắt mắt. Ánh đèn chùm sáng rực rỡ, những chiếc bàn tròn trắng tinh bày rất nhiều món ăn Thái Lan nổi tiếng. Phía trung tâm là một chiếc bánh sinh nhật nhiều tầng được trang trí rất tỉ mỉ, phía trên khắc một dòng chữ “Happy birthday Khôi Vĩ” màu đỏ.

Không gian lúc này khá náo nhiệt, tiếng nhạc sôi động, tiếng bật sâm-panh, tiếng chúc tụng vang lên không ngớt.

Giữa trung tâm, Khôi Vĩ đang cười nói vui vẻ với đám bạn, cạnh tôi Tuyết Mai và anh Tiến Vũ đang nói chuyện với một nhóm nam sinh năm nhất, xa xa kia thấp thoáng bóng dáng Khủng Long đang điều chỉnh nhạc. Tôi nhất thời nhàn rồi, tần ngần một chút rồi lựa đại lấy một quả táo trên bàn, kiểng có bước ra ngoài.

Phía bên ngoài, thời tiết khá là dễ chịu, không khí vô cùng trong lành và mát mẻ.

Thành phố B về khuya lấp lánh ánh đèn màu đỏ phát ra từ những tòa nhà cao tầng, từ vị trí này có thể thấy rất rõ bảng hiệu học viện cảnh sát. Học viện cảnh sát có VươngVân.

Cũng đã rất lâu rồi tôi chưa gặp anh.

Còn nhớ khoảng thời gian cuối năm nhất chúng tôi rảnh rỗi khá nhiều nên Tuyết Mai thường rủ tôi sang thành phố B. Có lần sang mua sắm, có lần sang gặp vài người bạn cấp 3 của Tuyết Mai, cũng có khi chỉ là sang đổi gió. Và cũng chính khoảng thời gian này tôi quen anh họ của Tuyết Mai - VươngVân.

Tôi còn nhớ năm đó thành phố B có một lễ hội đường phố rất lớn, Tuyết Mai dẫn tôi qua đó chơi rồi tình cờ gặp anh. Anh là Vương Văn. Hơn tôi 3 tuổi. Sinh viên năm cuối học viện cảnh sát nhân dân chuyên ngành Tâm lý học tội phạm. Tính anh thẳng thắn ôn hòa. Anh dẫn bọn tôi tham quan rất nhiều cảnh đẹp của thành phố B. Tối hôm đó sau khi tiễn bọn tôi về thành phố A, biết tôi có đam mê với chuyên ngành Tâm lý học nên anh có trao đổi số điện thoại với tôi.

Thình thoảng anh có gọi điện cho tôi, chủ yếu là những câu chuyện xung quanh việc học tập. Anh và tôi giữ liên lạc với nhau một khoảng thời gian chừng nửa học kì cho đến khi anh nhận được giấy giới thiệu thực tập của trường. Với thành tích xuất sắc anh được nhà trường giới thiệu đến cục Công an ở thành phố X, cách thành phố B hơn 1000 cây số. Lần gặp mặt cuối cùng, tôi và Tuyết Mai tiễn anh ra ga tàu. Sau một hồi dăn dò, Tuyết Mai biết ý đã để tôi và anh nói chuyện riêng. Vương Văn im lặng một hồi lâu, lát sau anh mới mở lời " Thiên Du, em có đủ kiên nhẫn đợi anh về không?". Chưa đợi tôi trả lời, anh đã bày tỏ tình cảm với tôi " Thiên Du. Anh thích em". Dù thời gian quen biết Vương Văn chưa đủ lâu nhưng tôi học được ở anh rất nhiều. Anh chỉ tôi rất nhiều về kiến thức Tâm lý học. Trong mắt tôi, anh như một bậc tiền bối, một tấm gương để tôi học tập. Tình cảm chỉ dừng lại ở mức đó. Không hơn không kém. Tôi mỉm cười đáp "Anh mãi là người mà em kính trọng." Vương Văn hiểu ý tôi. Nụ cười của anh nhàn nhạt " Em chung thủy một cách ngốc nghếch". Vương Văn nói vậy bởi anh biết tình cảm của tôi đã đặt ở một nơi xa xôi, một người mà tôi không bao giờ có thể chạm tới - là Rain.

Tôi và Vương Văn vẫn giữ liên lạc. Anh tốt nghiệp rồi nhanh chóng đầu quân cho cục Công an rồi định cư luôn ở thành phố X. Công việc bận rộn, có khi ba bốn tháng mới gọi điện cho tôi một lần. Tình cảm như anh trai em gái.

Vừa rồi trong du thuyền tôi có nhận được tin nhắn của Vương Văn " Em gái. Cô ấy đã đồng ý rồi". Tôi mỉm cười nhắn tin lại cho anh " Chúc mừng anh có bạn gái và chúc mừng em đã có chị dâu". Hai phút sau tin nhắn của anh tới. Anh hỏi " Em thì sao?" Tôi không trả lời tin nhắn của anh, tôi cảm thấy hơi ngột ngạt và bước ra ngoài boong du thuyền. Trầm ngâm một lúc điện thoại lại báo tin nhắn. " Hạ Thiên Du, em quả là cứng đầu và cố chấp". Tôi phì cười thầm nghĩ: Câu nói này sao mà giống Vương Tuyết Mai đến vậy? Đúng là anh em nhà họ Vương! Tôi bấm bàn phím điện thoại trả lời tin nhắn của Vương Văn, tôi trả lời vồn vện " Kệ em".

- Công nhận rằng chị đúng là quá cứng đầu và cố chấp.

Tôi giật bản mình, hấp tấp quay người lại. Khôi Vĩ đã đứng thù lù một đồng ở phía sau tự bao giờ. Tôi lắp bắp.

- Cậu đến từ lúc nào?

Khôi Vĩ nhún vai.

- Từ lúc chị nhận được tin nhắn từ người có tên trong danh bạ điện thoại là "Anh Vương Văn" với nội dung tin nhắn " Hạ Thiên Du, em quả là cứng đầu và cố chấp".

Tôi trợn mắt.

- Cậu còn cả gan dám đọc trộm tin nhắn của tôi nữa hả?

Khôi Vĩ lạnh lùng nói.

- Nếu có trách thì nên trách chiều cao của chị. Tôi từ phía sau chị bước đến, khi cúi đầu xuống thì vừa lúc chị mở điện thoại đọc tin nhắn. Và thế là tin nhắn của chị đập vào mắt tôi.

Tôi ghen hòng. Ý cười trên khuôn mặt của Khôi Vĩ lún sâu hơn.

- Dù chị trách sai tôi nhưng hôm nay tôi rất hài lòng về những gì chị đã làm cho tôi - Đoạn cúi xuống nhìn bộ quần áo trên người, nháy mắt một cái - Bộ đồ này về cơ bản thì cũng được!

Tôi cười khan hai tiếng.

- Vốn dĩ tôi biết cậu rất hợp với những thứ đồ dễ thương và trong sáng.

Ánh mắt Khôi Vĩ thoáng tối om. Cậu ta ngẩn ra vài giây rồi đột nhiên tiến về phía tôi thì thào.

- Ngoài ra tôi còn rất thích hợp với nghề điều tra tội phạm nữa. Đặc biệt là Tâm lí học tội phạm.

Tôi nuốt nước bọt đánh “ực” hồi lại.

- Cậu cũng từng thích Tâm lí học tội phạm?

Khôi Vĩ dựa tay vào thanh lan can, bình thản nói.

- Chị cũng có nhã hứng?

Tôi xoay người sang nhìn Khôi Vĩ. Kì thực trong lòng lúc này hình ảnh cậu ta hoàn toàn mới mẻ. Tôi gật đầu.

- Có thời gian tôi từng tìm hiểu. Chắc. Quả đúng là thầy nào trò đấy. Ngay cả sở thích cũng có phần tương đồng.

Khôi Vĩ nghe vậy thì quay sang quắc mắt nhìn tôi. Tôi cười cười rồi đưa trái táo trên tay mình cho cậu ta.

- Đây. Học trò ăn đi.

Khôi Vĩ khẽ “ừ” một tiếng.

- Sao chị không mang luôn trái táo này đi mà cảm tạ sư công?

- Sư công nào?

- Thầy của thầy không là sư công thì là gì? Không phải chị coi Vương Văn như thầy của mình sao? IQ của chị đã thấp nay cả EQ cũng ngang trình?

- Sao cậu biết anh Vương Văn từng là người hướng dẫn tôi?

Khôi Vĩ mỉm cười, ánh mắt dịu dàng như mặt hồ buổi sớm.

- Mọi thông tin về chị, tôi đều biết.

Tôi nhất thời bị kích động.

Lời nói của cậu ta khiến da đầu tôi râm ran. Ánh mắt của cậu ta khiến tôi lúng túng. Cổ họng tôi khô khốc. Đây không phải là lần đầu tiên cậu ta nói những câu kì quái như thế này, nhưng đây là lần đầu tiên tôi bị tê liệt trước ánh nhìn của cậu ta.

Quái quỷ thật!

Đúng lúc này một người phục vụ đẩy một xe đồ ăn đi qua, tôi như người chết đuối vớ được phao, rối rít gọi anh ta lại và chạy đến rót một cốc nước lạnh. Khi tôi uống nước xong, người phục vụ lịch sự hỏi.

- Cô có dùng thêm bánh không?

Tôi ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu.

Khôi Vĩ rất nhanh chóng sải chân bước lại gần, nhìn thấy tôi đang ăn bánh thì cũng thò tay lấy một chiếc bỏ vào miệng. Cậu ta ăn xong lại tiếp tục ăn thêm cái nữa. Sau khi ăn hết cái thứ ba, cậu ta quay sang phía người phục vụ, tỏ ý rất hài lòng, mở miệng hỏi.

- Đây là bánh gì vậy?

Người phục vụ còn chưa lên tiếng, tôi đã nhanh miệng hơn.

- Khanom krok [1].

Khôi Vĩ ngơ ngàng quay sang nhìn tôi, thành tâm thành ý cất giọng khâm phục.

- Chị thật sành ăn đấy.

Tôi nhún vai không đáp, vẫn tiếp tục ăn bánh. Khôi Vĩ nở nụ cười toét miệng, thì thầm.

- Có vẻ chị rất thích đồ ăn của Thái Lan.

Tôi lạnh lùng liếc nhìn cậu ta, nhếch môi nói.

- Ngày trước ở Thái, lúc còn trong thân hình là một cậu con trai, tôi đã rất thích bánh Khanom krok này.
“Cạch” tiếng chiếc đĩa từ trên tay Khôi Vĩ rơi xuống đĩa bánh, mặt cậu ta tối om, cơ miệng giãn gật không nói lên lời.

“Choang” tiếng khay đựng đồ uống của người phục vụ rơi xuống mặt đất, nét mặt anh ta cứng đờ như hóa đá.

Tôi thở dài đánh thượt, lắc đầu nhẹ rồi thông thả chấp hai tay sau lưng, hiên ngang bước vào bên trong du thuyền.

...

Chú thích từ tác giả.

[1] Khanom krok. Bánh dừa của Thái Lan. Bánh được làm từ bột mì và sữa dừa trộn theo một tỉ lệ nhất định rồi đem nướng trên than củi. Khi chín, người ta sẽ rắc lên trên bánh một chút hạt vừng cho thêm phần bắt mắt cũng như tăng độ thơm và làm giảm độ ngọt béo của nước cốt dừa. Món ăn này tuy ngọt nhưng không hề ngán.

23. [câu Chuyện Nhỏ Số 6 - Sa-wat-di.]

Lúc mọi người vừa đến thì thấy một nữ nhân viên mặc trang phục Thái đứng đợi sẵn ở mạn du thuyền, nữ nhân viên liền tục chấp hai tay trước ngực rồi cúi đầu trịnh trọng chào.

- Sa - wat - di - khâ. [1]

Khi Hạ Thiên Du bước tới, nữ nhân viên lại chấp tay cúi đầu chào. Hạ Thiên Du dừng lại quan sát một chút. Khôi Vĩ cũng dừng bước cạnh Hạ Thiên Du. Nữ nhân viên khẽ ngẩng đầu nhìn hai người phía trước mình. Cả hai mặc đồ đôi. Áo màu hồng và quần màu trắng. Bộ quần áo nhìn khá trẻ con và dễ thương. Cô gái có dáng người mảnh khảnh, tóc đen nhánh xõa ngang lưng, da cô rất trắng và hai má thì đang ửng hồng. chàng trai bên cạnh khá cao, mái tóc bồng bềnh, cậu có đôi mắt rất sáng và cuốn hút. Họ thực sự rất đẹp đôi. Nữ nhân viên nhìn họ trong giây lát, sau mỉm cười chấp tay cúi đầu chào.

- Sa - wat - di - khâ.

Chàng trai có đôi mắt cuốn hút chấp tay đáp lại.

- Sa - wat - di - kháp. [2]

Cô gái có mái tóc đen nhánh ngang lưng cũng cúi đầu, chấp tay, trịnh trọng chào lại.

- A di đà phật!

!!!

Chú thích từ tác giả.

- Sa - wat - di . Câu chào hỏi trong tiếng Thái.

[1] Sa - wat - di - khâ. - Câu chào hỏi trong tiếng Thái. Dùng khi người nói là nữ.

[2] Sa - wat - di - kháp. - Câu chào hỏi trong tiếng Thái. Dùng khi người nói là nam.

24. [câu Chuyện Nhỏ Số 7 - Hủ Nam[1]]

Chú thích từ tác giả.

[1] Hủ nam : Chỉ những người con trai chỉ thích con trai đẹp.

Hạ Thiên Du đang chọn vài đồ uống ở bàn thì Khủng Long bước đến, âm giọng hết sức dịu dàng.

- Hôm nay thực sự rất biết ơn chị.

Hạ Thiên Du ngẩng đầu, mỉm cười đáp.

- Nếu vì chuyện của Khôi Vĩ thì không cần đâu.

Khủng Long tư lự trong giây lát, sau mới mở miệng nói.

- Thật ra đây là lần đầu tiên đại ca chịu đến một bữa tiệc sinh nhật do tôi tổ chức.

Hạ Thiên Du tròn mắt kinh ngạc.

- Thế từ trước đến giờ cậu ta đón sinh nhật thế nào?

Khủng Long thoáng lúng túng, đôi mắt vẫn đục màu kí ức.

- Đó là sinh nhật lúc 6 tuổi...Sau sinh nhật đó đại ca không bao giờ tổ chức sinh nhật nữa...Uhm, đại ca biến mất.

Hạ Thiên Du trầm mặc không hỏi gì thêm. Cuộc nói chuyện chợt rơi vào sự im lặng buồn bã.

Rất lâu sau đó Khủng Long mới phản chấn hơn.

- Nhưng lần này thì khác. Nhờ có chị đấy.

Hạ Thiên Du cười gượng gạo.

Trong lúc đó từ đâu xuất hiện một nhóm nam sinh gồm 3 người cầm ly rượu đỏ au bước đến, mặt người nào người nấy hơi hồng hồng, quần áo bụi bặm phong cách, da dẻ trắng trẻo, tóc tai vuốt keo thẳng đứng. Cả lũ nhao nhao.

- Chị hai siêu phàm. Kính chị một ly.

- Hoa khôi trong lòng của đại ca, mời chị một ly.

- Bạn gái mặc đồ giống đại ca, uống cùng một ly.

Hạ Thiên Du xây xẩm mặt mũi nhìn đám nam sinh một lượt, cái lũ loai choai này đúng là đã quá chén rồi.

Khủng Long bên cạnh gần ba nam sinh yếu ớt sang một bên, lằm bằm.

- Mấy cái đứa này đừng có làm loạn.

Ba nam sinh da trắng như chuột bạch kia cười hỉ hả, Khủng Long quay sang phía Hạ Thiên Du, dè dặt nói.

- Chị thông cảm. Đây là lần đầu tiên lũ chúng nó chứng kiến cảnh đại ca mặc đồ đôi với một cô gái nên là nhất thời có phản ứng như thế.

Hạ Thiên Du liếc nhìn ba đứa con trai mềm yếu đang oặt oẹo trong tay Khủng Long, sau rồi lại nhớ ra, đây là nhà hàng Thái. Nghĩ đến đây Hạ Thiên Du khẽ rùng mình, đoạn quay sang phía Khủng Long, thì thầm .

- Vậy trước kia Khôi Vĩ chỉ thích mặc đồ đôi với con trai thôi à?

:| 2dP&v

25. Chương 16. Cơ Hội Cuối Cùng Của Cừu. Sự Khởi Đầu Của Cáo.

Nửa đêm, Tuyết Mai từ giường trên nói vọng xuống.

- Du, mày ngủ chưa?
- Chưa. Có chuyện gì?
- Cho tao xuống ngủ cùng với. Cả phòng chỉ có hai đứa, tao sợ quá.
- Kinh nghiệm từ cái hồi cả phòng đi học quân sự còn mỗi mình mày ở kí túc xá nguyên một tháng trời đâu rồi?
- Khụ...Bị mai mòn rồi. Mà mày cũng không ngủ được hả?
- ...Một chút.
- Tao xuống dỗ mày ngủ bây giờ đây.
- !!!

Vừa đặt lưng xuống giường của tôi, Tuyết Mai đã cảm thán.

- Giường của mày êm quá đi à.
 - Chất lượng và nguyên liệu giống hệt giường của mày.
 - Đâu. Tao cảm thấy chất lượng giường của mày tốt hơn thật đó.
- Tôi thở dài, xoay người vào trong tường.
- Vậy mày cứ từ từ mà cảm nhận. Tao đi ngủ.
 - Khoan.
 - Còn chuyện gì nữa?
 - Ngày mai mày định thế nào?
 - Thế nào là thế nào?
 - Từ ngày mai mày và Khôi Vĩ đó?
 - Hết liên quan đến nhau.

Im lặng một lúc. Rất lâu sau đó Tuyết Mai mới lên tiếng.

- Vừa rồi Khôi Vĩ lại nhắn tin với mày hả?

Tôi liếc nhìn đồng hồ, 0 giờ 01 phút. Đó có lẽ là tin nhắn cuối cùng của Khôi Vĩ.

Trước đó, sau khi đưa tôi và Tuyết Mai trở về, cậu ta cứ cách 15 phút lại nhắn tin cho tôi với cùng một nội dung. "Chị còn điều gì muốn nói với tôi không?" Khi tôi hỏi cậu ta có bị khủng không thì cậu ta trả lời. "Còn một tiếng nữa là hết khoảng thời gian hơn 2 tháng chị học ở lớp tôi. Trong khoảng thời gian đó nếu chị có nảy sinh tình cảm gì với tôi thì bây giờ hãy nói cho tôi biết."

Tôi suýt thổ huyết mà chết, nhắn lại "Tôi bị điên mới nảy sinh tình cảm với cậu!" Thế rồi cứ cách 15 phút cậu ta lại nhắn tin nhắc lại.

Tôi thở hắt trả lời Tuyết Mai.

- Sang ngày mới rồi. Cậu ta sẽ không nhắn tin nữa đâu.

Tuyết Mai nhồm người dậy, thì thào.

- Mày thực sự không có tình cảm gì với Khôi Vĩ hả?

Tôi quay người sang trừng mắt nhìn nó.

- Theo mày thì tao nên có tình cảm gì với Khôi Vĩ?

Tuyết Mai so vai.

- Thích. Yêu. Trân trọng. Nhưng mà lại không dám nói?

Tôi xem chút nữa thì bật dậy bóp cổ nó. Sau rồi lại nghĩ bây giờ mà bóp cổ nó thì cái đầu của nó cũng không được đả thông tư tưởng, trái lại có khi lại càng ầu trĩ hơn. Tôi nén giọng, chậm rãi nói.

- Mày nghĩ tao là nữ chính ngôn tình hoặc tiểu thuyết hay sao mà lại mang cái thứ cảm xúc thương mà không dám nói đó? - Tôi trút ra một hơi thở dài - Về cơ bản thì nếu tao thích ai đó thì tao sẽ bày tỏ.

- Vậy sao mày chưa bày tỏ với Khôi Vĩ? - Mắt Tuyết Mai lập tức sáng quắc lên.

Lần này thì tôi không thể chấp nhận được độ ngu của nó, tôi bật dậy gào lên.

- Là vì tao không thích Khôi Vĩ. Không hề có một chút dao động nào cả. Mày có hiểu không?

Tuyết Mai thấy phản ứng của tôi, nó ngồi dậy cười dịu dàng, sau rồi vuốt tóc tôi, nhẹ nhàng nói.

- Hôm nay chẳng phải mày đã hóa điên khi Khôi Vĩ mất tích còn gì?

Tôi ngẩn người trong giây lát. Giọng Tuyết Mai uyển chuyển bên tai.

- Du à, kì thực thì mày cũng có cảm giác với Khôi Vĩ đúng không? Khôi Vĩ là một chàng trai tốt và điều quan trọng là Khôi Vĩ thật lòng thích mày. Ngay cả một đứa con gái bình thường, nào có một chút nếp xô gập cũng nhận thấy Khôi Vĩ là chàng trai tốt. Huống hồ mày lại là một cô gái có bộ não nhan nhúm thông minh và hoàn toàn phù hợp với Khôi Vĩ.

Tôi im lặng. Cách ví von này quả là mang đậm phong cách Vương Tuyết Mai.

Thấy tôi im lặng, Tuyết Mai lại tiếp tục.

- Bây giờ chẳng phải là thời gian thích hợp hay sao? Đúng người đúng hoàn cảnh. Mày với Khôi Vĩ là một đôi, một tình yêu theo kiểu trước oan gia sau thành tri kỉ. Mày nhìn vào mối quan hệ này mà không rõ sao?

Tôi liếc xuống chiếc điện thoại trong tay, màn hình đang hiển thị một tin nhắn của Khôi Vĩ được gửi cách đây 5 phút. Tôi trầm mặc.

- Tuyết Mai. Mày có biết tao nhìn vào mối quan hệ này bằng cách nào không?

- Cách nào?

- Giống như cách nhìn mà anh Vương Văn từng dạy tao.

- Ý mày là theo góc nhìn phân tích tâm lí? - Giọng Tuyết Mai chợt vút lên một quãng tám.

- Đúng! - Tôi gật đầu.

- Mày thử nói rõ tao xem nào.

Tôi mím môi, chậm rãi mở lời.

- Khôi Vĩ là một chàng trai hoàn hảo để hẹn hò. Mọi cô gái đều thần tượng cậu ta. - Tôi ngừng lại trong giây lát, hít một hơi thật sâu rồi mới tiếp tục - Nhưng cậu ta quá hoàn hảo và nổi bật nên chưa ai dám lại gần để bắt chuyện hay bày tỏ tình cảm. Có rất nhiều lí do; họ sợ bị cậu ta từ chối, sợ bị mất mặt, sợ không sánh bằng với cậu ta...vân vân. Nếu tao đoán không nhầm thì lá thư tao đưa cho cậu ta là lá thư đầu tiên mà cậu ta nhận được từ một cô gái.

Tôi nhắm mắt hồi tưởng lại những sự việc đã xảy ra. Có quá nhiều chuyện để nghĩ lại.

- Tuyết Mai, đến giờ tao chỉ có thể kết luận thế này; Cậu ta chọn tao làm đối tượng chỉ đơn giản là xuất phát từ yếu tố tâm lí muốn chinh phục thứ cảm giác đầu tiên. Có thể là người đầu tiên viết thư cho cậu ta chẳng hạn. - Tôi nhún vai - Với độ tuổi của cậu ta nhu cầu này là hoàn toàn bình thường.

Im lặng một hồi lâu Tuyết Mai mới lên tiếng.

- Về mặt tâm lý học thì điều này hoàn toàn có khả năng. Hơn ba tháng trước đó, Khôi Vĩ ngày nào cũng tặng Socola cho phòng mình. Đều đặn trong hơn một tháng trời. Thời gian này dù Khôi Vĩ có tiếp cận thể nào đi chăng nữa thì mây cũng lạnh nhạt với Khôi Vĩ. Nửa lời cũng không nói. Nhưng.... Nếu chỉ vì muốn chinh phục thứ cảm giác mới mẻ kia, liệu Khôi Vĩ có cần chân thành đến mức vì mua bánh cho mây mà ngã xe gãy tay? Rồi lại bị đau dạ dày chỉ vì ăn đĩa kimchi do mây mời? Mây nghĩ xem, sao cậu ta phải tự làm đau mình như thế chỉ vì thứ cảm giác thoáng qua?

Tôi cúi đầu, nụ cười nhàn nhạt.

- Về cơ bản thì tao với Khôi Vĩ khác nhau. Cậu ta thích sự trải nghiệm của tuổi trẻ. Còn tao, tao thích sự an toàn. Với lại ngay từ đầu đã là một chuyện hiểu nhầm. Vậy nên Tuyết Mai à, mây hãy dừng cái suy nghĩ một ngày nào đó tao với Khôi Vĩ sẽ thành đôi đi. Mọi chuyện liên quan đến Khôi Vĩ kể từ hôm nay đã đặt dấu chấm rồi.

Tuyết Mai ngẩn người trong giây lát im lặng không hỏi gì thêm. Tôi sửa lại vị trí chiếc gối phía sau rồi nằm xuống.

- Đi ngủ thôi Tuyết Mai. Muộn quá rồi.

Tuyết Mai trầm mặc lên tiếng.

- Du à, mây vẫn thường dùng lý trí để suy xét tình cảm như vậy sao?

Nghe câu này của Tuyết Mai trong đầu tôi chợt vang lên câu nói của Vương Văn " Hạ Thiên Du, em có khả năng Logic và phân tích rất tốt. Nhưng anh vẫn phải nhắc em, có những thứ tình cảm ta không thể nào dùng lý trí để phán đoán được, mà phải cảm nhận bằng trái tim".

- Tuyết Mai, nếu tao nói tao không có tình cảm gì với Khôi Vĩ là tao nói dối. Nhưng ...thứ tình cảm này không phải là tình yêu hay là những rung động ở trái tim.

- Du, có phải mây từng nghĩ mây thích Rain? Và mây vẫn đợi cậu ta xuất hiện?

" Em nghe này Hạ Thiên Du, em bước vào năm nhất đại học khi ấy chỉ có một mình. Cô đơn và lạ lẫm. Rain xuất hiện vào khoảnh khắc đó như một người bạn tâm giao của em. Và cách cậu ấy tiếp cận với em là Chat qua mạng. Đây là sự làm quen khá an toàn vì cảm xúc chỉ thể hiện ở những dòng chữ chứ không phải trực tiếp sử dụng lời nói hay ngôn ngữ cơ thể. Và em đã mạnh dạn mở lòng. Anh nghĩ, ở khía cạnh nào đó em thấy đây là một lựa chọn an toàn nên em mới thường xuyên nói chuyện với cậu ấy. Và sự lựa chọn duy nhất ấy khiến em hài lòng, vì cậu ấy hiểu em... "

- Tuyết Mai à. Anh Vương Văn từng nói với tao rằng, tình cảm của tao dành cho Rain không phải là những rung động để bắt đầu tình yêu. Tao biết chứ. Nhưng khi cậu ấy biến mất. Tao thực sự không muốn thân thiết với ai hơn nữa.

- Đừng như vậy Du. Hãy cho Khôi Vĩ một cơ hội để cậu ấy có thể hiểu được mây.

- Tao vốn dĩ chưa từng khép lòng với Khôi Vĩ. Chỉ là ... Nếu Khôi Vĩ thật sự thích tao thì cậu ấy sẽ nói cho tao biết. Ngược lại, nếu tao thích Khôi Vĩ, tao cũng sẽ nói cho cậu ấy biết. Còn bây giờ, thứ tình cảm hiện tại thật khó xác định.

- Ừ. Tao vẫn luôn tin rằng mây sẽ có những sự lựa chọn đúng đắn cho bản thân.

- Tuyết Mai, mây yên tâm. Nếu xác định được người mà mình yêu thì tao sẽ không bao giờ buông tha cho người đó đâu. Ngược lại, tao sẽ đày đọa người đó đến chết. Haha.

- Xì. Cái con quỷ này.

Rất lâu sau đó.

- Du, mây đã viết gì trong lá thư mây gửi cho Rain vậy?

- Trong lá thư có ba chữ. " Tổ mến cậu".

- Du, vậy ra mày chỉ mên Rain thôi. Tao biết mà.

- ...uhm...

- Du này.

- Gì vậy?

- Trước giờ, trong chuyện tình cảm nam nữ, mày luôn lạnh lùng không chú ý đến ai. Nhưng hôm nay, nhìn sắc mặt tái mét của mày khi chạy ra ngoài trời mưa để tìm cậu ấy, tao suýt nữa còn không nhận ra mày nữa.

Tôi im lặng không trả lời. Vì ngay cả chính bản thân mình lúc này, tôi hoàn toàn đang đi lạc. Lạc lối trong chính cảm xúc của mình.

Ba ngày thi cử triền miên cuối cùng cũng trôi qua.

Tôi vừa hoàn thành xong hết chương trình một học kì của năm ba, sớm hơn với thời gian ở nhà trường gần một tháng. Vậy nên lịch học bây giờ của tôi khá nhàn nhạ.

Trong phòng, Tuyết Mai vẫn còn 5 môn chưa thi, Cẩm Vân còn 10 tín chỉ, Phương Loan còn 8. Chúng nó vui đầu vào sách vở, chỉ xuất hiện ở phòng kí túc xá để ngủ. Đến bữa trưa cũng bỏ.

Tôi ngồi trong căn-tin mà cảm thấy cô quạnh. Cứ đến độ gần hết một học kì thì trong căn-tin chỉ còn xuất hiện vài bóng người, chủ yếu là những sinh viên đã hoàn thành xong chương trình học tập, hoặc cũng có một ngoại lệ, sinh viên năm cuối về trường chuẩn bị học kì hai sau 1 kì học ở ngoại ô. Tôi vừa liếc thấy đáng anh ở phía cửa ra vào, anh cũng vừa lúc nhìn thấy tôi, anh chậm rãi bước chân đến.

- Chào em, Thiên Du.

Từ hôm gặp anh trong thư viện trường đến hôm nay tôi mới gặp lại anh. Anh gầy đi đôi chút, thần thái có hơi mệt mỏi nhưng nụ cười vẫn thừa sức khiến lòng người lay động.

- Chào anh, Hoàng Minh.

Anh khẽ mỉm cười rồi kéo một chiếc ghế ngồi xuống cạnh tôi, giọng anh du dương như tiếng vĩ cầm.

- Em ăn trưa một mình sao?

- Cả phòng em có mỗi mình em nhàn nhạ. - Đoạn tôi ngẩng đầu lên, rụt rè hỏi - Anh ăn cơm chưa?

- Anh ăn rồi.

- Tiếc ghê, định trả ơn cứu mạng của anh mà không có cơ hội rồi.

Anh phì cười.

- Không sao. Còn rất nhiều cơ hội.

Tôi gật đầu đồng ý.

- Được! Vậy khi nào có cơ hội em nhất định sẽ mời anh ăn cơm.

Vừa lúc này điện thoại của anh đổ chuông. Hóa ra giáo sư Trương gọi anh lên văn phòng trường có chút việc. Anh nói ngắn gọn cho tôi biết nội dung rồi đẩy ghế đứng dậy, trước khi đi anh mở cặp đưa cho tôi một cuốn sách.

- Đây là sách của em đúng không? - Anh hơi nheo mắt, ý cười hiện rõ trên nét mặt.

Tôi liếc nhìn cuốn sách trên tay anh. Đó là cuốn sách tiếng Anh chuyên ngành. Tôi mừng rỡ kêu lên.

- Trời ơi. Em kiếm cuốn sách này mấy ngày nay mà không thấy.

Anh mỉm cười.

- Em làm rơi trong thư viện. Hình như hôm đó em rất vội.

Tôi nhớ lại hôm đó vì quá giờ học ở giảng đường của sinh viên năm nhất nên tôi vội vàng rời thư viện. Buổi tối về nhà thì không tìm thấy cuốn sách này đâu. Sách chuyên ngành chỉ phân phối trong trường, ai cũng giữ như báu vật.

Nhìn bóng anh dần khuất sau cánh cửa căn-tin, tôi cảm thấy vui vẻ lạ thường. Thì ra anh rất gần gũi chứ không như những gì tôi vẫn nghĩ. Tôi gặm nốt chiếc bánh mì, liếc xuống cuốn sách trên bàn, tôi khẽ mỉm cười rồi cầm cuốn sách lên.

Và thế là bằng một cách rất tự nhiên một dòng chữ từ gáy sách đập ngay vào mắt ” Khôi Vĩ là chàng trai quyến rũ nhất mà tôi từng gặp - kí tên - Du”.

Miếng bánh mì trong cổ họng ngay lập tức như bị lên men, nở ra từng búp, mắc nghẹn trong cổ họng. Không biết anh có nhìn thấy dòng chữ này trên gáy sách của tôi không? Nếu có, thìngại chết mất thôi!

Vì hiệu ứng chiếc bánh mì nên cả buổi chiều ngồi trong thư viện tôi không hề đụng đến cuốn sách tiếng Anh chuyên ngành mà chỉ lên mạng tìm tài liệu. Sau đó thì làm bài tập trực tuyến.

Lúc ngừng đầu lên đã là 6 giờ kém, sắp tới giờ thư viện đóng cửa, tôi nhấp một ngụm nước rồi tranh thủ đăng nhập vào Web nhà trường để xem lịch học kì hai và số tín chỉ cần đăng kí học. ID vừa báo đăng nhập vào web thì ngay lập tức một loạt tin nhắn Offline hiện lên. Tất cả đều hiện ở phòng Chatroom đến từ ID có số kí hiệu năm nhất, 10 tin nhắn, được gửi từ rất nhiều tài khoản. Từ Khôi Vĩ 01 đến Khôi Vĩ 10!

“Phụt” - Màn hình Laptop toàn bọt nước. Tôi ho sặc sụa. Trường đại học H này có nhiều Khôi Vĩ đến thế sao? Tôi click vào mục thông báo tin nhắn Offline, đọc từng tin nhắn một.

” Bạn nhận được một tin nhắn mới từ ID KhôiVĩ_01. Cách đây 105 ngày với nội dung tin nhắn. [Hello Summer!!! Chị là Hạ Thiên Du - Năm 3 - Khoa Tiếng Anh - kiêm người sáng nay mới tỏ tình với tôi ở sân thượng ???].

Phản hồi hoặc Xóa.”

” Bạn nhận được một tin nhắn mới từ ID KhôiVĩ_02. Cách đây 104 ngày với nội dung tin nhắn. [Tôi đồng ý cho chị theo đuổi tôi rồi !!! Sao chị vẫn chưa ra tay thân tóm tôi ???]

Phản hồi hoặc Xóa.”

” Bạn nhận được một tin nhắn mới từ ID KhôiVĩ_03. Cách đây 102 ngày với nội dung tin nhắn. [Bạn bè chị có vẻ thích Socola. Còn chị thì không ???]

Phản hồi hoặc Xóa.”

” Bạn nhận được một tin nhắn mới từ ID KhôiVĩ_04. Cách đây 100 ngày với nội dung tin nhắn. [Ý kiến vẫn giống KhôiVĩ_03, chỉ bổ sung thêm một ý. ...Chị rất lạnh lùng!!!”

Phản hồi hoặc Xóa.”

” Bạn nhận được một tin nhắn mới từ ID KhôiVĩ_05. Cách đây 90 ngày với nội dung tin nhắn. [Note 1. Có điều này tôi vẫn cứ thắc mắc. Summer mà cưỡi moto thì sẽ thế nào nhỉ ??? Chị lấy ID là Summer trong khi lại để avt là một chiếc moto đua. Thật không biết có liên quan gì???

Note 2. Tôi đang nảy ra ý chở chị trên chiếc moto bạc. Một chiếc giống y như avatar của chị. Ồh. Sẽ rất thú vị đấy !!!]

Phản hồi hoặc Xóa.”

” Bạn nhận được một tin nhắn mới từ ID KhôiVĩ_06. Cách đây 88 ngày với nội dung tin nhắn. [Note 1. Hôm nay gặp chị ở thư viện và chị thì chẳng may may chú ý đến tôi mà chỉ lăm lăm với một đồng sách. Tôi tự hỏi ngoại trừ lúc ngủ ra thì có lúc nào chị ngừng đọc sách không ???

Note 2. Thì ra chị không hay vào web trường nên chưa đọc được tin nhắn của tôi. Nhưng không sao, tôi lại thích trò viết nhật kí này !!!]

Phản hồi hoặc Xóa.”

” Bạn nhận được một tin nhắn mới từ ID KhôiVĩ_07. Cách đây 73 ngày với nội dung tin nhắn. [Ồh. Sau hơn một tháng thì cuối cùng chị cũng chủ động đến gặp tôi. Buổi sáng nay ở sân bóng. Ấn tượng đấy !!! Tôi đang tự hỏi không biết chị sẽ trả 100 triệu bằng cách nào ???]

Phản hồi hoặc Xóa.”

” Bạn nhận được một tin nhắn mới từ ID KhôiVĩ_08. Cách đây 38 ngày với nội dung tin nhắn. [Note 1.Ý tưởng của KhôiVĩ_05 đã thành hiện thực. Tôi từng nghĩ chị thích tốc độ nên mới để avatar là hình chiếc moto. Nhưng tôi đã nhầm. Chị sợ tốc độ. Chị ngồi sau tôi và ôm tôi mạnh đến mức bụng tôi đau siết. -_- Nhưng thú nhận rằng, tôi thích cảm giác bị chị ôm siết đó. Haha.

Note 2. Tôi KHÔNG THÍCH chị uống rượu !!! Nhưng lúc nào chị muốn thì hãy đi cùng tôi. Nhớ nhé. Ngoại trừ tôi ra thì con trai xung quanh chị ai cũng nguy hiểm cả!!!

P/S:Hãy để ý đến chữ KHÔNG THÍCH tôi đã viết to và in đậm.] Phản hồi hoặc Xóa.”

” Bạn nhận được một tin nhắn mới từ ID KhôiVĩ_09. Cách đây 45 ngày với nội dung tin nhắn. [Tôi thích việc trêu chọc chị. Haha.]

Phản hồi hoặc Xóa.”

” Bạn nhận được một tin nhắn mới từ ID KhôiVĩ_10. Cách đây 4 ngày với nội dung tin nhắn. [Minh thành một đôi đi chị. Đừng mất thời gian đi làm hại người khác nữa.]

Phản hồi hoặc Xóa.”

Mất tôi rồi ra như hai con ốc bươu, thần kinh lúc này đang căng như chao. Tên Khôi Vĩ năm nhất đó - bằng một cách trắng trợn - đã biến ID đăng kí học phần này của tôi thành một cuốn lưu bút của cậu ta.

Hóa ra ngay từ ngày tôi đưa nhầm lá thư cho cậu ta thì cậu ta đã mò ngay ra được ID trên web trường của tôi. Bình thường tôi chỉ sử dụng ID này 1 năm hai lần. Lần đầu vào đầu học kì 1, lần thứ hai là đầu học kì 2. Tôi không duy trì đăng nhập tài khoản nên mỗi lần vào web trường thường thì tài khoản đã bị Out. Hôm nay bất thành lòng đăng nhập lại, quả thật muốn thổ huyết! Nguyên một quá trình từ lúc mới quen, cho đến khi cậu ta tặng quà cho bạn cùng phòng tôi, rồi đến giai đoạn tôi đi học hộ trả nợ, đều được cậu ta cảm thán ở trong này.

Có điều, tin nhắn cuối cùng được gửi mới cách đây 4 ngày. Lúc đó là thời gian vừa qua ngày sinh nhật của Khôi Vĩ.

Sau ngày sinh nhật của Khôi Vĩ, tôi vui đầu vào thi cử, không lên mạng cũng không ra ngoài. Giờ nhìn lại mới giật mình nhận ra hình như 4 ngày vừa qua không thấy bóng dáng Khôi Vĩ trong trường đại học H. Cậu ta có phải cũng đang bận ôn thi không?

Tôi tặc lưỡi, gấp máy tính, đến giờ thư viện đóng cửa rồi.

Nhắc đến Tào tháo, Tào tháo đến liền!!!

Tối. Trong kí túc xá. Tôi đang ôm Laptop ngồi trên giường thì phía cửa ra vào xuất hiện một chiếc bóng. Tôi ngẩng đầu nhìn lên. Phía trước cửa, Khôi Vĩ thở hổn hển, mái tóc hơi rối. Có vẻ như cậu ta vừa chạy rất nhanh đến đây. Tôi liếc nhìn màn hình tin nhắn ở Web trường, rồi lại nhìn trân trân cậu ta.

Mười sắc thái Khôi Vĩ có số ID theo thứ tự từ 01 đến 10 trong Laptop - đang ở trước cửa kia - tập hợp ở sắc mặt xanh xám của tên sinh viên năm nhất đó. Mới hơn 4 ngày không gặp mà cậu ta gầy đi không ít. Tôi ngồi im lặng nhìn cậu ta vì nhất thời chưa biết nên mở miệng nói điều gì.

Khôi Vĩ cũng chăm chú nhìn vẻ mặt đang thần thờ của tôi. Ánh mắt cậu ta như có ma lực. Tôi cười gượng gạo cố gắng thoát ra khỏi thứ lực hút kì quái này bằng cách gơ tay lên chào.

- Hi.

- Hi.

Tuyết Mai liếc thấy phản ứng cứng ngắc của hai bọn tôi thì lạnh lùng thông báo.

- Phương Loan, đóng cửa, thả Thiên Du ra tâm sự với Khôi Vĩ.

!!!

Tôi dè dặt mở lời.

- Cậu ôn thi thế nào rồi?

- Ừm. Ba ngày vừa rồi tôi ở nước ngoài.

- Hả?

- Gia đình tôi có chút việc nên tôi phải qua bên đó.

- Ừ.

- Chị thi xong rồi đúng không?

- Ừ.

- Chị thật xuất sắc.

- Tất nhiên.

Lại im lặng một lúc. Tôi cười cười chuẩn bị kết thúc màn nói chuyện.

- Vậy không còn việc gì nữa thì tôi về trước.

Khôi Vĩ mỉm cười rồi đột ngột cúi xuống nhìn tôi, giọng nhẹ nhàng đến mức quỷ dị.

- Chẳng lẽ chị nghĩ tôi vì muốn nói mấy lời này mà ra tận cổng trường hả?

Nãy giờ tôi cứ thắc mắc mãi, không hiểu vì sao cái tên Khôi Vĩ này lại cứ nhất quyết đòi ra cổng trường đại học H để nói chuyện. Lại còn nhấn mạnh “chuyện rất quan trọng”. Tôi chớp mắt, tò mò hỏi.

- Thế cậu định nói chuyện gì?

Khôi Vĩ vung một tay lên không trung, đôi mắt như quét hết toàn bộ khung cảnh xung quanh, giọng điệu thần bí.

- Chị không thấy chỗ này quen sao?

Tôi đưa mắt liếc ngang liếc dọc, sau rồi cũng vung một tay lên không trung, hồ hởi nói.

- Tất nhiên là quá quen. Đây là cổng trường đại học H. Tính cả thấy thì tôi phải đi qua đi lại cái chỗ này hàng ngàn hàng vạn lần rồi đấy chứ!

Nét mặt Khôi Vĩ thoáng u ám, cậu ta trầm mặc nhắc lại.

- Ý tôi không phải như thế.

- Thế ý cậu là gì? - Tôi lại chớp chớp mắt.

Khôi Vĩ bỏ hai tay vào túi quần, đoạn cậu ta hơi cúi người về phía trước cho bằng với chiều cao của tôi, rồi chậm rãi nhắc.

- Đây là nơi mà tôi đã từng ra quyết định : Tôi đồng ý cho chị theo đuổi tôi.

Trong đầu tôi lóe lên một tia sáng. Một hình ảnh chân thực và sống động hiện về. Ngày đó khi tôi vừa bước ra khỏi cổng trường thì bị một nam sinh kiêu ngạo chặn lại, sau rồi hãnh diện phán một câu ” Được! Tôi cho phép chị thích tôi.” Nói xong hãnh diện lạnh lùng phóng xe đi mất hút. Nhân vật hãnh diện ngày ấy chính là người đang đứng trước mặt tôi lúc này! Tôi ngăn người trong giây lát, nuốt nước bọt hỏi lại.

- Cậu muốn gọi cho tôi cái kí ức đau buồn này để làm gì?

Nghe câu này của tôi, nét mặt người đối diện tối om. Khôi Vĩ ngẩng cao đầu, lồng ngực hơi nhô lên như đang nén nhịn một điều gì đó, một lúc sau mới trút ra một hơi thở.

- Dù ngày ấy tôi đã cho phép chị thích tôi, nhưng hơn ba tháng qua chị chưa hề nói thích tôi.

Tôi nhú mày nghĩ ngợi, sau gật đầu.

- Quả đúng là thế!

Khôi Vĩ đáp tỉnh khô.

- Vậy nên bây giờ chị đã hết cơ hội được cửa cấm tôi rồi.

-

- Kể từ bây giờ đây là cơ hội của tôi.

- ...

- Hạ Thiên Du. Tôi thích chị.

Như có một luồng điện chạy dọc sống lưng, toàn thân tôi như tê liệt. Tim tôi đập rộn ràng hơn cả trống trường, bàn tay đang nắm chặt gấu váy đỏ mề hôi không ngớt. Khôi Vĩ thích tôi? Khôi Vĩ đã nói thích tôi? Khôi Vĩ và tôi? Điều này hình như đã được dự báo trước. Nhưng...trời ơi, nó thật sự rất điên rồ! Tôi và Khôi Vĩ ư? Cái người mà nói chuyện với tôi 10 câu thì đến 9 câu có mục đích khiến tôi phát ghen vì uất náy lại nói thích tôi ư? Tôi phải phản ứng thế nào lúc này???

Tôi cố gắng sắp xếp lại vài ý nghĩ đang tung tóe trong đầu, vụng về nói.

- Thật quá đường đột. Tôi...tôi nhất thời... chưa biết giải quyết thế nào.

Khôi Vĩ cười khẽ, giọng ngậm nga như đang hát.

- Rất đơn giản. Chỉ cần chị lắng nghe trái tim của mình. Việc này không giống như việc chị làm bài tập đầu.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Khôi Vĩ. Ánh sáng vàng nhạt từ đèn điện đường khiến tôi hơi lóa, khuôn mặt người đối diện thoảng mịt mù, duy chỉ có đôi mắt thì vẫn sáng một cách lạ thường, lấp lánh như hai vì sao.

Tôi lúng túng quay mặt sang hướng khác, môi mấp máy một cách máy móc.

- Vì sao cậu thích tôi? Nếu thích tôi vì muốn đáp trả lại tình cảm trong lá thư thì thật không cần thiết. Còn trong quá trình học tập, tôi giúp đỡ cậu thì cũng đơn giản là bị ràng buộc giữa tiền quà cáp. Bỏ qua chuyện này, tôi và cậu vốn vẫn có thể duy trì mối quan hệ tiền bối.

- A. Vậy tôi là tiền bối còn chị là hậu bối hả?

- Đồ không biết đạo! - Tôi gầm gè rồi đá vào chân cậu ta một cái rõ đau.

Khôi Vĩ ôm chân nhảy lò cò trên mặt đất, nhăn nhó nói.

- Sao lần nào chị cũng ra tay mạnh vậy. Con gái con đũa mà động một tí là đá người khác.

- Cậu vô lễ, bị đánh là đúng. Oán thác gì nữa.

- Chị nói xem tôi vô lễ chỗ nào?

- Cậu kém tuổi tôi mà dám kêu tôi là hậu bối. Còn cãi hả?

- Nhưng mà tôi cao hơn chị. Mỗi lần chị nói chuyện với tôi, chị đều phải ngửa đầu lên như là nói chuyện với đàn anh, còn tôi thì toàn phải cúi cả đầu xuống như là nói chuyện với con nít. Chị nói xem, để tôi làm tiền bối có phải thuận mắt hơn không?

Tôi ghen hòng. Da mặt đỏ rần rần. Khôi Vĩ thấy vậy thì toét miệng cười.

- Nhưng mà kì thực thì tôi không muốn làm tiền bối của chị. Đúng là mọi chuyện được bắt đầu từ lá thư. Tôi cũng biết là chị đưa nhầm lá thư cho tôi. Nhưng chẳng phải đó là định mệnh giữa tôi và chị hay sao?

- Định mệnh? - Tôi tròn mắt kinh ngạc.

Khôi Vĩ gật đầu, lời nói lúc này tràn ngập sức sống như gió mùa xuân.

- Có chuyện này tôi chưa nói cho chị biết. Hơn ba năm về trước kì nghỉ hè nào tôi cũng từ Mĩ trở về. Do không quen với thời tiết ở đây nên tôi thường dậy rất sớm. Lúc sáng thường chạy bộ trong sân trường đại học H. Và sáng nào cũng thấy chị chạy bộ. Chỉ có điều chị lại không thấy tôi.

Tôi ngẩn người trong giây lát. Đúng là có một khoảng thời gian chạy bộ trong sân trường đại H tôi luôn có cảm giác hình như có người đi theo mình. Nhưng mấy lần quay lại đều không thấy ai, lúc đó có hơi sợ nên là những buổi sáng hôm sau sáng nào tôi cũng đeo một lá bùa trừ tà bên tay, vừa chạy vừa lẩm bầm tụng kinh.

- Khi gặp chị trên tầng thượng đại học H. Tôi đã nhận ra chị chính là người mỗi sáng vẫn chạy bộ ở sân trường. Thừa nhận rằng tôi không thể thích chị ngay từ lần đầu gặp mặt. Nhưng biết sao được, qua một thời gian tiếp xúc, tình cảm dần thay đổi. Tôi nghĩ rằng tôi đã thích chị. Ba ngày vừa rồi ở bên Mĩ ngoài việc nhớ chị ra tôi chẳng biết làm gì nữa.

Từng lời nói của Khôi Vĩ đều rất chân thật. Ánh mắt nhìn tôi dịu dàng không hề giấu diếm cảm xúc. Mặt mũi tôi trong phút chốc nóng ran. Chân lúc này cũng tự động lùi xuống. Một ý nghĩ bất chợt lóe lên...tôi...

- Xem kia, chị định bỏ chạy như ba lần trước nữa hả.

Tôi cúi xuống nhìn bàn tay đang nắm lấy cổ tay của mình, tôi lắp bắp lặp lại lời nói lúc trước.

- Thật quá đường đột. Tôi...tôi nhất thời... chưa biết giải quyết thế nào.

- Hừm! Lần đưa nhầm thư chị đã bỏ chạy. Lần nói chuyện với tôi ở sân bóng chị cũng bỏ chạy. Lúc vô tình ôm tôi ở bảng thông báo khi đợi điểm chị cũng lập tức bỏ chạy. Giờ tôi tỏ tình với chị, chị cũng muốn bỏ chạy sao? Cái con người này thật là...

Rồi chưa để tôi nói thêm lời nào, bàn tay đang nắm chặt cổ tay tôi bất thành giật mạnh về phía trước, tôi theo đà ngã nhào vào ngực Khôi Vĩ. Giọng cậu ta phả xuống trên đỉnh đầu tôi.

- ...hm, thật là kì quặc. Nhưng biết sao được, tôi thích chị mất rồi.

Tôi nằm gọn trong vòng tay của Khôi Vĩ, đó là một vòm ngực rộng, vững chắc và ấm áp, một mùi hương như bạc hà sạch sẽ dễ chịu quần lấy đầu mũi tôi. Bên tai tôi, nhịp tim đập thành thịch của Khôi Vĩ như một thứ âm thanh ma thuật, nó khiến nhịp tim tôi cũng đập loạn xạ theo. Mặt mũi tôi trở nên nóng ran. Hừ. Cảm giác này cứ như là đang bay vậy. Lơ lửng, lơ lửng trên không.

- Khôi Vĩ. Cám ơn cậu vì đã dành tình cảm cho tôi. Nhưng...tôi nghĩ tôi cần thêm thời gian.

- Okay! Chị cần bao lâu?

- Đợi khi nào cậu thi hết tất cả các môn ở kì này, tôi sẽ trả lời cậu.

- Khụ. Có vẻ hơi lâu.

- Tôi muốn cậu tập trung cho việc thi hết môn trước.

- Okay! Nhưng tin tôi đi, sớm muộn gì thì chị cũng thích tôi thôi.

- Thật không biết ngược!

Tôi đẩy người Khôi Vĩ rời khỏi mình. Sau rồi không nhịn được cười, tôi cười phá lên.

- Haha. Cậu đang đùa có phải không?

Khôi Vĩ liếc mắt nhìn tôi, bờ môi mỏng mím thành một đường thẳng, trầm mặc lên tiếng.

- Sao chị biết?

- Lúc cậu ôm tôi, bụng cậu kêu rột rột.

- Kệ đi. Bây giờ bụng tôi hết kêu rột rột rồi. Nào, lại đây. Chúng ta tiếp tục cái ôm dở lúc trước.

- Cậu lại muốn tôi đá vào chân cậu nữa đấy hả?...Không nói nhiều nữa, mau đi theo tôi.

- Chị định dẫn tôi đi đâu?

- Đi ăn cơm chứ còn đi đâu. Cậu đã bị đau dạ dày rồi mà còn cố tình để bụng đói. Bộ định ngất ra đây để tôi phải kiêng hả?

- A ha. Một gợi ý không tồi. Tôi chuẩn bị ngất đây.

- !!!

Tối muộn, tôi mở Laptop.

Messenger tự động đăng nhập. Tôi chậm rãi Click vào tài khoản của Rain. Tôi định tâm sự với Rain về tất cả những chuyện vừa xảy ra. Nhưng trong giây lát, tài khoản của Rain chợt vụt sáng. Rain đang Online.

- ” Hi. Summer”

Một giọt nước mắt nóng hổi chợt trào dâng khỏi khóe mắt. Tin nhắn này là của Rain. Rain đã trở lại rồi.

”*

26. [Câu Chuyện Nhỏ Số 8 - Nhớ Nhưng]

Buổi tối, Khôi Chấn Kha ngồi đọc báo bên lò sưởi, ông đang theo dõi một bản tin trên tờ New York Times thì thấy cậu con trai duy nhất cứ đi đi lại lại, vẻ mặt cậu rất nóng ruột. Khôi Chấn Kha bỏ tờ báo xuống, ông chăm chú nhìn cậu con trai một hồi.

- Khôi Vĩ con sao vậy? - Ông không đủ kiên nhẫn để nhìn bước chân của con trai nữa, mắt ông gần như hoa lên - Con làm ta chóng mặt quá.

Khôi Vĩ vẫn đi đi lại lại trước mặt cha, nét mặt cậu rất căng thẳng.

- Con xin lỗi, nhưng hiện giờ con đang rất khó chịu.

- Con khó chịu ở đâu? - Khôi Chấn Kha lo lắng - Ta sẽ gọi điện cho bác sĩ Jonh đến khám cho con.

- Không cần đâu ba. Chỉ là... - Cậu ngập ngừng trong giây lát rồi thành thật đáp - Con đang nhớ một người.

- Nhớ một người? - Khôi Chấn Kha hơi bất ngờ trước câu trả lời của con trai, ông với tay lấy cốc Cà phê nhấp một ngụm rồi chậm rãi hỏi - Con nhớ ai?

- Một cô gái ba ạ . - Khôi Vĩ nói bằng giọng bức bối khó chịu - Không biết sao nữa, con không ngủ được. Có lẽ con phải bay về trường đại học H ngay bây giờ.

“Phụt” , Khôi Chấn Kha bị lời nói của con trai dọa đến mức sặc cả Cà phê. Ông nhăn nhó lấy khăn lau miệng.

- Ý con là con sẽ bay nửa vòng Trái đất để về gặp cô bé đó? - Ông tủm tỉm cười - Hừm. Xem ra Khôi Vĩ nhà ta đã bị bỏ bùa mê rồi.

Lúc này bà Joan từ phòng khách bước vào, có lẽ bà vừa đi đâu về, vài hạt tuyết còn bám trên áo khoác ngoài. Một người giúp việc đến giúp bà cởi áo khoác và cất mũ. Bà Joan mặc một chiếc đầm màu đen quý phái và lịch sự, bà ngồi xuống một chiếc ghế mây tinh xảo cạnh lò sưởi, đôi mắt xanh da trời của bà liếc qua vẻ mặt của chồng và con trai, đoán được sự tình, bà khẽ mỉm cười, giọng bà ngọt ngào.

- Hai bố con hôm nay có chuyện gì mà vui vậy?

Khôi Chấn Kha khẽ nghiêng đầu.

- Mình về đúng lúc lắm. Mình xem, Khôi Vĩ nhà chúng ta đang đòi ngồi máy bay ngay lập tức để bay về đại học H gặp một cô gái. Thằng bé đang nhớ nhung da diết.

Bà Joan không mấy ngạc nhiên khi nghe chồng nói chuyện này. Khoảng ba năm trước, mỗi khi kì nghỉ hè ở trường trung học bên Mỹ kết thúc, Khôi Vĩ lúc nào cũng muốn trở về Việt Nam nghỉ ngơi. Bà ít nhiều không muốn con trai quay trở lại nơi có những kí ức đau buồn đó. Lúc 6 tuổi, trong ngày sinh nhật của Khôi Vĩ, một cậu bạn bằng tuổi Khôi Vĩ đã vô tình khiến con trai bà rơi vào chứng trầm cảm. Bà và chồng sau rất nhiều lần bàn bạc đã quyết định đưa cậu sang Mỹ. Bà hi vọng môi trường mới sẽ phần nào xóa mờ những tổn thương trong lòng cậu. Khôi Vĩ là một cậu bé biết nghe lời, tính tình hướng ngoại và luôn lạc quan yêu đời. Bà mừng vì Khôi Vĩ đã bắt nhịp được cuộc sống mới. Nhưng linh cảm của một người mẹ mách bảo bà, ở một góc khuất nào đó trong tâm hồn, con trai bà vẫn luôn tự trách bản thân, mặc cảm và tự ti. Cậu không bao giờ ở nhà vào ngày sinh nhật của mình sau lần sinh nhật lúc 6 tuổi ấy.

Mùa hè năm thứ nhất trung học, Khôi Vĩ muốn về Việt Nam nghỉ ngơi. Bà đồng ý cho con trai về. Vì ở Việt Nam phần vì còn các bác và cô chú, phần vì Khôi Vĩ muốn về để giúp bà giải quyết những rắc rối ở những công ty của bà ở Việt Nam. Sau mùa hè năm ấy, Khôi Vĩ trở về tràn đầy sức sống.

Khôi Vĩ dần thay đổi, cậu chăm chỉ đến phòng tập thể hình. Ăn uống điều độ và tích cực tham gia các hoạt động ngoại khóa trên trường. Và mùa hè năm tiếp theo, cậu trở lại Việt Nam với vẻ bề ngoài vô cùng hấp dẫn.

Sự thay đổi lớn nhất của Khôi Vĩ có lẽ là việc cậu từ chối rất nhiều giấy mời học từ các trường đại học hàng đầu nước Mỹ. Khôi Vĩ chọn về Việt Nam học đại học.

Hơn ai hết bà Joan hiểu con trai mình. Một khi cậu đã quyết định việc gì thì không ai ngăn cản được. Vậy là bà để con trai học ở Việt Nam, vài ba tháng cậu mới quay về Mỹ thăm gia đình. Ấy vậy mà lần này vừa mới về đến nhà được một hôm cậu đã muốn đi ngay. Bà có chút hơi buồn phiền.

- Khôi Vĩ, ngày mai chúng ta có tiệc ngoài trời. - Giọng bà Joan như có ý trách móc - Vậy mà con muốn bay về Việt Nam ngay trong đêm nay sao?

Khôi Vĩ ngừng đi lại, giọng cậu vẫn còn chút bí bách.

- Nhưng mà con không ngủ được. Hay là con nên dùng thuốc ngủ ?

- Con thật là... - Bà lừ mắt nhìn cậu, rồi lại mỉm cười dịu dàng hỏi - Con và cô gái đó đã bắt đầu được bao lâu rồi?

- Con còn chưa nói rằng con thích cô ấy. - Khôi Vĩ ngập ngừng thú nhận - Và giờ thì con hơi hối hận vì đã không nói sớm.

“Phụt” Khôi Chấn Kha bị cậu con trai làm cho sặc Cà phê lần thứ hai. Ông không nhịn được cười.

- Con trai. Hóa ra cô gái đó không phải là người thích con trước à? Xem ra phải là một cô gái rất mạnh mẽ mới không bị Khôi Vĩ nhà chúng ta hút hồn. Chà chà.

Khôi Vĩ có chút buồn bực khi nghe bố cậu nói vậy. Bà Joan quay lại khẽ hắng giọng với chồng một cái, Khôi Chấn Kha hiểu ý vợ, ông cười cười rồi lại chăm chú vào tờ báo. Bà Joan khẽ chỉnh lại cổ áo của cậu con trai. Trong lòng bà chợt hiểu, con trai bà nỗ lực thay đổi là bởi vì một cô gái. Cô gái đó ắt hẳn phải là một cô gái mạnh mẽ và kiên cường. Lúc này đây bà cũng rất muốn gặp cô gái đó.

Bà Joan nắm tay cậu con trai rồi kéo cậu ngồi xuống ngồi cạnh mình, bà khẽ thì thầm với cậu.

- Khôi Vĩ, mẹ hiểu cảm giác hiện giờ của con. Con người vẫn luôn như vậy, chỉ khi rời xa một người mà mình thương thì mới nhận ra được tình cảm thực sự của mình. Nhưng đôi khi trong tình yêu, cũng cần có sự chia xa để biết được mình cần người kia đến nhường nào. Chuyến đi này, mẹ nghĩ phần nào đã giúp con xác định được tình cảm của mình.

Khôi Vĩ ngẩng đầu nhìn mẹ, cậu gật đầu, mỉm cười. Nhưng lại nghĩ đến khoảng thời gian 48 tiếng nữa mới được gặp Hạ Thiên Du, cậu cảm thấy như sắp nghẹt thở. Nỗi nhớ nhung này gần như khiến cậu phát điên.

Hóa ra, khi xa nhau người ta lại khổ sở thế này. Hừm!

(Nguyên văn lời tác giả : ” Nếu bạn tò mò muốn biết Khôi Vĩ đã từng có bước lột xác như thế nào kể từ lúc gặp Hạ Thiên Du thì mời chuyển về cuối sách lật tìm Phần hai với lời tựa “Khôi Vĩ” để đọc trước . Àh.

Nhớ là chỉ đọc 1/3 phần đó thôi nhé :"))

27. [Câu Chuyện Nhỏ Số 9 - Tiếng Anh Cho Người Mĩ]

Tại một quán thịt nướng ven đường.

Hai đĩa thịt mềm, không tẩm gia vị và nhìn trông rất ngon lành được đặt lên bàn. Hạ Thiên Du khẽ cúi đầu cảm ơn người chủ quán rồi vui vẻ đặt thịt lên vỉ nướng. Nhưng mới đặt đến miếng thịt thứ ba, Hạ Thiên Du mới giật mình nhớ ra một chuyện.

Ánh mắt Hạ Thiên Du lúc này đột nhiên lóe sáng, cô vỗ lấy bàn tay của Khôi Vĩ, siết thật chặt. Ngữ điệu có chút chênch vênh.

- Này Khôi Vĩ, có phải lúc ở cổng trường cậu nói ba năm trước mỗi kì nghỉ hè cậu đều từ Mĩ trở về có đúng không?

Khôi Vĩ hơi bất ngờ trước phản ứng dữ dội của Hạ Thiên Du, nhưng trong lòng cũng đoán ra được 9 phần lí do, cậu khẽ gật đầu.

Hạ Thiên Du thều thào hỏi lại.

- Ở bên đó, người Mĩ bây giờ chuyển sang sử dụng tiếng Ả-rập làm ngôn ngữ chính hả?

Nét mặt Khôi Vĩ thoáng tối om, cậu cười gượng gạo.

- ...Khụ. Bị chị phát hiện ra rồi.

Hạ Thiên Du cũng nhướn miệng giả lả cười lại, khẽ khàng nói một câu.

- Này Khôi Vĩ, hãy thử nói vài tiếng Ả-rập cho tôi nghe xem nào.

- Haha. Chị đừng giận tôi chuyện đó nữa. Nướng thịt cho tôi ăn đi.

Hạ Thiên Du mím môi. Ánh mắt tóe lên tia lửa điện. Môi mím chặt thành một đường thẳng, xoa xoa hai bàn tay vào nhau. Khôi Vĩ nuốt nước bọt, từ từ thu chân về, đẩy ghế rồi chạy một mạch ra phía ngoài cửa.

Và trên đường phố lúc này người đi đường trông thấy một cảnh tượng rượt đuổi hết sức ngoại mục.

Chạy đầu tiên là một chàng trai vóc dáng cao ráo ưa nhìn. Chàng trai mặc áo phông trắng, quần jean lửng, giày thể thao màu đen. Cậu vừa chạy vừa lặp lại hai từ " Cứu mạng. Cứu mạng".

Phía sau lưng cậu, cách đó chừng 5 – 6 bước chân. Một cô gái đuổi theo sát nút. Cô mặc váy trắng, dáng người mảnh khảnh. Đôi giày converse của cô lướt trên mặt đất một cách êm ru. Mái tóc vừa đen vừa dài của cô lả lướt phía sau lưng, tung bay trong gió. Cô rít lên qua hơi thở.

- Đồ lừa đảo. Cậu mau đứng lại cho tôi. Khôi Vĩ. Đứng lại.

Đuổi phía sau cùng là một người đàn ông trung niên với chiếc bụng bia rất lớn, theo như trang phục ông đang mặc thì có lẽ người đàn ông này là chủ quán một nhà hàng ăn uống. Ông chủ quán một tay cầm vỉ nướng thịt, một tay giữ mũ đầu bếp, vừa thở hổn hển vừa gào to.

- Hai đứa kia. Định ăn quỵt có phải không? Mau đứng lại! Đứng lại!!

Người đi đường bật cười. Có ai đòi đuổi nhau lại cứ kêu gào người phía trước mau đứng lại không vậy? Đúng là câu nói vô dụng nhất thời đại.

Khà khà.

28. [câu Chuyện Nhỏ Số 10 - Lịch Sử Của Từ “draconian”.]

Trên thực tế thì việc dạy phụ đạo môn tiếng Anh cho Khôi Vĩ của Hạ Thiên Du đã kết thúc từ rất lâu rồi. Nhưng nhân dịp Hạ Thiên Du biết được thông tin Khôi Vĩ đã ở Mỹ từ năm 6 tuổi thì xin kể lại một câu chuyện như thế này.

Hạ Thiên Du nổi tiếng khoa tiếng Anh ở đại học H với trình độ phát âm chuẩn và khả năng giao tiếp như người bản địa. Nhưng ít nhiều thì việc học tiếng Anh ở môi trường không sử dụng tiếng Anh là ngôn ngữ chính cũng khiến cô có nhiều thiếu sót trong việc tìm hiểu chuyên sâu ngôn ngữ này. Ví dụ như có một lần Hạ Thiên Du dạy cho Khôi Vĩ từ “Draconian”. Sau khi phát âm từ này, cô giải thích.

- Draconian là khắc nghiệt, tàn bạo.

Khôi Vĩ nghe vậy thì gật đầu, sau rồi cảm thán.

- Chị có giọng tiếng Anh khá chuẩn. Nhưng tôi chỉ thắc mắc, chị có biết được lịch sử của từ Draconian là như thế nào không? Có bao giờ chị tự hỏi tại sao từ Draconian nghĩa lại là khắc nghiệt, tàn bạo mà không phải là nghĩa khác?

Hạ Thiên Du nghe vậy thì ngẩn người. Câu hỏi này có khác nào câu; ” ... tại sao chị lại tên là Hạ Thiên Du mà không phải là một cái tên khác?!” Hạ Thiên Du trong lòng hơi khó chịu nhưng cũng miễn cưỡng nói.

- Okay. Tối nay tôi sẽ tìm hiểu lịch sử của từ này.

Khôi Vĩ nghe vậy thì mắt sáng quắc lên, hạ giọng thì thào.

- Nhưng tôi lại biết lịch sử của từ này. Chị có muốn nghe không?

Hạ Thiên Du đảo mắt nghĩ ngợi, sau rồi gật đầu. Khôi Vĩ mỉm cười, giọng nói trầm bổng du dương như đang hát.

- Như chị đã biết, từ “Draconian” nghĩa là khắc nghiệt, tàn bạo. Là một cái điều gì đó nó rất là tàn nhẫn, khó khăn. Nếu mình phạm cái luật gì đó tí xú thì hậu quả nó rất là nặng. Okay, “So” lịch sử của cái chữ này nó là sao? Hồi xưa hồi xưa, hơn hai ngàn năm trước có một cái ông tên là Draco, cái ông Draco này chuyên nổi tiếng khắc nghiệt là cái ra luật cho nước Hy Lạp ngày xưa. Luật của cái ông này rất là tàn nhẫn, tàn bạo. Nếu chị ăn cắp bất cứ món gì. TỬ HÌNH ! Gian lận? TỬ HÌNH ! Đi bia ôm? SẼ CHO GIẢI UỶNH TỰ DO! Cái thời của ông những cái luật đó là Draconian Laws. Cho nên cái tên của ông nhập thành một cái tính từ đó - nhập vào tiếng Anh luôn, sau này nó là tàn bạo hoặc là khắc nghiệt. Cái đó là lịch sử của Draconian.

Nói xong một hơi, Khôi Vĩ chống tay lên bàn chớp chớp mắt chăm chú theo dõi sắc mặt biến thiên như đồ thị hình Sin của Hạ Thiên Du bằng một cách đầy thích thú.

#

29. [câu Chuyện Nhỏ Số 11 - Cừu Và Bà Lão Tác Giả Kio.]

Kio : Hahaha. Lần này thì đúng là Cáo không thoát được móng vuốt của Cừu rồi. Haha.

Cừu : Grrrrrr. Bà lão tác giả kia. Biến tôi thành thể này giờ còn ngồi ăn bắp rang bơ cười được hả?

Kio : Cừu nhỏ, đừng bực mà :”<>

Cừu: Grrrrrrr. Tôi cảm thấy như là bị xúc phạm trí thông minh, bị tổn thương sự tự cao, sức lao động bị lôi ra làm trò chơi. Cậu ta từng học bên Mỹ vậy mà còn cố tình ép tôi dạy phụ đạo môn tiếng Anh. Cậu ta chỉ đơn giản là đang thưởng thức tiết mục một con khỉ lên sân khấu làm xiếc. Tôi cảm thấy như đang múa rìu qua mắt thợ. Bực~ingggg

Kio : Phù phù. Hạ hỏa. Hạ hỏa :”<>

Cừu: Còn nữa.

Kio : *giật mình* Còn nữa hả?

Cừu: Trong quá trình dạy tiếng Anh cho cậu ta, tôi cứ ngỡ rằng cậu ta có trí thông minh vượt bậc, dạy 1 mà biết 10. Giờ thì tôi biết rồi, cậu ta cũng chỉ là tầm thường thôi. Đối với một người từng sống ở Mỹ năm 6 tuổi như cậu ta thì việc làm một bài tập về môn tiếng Anh có khác nào học sinh tiểu học làm bài tập điền từ vào chỗ trống??? Hóa ra trình độ của hần cũng chỉ dừng lại ở mức tầm thường mà thôi!!!

Kio : *Lầm bầm* Lão đây còn chưa viết hết câu chuyện, cô dựa vào đâu mà dám chê trí thông minh nam chính của lão tầm thường chứ. Hừm, hừm!

Cừu: Bà lão tác giả kia lầm bầm cái gì đó?

Kio : *mặt xanh lét* Oái, lão có dám nói gì đâu :”<>

Tôi đó về bà lão tác giả đáng thương vừa ngồi trước màn hình máy tính vừa lầm bầm Hức hức, có ở cái chốn nào nhân vật lại uy hiếp tác giả như ở chốn đồng cỏ bị thâu này không vậy?Cừu nhỏ kia, lần sau cô mà còn nói nhiều nữa là tôi sẽ cho cô từ nữ chính truyện tình cảm trong sáng xuống nữ phụ trong truyện đam mỹ đấy!

Đừng quên rằng Khủng Long của tui cũng từng bị thất thố tình cảm và đang cảm thấy mất hi vọng vào tình yêu với con gái. >__<>

30. Chương 17. ” Hi Summer.” - Phần 1.

1. Tôi run rẩy gõ vào mục trả lời.

- ” Hi Rain”.

Avatar hình hạt mưa sáng trưng. Mục Messenger của tôi hiện lên một đoạn tin nhắn.

- ” Mình hẹn gặp nhau nhé Summer. Ngày mai, 8 giờ sáng. Sân thượng trường đại học H. Vậy nhé. Chúc ngủ ngon, Summer.”

Nước mắt tôi nhoe nhoẹt. Những dòng chữ trên màn hình cũng trở nên không rõ ràng. Rain đã xuất hiện, sau hơn 4 tháng. Cậu ấy đã quay trở về và muốn gặp tôi. Đúng là Rain thật rồi.

- ” Ừ. Hẹn gặp lại cậu. Chúc ngủ ngon, Rain”.

Buổi tối hôm đó tôi có một giấc mơ rất kì lạ. Khi tôi xuất hiện trên tầng thượng trường đại học H, Khôi Vĩ đã đứng ở đó từ lúc nào. Khôi Vĩ chìa một tay về phía trước, đợi tôi bước đến.

Sáng hôm sau tôi dậy từ rất sớm.

Tuyết Mai cũng dậy sớm để ôn thi, vừa nhìn thấy tôi từ nhà tắm bước ra, nó ngáp ngấn ngáp dài.

- Mà làm gì mà dậy sớm vậy? Lại định chạy bộ giao lưu tình cảm với Khôi Vĩ như lần trước đấy hả?

Tôi lừ mắt nhìn nó.

- Mà lo ôn thi đi.

- Hừ! Tao sắp biến thành nữ hiệp sĩ tóc trắng luôn rồi đây.

Tôi phì cười, xỏ giày rồi khẽ đóng cửa lại.

Cuối thu, thời tiết hơi se lạnh. Gần 5 giờ sáng trời vẫn còn hơi tối. Sau khi giúp cô Tâm dịch tờ biên lai hàng hóa sang tiếng Anh tôi bắt đầu chạy bộ vài vòng xung quanh sân trường. Cảm giác này vẫn giống như cảm giác của những tháng ngày trước. Những tiếng động xung quanh gần như đã quá quen thuộc. Tiếng xe tải nổ máy tiến vào căn-tin, tiếng mấy người vận chuyển gọi nhau í ới, tiếng cô Tâm kiểm tra các loại mặt hàng, và cả tiếng bình bịch nhẹ nhàng của người chạy phía sau. Cảm giác tưởng mình bị ma ám lúc này rất rất giống những tháng ngày trước. Tôi hít một hơi căng đầy lồng ngực rồi chậm chậm gằn lên hai từ.

- Khôi Vĩ!

Tiếng bước chân phía sau lưng tôi nặng dần. Một giọng nói nhàn nhạt vang lên.

- Ối. Cuối cùng thì tôi cũng đã bị phát hiện. Ủa, mà lần này chị không mang theo lá bùa trừ tà như những hè trước nữa hả?

Tôi nhìn cậu ta bằng nửa con mắt, lạnh lùng nói.

- Chỉ sợ 10 lá trừ tà của tôi cũng không đuổi được cậu.

Khôi Vĩ bắt kịp nhịp chạy của tôi, thanh âm hết sức dịu dàng chân thật.

- Thật sự rất ngưỡng mộ chị. Từ hồi đó đến giờ lần nào chị cũng chạy hết 5 vòng mà không nghỉ. Nay, tôi hỏi chút. Những người gầy gò đều khỏe như thế hả?

- Không phải tôi khỏe. Mà là cậu rất yếu. Cậu chạy được bao nhiêu vòng rồi?

- Hơn 3 vòng. Lúc tôi chạy hết vòng thứ tư thì thấy chị chạy ra từ kí túc xá.

- Sáng nào cậu cũng chạy à?

- Tôi chạy theo lịch của chị?

- Hả?

- Mùa hè 3 năm trước, hồi chị học năm nhất. Sáng nào tôi cũng thấy chị chạy bộ xung quanh sân trường. Hồi hè năm hai chị cũng chạy rất chăm chỉ. Nhưng năm ba thì...Chắc. Nguyên một mùa hè tôi không thấy chị chạy.

- Cậu nắm rõ lịch của tôi quá.

- Để ý một chút thì biết thôi.

- Hai mùa hè trước cậu chạy lúc mấy giờ mà lại gặp tôi?

- 3 giờ sáng.

Tôi nghe vậy thì tự động khóa miệng lại, chậm rãi chạy thêm 4 vòng sân trường nữa mới nghỉ. Tôi và Khôi Vĩ đi bộ xung quanh sân trường. Giọng Khôi Vĩ đầy thích thú.

- Suốt một khoảng thời gian chạy sau lưng chị, cho đến một hôm nào đó chạy ngang hàng. Hừm. Cảm giác chạy ngang hàng xem ra cũng không tệ.

Tôi nhướn mày nghĩ ngợi.

- Hôm nào đó là cái hôm cậu đỡ chứng bắt tôi dậy sớm để hỏi bài tiếng Anh đấy hả?

Khôi Vĩ búng tay một cái.

- Chính xác là hôm đó. Chị nhớ ghê.

Tôi nhếch môi.

- Tôi thường thù dai nhớ lâu. Đặc biệt là những người hay trêu chọc và làm khó tôi.

Giọng Khôi Vĩ bên cạnh như có ý cười.

- Chị không biết sao, con trai chỉ trêu chọc những người mà họ thích thôi.

Nhịp tim sau hơn 30 phút chạy bộ của tôi vừa mới ổn định thì bị câu này của người bên cạnh làm cho hỗn loạn. Tôi đưa tay lên vỗ vỗ ngực, ổn định lại nhịp tim. Khôi Vĩ thấy vậy liền đưa chai nước cho tôi.

- Đây, chị uống đi.

Tôi cầm lấy chai nước tu một mạch rồi ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh. Khôi Vĩ cũng ngồi cùng. Trầm mặc một lúc cậu ta mới lên tiếng.

- Ấn tượng đầu tiên tôi gặp chị, chị là một cô gái vô cùng mạnh mẽ.

Tôi ngỡ ngàng ngẩng đầu nhìn sang phía Khôi Vĩ. Nắng sớm ban mai phủ lên khuôn mặt nhìn nghiêng một thứ ánh sáng nhân nhật. Từng đường nét trên khuôn mặt người đối diện hiện lên một cách sáng rõ. Nước da trắng sáng nhưng không biểu hiện sự mệt mỏi, trái lại còn khắc họa lên một thần thái vô cùng mạnh mẽ tự tin. Mái tóc nâu dày dặn không chuốt thẳng tướt như mọi ngày mà để buông xõa tự nhiên. Vài lọn tóc theo giọt mồ hôi bám chặt vào trán. Hàng lông mày thẳng tắp như vẽ, chiếc mũi cao và thẳng. Bờ môi mỏng hơi mím. Đôi mắt với hàng lông mi dài đang nhìn xa xăm vô định về khoảng không phía trước.....rồi.... bất chợt cậu ta quay sang phía tôi, bắt gặp ánh nhìn của tôi, trong đáy mắt đen láy của cậu ta chợt sáng lên một cách lạ thường.

Khôi Vĩ khẽ nghiêng đầu cúi sát gần tôi, trên môi không giấu nổi một nụ cười thích thú.

- Có phải chị vừa phát hiện ra tôi rất là hấp dẫn không?

Tôi giật mình ngồi thẳng người dậy, đẩy người Khôi Vĩ sang một bên, hấp tấp nói.

- Cậu đừng có mơ tưởng hão huyền.

Khôi Vĩ cười nhẹ.

- Chị cũng thật là....

- Là sao? - tôi nhướn mày quay sang nhìn cậu ta.

Khôi Vĩ co chân lên ghế đá, xoay người về phía tôi, một tay chống lên thành ghế tay còn lại vòng qua ôm khuỷu chân, cậu ta chăm chú nhìn tôi, khóe miệng bật lên hai từ.

- Đáng yêu.

Hai má tôi bắt đầu nóng ran, cổ họng chẳng hiểu sao nghẹn ứ, khô khốc. Tôi vớ lấy chai nước tu ừng ực. Hai từ vừa rồi của cậu ta khiến lòng dạ tôi như bị kim châm.

- A. Tôi vừa phát hiện ra một điều. - Khôi Vĩ lần nữa lại cúi sát gần tôi, hơi thở của cậu ta phả lên gò má của tôi, giọng tròng xuống một nhịp - Hạ Thiên Du, mỗi khi chị ngại ngùng thường có hai sắc thái. Một là tháo chạy về kí túc xá. Hai là mặt sẽ đỏ rực lên.

“Phụt”, tôi sặc nước, ho sặc sụa.

- Khụ...Chỉ là mọi việc quá đường đột, tôi nhất thời không biết giải quyết thế nào... không có nghĩa rằng tôi ngại ngùng...khụ khụ...

Khôi Vĩ đưa tay ra vỗ vỗ vào sau lưng tôi, chép miệng lắc đầu.

- Không sao, không sao. Về vấn đề này thì chị cũng không cần ngại. Cứ thú nhận cho nhẹ lòng. Mặt chị càng ngày càng đỏ rồi.

Tôi ném cho cậu ta ánh nhìn khinh bỉ, một mực khẳng định.

- Về cơ bản thì tôi chẳng có lí gì phải ngại ngùng với cậu.

Khôi Vĩ chớp mắt.

- Con gái khi có cảm tình với một ai đó thường thế mà.

Tôi trợn mắt nạt Khôi Vĩ. Cậu ta thoáng giật mình, sau lại cười ngoác miệng. Sau nụ cười chói lóa, cậu ta nhanh chóng chuyển chủ đề, giọng đột ngột chuyển sang một tông thánh thót hơn.

- Đó là kì nghỉ hè thứ hai tôi từ Mỹ trở về. Khoảng 3 năm về trước. Vì không quen với múi giờ ở đây nên tôi không thể nào ngủ được. Cũng chính thời điểm đó tôi thấy chị ở sân trường đại học H.

Khôi Vĩ nhắm mắt lại như đang hồi tưởng lại một điều gì đó rất đẹp

- Hôm đó khi tôi vừa tới cổng trường đại học H thì một bóng người vụt qua. Một cô gái áo trắng, tóc đen dài, chạy mà như bay trên mặt đất. Tôi liếc nhìn đồng hồ. Hơn 3 giờ sáng. Trời khá tối. Kì quặc thật. Tôi tưởng chị là ma nữ nên tôi đã co giò tháo chạy về nhà.

Nói đến đây, giọng cậu ta như có ý trêu đùa. Mặt mũi tôi xám xịt. Cậu ta từng nghĩ tôi là ma nữ ư? Nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu ta cũng từng nói tôi là ma nữ khi nhìn thấy tôi xoa tóc hôm đi chiếc xe moto bạc. Hừm!

Khôi Vĩ liếc nhìn tôi, cười khê rồi chậm rãi tiếp tục.

- Vài lần sau, sáng nào tôi cũng đứng ở ban công nhà tôi rồi nhìn xuống sân trường, rồi tôi phát hiện chị không phải ma nữ, tôi rất yên tâm. Và thế là tôi quay lại đại học H chạy sau lưng chị. Nhưng ...

Nói đến đây Khôi Vĩ chợt dừng lại. Tôi vô thức ngẩng đầu lên. Khôi Vĩ nhìn thẳng vào mắt tôi, giọng Khôi Vĩ trầm xuống.

- Có một lần tôi thấy chị khóc khi đang chạy.

Khi tôi học năm nhất đại học H cũng là lúc mẹ tôi tái hôn. Dượng tôi là một người tốt và luôn bận rộn. Ông hết bận việc ở công ty rồi lại đến các dự án nước ngoài. Mẹ tôi cũng khá bận với chuỗi cửa hàng kinh doanh. Tôi rất nhớ nhà. Nhưng không thể về. Vì ở nhà cũng chẳng có ai. Mỗi lần gọi điện cho mẹ, tôi vẫn cười nói vui vẻ nói rằng mọi chuyện đều tốt, nhưng kì thực thì trong lòng tôi vô cùng trống trải. Tôi chạy trong sân trường lúc 3 giờ sáng là vì...tôi không muốn ai nhìn thấy tôi yếu đuối.

Lúc này, giọng Khôi Vĩ trầm ảm khê khàng vang lên đánh thức tôi trở về với hiện tại.

- Dù vậy, tôi thấy chị vẫn rất mạnh mẽ. Chị lúc nào cũng chạy hết 5 vòng sân rồi mới dừng lại đứng vị trí chiếc ghế đá này sau đó mới chịu uống nước.

Đúng vậy. Mỗi khi chạy hết 5 vòng tôi thường rất khát nước. Thật may mắn rằng cậu bé lém lỉnh Kelvin sáng nào cũng để lại một chai nước lạnh cho tôi ở chiếc ghế đá quen thuộc. Nghĩ đến đây nhất thời cảm động, theo dòng cảm xúc tôi cúi xuống nhìn chai nước trong tay mình. Trên nắp chai, một hình ảnh quen thuộc đập ngay vào mắt. Hai chữ “KV” màu đen ngay ngắn nổi bật trên chiếc nắp trắng tinh. Chai nước này là chai nước Khôi Vĩ đã đưa cho tôi. Tôi khê thở dài, thuận miệng tâm sự.

- Haiz. Khi nãy tôi có giúp cô Tâm dịch tờ biên lai hàng hóa sang tiếng Anh, cô khoe với tôi Kelvin đang có một chuyến Picnic với bạn bè ở ngoại ô thành phố B. Nhưng mà Khôi Vĩ, cậu xem này, Kelvin vẫn để lại cho tôi một chai nước lạnh dù cậu bé đang...

Tôi giật mình ngẩng đầu lên ngẫm nghĩ. Da đầu lúc này hơi râm ran, Kelvin đang ở thành phố B trong khi đó chai nước của cậu bé vẫn thường để lại cho tôi vẫn xuất hiện ở đây? Tôi nuốt nước bọt, quay sang phía Khôi Vĩ, dè dặt hỏi.

- Khi nãy cậu là người đã đưa cho tôi chai nước này...Cậu lấy chai nước này ở đâu vậy?

Khôi Vĩ khê nhếch môi, ánh mắt vụt sáng kiêu kì.

- Tôi lấy từ trong tủ lạnh nhà tôi.

Như có một dòng điện xoẹt ngang qua người, tôi lấp bắp hỏi.

- Chai nước này... là... của cậu? Không phải là của Kelvin?

Khôi Vĩ gật đầu, lạnh lùng khen ngợi một câu.

- Chị quả là người có chỉ số IQ đạt tiêu chuẩn của người bình thường.

Tôi không còn tâm trí đâu mà để tâm đến lời cảm thán của cậu ta. Trong đầu tôi lúc này hiện lên hai chữ “KV” to tướng. Tiềm thức theo bản năng nhẹ nhàng điền vào chỗ trống sau hai từ viết tắt để giải mã. KV là viết tắt của hai từ KHÔI VĨ! Không phải là viết tắt tên của cậu bé Kelvin.

Nhưng sao cậu bé Kelvin lại nhận đó là những chai nước mà cậu bé đã để lại cho tôi?

Không cần một não suy nghĩ, người bên cạnh tôi đã giải đáp ngay.

- Tôi đoán cậu bé Kelvin lém lỉnh đó rất quý mến chị nên mới nhận mình là người đã gửi chai nước cho chị.

Tôi còn nhớ thế này...

Ngày trước trong vụ đưa bỏ giữa Tuyết Mai và Khùng Long, tôi đã gào vào mặt Khôi Vĩ và nói cậu ta là quân tài phiệt bụng dạ đen tối.

Lúc đó cậu ta không những trách tôi mà còn dừng dừng nhận mình đúng là quân tài phiệt làm theo lời Phật dạy. Cậu ta chiêm nghiệm với tôi như thế này.

” ... Phật nói rằng trên đời này có nhân quả, những ai làm điều xấu ắt sẽ gặp những chuyện không tốt. Chính vì thế mỗi khi làm điều gì xấu với chị, tôi cảm thấy rất là thanh thản, vì đây chính là nhân quả của chị.” Sau khi nghe xong tôi đã ngửa mặt lên mà than rằng.

“Hồi nhân gian, kiếp trước con đã gieo nhân quả gì vậy trời???”

Nhưng đến lúc này thì tôi đã biết mình đã gieo nhân quả gì rồi!

Hóa ra là tôi đã từng uống nước chùa của cậu ta trong 2 mùa hè liên tiếp bằng một sự hồn nhiên khi nghĩ rằng chai nước này là của một cậu bé 8 tuổi đáng yêu mà tôi quen.

Uống nước chùa trong 2 mùa hè, vị chi là 6 tháng. +1 chữ nợ.

Uống nước chùa mà không nói lời cảm ơn +1 chữ nợ nữa.

Hai chữ nợ này được trả trong 2 tháng học hộ ở giảng đường năm nhất đó!

!!!

...

31. [Câu Chuyện Nhỏ Số 12 - Ấn Tượng Lần Đầu.]

[Câu chuyện nhỏ số 12 – Ấn tượng lần đầu.]

Ấn tượng lần đầu khi Khôi Vĩ gặp Hạ Thiên Du ?

Khôi Vĩ nhớ lại mùa hè 3 năm về trước, lúc đó là hơn 3 giờ sáng, trời vẫn còn rất tối. Sân trường không một bóng người. Bốn bề yên ắng. Khi cậu vừa bước tới sân thể dục đại học H thì một bóng trắng vụt chạy qua - dáng người mỏng manh, mái tóc dài màu đen xõa ngang lưng, bước chân chạy trên mặt đất nhẹ nhàng đến mức gần như không phát ra tiếng động.

Toàn thân Khôi Vĩ lạnh toát, hai hàm răng va vào nhau lập cập, mặt mũi cậu xám ngoét.

Không phí phạm thêm một giây tư lự nào, Khôi Vĩ lập tức co giò tháo chạy về phía cổng trường, vừa chạy vừa la hét.

- Oh my God. Ma ... có Ma lạy chúa tôi.... Ma....

Hết câu chuyện về ấn tượng lần đầu!

Bằng một cách vắn tắt thì có thể hiểu nôm na thế này. Khôi Vĩ từng nghĩ Hạ Thiên Du là một con ma nữ đang đi lang thang trong sân trường đại học H!

att P B /

32. [Câu Chuyện Nhỏ Số 13 - Kelvin]

Kelvin là cậu bé có nước da trắng trẻo, tóc màu hung xoăn thành từng lọn. Cậu bé có đôi má bầu bĩnh mà mỗi khi cười sẽ hơi lún xuống lộ ra hai núm đồng tiền trông vô cùng đáng yêu.

Hôm đó, sau khi trở về từ chuyến Picnic với bạn bè ở thành phố B, cậu bé đã sang đại học H ở thành phố A để gặp thần tiên tỷ tỷ trong lòng của mình.

Lúc bấy giờ là buổi trưa, khi cậu bé đang ngồi chơi ở quầy nước trong căn-tin đợi thần tiên tỷ tỷ của mình thì Khôi Vĩ xuất hiện. Anh chàng lạnh lùng bước lại gần phía cậu bé, cúi đầu xuống hỏi.

- Này nhóc, em có phải là Kelvin?

Kelvin ngẩng đầu lên nhìn người lạ mặt, cậu bé cười toét miệng để lộ hai má núm đồng tiền trông rất dễ thương, cậu bé lạnh lạnh đáp.

- Dạ. Là em ạ.

Khôi Vĩ nghe vậy thì ngay lập tức đưa tay lên捏 má cậu bé, ngữ điệu rất thích thú.

- Hóa ra là em hả tóc mì tôm?!

Má Kelvin bị捏 đến mức đỏ ửng, cậu bé gần như sắp mếu, phụng phịu nói.

- Sao anh lại bắt nạt em? Lát nữa em sẽ méc thần tiên tỷ tỷ của em cho mà coi.

Khôi Vĩ bật cười, anh chàng ngừng trò捏 má Kelvin mà thay vào đó là trò vò tung mái tóc xoăn của cậu bé.

- Này tóc mì tôm, dù em có gọi 5 anh em siêu nhân Gao đến đây thì anh cũng không sợ. Nói đi, thần tiên tỷ tỷ của em là vị anh hùng nơi nào?

Kelvin ngó nghiêng xung quanh căn-tin, và rồi cậu bé đã phát hiện ra thần tiên tỷ tỷ của mình đang đứng ở quầy nước cách đó không xa, cậu mừng rỡ kêu lên.

- Kia. Kia chính là thần tiên tỷ tỷ của em. Chị ấy mua nước xong sẽ nhất định qua quầy bánh rán Doremon này, vậy nên em đứng ở đây đợi chị ấy. Để rồi anh xem, lát nữa em sẽ méc chị ấy là anh bắt nạt em. Lần này thì anh chết chắc rồi.

Khôi Vĩ nhằm hướng cánh tay cậu bé nhìn theo, phía xa xa kia, Hạ Thiên Du đang lạnh lùng tìm mấy chai nước lạnh ở trong tủ kính, vẻ mặt hết sức nhàn rỗi và có vẻ như là không hề biết đến sự xuất hiện của cậu ở chỗ căn-tin này. Nhịp tim Khôi Vĩ chệch đi một nhịp, miệng lẩm bẩm được vài từ " Nếu người này là thần tiên tỷ tỷ của em thì đúng là... anh chết chắc thật!".

Bên cạnh Khôi Vĩ, cậu bé Kelvin lại cất giọng líu lo.

- Này anh bạo lực, anh cũng đừng sợ. Tuy thần tiên tỷ tỷ của em trông hơi lạnh lùng nhưng chị ấy rất dễ thương và tốt bụng. Sau 20 năm nữa, khi em lớn. Em nhất định sẽ cưới thần tiên tỷ tỷ.

Khôi Vĩ nghe xong điều này thì bật cười thành tiếng. Anh chàng lại tiếp tục vò tung mái tóc xoăn của cậu bé.

- Này Kelvin, có phải vì muốn cưới thần tiên tỷ tỷ mà em đã nói dối chị ấy?.

- Sao anh biết? - Kelvin xụ mặt xuống, cậu bé lí nhí thừa nhận - Nhưng mà em chỉ nói dối chị ấy đúng một lần về chuyện những chai nước có chữ kí KV thôi.

Ngày hôm trước, Khôi Vĩ tình cờ thấy Hạ Thiên Du đang nói chuyện vui vẻ với cậu bé Kelvin dưới căn-tin. Khôi Vĩ đoán có lẽ Hạ Thiên Du đã hỏi về chuyện những chai nước mùa hè và có lẽ cậu bé này đã nhận lỗi.

Đúng như cậu từng đoán. Nhóc Kelvin này đặc biệt yêu quý bạn gái tương lai của cậu. Hơn nữa lại còn quyết định cưới cô ấy sau 20 năm nữa...Hừ! Nghĩ đến đây Khôi Vĩ ... chột nẩy ra một ý...

Sáng sớm hôm sau, Khôi Vĩ đến căn-tin đánh thức cậu bé Kelvin dậy rồi nắm tay cậu bé đứng ẩn mình dưới một lùm cây trong khuôn viên trường đại học H. Kelvin ngáp ngáp dài kêu buồn ngủ nhưng Khôi

Vĩ vẫn rất kiên nhẫn dụ dỗ cậu bé. Anh chàng nắm lấy bàn tay nhỏ của Kelvin rồi nói ” Nếu thực sự em muốn cưới thần tiên tỷ tỷ sau 20 năm nữa thì em phải biết một bí mật về thần tiên tỷ tỷ của em. Lát nữa thôi chị ấy sẽ xuất hiện”. Cậu bé Kelvin nghe vậy thì lại gật đầu.

Hơn 5 giờ sáng, quả nhiên Hạ Thiên Du chạy ra từ khu kí túc xá, khi chất vô cùng lạnh lùng, bước chân vẫn lướt êm ru trên mặt đất, mái tóc đen dài buông theo gió trời.

Đúng như những gì Khôi Vĩ dự đoán, cậu bé Kelvin đang lim dim ngái ngủ khi nhìn thấy Hạ Thiên Du thì lập tức tròn xoe mắt . Lòng bàn tay cậu bé trong tay Khôi Vĩ đang đỏ mề hôi không ngớt, làn môi mỏng mấp máy run run. Khôi Vĩ thấy thần khí của cậu bé thì vô cùng thích thú, anh chàng nhân lúc cậu bé đang run rẩy liền ghé miệng vào tai cậu bé, thì thầm.

- Thần tiên tỷ tỷ của em ban ngày thì xinh đẹp đáng yêu, nhưng thực chất những lúc trời sáng tinh mơ thế này lại chính là....

- Một bóng ma lang thang ạ? – Kelvin lắp bắp.

Thế rồi sau đó, anh chàng Khôi Vĩ còn chưa kịp mở miệng nói lời đe dọa tiếp theo thì Kelvin đã xoay người lại rồi cầm đầu cầm cổ chạy thục mạng về căn-tin trường.

Khôi Vĩ đứng ngẩn người, hóa ra dọa trẻ con lại dễ dàng như thế này sao?! Liếc nhìn dáng người mảnh khảnh của Hạ Thiên Du trong sân thể dục, trí nhớ anh chàng Khôi Vĩ cũng dần sáng rõ; Lần đầu tiên gặp Hạ Thiên Du trong sân thể dục đại học H, cậu cũng từng vất chân lên cổ mà tháo chạy vì sợ!

... Sau buổi sáng ngày hôm đó, Hạ Thiên Du cảm thấy hơi lạ vì cậu bé Kelvin gần đây ít nói chuyện với cô hơn hẳn. Ngay cả khi cậu bé trở về nhà của mình ở ngoại ô thành phố A cũng chẳng mấy may nói lời chào tạm biệt với cô. Hạ Thiên Du tắc lưỡi; trẻ con đúng là tâm trạng nắng mưa thất thường.

Nhưng chỉ có người đọc và tác giả mới biết được, sự việc này chính là do Khôi Vĩ đứng sau giật dây.

Anh chàng vì vụ những chai nước mùa hè mà nổi hứng trêu chọc cậu bé Kelvin.

Không những thế, anh chàng lại còn để bụng chuyện cậu bé Kelvin nói rằng sau 20 năm nữa sẽ cưới thần tiên tỷ tỷ - người mà anh chàng ấn định là bạn gái tương lai của mình – nên anh chàng đã dẫn cậu bé đến sân thể dục từ sáng sớm để “xem” Hạ Thiên Du chạy, và thế là anh chàng đã thành công trong việc phá vỡ hình ảnh thần tiên tỷ tỷ của Hạ Thiên Du trong lòng cậu bé mà thay vào đó là hình ảnh một bóng ma nữ hay đi lang thang vào buổi sáng.

...Hầy! Khôi Vĩ ơi là Khôi Vĩ, ngay cả trẻ con cậu cũng không tha sao ???...

Chẹp...chẹp...

33. Chương 17. “hi Summer” - Phần 2.

2. Trên tầng thượng trường đại học H.

Tôi nắm chặt tay vào gấu váy, đứng xoay người nhìn về phía cổng trường. Chỉ ít phút nữa thôi, Rain sẽ xuất hiện. Chỉ ít phút nữa thôi, cậu ấy sẽ đến. 5 giây, 4, 3, 2, 1...

“Cạch” - Tiếng cánh cửa phía sau mở. Tiếng bước chân rất gần. Một giọng nói trầm ấm vang lên.

- Hi. Summer.

Tôi mỉm cười, xoay người lại.

- Hi. Rain.

....

Một đoạn kí ức hiện về trong trí nhớ của tôi như một thước phim tua chậm.

- ” Rain tên thật là Hoàng Minh đúng không?”

- “Ừ”

- “Rain học trường đại học H?”

- “Ừ”.

Cả trường đại học H chỉ có một mình anh là Hoàng Minh. Nhưng tại sao từ trước đến giờ tôi lại không dám khẳng định anh là Rain?

Anh ầm ập và lịch sự. Rain luôn lắng nghe và trầm lặng. Anh có thể là Rain?!

- Chào em. Hạ Thiên Du.

Đầu óc tôi trở nên mơ hồ. Người đứng trước mặt tôi lúc này là Rain ư?

- Chào anh, Hoàng Minh.

Hoàng Minh mỉm cười, anh chậm rãi bước về phía tôi. Nụ cười của anh sáng bừng không gian nhưng sao lại mang cho tôi một chút nuối tiếc thế này?

Hoàng Minh đứng đối diện tôi, giọng anh có chút lưỡng lự.

- Em là Summer?

Tôi mỉm cười, gật đầu nhẹ.

- Và anh chắc chắn là Rain rồi. - Tôi khẽ đáp.

Đôi mắt anh chợt mở to, anh cười xòa.

- Thế giới này thật tròn đúng không Du? Thật không thể tin được em chính là cô gái mà anh quen trên Messenger hơn hai năm về trước.

Tôi nhoẻn miệng cười.

- Vâng. Sự thực thì thế giới luôn tròn. Em cũng rất vui khi biết được anh chính là Rain.

Anh khẽ trêu đùa tôi.

- Anh lại cứ sợ sẽ làm em thất vọng.

- Không. À. Thì ra có một chút ạ.

- Về điều gì vậy? - Ánh mắt anh nhìn tôi thoáng u mờ.

Tôi cúi đầu, ngập ngừng.

- Chỉ là...anh tự nhiên biến mất trên Messenger, và điều đó khiến em...bất an.

Anh hít một hơi thật sâu, giọng anh hạ xuống một cung bậc.

- Hôm đó trên đường lái xe đến sân thượng đại học H anh đã gặp một sự cố.

Tôi hốt hoảng ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh thoáng bối rối khi nhìn thấy ánh mắt của tôi, anh chuyển hướng nhìn của mình về khoảng không vô định phía trước, trầm mặc một lúc anh mới lên tiếng.

- Anh phải đi gặp một người...Uhm...cô ấy là bạn gái của anh. Hôm đó cô ấy vừa trở về từ nước ngoài nên anh đã ra sân bay đón cô ấy.

Tôi thở phào. Vậy mà tôi còn tưởng anh gặp sự cố gì nghiêm trọng. Tôi mỉm cười, rụt rè hỏi anh.

- Chị ấy tên là gì ạ?

- Anna. - Anh khẽ nói, âm lượng chỉ đủ cho tôi nghe thấy.

- Một cái tên thật đẹp. - Tôi thốt lên.

Anh mỉm cười. Nhưng sao nụ cười của anh lại chưa xót như thế?

Tôi và anh nói rất nhiều chuyện.

Vậy ra trong khoảng thời gian hơn một tháng sau cuộc hẹn gặp ở sân thượng, anh không liên lạc với Summer là bởi bạn gái anh muốn cùng anh đi du lịch vài nơi trong nước. Hơn hai tháng tiếp theo anh ở ngoại ô làm đồ án, vô cùng bận nên không có thời gian lên mạng như trước nữa.

Anh vẫn chưa hề hay biết tôi là Summer. Cho đến hôm nay, khi gặp tôi ở tầng thượng anh đã vô cùng ngạc nhiên.

Tôi và anh như hai người bạn tri kỷ lâu ngày mới gặp lại. Chúng tôi ngồi nói chuyện chùng chình hơn hai tiếng đồng hồ rồi mới nói lời chào tạm biệt.

Thì ra bấy lâu nay, điều tôi thực sự lo lắng chính là Rain có ổn không? Và giờ, tôi thực sự cảm thấy vui vẻ khi biết rằng, Rain hoàn toàn bình an.

Rain là ai? Điều này không quan trọng nữa.

Chỉ cần Rain an toàn là được. Tôi sẽ luôn cầu nguyện cho anh được an toàn và hạnh phúc.

34. Chương 18. "Hi Rain".

Những ngày sau, không khí thi cử trong trường đại học H khá là căng thẳng. Sinh viên các khối đều bận rộn ở phòng thi.

Tuy vậy, thư viện không vì thế mà vắng người, trái lại lại trở thành địa bàn của sinh viên năm cuối. Bọn họ vừa hoàn thành xong đồ án ở ngoại ô, gần như cả học kì không quay về trường nên rất là sôi nổi bàn tán về sự thay đổi của thư viện trường đại học H.

Điều này cũng không có gì lạ, đối với một trường đại học có quy mô và chất lượng hàng đầu như trường đại học H thì việc mỗi cuối kì số lượng sách lại tăng lên chóng mặt cùng với những không gian đọc mới được mở đã là một việc có tính chất theo chu kì. Vậy nên hầu như cuối học kì nào sinh viên cũng đổ dồn về thư viện để chiêm ngưỡng những góc đọc mới.

Mỗi lần đến thư viện tôi đều gặp Hoàng Minh. Anh và tôi nói chuyện rất vui vẻ. Cùng ôn lại những câu chuyện ngày xưa. Tôi phát hiện ra, nếu như trên mạng anh là một Rain âm áp và kiệm lời, thì ở ngoài anh khá vui vẻ hòa đồng với mọi người. Đây là trên lĩnh vực liên quan đến học tập. Còn đối với những lời mời đi chơi, đi ăn uống của bạn bè anh đều khéo léo từ chối. Có nhiều lần khi tôi và anh cùng rời thư viện thì một nhóm bạn cùng khóa của anh đến rủ đi ăn uống, vì thời gian của sinh viên năm cuối ở đại học H không còn nhiều, sau khi tổng kết học kì một, sang học kì sau có thể họ sẽ đi thực tập, mỗi người một nơi, vậy mà chưa lần nào anh nhận lời đi cùng họ. Bạn bè cùng khóa biết tính anh nên cũng không ép, chỉ tiếc nuối nói câu tạm biệt rồi rời đi.

Nhưng nhóm bạn mà anh hướng dẫn đồ án vẫn không bỏ cuộc, bằng chứng là vừa nhìn thấy tôi lò dò bước vào thư viện, đám người này lập tức chạy ra bủa vây xung quanh. Tôi nhất thời chưa biết xử lí thế nào thì một anh đeo kính cận dày cộp thay mặt cả nhóm phấn khích hỏi tôi.

- Hạ Thiên Du xuất sắc của khoa tiếng Anh năm ba đúng không?

Vì thời gian này hay đến thư viện nên tôi cũng quen mặt bọn họ nên cũng không cảm thấy sững sốt, tôi gật đầu.

- Dạ.

Cả nhóm người nghe vậy đều "Ồ" lên một tiếng. Lúc này một anh có dáng người cao gầy nhanh nhẹn giới thiệu.

- Anh là Kiệt Luân, còn anh này là Quang Anh, kia là Tùng Anh, cuối cùng là Yul và Ju. Bọn anh đều là bạn cùng khoa với thiên tài kiệt xuất Hoàng Minh.

Tôi mỉm cười, chìa tay ra bắt bàn tay phía trước, đáp.

- Vâng. Em chào anh.

Sau cái bắt tay xã giao, những tiếng rú ầm ĩ bên ngoài vang lên.

- Ngoan quá. Đúng là bạn gái của Hoàng Minh có khác.

- Cuối cùng Hoàng Minh thiên tài của chúng ta cũng có bạn gái rồi. Mắt nhìn người quả không tồi.

- Là Hạ Thiên Du nổi tiếng của khoa tiếng Anh năm 3. Thật sự tương xứng.

Tôi ngẩn người, vội vàng khua khua tay. Suy nghĩ còn chưa kịp lên tiếng thì bọn họ lại nhao nhao.

- Du à, cuối tuần này khóa bọn anh có một party nho nhỏ ở gần sông Vân. Em có thể giúp bọn anh thuyết phục bạn trai em đi cùng bọn anh được không?

- Em gái, giúp bọn anh vụ này đi. Sắp hết 4 năm trời mà bọn anh chưa bao giờ có cơ hội ngồi cùng bàn nhậu với bạn trai em.

Đang huyền thuyên năn nỉ thì chợt nét mặt của hai anh chàng đứng đối diện thoáng biến đổi báo động một người xuất hiện phía sau lưng tôi.

Tôi quay lại, là anh. Chắc anh vừa đến và chứng kiến ngay cảnh tôi bị bạn bè của anh vây quanh. Anh lắc đầu nhìn bọn họ.

- Các cậu thật biết cách khiến người khác khó xử.

Đám người phía trước thấy Hoàng Minh xuất hiện thì liên tục thanh minh.

- Hoàng Minh. Chỉ là bọn mình quá tò mò thôi.

- Hoàng Minh. Cậu và Thiên Du là một cặp đúng không?

Lúc này anh đã đứng cạnh tôi, nét mặt trầm tĩnh. Anh quay sang nháy mắt với tôi.

- Bạn bè của anh có phải rất phiền phức đúng không?

Tôi ngẩn người, sau đó hiểu được ý anh, tôi gật đầu đồng ý.

- Đúng là hơi ồn ào và phiền phức.

Anh cười.

- Vậy cùng anh qua chỗ khác đọc sách nhé.

- Vâng.

Anh nắm lấy tay tôi bình thản rời khỏi đám đông. Đi được vài bước, anh đột nhiên dừng lại, sau đó quay lại nói với đám đông phía sau.

- Lần sau các cậu còn làm phiền em gái tôi nữa là tôi đánh điểm đồ án của các cậu rớt hàng loạt đấy.

Đám đông phía sau nghe vậy thì thần sắc có phần hơi xám lại, sau rồi nhất loạt gật đầu. Có người lắp bắp được hai từ " Em gái..." rồi bỏ lững giữa chừng, ngơ ngác khó hiểu.

Bước vào không gian bên trong, theo thói quen, anh chọn mấy cuốn sách chuyên ngành. Tôi cũng tiến tới chiếc giá sách gần đó giúp anh chọn mấy cuốn sách. Không nhịn được cười, tôi nói với anh.

- Hoàng Minh, anh lấy việc công mà trả thù riêng như thế là không được nhé.

Anh cũng cười theo.

- Với đám sinh viên năm cuối bọn anh chỉ sợ duy nhất một việc là đồ án lúc này bị đánh giá là hỏng.

- Giáo sư Trương chủ nhiệm khoa anh rất ưu ái anh. - Tôi vui vẻ nhớ lại - Lần nào em xuống văn phòng cũng nghe thấy giáo sư hết mực khen ngợi anh trước mặt giáo sư Đặng Hà.

- Giáo sư Trương đề cao anh quá rồi - Anh quay sang đưa cho tôi một cuốn sách rồi nói tiếp - Em đọc thử cuốn này đi, rất phù hợp với sinh viên năm 3 bọn em.

Tôi cúi xuống nhận cuốn sách từ tay anh, reo lên.

- Trời. Em tìm cuốn này mấy ngày hôm nay mà không tìm được.
- Không thấy là đúng - Anh nháy mắt - Cuốn này chỉ mình anh có thôi.

Tôi lật gáy sách, xem qua xem lại. Đúng là cuốn sách này rất khó mà kiếm được.

- Anh Hoàng Minh, sách này anh kiếm ở đâu vậy?
- Giáo sư Trương tặng anh. Anh đọc xong rồi, nhượng lại cho em.
- Cảm ơn anh - Tôi hươ hươ cuốn sách trong tay - Em sẽ đọc chăm chỉ.

Anh phì cười.

- Tốt. Qua bên kia đọc nhé. Hôm nay anh cũng phải xem lại rất nhiều tài liệu.
- Vâng.

Phía bên ngoài cửa sổ, vòm trời về chiều thoảng ửng hồng. Mấy tán bàn lăng khê rung rinh theo gió. Dưới sân trường vắng lặng không một bóng người.

Tôi khê đẩy cánh cửa sổ rồi ngồi xuống chiếc ghế gỗ, đặt sách trên bàn và bắt đầu ngâm cứu. Phía bên cạnh cũng phát ra tiếng cửa mở, rồi tiếng ghế gỗ được kéo ra, không gian chìm trong sự yên tĩnh. Chỉ thỉnh thoảng có tiếng lật sách, tiếng bước chân người ra vào trong thư viện.

Hơn hai năm trước trong những lần nói chuyện với anh trên mạng tôi thường kể anh nghe về những cuốn sách đầy sắc màu trong thư viện trường đại học H, lúc đó tôi thường mơ về một ngày có thể cùng anh tới đây. Và giờ, mọi thứ đã thành hiện thực. Anh ngồi đây, cùng với tôi. Như hai người bạn tri kỉ. Tôi không còn đối diện với màn hình máy tính để đoán mò về thần thái của anh nữa, anh ở ngay bên cạnh tôi, chỉ cần vươn tay ra là có thể chạm tới anh.

Tôi cứ lặng lẽ ngồi như vậy cho đến khi lật đến trang sách cuối cùng.

Đặt cuốn sách xuống bàn, một dòng chữ được viết bằng bút dạ dầu đen hiện lên đầy ấn tượng " Khôi Vĩ là chàng trai quyến rũ nhất mà tôi từng biết - Kí tên : Du" Nhìn dòng chữ này khóe môi lại không giấu được nụ cười, cái tên năm nhất này đúng là biết cách tự thỏa mãn bản thân.

- Chữ trên gáy sách của em anh đoán là do Khôi Vĩ viết. – Hoàng Minh đã đứng cạnh tôi từ bao giờ, ánh mắt của anh cũng dừng ở cuốn sách trên bàn của tôi. Anh hóm hỉnh nói thêm – Anh cũng đoán em nghĩ như thế về Khôi Vĩ.

- Đúng là chữ này của Khôi Vĩ – Tôi nhấn nhó trả lời anh – Nhưng mà em không nghĩ như thế đâu. Cậu ta á...uhm, nếu là em thì em sẽ đổi lại rằng " Khôi Vĩ là chàng trai rắc rối nhất mà tôi từng biết". Vậy đấy!

Hoàng Minh nghe vậy thì bật cười thành tiếng. Anh khê lắc đầu nhẹ nhẹ. Im lặng một lúc, anh chậm chậm tiến tới bậc cửa sổ, trầm mặc lên tiếng.

- Sinh viên năm cuối học ở ngoại ô mới về trường nên không biết chuyện của em với Khôi Vĩ . Nên chiều nay đúng là khiến em khó xử rồi.
- Không sao ạ. - Tôi tần ngần trong giây lát rồi mới tiếp tục - Thật ra em với Khôi Vĩ còn chưa bắt đầu.
- Em và Khôi Vĩ chưa bắt đầu? – Anh hơi nhú mày nhớ lại – Khi từ ngoại ô trở về đại học H, anh có gặp em ở căn-tin, rồi thư viện. Có lần nói chuyện với em được vài ba câu thì Khôi Vĩ xuất hiện, có khi em lại vội vàng đi gặp Khôi Vĩ. Anh nhớ không nhầm thì hôm gặp em ở căn-tin, cô Tâm có nói em vì cãi nhau với bạn trai. Anh cứ nghĩ...
- Anh nghĩ em và Khôi Vĩ là một đôi chứ gì? - tôi cười ngắt lời anh - Em vẫn còn độc thân rành rành đây nè.
- Anh nhìn tôi, khê mỉm cười.
- Nhưng mà em thích Khôi Vĩ, đúng không?

Câu hỏi đột ngột của anh khiến tôi có chút lúng túng, tôi cúi đầu, ngập ngừng.

- Em cũng không biết. Mọi thứ thật mơ hồ.

Hoàng Minh tiến lại gần phía tôi, anh đặt một bàn tay của mình lên vai tôi, giọng anh trầm xuống.

- Thiên Du, có một điều nghịch lý thế này. Em chỉ thực sự biết được em đã yêu một người khi mà họ biến mất khỏi cuộc sống của em. Nhưng khi em quay lại để gặp người đó thì đã quá muộn.

Anh tư lự trong giây lát rồi mới chậm rãi nói tiếp.

- Hôm anh lên Messenger để hẹn gặp em, anh có đọc lại tất cả những tin nhắn mà em đã gửi trong suốt thời gian anh Offline. Và em biết không, tất cả những tin nhắn em gửi cho anh đều kể về Khôi Vĩ.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh siết chặt vai tôi hơn nữa.

- Thiên Du, đừng sợ.

Anh hiểu tôi. Anh vẫn hiểu tôi như hơn hai năm về trước. Tôi vẫn còn giấu trong mình nỗi sợ hãi. Tôi sợ rằng khi yêu thương quá nhiều thì tổn thương sẽ càng lớn.

- Thiên Du, những gì chúng ta cần làm chỉ đơn giản là hãy trân quý khoảnh khắc hiện tại. Em hãy mở lòng và lắng nghe trái tim mình.

Tôi gật đầu, trong khóe mắt lấp lánh nước. Anh mỉm cười hài lòng. Tàn ngăn một chút tôi ngập ngừng.

- Hoàng Minh, anh kể chuyện của anh và Anna cho em nghe đi.

Ánh mắt anh chợt trùng xuống, anh chậm rãi xoay người, mắt hướng về không gian phía bên ngoài cửa sổ. Từng làn gió thoảng qua vờn trên mái tóc anh. Tầm lưng anh hơi nhô lên rồi lại hạ xuống, giọng anh trầm lại.

- Anh và Anna quen nhau...uhm, chắc phải hơn chục năm rồi đấy.

- Khi anh và Anna còn nhỏ?

- Ừ.

Tôi ngồi im lặng phía sau lưng anh để chờ đợi. Anh trầm mặc trong giây lát, rất lâu sau anh mới mở lời, giọng anh rất khẽ.

- Sau rồi Anna chuyển đến Pháp. Bọn anh thường xuyên phải di chuyển giữa hai nước để gặp nhau.

Tôi thăm ngưỡng mộ tình yêu của anh. Yêu xa quả thực sẽ không dễ dàng gì. Tôi mong anh sẽ luôn được hạnh phúc. Và Anna, tôi nghĩ cô ấy là một cô gái may mắn nhất trên Thế giới này.

- Hoàng Minh, anh phải luôn hạnh phúc đấy nhé.

Anh ngơ ngàng quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt anh đầy tâm sự nhưng nụ cười của anh đã kịp trấn an tôi.

- Thiên Du, hiện giờ anh đang rất hạnh phúc.

Tôi nhón miệng cười với anh. Đúng rồi. Anh nhất định sẽ được hạnh phúc. Tôi sẽ luôn cầu chúc cho anh.
p!

35. Chương 19. Hormone Oxytocin[1].

Chú thích từ tác giả.

[1] Hormone Oxytocin hay còn gọi là Hormone Tình yêu.

[2] Adrenaline là hormone của tuyến thượng thận do tuyến thượng thận tạo ra và có nhiệm vụ điều hòa sự hoạt động của thần kinh

1. Quá giờ ăn trưa. Trong kí túc xá trường đại H. Phòng 254. Cánh cửa khép hờ. Giữa sàn nhà bốn hộp thức ăn đều hết nhãn. Hai bên là hai chiếc giường hai tầng sơn trắng. Cả bốn chiếc giường đều có người.

Tuyết Mai nằm thẳng cẳng trên giường tầng 2 phía bên tay phải, thều thào nói.

- Chúng mày biết không. Khoảng cách xa nhất trên thế giới này không phải là chân trời và góc bể, mà là giám thị coi thi đang bắt đầu bấm giờ ở phút thứ 5, lũ siêu nhân trong phòng thi đã làm tới câu 20, còn tao thì đang lật giấy xem đề thi tổng cộng có bao nhiêu câu hỏi.

Phương Loan nằm ở chiếc giường đầu tiên phía tay trái, ngọ nguậy cầm lấy một cuốn sách ở chồng sách phía đầu giường rồi mở sách úp lên. Giọng náo nê.

- Cái gọi là thi cử, chính là để kiểm tra xem cách thức random của sinh viên có tốt hay không. - Đoạn ngồi bật dậy, đập tay xuống giường kêu cái “Bốp”, khẩu khí vang trời - Nhưng mà nói thật, dù sinh viên trường đại học H này có nằm trong top xuất sắc nhất cũng không né tránh được camera của giám thị. - Lại nằm vật ra giường lấy sách che mặt, giọng tụt xuống không vận tốc - Các thầy cô chắc muốn gặp sinh viên thêm nhiều lần nữa đây mà.

Phía dưới giường của Phương Loan, Cẩm Vân vừa ăn bỏng ngô vừa gật đầu. Sau rồi cũng tâm sự.

- Nói thật, mỗi lần giám thị nói: “Đặt những thứ không liên quan tới bài kiểm tra lên bục giảng”. Tao chỉ muốn nằm thẳng cẳng trên bục giảng luôn.

Tôi nằm ở dưới giường của Tuyết Mai ngẩn cổ nhìn sang chiếc giường đối diện, tò mò hỏi.

- Cẩm Vân. Thế rốt cuộc mày có nằm thẳng cẳng trên bục giảng không?

- Quỷ xứ. Mày còn đùa được hả? - Cẩm Vân ném một hạt bỏng ngô sang giường của tôi, sau lại dùng giọng tiếc nuối - Chậc. Thật ra là tao cũng định làm thế nhưng lại không nỡ nhìn sinh viên trong phòng nhất thời nao núng về hình thể của tao mà không làm được bài.

Cẩm Vân vừa dứt lời thì cả ba đứa chúng tôi nhất loạt kêu lên.

- Í ẹ. Buồn nôn quá.

Cẩm Vân xét thấy phản ứng của cả phòng thì hậm hực chuyển đề tài.

- Phòng này hơn tuần nay thi cử như đi đánh trận, chỉ còn mỗi mình Hạ Thiên Du kia - Nó liếc mắt sang nhìn tôi, khinh bỉ nói tiếp - nhân nhả ở thư viện thưởng thức trai đẹp. Thật quá bất công!

Ồ hơ. Nó chuyển mũi nhọn sang tôi rồi cơ đấy.

Tuyết Mai nhanh chóng cập nhập chủ đề.

- Đúng là quá bất công - Đoạn nó chồm dậy mắt long sòng sọc - Du, tối nay mày phải trả tiền ăn cho cả phòng!

Tôi suýt lặn xuống giường.

- Có liên quan gì không? - Tôi chìa cổ ra để nhìn lên giường phía trên - Mày học nhiều quá nên bị mù đầu rồi hả?

Tuyết Mai tóc tai rũ rượi cúi xuống nhìn tôi, lạnh lùng nói.

- Trước giờ tao nói chuyện đều chẳng cần đến khái niệm “liên quan”!

Ha...Con nhỏ này chắc bị tẩu hỏa nhập ma rồi nè.

- Chậc. Du à - Giọng Phương Loan từ giường đối diện phía trên gọi tôi - Hay là thế này đi, lúc nào bọn tao thi xong. Chậc. Còn hơn tuần nữa thôi. Khi ấy mày hãy rủ anh Hoàng Minh đi chơi cùng đi. Hừm xem nào, bọn tao sẽ chụp ảnh cùng anh ấy rồi up mạng xã hội, cho bọn nữ sinh trong trường thêm nhỏ dãi luôn. Haha - Phương Loan ngừng một lúc nhắm mắt mơ màng, sau lại mở mắt ra nhồi thêm một lưu ý - Tất nhiên mày là người cầm máy ảnh.

- Một ý kiến không tồi. - Cẩm Vân bật dậy vỗ tay hưởng ứng - Cả phòng có nhất trí không?

- Nhất trí! - Tuyết Mai phía trên giường tôi gào lên.

Tôi cười như không.

- Lại xuất hiện hai đối tượng bị mù não nữa.

Ánh mắt Phương Loan nhìn tôi như muốn nãy lửa. Nó gào tên tôi một cách doạ nạt và giật cục.

- Hạ. Thiên. Du.

Tôi rụt người lại về phía trong góc tường.

- Được rồi. Nhưng mà anh ấy có đi được hay không thì tao còn không biết.

- Ya hú. Niềm tin le lói còn hơn không.

Tuyết Mai lại từ trên giường phía trên ngó đầu xuống ngọt ngào nói.

- Mày này. Thời gian gần đây chiều nào mày cũng gặp anh Hoàng Minh ở thư viện đấy à?

- Ờ.

- Khôi Vĩ phản ứng thế nào? Đừng nói với tao là cậu ta dùng dùng bỏ thi vì ghen nhá.

- Diên. - Tôi lừ mắt nhìn nó - Khôi Vĩ tất nhiên là vẫn làm bài tốt rồi.

Cả ba đứa trong phòng mắt lồi ra hàng centimet khi nghe tôi nói vậy. Tôi cười khan hai tiếng, liếc nhìn đồng hồ, gần 2 giờ chiều. Tôi chậm rãi ngồi dậy chải lại đầu, vào nhà tắm thay quần áo, xong rồi lại quay ra sắp xếp sách vở chuẩn bị đồ lên thư viện. Tôi liếc một lượt cả 3 đứa con gái trong phòng, miễn cưỡng nhắc nhở.

- Chúng mày không lo ôn thi tiếp đi. Nhìn gì tao?

Cả ba đứa con gái nhất loạt quay sang nhìn nhau, sau lại cúi xuống nhìn tôi, đồng thanh thì thào.

- Lại đến thư viện đấy hả?

Tôi ôm Laptop đi ra ngoài cửa, trước khi đóng cửa lại tôi dùng ngữ điệu dửng dưng nhất dội vào trong phòng.

- Nói cho chúng mày biết, anh Hoàng Minh chính là Rain.

- Hả?

- What?

- Thiên địa ơi.

Cầm ba đứa trong phòng nhất loạt rơi lộp bộp xuống đất. Tôi nở nụ cười thỏa mãn, chậm chậm đóng cửa lại, tản bộ đến thư viện.

[Câu chuyện nhỏ số 14 - Ngoài dự trù của bảy Cừu]

Phương Loan lén lút nhìn qua khe cửa, nhác thấy dáng người mỏng manh của Hạ Thiên Du dưới sân trường thì mới khẽ thở phào rồi từ từ khép cửa lại. Thế rồi không giấu nổi tinh thần đang quá phấn khích và kinh ngạc, cô nàng nhảy chồm lên giường, âm lượng cao vút lên.

- Chúng mày có nghe thấy gì không? Cách đây ít phút Hạ Thiên Du đó nói anh Hoàng Minh là Rain. Trời! Chúng mày có nghĩ như tao không? Chúng mày có thể tát tao một cái và nói đây không phải giấc mơ không? Cái gã Rain trên mạng của nhỏ Du đó là anh Hoàng Minh huyền thoại của đại học H ư??? Thật không thể tin nổi!

Cầm Vân thần thờ nhìn chằm chằm vào trần nhà kí túc xá, đúng là chuyện này ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

- Ban đầu tao lại cứ nghĩ Rain là một gã trên mạng nào đó cũng đang trong tình trạng trầm cảm kín đáo như Hạ Thiên Du. Nhưng bây giờ... Haizzz, là anh Hoàng Minh. - Cầm Vân thở dài đánh sụt, xoay người nhìn sang phía giường của Tuyết Mai, rệu rã nói - Tao chỉ thắc mắc một điều, nếu là anh Hoàng Minh,

với tính cách và con người của anh ấy, sao anh ấy đột nhiên lại ngừng liên lạc với Hạ Thiên Du sau khi nó hẹn gặp anh ấy? Tuyết Mai, sao mày im lìm mãi vậy? Mày là cái đứa có nhiều suy nghĩ Logic nhất, mày thử nói xem nào.

- Có lẽ anh ấy có việc quan trọng hơn là việc gặp một Summer trên mạng - Tuyết Mai khẽ mím môi suy tư
- Nhưng mà, dù có là chuyện gì đi chăng nữa thì tao nghĩ, đối với Hạ Thiên Du mà nói há chẳng phải là chuyện tốt hay sao?

Cầm Vân hơi nhú mày tư lự.

- Tao đang tự đặt ra một câu hỏi, nếu ngày đó anh Hoàng Minh đến gặp Hạ Thiên Du trên tầng thượng, thì liệu Khôi Vĩ còn có cơ hội tiếp cận Hạ Thiên Du không?

- Tất nhiên là sẽ vẫn có rất nhiều cơ hội khác rồi - Tuyết Mai bật cười - Khôi Vĩ có thể từ bỏ những trường đại học tốt nhất nước Mĩ để về trường đại học H này vì Hạ Thiên Du, thì việc Hạ Thiên Du có quen Hoàng Minh trước cũng chỉ là chuyện nhỏ đối với Khôi Vĩ mà thôi. Vả lại, mày quên mất một chi tiết quan trọng là, Hạ Thiên Du kì thực không hề có tình cảm với Rain . Nó chỉ lấy Rain ra làm cái cớ để từ chối những người khác mà thôi. Trong tình yêu, thời gian chẳng nói lên điều gì cả. Đúng người đúng thời điểm mới là cái chính.

Tuyết Mai vừa dứt lời thì Phương Loan ở giường kế bên cũng lên tiếng tán thành.

- Haha. Tuyết Mai nói khá chuẩn đấy bà già Cầm Vân hay suy tư à. Trường này ai chẳng biết Hạ Thiên Du lạnh lùng đó IQ thì vượt trội nhưng EQ[1] thì lại bằng 0. Nói chung tao nghĩ việc chúng mình cố tình đẩy Khôi Vĩ lên tầng thượng đại học H ngày hôm đó hoàn toàn là điều đúng đắn.

Cầm Vân nằm úp người trên gối, những nếp nhăn trên trán xô lại.

- Nhưng tao vẫn luôn thắc mắc, liệu Hạ Thiên Du đó với Hoàng Minh nếu bắt đầu thì có thể là một cặp không?

- Không đời nào có thể - Tuyết Mai xua tay một cách dứt khoát - Tao dám lấy mạng tao ra mà đặt cược đó. Anh Hoàng Minh quá xuất sắc. Hạ Thiên Du cũng quá xuất sắc. Hai người quá xuất sắc không thể nào có một tình yêu dài lâu.

- Khôi Vĩ cũng quá xuất sắc còn gì? - Cầm Vân nhướn mày bổ sung.

- Tất nhiên. Nhưng ý tao là về EQ chứ không phải IQ. - Tuyết Mai cười dịu dàng rồi chậm rãi giải thích - Theo tao thấy, anh Hoàng Minh về cơ bản là người khá là lịch sự và ấm áp. Còn Hạ Thiên Du, cái vẻ bề ngoài lạnh lùng của nó dễ khiến người ta nhầm tưởng rằng nó là một người máy móc. Nhưng kì thực thì nó suy nghĩ hệt như một đứa trẻ con mới lớn.

- Cái này thì tao đồng ý này. - Phương Loan chột kêu ré lên rồi cười khúc khích.

- Để yên cho tao nói tiếp. - Tuyết Mai quay sang lờ mắt nhìn Phương Loan.

Phương Loan trề môi nạt lại. Tuyết Mai chẳng thèm đoái hoài, chậm rãi tiếp tục công việc phân tích tâm lí của mình.

- Xét về một góc độ nào đó, thì công nhận Hạ Thiên Du và Hoàng Minh khá là hợp nhau. Hai người đều là những sinh viên xuất sắc vượt trội của đại học H. Là hình mẫu lí tưởng của rất nhiều nam nữ trong trường. Nhưng tao nghĩ, thực chất đấy chỉ là bề nổi. Hạ Thiên Du về cơ bản không phải là người lạnh lùng không thương tổn. Nó thực chất yếu đuối, mau nước mắt và dễ tổn thương. Hoàng Minh lại khá lịch sự, chu toàn và gần như vô ưu. Hạ Thiên Du và Hoàng Minh thực chất giống nhau. Lúc nào cũng tỏ ra là người mạnh mẽ và cứng cỏi. Nhưng kì thực trong lòng họ có tổn thương hay đau buồn gì thì cũng chỉ có bản thân họ mới biết. Còn Khôi Vĩ thì hoàn toàn khác. Khôi Vĩ thẳng thắn và chân thành. Yêu nói yêu. Ghét nói ghét chứ không rườm rà như Hạ Thiên Du. Mày xem, từ lúc biết Khôi Vĩ, Hạ Thiên Du lạnh lùng đó ngày nào cũng bận cầu kính và cẩn thận, sau rồi lại lí lắc cười nói. Trước đó đã bao giờ thấy nó có đủ những sắc thái đấy đâu? Nói chung tao nghĩ, chỉ có Khôi Vĩ mới hợp với nó, mới giúp nó đứng lên sau những chuyện buồn trong quá khứ để trở về đúng với con người thật của nó. Nếu phải so sánh, tao nghĩ Hoàng Minh thích hợp là một người bạn tri kỉ, còn Khôi Vĩ, thích hợp để làm người yêu.

Cẩm Vân không giấu được ánh mắt thán phục dành cho Tuyết Mai, gật gù tâm đắc.

- Quả đúng là em họ của Vương Văn phòng cảnh sát điều tra tội phạm lấy lòng . Nghe mày nói vậy tao cũng được đả thông vài phần. Uhm....Vậy bọn mình có nên nói cho Khôi Vĩ biết Rain chính là anh Hoàng Minh không?

Về mặt Tuyết Mai vẫn chưa hết thỏa mãn sau khi nhận lời khen của Cẩm Vân, Tuyết Mai khẽ cười.

- Đấy lại là chuyện của Hạ Thiên Du và Khôi Vĩ. Nếu Hạ Thiên Du muốn Khôi Vĩ biết thì nó sẽ nói thôi. Mà mày đang định viết tiểu thuyết hay sao mà muốn sắp đặt lắm thế?

- Ồ. Một ý tưởng không tồi đấy Tuyết Mai. Sau khi thi xong tao có nên viết câu chuyện tình yêu của Hạ Thiên Du thành tiểu thuyết rồi bán lấy tiền không nhỉ? Tao chợt nhớ ra là chỉ số SQ[2] của tao cũng khá là cao.

- Cũng được đấy. - Tuyết Mai khẽ nhếch môi - Nhưng tao nghĩ sau khi thi xong mày nên chạy bộ để giảm béo thì tốt hơn.

Cẩm Vân giãy nảy.

- Bảo tao chạy bộ á? Việc đó còn khó hơn cả lên trời. Mày biết thừa chỉ số AQ [3] của tao bằng 0 rồi còn gì. Tao thà ở nhà đặt máy tính lên bụng viết tiểu thuyết còn hơn!!!

Tuyết Mai chưa kịp phản ứng thì Phương Loan đã nhào khỏi giường, vồn vã chạy đến bên Cẩm Vân, ánh mắt lấp lánh.

- Vậy cho tao lên tiểu thuyết đi mày. Hãy để tao làm nhân vật nữ chính với vẻ ngoài vô cùng xinh đẹp và thân hình chuẩn chữ S.

Cẩm Vân cười cứng ngắc, đoạn từ tốn quay sang Tuyết Mai, gật đầu nói.

- Tao nghĩ rằng tao chọn chạy bộ. Việc này hoàn toàn đơn giản hơn việc nhào nặn ngôn ngữ để biến thân hình chữ O của nhỏ Phương Loan thành chữ S. Thú nhận với mày, chỉ số MQ [4] của tao cao lắm, tao không nỡ đi lừa độc giả đâu.

Chú thích từ tác giả.

[1] EQ (Emotional Quotient) : Trí thông minh về cảm xúc. EQ thể hiện khả năng của một người hiểu rõ chính bản thân mình cũng như thấu hiểu người khác.

[2] SQ (Speech Quotient) : Trình độ biểu đạt ngôn ngữ. Chỉ số SQ là thước đo tổng hợp để đánh giá khả năng ngôn ngữ, mức độ biểu đạt chính xác và hữu hiệu của một cá nhân.

[3] AQ (Adversity Quotient) : Chỉ số vượt khó. Biểu thị khả năng vượt qua nghịch cảnh, bất hạnh, lao đao...

[4] MQ (Moral Quotient) : Chỉ số đạo đức.

2. Thời gian vừa rồi ba đứa cùng phòng tôi học như con thiêu thân. Tôi đã rất muốn nói cho bọn nó biết anh Hoàng Minh chính là Rain, nhưng lại chưa tìm được thời gian thích hợp. Hôm nay, bài vở cũng khá ổn định, chỉ còn lại những môn tự chọn nên lũ chúng nó mới cùng nhau nằm phơi thây trên giường than thở chuyện thi cử. Tôi biết tổng bọn nó nói cho vui thể thôi chứ với sức học của chúng nó thì thừa sức vượt qua mấy kì thi hết môn ở trường. Mà nói chung, việc học ở trường đại học H này vốn dĩ đã là chuyện được lập trình ngay từ hồi năm nhất. Học, học nữa, học mãi. Đúp lại học tiếp!

Sinh viên toàn trường ngày đêm chong đèn tu luyện, kí túc xá hể cứ đến giờ tắt đèn thì ánh đèn le lói vào ban đêm lại được bật. Sinh viên ngày chỉ ngủ 5 tiếng. Không màng ăn uống, không màng chơi bời, bỏ qua thể thao, vượt qua sự cám dỗ của mạng xã hội. Trong đầu chỉ căng lên một chữ Học. Cứ mỗi khi đến cuối kì là không khí lại căng lên như dây đàn. Thi học kì xong thì người nào người nấy vật vờ như mấy cái xác khô. Nghĩ đến đây tôi rùng mình một cái. Về cơ bản thì tôi ý thức được việc học dồn dập vào cuối kì nên đã tranh thủ tu luyện ngay từ đầu năm học. Hơn nữa, việc đăng kí học phần ở trường đại học H cũng khá là thoải mái. Nếu học xong trước thì sẽ thi ở đợt 1. Học xong sau thì sẽ thi ở đợt 2. Có đến 98% sinh viên

trong trường đăng kí thi ở đợt 2. Tôi là một trong số ít 2% sinh viên còn lại đăng kí thi ở đợt đầu tiên. Đầu kì, đa phần sinh viên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thì tôi lại vùi đầu vào sách vở, rồi lại dồn dập thi cử. Đến lúc họ thi cử thì tôi lại xem danh sách những môn học kì hai. Hai năm học trước nhà trường còn cho sinh viên đăng kí trước học phần ở kì hai ngay trong thời gian học kì một, nhưng năm học này lại không được đăng kí trước học phần nữa vì ngày càng ít sinh viên đăng kí học trước. Thành ra bây giờ trong khi sinh viên các khối vùi đầu vào sách vở thì tôi lại khá nhàn nhã. Lịch trình chỉ là sáng dậy chạy bộ, gần trưa thì làm bài tập chuẩn bị kiến thức cho học kì mới, chiều và tối lại ở lì trong thư viện tìm sách tham khảo và đọc sách chuyên ngành.

Nhưng cũng có một đối tượng thanh thoi không kém!

Sáng nào tôi dậy chạy bộ cũng gặp Khôi Vĩ. Mỗi lần tôi hỏi cậu ta ôn thi thế nào, cậu ta đều gật đầu nói "Rất tốt". Vì câu nói này của cậu ta nên tôi cũng yên lòng. Thời gian này cậu ta cũng gầy đi không ít. Sắc mặt khá mệt mỏi. Có lần tôi quan tâm khuyên cậu ta hãy dành sức ôn bài, một tuần nên chạy 3 buổi là được. Ai dè khi nghe lời khuyên của tôi, cậu ta chỉ cười nhạt nói : "Chị nghĩ tôi không đủ khả năng làm cùng lúc ba việc là : chạy bộ, ôn thi và quan tâm đến chị sao?"

Tôi ghen hòng luôn.

Tôi thấy kệ cậu ta. Và mỗi sáng khi tôi chạy từ kí túc xá ra thì đã thấy Khôi Vĩ đứng dưới sân trường. Tôi chạy lướt qua cậu ta. Cậu ta chậm chậm chạy theo bắt theo nhịp chân của tôi. Nhịp nhàng. Ngay bên cạnh tôi.

Hầy. Chỉ còn hơn hai tuần nữa là lịch trình thi cam go này sẽ kết thúc. Hơn hai tuần nữa thôi.

- Thiên Du.

Tôi hơi giật mình bởi tiếng gọi phía sau lưng, xoay người lại gặp ngay nụ cười của anh. Anh có nụ cười rất đối bình yên, bình yên đến độ khiến người đối diện dù có đang bận vẩn vương điều gì thì đầu óc bỗng trở nên trống rỗng. Như tôi lúc này!

- Em bị anh dọa cho hồn phách siêu vẹo rồi hả? - Anh sải bước đến gần tôi, nheo mắt, nửa đùa nửa hỏi.

- Không ạ. - Tôi cười khúc khích. Nhìn chồng giấy tờ trên tay anh, tôi lắc đầu nói đùa bằng một giọng ngao ngán - Hoàng Minh, hôm nay xem ra lại là một ngày bận rộn của anh rồi.

- Lo gì chứ, còn có em giúp anh mà - Anh nháy mắt rồi nhanh chóng đổi ngữ điệu - Mà em đang suy nghĩ điều gì mà ngẩn ngơ giữa sân trường vậy?

- Em ngẩn ngơ ?

- Ủ - Anh gật đầu, khoe miệng nở một nụ cười - Anh ở trong văn phòng nhà trường không nở nhìn thấy em ngẩn ngơ một mình nên ra đây đi cùng đó.

- Hì. Em đang nghĩ vài chuyện liên quan đến học tập thôi. Mấy ngày nay trường mình thi cử căng thẳng quá.

- Ủ . Mà tuần sau em cũng có lịch coi thi đúng không?

- Vâng. - Tôi cúi đầu vắn vẹo ngón tay - là năm nhất anh ạ.

- Ủ.

- Còn anh?

- Anh coi năm hai.

- Ha...em nghe nói năm hai có nhiều con gái xinh lắm đó.

- Em đang đùa anh đấy hả Du?

- Haha. Em đùa gì đâu, em nói thật mà. À, Hoàng Minh, hôm nay anh sẽ xem qua đề án giúp giáo sư hay là sẽ tìm tài liệu chuyên ngành?

- Anh nghĩ hôm nay anh sẽ xử lí nốt chỗ đề án còn lại. Còn em?

- Em sẽ làm tiếp bài luận. Như cũ, em sẽ vẫn cần anh giúp những từ trong mảng chuyên ngành kĩ thuật.
- Đồng ý. Vậy em sẽ dùng chanh leo không đường bỏ hạt?
- Còn anh sẽ dùng bạc hà và ít bột quế?
- Đúng rồi thưa cô. Và giờ tôi xin phép rẽ trái sang lối này để gọi đồ uống.
- Rất sẵn lòng thưa quý ngày. Vậy tôi xin phép rẽ phải ở chỗ ngoặt và sẽ đợi ngài ở tầng 3 thư viện.

Tôi và anh cùng phá lên cười, chiều nào ở thư viện cũng bận rộn và vui vẻ như thế. Tôi và anh cố gắng cùng xử lí cho xong phần việc của mỗi người trong tuần này. Tôi hoàn thành nốt ba bài luận cuối kì còn anh đọc và phê nốt chỗ đồ án cuối khóa cho sinh viên năm bốn giúp giáo sư. Thường thì anh vẫn bận rộn hơn vì sau mỗi chiều anh còn giúp tôi dịch mấy tài liệu tiếng Anh chuyên ngành kĩ thuật với nhiều từ khó. Tuần sau cả tôi và anh đều có lịch phân công ở khoa, đi coi thi hết môn ở phòng thi của năm nhất và năm hai. Có lẽ vì lịch trình bận rộn nên gần đây anh gầy đi rất nhiều so với lần tôi gặp anh ở trên sân thượng.

Tôi nhắc anh nên giữ gìn sức khỏe, anh trấn an tôi bằng nụ cười của mình. Nhiều lần cùng anh xuống căn-tin ăn cơm, tôi có để ý thấy anh ăn rất ít. Anh nói anh không đói rồi lặng lẽ ngồi nhìn tôi ăn. Lần báo động về sức khỏe gần đây nhất của anh là vài ngày trước khi tôi và anh rời khỏi thư viện, anh đột nhiên ngã khụy. Tôi hét hoảng gọi y tế trong trường. Nhưng rất may sau đó là anh đã tỉnh lại. Phù. Anh đúng là người của công việc. Nhìn lịch của anh mà tôi hơi hoa mắt. Tuần sau anh có lịch trông thi, sang tuần sau nữa anh bắt tay vào dự án mới cho một công ty nước ngoài, và có thể sang tháng bạn gái anh - Anna sẽ từ Pháp về thăm anh. Anh nói đến lúc đó anh sẽ rất cần sự tư vấn của tôi về quà tặng cho Anna nhân dịp cô ấy trở về. Tôi cười toe gập đầu. Anh ấy thực sự rất quan tâm đến Anna. Và tôi cũng rất nóng lòng muốn được gặp cô gái may mắn ấy.

...

Theo lệ, cứ đến cuối học kì, sau khi tất cả các môn chuyên ngành thi xong, sinh viên năm ba và năm cuối sẽ đi coi thi.

Buổi sáng nhìn lịch coi thi của mình trên văn phòng trường, tôi có chút chên vênh. Sau rồi lại lật liên hồi tìm lịch thi của Khôi Vĩ, mắt tôi lờ lờ ra ngoài. Chuyện quái quỷ gì vậy nè? Thánh thần ơi, Trời ơi, Zesu, thần Dớt, đức mẹ Maria, Quỷ dạ soa. Phòng của tôi coi thi là phòng của Khôi Vĩ!

May mắn rằng trong phòng kí túc xá thời gian này có rất nhiều thuốc trợ tim, an thần cũng như thuốc bổ, nên là sau khi trở về từ văn phòng trường, tôi đã nhanh chóng bỏ vào dạ dày mỗi loại hai viên, thần khí vì thế mới có dấu hiệu phục hồi.

Hơn năm giờ chiều tôi di chuyển từ thư viện trở về kí túc xá. Lúc này sinh viên các khối ùa ra như ong vỡ tổ. Mắt người nào người nấy có chút mệt mỏi nhưng ai cũng vui cười trò chuyện, tôi phỏng đoán chắc đề thi vừa rồi vừa sức nên thần khí người nào người nấy đều rạng rỡ. Họ đi từng tốp từng tốp. Bàn tán đề thi sôi nổi.

Nhưng vừa hay tôi vọt qua bảng tin, một đám sinh viên năm nhất tóc xanh đỏ đang nói chuyện rôm rả ở đó lập tức ngừng bàn luận, rồi chẳng đứa nào bảo đứa nào, tất cả đều cúi đầu hô vang.

- 1.2.3. Chào chị, Hạ Thiên Du.

Tôi há hốc mồm nhìn một lượt đám sinh viên bên cạnh. Đều là mấy đứa tôi đã gặp ở sinh nhật Khôi Vĩ, học cùng lớp Khôi Vĩ và thời gian trước thi thoảng tôi có thấy ở giảng đường của năm nhất. Hầy, mấy cái đứa năm nhất này bình thường ngang ngược hống hách nhưng xem ra cũng là một lũ nhóc biết kính trọng người già. Nghĩ vậy nên tôi cũng cười lại, vẫy tay.

- Chào các cậu. Làm bài tốt chứ?
- Tốt. Rất tốt chị ạ.

Tôi gật đầu định rẽ bước tiếp thì một đứa tóc vàng bật ra khỏi đám đông, chỉ tay về phía bảng tin, cười ngoác miệng.

- Tuần sau chị trông thi phòng bọn em.

Tôi liếc nhìn bảng tin thông báo, cười gượng gạo.

- Ủ. Vậy tuần sau gặp lại các cậu. Tôi về trước.

Nói rồi không đợi phản hồi, tôi vội vã bước đi. Phía sau lưng, top học sinh năm nhất lại đồng thanh hô vang.

- 1.2.3. Tạm biệt chị.

Được biết nhóm sinh viên năm nhất này toàn là con nhà điều kiện, nhìn thoáng qua rất dễ mang lại cho người lạ cảm giác chúng rất kiêu căng ngạo mạn. Hơn nữa lại hay đi cùng nhau, cách ăn mặc chân chất như nhau và tuyệt nhiên không bao giờ nói chuyện quá 2 câu với sinh viên lạ. Giờ học trên lớp thì hay đến muộn, nếu lỡ học cả ngày thì trưa lúc nào cũng có một biệt đội người áo đen mang đồ ăn đến chứ tuyệt nhiên không bao giờ ăn cơm ở căn-tin. Rất ít khi nể mặt ai, trừ Khôi Vĩ.

Vậy mà hôm nay, nhân một ngày đẹp trời, chúng cúi rạp người xuống chào tôi. Và điều này khiến cho những sinh viên xung quanh nhìn tôi với ánh mắt tràn đầy ngưỡng mộ. Hầy, thật ra sau một khoảng thời gian học ở giảng đường của sinh viên năm nhất, tôi cũng lơ mơ nhận ra rằng kì thực mấy đứa nam sinh này cũng không đến nỗi tệ. Chỉ là chúng chưa biết cách phải hòa nhập với môi trường xung quanh như thế nào để không bị gượng. Hình ảnh của chúng trong mắt tôi so với trước kia đã được cải thiện đôi chút trong thời gian tôi học ở năm nhất. Nhưng dưới con mắt của những sinh viên khác trong trường đại học H này, chúng vẫn là những phần tử nhà giàu hiếu chiến và ngạo mạn. Những nhóm sinh viên đi phía trước đang lắc đầu, chỉ chỗ nói điều gì đó.

Haizz, vốn dĩ cuộc sống này đã quá bận rộn rồi. Mỗi người đều có một cuộc sống với bao lo toan và dự định. Để hiểu người khác một cách không tốn thời gian chỉ có thể là đánh giá về bề ngoài của họ. Thật là một cách làm ngu ngốc! Một thời tôi cũng từng ngu ngốc. Nhưng cần bao nhiêu thời gian để hiểu hết một người? Có lẽ cả đời cũng không đủ! Và cuộc sống thì luôn bận rộn. Một vòng luẩn quẩn. Dù có nhận thức được nhưng cũng chẳng biết làm cách nào để thoát ra.

Nhìn nét mặt của ba đứa con gái trong phòng, tôi biết tổng rằng chúng nó định mở lời nói gì vậy nên tôi chủ động giơ tay lên cảnh cáo.

- Long thể đang bất an. Cấm đứa nào mở lời làm loạn.

Nói rồi tôi nằm phịch lên giường.

Thời tiết giao mùa. Không khí có phần ngột ngạt.

Tôi chỉnh lại chiếc ghế trước ngực rồi chậm rãi bước lại gần cửa phòng thi. Đám sinh viên đang chen chúc xem sổ thứ tự và sơ đồ chỗ ngồi ở cửa phòng thấy tôi thì rụt rè lùi bước. Tôi đảo mắt qua một lượt. Hừm. Đều là sinh viên năm nhất.

Tôi đưa tay lên xem đồng hồ, 7 giờ 43 phút, liếc xuống nhìn lịch trình trong tờ giấy, “7 giờ 45 phút bắt đầu cho thí sinh vào phòng thi” “Còn 2 phút nữa” - tôi lẩm bẩm.

Tôi lại đảo mắt nhìn qua một lượt đám sinh viên phía trước, mấy đứa tóc xanh đỏ tuần trước gặp ở bảng tin không thấy đâu. Và nhất là cái tên năm nhất Khôi Vĩ ấy vẫn chưa thấy xuất hiện. Tiềm thức tôi không ngừng tự đặt câu hỏi; Không lẽ sáng nay sau khi ăn chiếc bánh mì cay đó chúng dạ dày của cậu ta lại tái phát? Cậu ta đã cho quá nhiều tương ớt. Đúng rồi. Quá nhiều. Rõ ràng tôi đã bảo cậu ta đừng bắt chước tôi vậy mà cậu ta còn cố tình ăn. Đúng là diên mối hận cậu ta đi ăn sáng sau khi chạy bộ ở sân trường!

Tôi giật mình ngẩng đầu lên, tiếng ho khê của thầy giám thị kéo tôi về hiện tại. Hóa ra thầy đã đến và đang ngồi ở trong phòng thi đợi tôi đọc danh sách các thí sinh vào phòng. Tôi liếc mắt nhìn đám sinh viên phía trước, chúng đồng loạt chớp chớp mắt chờ đợi. Tôi cười gượng, vén tóc mái về phía sau, lại liếc một vòng ra xa, thở dài. Tôi gọi theo sổ thứ tự từ 1 đến 40 trên tờ giấy cầm trên tay. Lúc tôi đọc đến số báo danh có số thứ tự là 20, thì từ phía xa xa một nhóm sinh viên tóc xanh đỏ chậm rãi bước tới. Cả đám sinh viên phía trước cửa phòng quay đầu lại, tôi cũng nghiêng cổ lên. Lúc này nhóm sinh viên tóc xanh đỏ đã đến gần, cả nhóm gập đầu một góc 90 độ.

- Chúng em chào chị ạ.

Cơ miệng tôi đang đọc đến số thứ tự 22 lập tức ngừng trệ. Tôi nhú mồm.

- Đến muộn vậy?

- Bọn em số thứ tự từ 25 đến 30 chị ơi. Mà chị mới đọc đến 22 thôi.

Tôi lườm. Làm động tác giữ tờ giấy trên tay, tôi đọc tiếp. Đến số báo danh số 25, một cậu tóc đỏ rục bước ra khỏi đám đông, chậm rãi bước lên. Tôi kiểm tra thẻ dự thi của cậu ta, sau không nhận được liền hỏi.

- Lớp cậu ở phòng này có 6 người đúng không?

Tóc đỏ thoáng bất ngờ trong giây lát, sau gật đầu lễ phép đáp.

- Đúng rồi đó chị.

- Vậy sao đây chỉ có 5 - Tôi lại đảo mắt nhìn về số thí sinh còn lại trước cửa phòng.

- À ha - Tóc đỏ chợt kêu lên - Ý chị là Khôi Vĩ hả?

Tôi đỏ mặt, vội vàng liếc vào trong phòng, thầy giám thị đang ở cuối phòng kiểm tra Camera giám sát, thở phào, tôi khẽ thì thầm hỏi.

- Cậu ta đâu?

- Khôi Vĩ đại ca á? - Tóc đỏ thở dài - Em e rằng người lấy lưng đó giờ này đang mê sảng rồi. Không thể đi thi được đâu. Haizzz...

- Sao? Cậu ta bị làm sao?

Đúng lúc nét mặt của tôi nở như phản ứng giữa Ni tơ và Oxi thì phía sau lưng một giọng nói lạnh lùng như một trận bão tuyết dập tắt ngay lập tức.

- Theo chị thì tôi có thể bị làm sao?

Tôi quay lại, Khôi Vĩ đang khoanh tay đứng phía sau lưng, người hơi ngả vào tường, một chân vắt chéo. Nụ cười như có như không, đáng vẻ thích thú.

Tôi nuốt khan quay ngoắt lại nhìn tên tóc đỏ đang nở nụ cười khoái trá đã lĩnh vào phòng thi từ lúc nào. “Đúng là một tên láu cá” - tôi lầm bầm. Hít một hơi căng lồng ngực, tôi tiếp tục công việc đọc số thứ tự của mình. Đến số thứ tự 38, Khôi Vĩ đứng đỉnh bước vào. Lúc Khôi Vĩ đi qua tôi, môi cậu ta lập tức vén lên thành một nụ cười, thoáng qua, trong giây lát. Tôi vô thức nhìn theo bóng lưng cậu ta, Khôi Vĩ ngồi ở vị trí trung tâm. Nhất thời và đồng loạt, mọi sinh viên nữ trong phòng đều ngoảnh đầu nhìn về vị trí ấy với ánh mắt rừng rực lửa. Tôi tặc lưỡi ba cái, lắc đầu, đọc nốt 2 số báo danh còn lại.

Khi thí sinh cuối cùng bước vào phòng thi, tôi gấp tờ giấy trong tay lại rồi cùng bước vào. Thầy giám thị có trao đổi với tôi một chút, đại khái là một chiếc camera trong phòng thi có chút trục trặc nên thầy sẽ ngồi ở phía dưới để tiện theo dõi, còn tôi sẽ ngồi ở phía trên giảng đường.

Đúng 8 giờ, sau khi tiếng chuông báo hiệu ngoài hành lang vang lên mọi sinh viên trong phòng đều đồng loạt mở túi đựng đề thi. Tôi ngồi trên giảng đường cũng mở đề ra xem một lượt. Đề thi hết học phần môn tiếng Anh cũng khá dễ, tôi tự hỏi cái tên Khôi Vĩ ngồi ở vị trí trung tâm kia đã có thâm niên sống ở bên Mỹ sẽ làm cái đề thi này trong bao lâu? Chắc bây giờ cậu ta đang khoái trá lắm và cảm giác chắc sẽ giống học sinh lớp 1 đang làm bài tập điền từ vào chỗ trống ở bộ môn tiếng Việt. Nghĩ đến đây tôi liếc mắt lên nhìn cậu ta. Vừa vặn chưa, cậu ta cũng đang nhìn tôi. Khóe miệng cậu ta nhếch lên một nụ cười, tôi lè lưỡi trêu chọc cậu ta rồi lại cúi xuống nhìn tờ giấy thi trong tay. Đọc đề thi đến câu số 10, tôi vô thức lại liếc mắt lên. Khôi Vĩ vẫn đang nhìn tôi, cậu ta vẫn giữ nụ cười như có như không lúc trước. Bốn bề xung quanh sinh viên đang cắm cúi làm bài, còn mình cậu ta một tay cầm đề thi, một tay cầm bút nhưng mắt thì hướng về vị trí trên giảng đường chỗ tôi ngồi. Tôi trợn mắt nhìn Khôi Vĩ rồi hất hàm nhướn mắt sang xung quanh ý chừng nhắc cậu ta làm bài đi, Khôi Vĩ thấy bộ dạng đó của tôi thì so vai lắc đầu. Tôi bặm môi nhú mồm lại. Cậu ta thấy nét mặt đó của tôi thì cố nhịn cười, sau gật đầu, cúi xuống làm bài.

Tôi tặc lưỡi, đúng là tên kì quặc!

Sau khi đọc hết một lượt, tôi đặt đề thi xuống rồi bắt đầu quan sát xung quanh. Quá quý thật, ánh mắt tôi chỉ tập trung vào Khôi Vĩ. Cậu ta ngồi đó, thần thái tập trung cao độ. Cậu ta đẹp một cách hoàn hảo và tỏa sáng rực rỡ. Cậu ta hơi nhíu mày. Cậu ta mím môi. Rồi lại xoay xoay bút trong tay. Từng đường nét trên khuôn mặt hài hòa, thoát tục. Lúc này nhìn cậu ta, tôi mới thấy vẻ đẹp cũng có giới hạn của sự đủ đầy. Cậu ta thật thu hút. Tôi thần thờ. Cái tên năm nhất kì quái này, cậu ta trở nên quyến rũ như vậy từ bao giờ cơ chứ? Chết tiệt thật. Điều này khiến tôi phát điên. Tâm trí tôi toàn hình ảnh của cậu ta. Tôi không thể rời mắt khỏi cậu ta. Và thật điên rồ hơn là tôi cũng không muốn làm điều này. Tin nổi không?

Khôi Vĩ bất chợt ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của tôi, trong giây lát cậu ta có chút ngạc nhiên nhưng ngay lập tức sắc mặt trở nên hiền hòa, cậu ta khẽ mỉm cười, ánh mắt dịu dàng như được phủ một làn nước mỏng. Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực. Adrenaline[2] chạy rần rật trong cơ thể. Mặt tôi trong giây lát nóng ran. Tôi lập tức cầm tờ đề thi lên che mặt. Một cảm giác như là xấu hổ dần len lỏi trong tâm trí. Thật không dễ thở chút nào. Tôi chậm rãi hít vào thở ra, rồi lại hít vào thở ra, n lần hít vào thở ra. Tôi cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở. Thật không thể tin được, chỉ vừa nãy thôi, tôi đã ngồi thờ người ra nhìn Khôi Vĩ làm bài và bị cậu ta nhìn thấy nét mặt đỏ của mình. Ồi chao. Điều này quả thật đáng xấu hổ làm sao!

Ổn định lại một chút tôi quyết định không ngồi yên một chỗ nữa mà bắt đầu đi xuống phía dưới. Tôi chậm rãi đi qua bàn số một, rồi đến bàn số hai. Cứ như vậy cho đến hết dãy bàn phía ngoài cùng. Không khí lúc này khá yên tĩnh và nghiêm túc. Sinh viên ai cũng say sưa làm bài không hề có dấu hiệu gian lận. Tôi mỉm cười hài lòng, tiếp tục đi đến dãy bàn thứ hai. Bước chân vẫn nhích từng bước một, cho đến bàn ở vị trí trung tâm. Mái tóc dày dặn của Khôi Vĩ là một nỗi ám ảnh nhất trong tâm trí tôi lúc này. Bước chân bắt đầu trở lên nặng trĩu không sao nhấc lên được. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn Khôi Vĩ ở vị trí từ trên cao thế này, vì thường thì cậu ta mới là người nhìn thấy đỉnh đầu của tôi. Chân tôi không nỡ bước tiếp. Mái tóc nâu bóng bệnh của cậu ta không chuốt keo như mọi khi mà để tự do. Những lọn tóc lòa xòa rủ xuống phía dưới. Và thật không thể tin được là mi mắt của cậu ta lại dày và cong vút đến thế. Chúa ơi. Sao cậu ta lại đẹp như vậy? Và có lẽ rằng tôi đang bị bỏ bùa.

Lần này cậu ta ngẩng đầu lên, rồi nháy mắt một cái. Tim tôi như vỡ vụn. Tôi tiến lên một bước rồi cúi xuống bài thi của Khôi Vĩ. Miệng tôi há ra ngay lập tức. Khôi Vĩ đã làm xong bài thi, phía bên cạnh bài thi xuất hiện một bức vẽ bằng chì. Tôi nhận ra đây là tờ giấy trắng mỗi thí sinh được nhận lúc đầu giờ để làm giấy nháp. Trên giấy còn có chữ kí của tôi. Vậy hóa ra khi nãy lúc tôi ngồi trên giảng đường cậu ta liếc nhìn tôi là để vẽ tôi? Tôi tròn mắt nhìn Khôi Vĩ. Cậu ta nhún vai rồi cúi đầu xuống, chiếc bút trong tay hí hoáy, trong tích tắc phía dưới bức tranh chì xuất hiện 6 chữ cái “EGYPT” viết cách đoạn. Tôi nhíu mày khó hiểu. Khôi Vĩ mỉm cười viết từng chữ “Everything’s Great, You Pretty Thing”. Mặt tôi lại nóng ran. Trong đầu tôi tiềm thức bắt đầu hoạt động để giải nghĩa cụm từ tiếng Anh kia “Mọi thứ đều tuyệt vời và bạn là điều đẹp đẽ nhất?” Hừm, thật lãng xẹt!

Nhưng mà quá quý thật, cái điều lãng xẹt này khiến tâm trạng tôi lâng lâng, và lạ chúa, tôi nở một nụ cười với cậu ta rồi bước đi.

Thời gian cũng dần trôi theo tâm trạng ngọt ngào ấy. 8 giờ 45 phút tôi đứng trên bục giảng thông báo.

- Tôi xin lưu ý. Còn 15 phút nữa là đến giờ thu bài. Bạn nào chưa làm xong thì xin hãy chú ý thời gian, với những bạn đã làm xong các bạn hãy kiểm tra bài của mình lại lần nữa tránh những sai lầm đáng tiếc. - Tôi nhìn bao quát cả căn phòng sau rồi dừng lại ở vị trí trung tâm - Còn những ai đã tự tin với bài làm của mình, các bạn có thể nộp bài rồi ra về trước.

Sau thông báo của tôi, trong phòng thi bắt đầu có tiếng giấy loạt xoạt lật bài kiểm tra. Một vài sinh viên làm xong sớm đã lên nộp bài rồi ra về. Đám sinh viên tóc xanh đỏ đầu giờ cũng hăng hái nộp bài đầu tiên và không quên vẫy tay chào tôi. Tôi phì cười lắc đầu, gom một đồng bài trên mặt bàn, nhìn xuống phía dưới, Khôi Vĩ vẫn ngồi đó. Cậu ta cần lí do gì ở đó khi làm xong bài thi chỉ trong vòng 3 phút??? Tôi đoán chắc cậu ta bị hội chứng cuồng không khí thi cử!

15 phút sau, tiếng chuông ngoài hành lang kêu inh ỏi. Đã đến giờ thu bài. Sinh viên lần lượt lên nộp bài thi theo số thứ tự. Khôi Vĩ là người nộp gần sau cuối, cậu ta đặt tờ giấy thi vào tay tôi, rồi lại đặt bên cạnh tờ giấy thi một tờ giấy trắng có bức chì vẽ chân dung tôi. Tôi liếc nhìn cậu ta một cái rồi gật đầu. Tôi bỏ bức tranh vẽ vào trong kẹp giấy của mình rồi lại bận rộn với sắp bài thi trên bàn, xếp cẩn thận, cho vào phong

bì niêm phong. Đến khi làm xong tất cả mọi việc, sinh viên đã về hết, trong phòng chỉ còn tôi và thầy giám thị. Tôi cúi xuống chào thầy rồi nhanh nhẹn mang tập bài thi xuống văn phòng trường.

Lúc rời văn phòng, tôi cúi xuống tháo phù hiệu giám thị trên ngực xuống bỏ vào trong cặp. Chiếc kẹp giấy hiện ra, tôi cẩn thận rút ra một tờ giấy. “Everything’s Great, You Pretty Thing”. Xì, cái tên năm nhất này cũng biết cách khiến người khác liêu xiêu đó chứ.

-Ồ. Một bức tranh khá đẹp và lời tựa cũng khá hay.

Tôi có chút giật mình khi nghe thấy lời cảm thán bất ngờ của Hoàng Minh. Tôi đoán chắc anh cũng vừa từ văn phòng trường đi ra. Tôi ngẩng đầu lên mỉm cười với anh.

- Anh thử đoán xem bức tranh này được vẽ trong bao lâu?

- Um - Anh đưa tay lên xoa xoa cằm nghĩ ngợi - Anh đoán chắc chừng 30 phút.

- Anh đoán sai rồi. - Tôi giả giọng từ bi - Cho anh đoán lại lần nữa đây.

- Hơi khó đấy - Anh hài hước chau mày - Xem nào, vậy chừng 15 phút đi. Lần này anh đoán đúng không?

- Lại sai rồi - Tôi lắc đầu trêu anh.

- Vậy em cho anh đáp án đi.

Tôi rụt cổ lại, thì thầm.

- Thật ra thì...em cũng không biết đáp án đâu.

- Hả? Em tính trêu anh đấy hả Du? Bị phạt nhé.

Hoàng Minh vừa nói vừa đưa tay lên vỗ nhẹ vào đầu tôi, tôi cười đắc chí né bàn tay của anh. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó tầm mắt của tôi vô tình kịp thu tóm được dãy hành lang phía trước, và hình ảnh thân tóm được khiến nụ cười vừa lóe lên trên môi tôi biến thành một biểu hiện gượng gạo sống sượng.

Phía cuối hành lang rẽ sang khu nhà A, Khôi Vĩ hơi dựa người vào tường, hai tay bỏ trong túi quần, đeo tai nghe, mắt nhắm nghiền thưởng thức âm nhạc. Thần thái rất thoải mái tự nhiên.

Quái quỷ thật, sao giờ này mà cậu ta vẫn còn lờn vờn ở đây?

- Có vẻ như Khôi Vĩ đang đợi em - Hoàng Minh cúi xuống thì thầm vào tai tôi.

- Có vẻ như lần này em lại phải về trễ rồi. - Tôi bắt chước giọng của anh thì thầm lại.

Anh phì cười.

- Vậy anh về trước. À, tài liệu em cần tuần sau phía bên nhà sách mới gửi đến. Không muộn chứ?

- Cám ơn anh - Tôi cười toe - Không muộn đâu ạ. Vẫn còn quá sớm ấy chứ, ngoài sự mong đợi của em.

- Uhm, vậy hẹn gặp em sau. - Hoàng Minh mỉm cười rồi rảo bước xuống cầu thang, trước khi bước xuống anh còn quay lại nháy mắt với tôi - Khôi Vĩ có năng khiếu vẽ khá ổn đấy.

Tôi phì cười, gật đầu. Khi bóng anh khuất dần sau dãy cầu thang tôi mới ngó người. Sao anh lại biết bức tranh trên tay tôi là Khôi Vĩ vẽ vậy? Đúng là chẳng thể giấu được anh chuyện gì mà.

Tôi vỗ vỗ vào mặt vài cái mới vực lại được khí chất bình ổn rồi chậm rãi sải bước lại gần Khôi Vĩ. Sau chuỗi thời gian thi cử dài dằng dặc, tôi chỉ gặp Khôi Vĩ mỗi ngày vào mỗi sáng khi chạy thể dục. Khi chạy bộ tôi hạn chế nói chuyện vì như vậy sẽ bị mất sức, thỉnh thoảng chỉ nói dăm ba câu với cậu ta rồi sau đó lại nói lời tạm biệt vì tôi còn có lịch đến văn phòng trường, còn Khôi Vĩ thì bận rộn với lịch thi cử. Ai cũng bận rộn nên tinh thần của tôi trầm ổn hẳn, không còn ở trong trạng thái lúc nào cũng căng như chao như thời gian trước. Và chắc chỉ có cái trần nhà kí túc xá mới biết, tôi ngày đêm khó ngủ về điều đó. Tinh thần trầm ổn của tôi là lớp ngụy trang cho sự hồi thúc của trái tim. Trái tim tôi như bị hệt đi một chỗ. Và điều điên rồ nhất là đã hơn một lần tôi ước được quay lại quãng thời gian lúc còn học ở giảng đường của sinh viên năm nhất. Tôi nghĩ mình nhất thời bị điên. Và cái tên sinh viên năm nhất đang ung dung nghe nhạc này chính là mầm mống đã gây ra bệnh.

Tôi đứng tần ngần nhìn cậu ta một lúc rồi với tay lấy một chiếc tai nghe từ tai của Khôi Vĩ nhét vào tai mình. Khụ. Khụ. Hoàn toàn không có nhạc. Tôi đứng hồi lâu chờ đợi, sau rồi không thể kiên nhẫn được hơn nữa bèn lên tiếng.

- Này Khôi Vĩ, đây là kiểu nhạc gì vậy? Sao chờ mãi mà chưa thấy nhạc nổi lên? Vẫn đang trong lúc chuyển đoạn à?

Khôi Vĩ vẫn nhắm mắt, một tay lạnh lùng bỏ ra ngoài túi quần rồi xòe ra trước mặt tôi một chiếc zắc tai nghe trống không. Mắt tôi suýt lòi luôn ra ngoài. Tôi cười méo xệch.

- Hóa ra cậu đeo tai nghe không phải là để thưởng thức âm nhạc mà là để làm dáng. Vậy mà tôi cứ tưởng...

Khôi Vĩ từ từ mở mắt, lơ đãng cúi xuống nhìn tôi, khẩu khí như toát ra hơi lạnh.

- Tôi luôn làm như vậy, khi tôi không-thích-nhìn-những-gì-đang-xảy-ra.

Khi nói đến vài từ cuối, cậu ta cố tình nhấn mạnh từng chữ. Tôi khẽ khàng gật gù.

- Quả là một cách rất dị và độc đáo.

Nét mặt Khôi Vĩ thoáng tối om, lồng ngực hơi căng lên như đang chịu đựng một điều gì đó.

- Hạ Thiên Du. Chị...- Khôi Vĩ nhắm mắt kìm nén, sau lại thở dài -... Bức tranh tay chị cầm chính xác được vẽ trong 5 phút.

Tôi há miệng rồi ngậm lại ngay lập tức. Tôi lắp bắp.

- Năm...năm phút? Thật không thể tin được! - Rồi bằng một cách tự nhiên nhất tôi nhấc tay lên vỗ vỗ vào vai cậu ta vài cái - Ày, Khôi Vĩ, cậu đúng là thiên tài mà.

Khôi Vĩ nghe vậy thì sắc mặt thờ ơ lúc trước lập tức tươi tỉnh hơn chút ít, khóe miệng hơi nhếch lên giống một nụ cười. Đoạn Khôi Vĩ đưa tay lên gỡ tai nghe từ tai của tôi và cậu ta ra rồi điềm nhiên chuyển chủ đề.

- 10 giờ kém rồi. Chị ăn bữa trưa vào giờ này được chứ?

Tôi tặc lưỡi.

- Giờ vẫn hơi sớm. Bình thường tôi vẫn ăn lúc 12 giờ hơn. Mà chiều cậu có lịch thi đúng không?

- Uhm. - Khôi Vĩ gật đầu, sau cúi xuống nhìn thẳng vào mắt tôi, hàng lông mày hơi cau lại - Còn chiều chị lại vào thư viện?

- Chắc vậy. Hoặc có thể không.

- Sao lại có thể là không?

- Ờ thì giờ tôi chỉ cần không gian làm bài thôi, còn tài liệu thì có đủ rồi. Tôi có thể ở kí túc xá, hoặc ở một nơi nào đó yên tĩnh. Tôi cũng chưa biết được.

Nghe đến đây ánh mắt Khôi Vĩ chợt lóe sáng, giọng cậu ta đột ngột cao vổng lên.

- Ý chị là nếu chị tìm được nơi yên tĩnh thì chị sẽ không đến thư viện nữa?

- Cũng có thể hiểu là vậy. - Tôi nhún vai.

- Tuyệt! Vậy thì đi theo tôi nào.

Tôi mắt tròn mắt dẹt chưa hiểu ra ngọn ngành thì đã bị Khôi Vĩ nắm tay kéo đi. Lúc xuống cầu thang Khôi Vĩ rút điện thoại ra gọi điện rồi nói vồn vện vài từ " Bây giờ cậu hãy đến cổng trường đón tôi." xong cúp máy. Bàn tay tôi bị cậu ta siết chặt, tôi nhất thời mê muội, lưỡi biếng đến mức không muốn nhếch môi lên hỏi bất cứ điều gì.

Vừa vịn ra đến cổng trường thì một chiếc oto đen vụt đến rồi đỗ xích lại. Khôi Vĩ vừa mở cửa xe vừa quay lại nói với tôi.

- Chị vào đi.

Tôi ngơ ngác.

- Đi đâu?

Khôi Vĩ nghiêng đầu cười.

- Đi đến nơi chị muốn đến.

Tôi tần ngần giây lát rồi bước vào trong xe. Vào bên trong liếc lên ghế phía trên rằng tôi suýt cần phải lười. Khủng Long có vóc người to lớn ngồi chồm chồm ở ghế lái đang quay lại nhìn tôi rồi nhe răng ra cười.

- Chào chị. Đã lâu không gặp.

Đây có lẽ là nụ cười đầu tiên của Khủng Long kể từ lúc tôi quen biết gã. Kể từ sau sinh nhật của Khôi Vĩ ánh mắt gã nhìn tôi có phần thiện cảm hơn, trước đây chỉ cần hàng lông mày sâu róm của gã lún xuống thôi cũng đã khiến tôi hồn bay phách lạc rồi, bây giờ gã lại tỏ ra thân thiện như thế nhất thời tôi lại chưa kịp thích nghi. Nhưng rồi tôi cũng gơ tay lên vỗ lại với gã.

- Chào cậu, Khủng Long.

Lúc này Khôi Vĩ đã mở cánh cửa bên cạnh và ngồi cùng hàng ghế với tôi. Khôi Vĩ gật đầu nói với Khủng Long.

- KioKiKi Coffee.

Khủng Long gật đầu lại.

- Okay. Đại ca.

Và thế là chiếc xe lao vút về phía trước.

Đi được chừng 30 phút, xe dừng lại. Rất nhanh chóng Khôi Vĩ mở cửa xe bước ra ngoài đoạn vòng ra phía sau mở cửa cho tôi. Điểm dừng chân lúc này là một quán Coffee ba tầng có rất nhiều chậu cây treo. Phía trước treo một tấm biển KioKiKi rất lớn vương bởi nhiều dây hoa leo nhìn rất nên thơ.

Khôi Vĩ dẫn tôi lên tầng 3 của quán. Không gian trên đây đều bằng gỗ. Sàn nhà bằng gỗ nâu trầm bóng, phía bên góc trái có 2 chiếc giá sách lớn đều được thiết kế nằm chìm sâu trong tường. Phía bên phải là 4 chiếc bàn và 8 chiếc ghế đều bằng gỗ. Không gian được thiết kế theo mô-tip của thư viện nhưng được cách điệu hơn bởi những chậu cây xinh xắn treo đầy trên trần nhà. Ánh sáng chủ đạo là những bóng đèn chụp màu vàng. Đối diện là một ban công nhìn ra dòng sông Vân. Khá ấm cúng, yên tĩnh và gần gũi với thiên nhiên.

- Thật tuyệt! - Tôi thốt lên.

Khôi Vĩ khẽ mỉm cười, ánh mắt lấp lánh. Cậu ta tiến tới một chiếc ghế gỗ gần đó rồi quay lại gọi.

- Thiên Du. Chị ngồi đi.

- Được. - Tôi gật đầu rồi sải chân bước đến.

Khôi Vĩ đi vòng qua bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Lúc này một nữ phục vụ trẻ trung mặc đồng phục bước vào. Áo sơ mi trắng viền ren đen và váy ngắn cùng màu với chiếc nơ màu đen trên cổ. Trên tay cầm cuốn menu, một cuốn sổ ghi chép nhỏ và một cây bút. Giọng nói hết sức dịu dàng.

- Anh chị dùng gì ạ? Ở đây có...- Ánh mắt chị ta đảo qua tôi rồi dừng lại ở Khôi Vĩ, thanh âm lúc này lập tức trở lên ngập ngừng đứt quãng - ...quán có rất nhiều đồ uống mới như Chocolate, Mojito, trà Thailand...Menu đây ạ... Mời anh chị xem.

Chị gái phục vụ nhiệt tình đặt quyển Menu lên bàn, và nhiệt tình hơn nữa khi cố tình đặt quyển Menu chệch luôn về hướng Khôi Vĩ, mắt cũng như dính vào Khôi Vĩ luôn! Tôi liếc mắt nhìn chị ta, chị ta nhất thời không thấy tôi. Ô hô. Lại là hiệu ứng Khôi Vĩ đây mà. Tôi lắc đầu, cảm giác viên mắt mình hơi rực lửa.

Khôi Vĩ đưa cho tôi quyển Menu. Tôi cầm lấy rồi cúi đầu xuống xem. Chị gái phục vụ tinh thần vẫn nhiệt tình ở mức vô hạn, nhanh nhẹn chạy sang phòng bên cạnh lấy một quyển menu khác rồi lại đặt ngay ngắn

trước mặt Khôi Vĩ. Tôi liếc mắt lên nhìn Khôi Vĩ. Cậu ta vẫn chăm chú nhìn tôi, tay vẫn chưa hề động vào quyển Menu vừa mới đặt trên bàn. Bất giác tôi mỉm cười. Gập cuốn Menu lại, tôi nói.

- Cho tôi một Mojito bạc hà. Nhiều Rum Bacardi và làm ơn đừng cho thêm đá. Cảm ơn.

Giọng chị gái phục vụ lúc này mềm mại hơn trước. Mắt vẫn hướng về phía Khôi Vĩ.

- Còn anh, anh dùng gì?

- Như cô ấy. - Khôi Vĩ nói trong khi mắt vẫn nhìn tôi.

- Anh chị có gọi thêm đồ ăn gì nữa không? Ở đây có thêm rất nhiều món súp mới.

- Không. Cảm ơn. - Cả tôi và Khôi Vĩ đều quay sang phía chị gái phục vụ đồng thanh nói.

- Vậy...Dạ...Anh chị chờ một chút. - Chị gái phục vụ thoáng lúng túng lấy lại hai cuốn Menu trên bàn rồi rảo bước ra ngoài.

Khôi Vĩ ngay lập tức quay sang nhìn tôi, ánh mắt lóe lên như ánh bạc, viền môi không che giấu được nụ cười.

- Khi này chị nhìn người phục vụ bằng ánh mắt thật đáng sợ.

Tôi vừa nghịch bình hoa khô trên bàn vừa trả lời.

- Chẳng có lí do gì để tôi phải nhìn chị phục vụ đó bằng ánh mắt đáng sợ cả.

- Thú nhận đi - Khôi Vĩ nháy mắt - Chị không thích cách mà chị ta nhìn tôi, đúng không?

- À ha. Sao tôi lại không thích cách mà chị ta nhìn cậu chứ? - Tôi cười phá lên.

- Có thể rằng chị đang ghen - Khôi Vĩ nhào người về phía tôi, giọng đầy thích thú.

Tôi đưa tay lên gõ vào trán Khôi Vĩ một cái, nhếch môi nói.

- Tỉnh lại đi sinh viên năm nhất. Tôi không làm mấy trò con nít đó đâu.

Đúng lúc này chị gái phục vụ khi này quay lại, trên khay là hai cốc Mojito bạc hà xanh mát. Tôi cúi đầu cảm ơn.

- Cảm ơn - Phía bên kia Khôi Vĩ cũng lên tiếng, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào tôi.

Chị gái phục vụ liếc Khôi Vĩ lần nữa rồi mới chậm rãi xuống cầu thang. Tôi lập tức nheo mắt lại.

- Khôi Vĩ. Đừng nói là cậu đưa tôi đến đây chỉ là để uống Mojito bạc hà và kiểm tra nồng độ Hormone Oxytocin của tôi nhé.

- Kiểm tra nồng độ Hormone Oxytocin? Haha - Khôi Vĩ bật cười thành tiếng, giọng không giấu nổi sự thích thú - Hạ Thiên Du, về vấn đề này tôi có câu trả lời rồi.

Tôi nhấp một ngụm Mojito, chớp chớp mắt.

- Thu hoạch thế nào?

Khôi Vĩ giả giọng bi thương.

- Rất tiếc phải thông báo, Hormone Oxytocin của Hạ Thiên Du được xác định là bị kích thích khi nhìn thấy Khôi Vĩ.

“Phụt” Tôi bị sặc Mojito. Tôi vừa đấm ngực vừa nói.

- Cậu đừng có mà suy diễn lung tung. Trên đầu tôi có bóng đèn phát sáng mỗi khi gặp cậu đấy à?

Khôi Vĩ nhú mày.

- Có đến mức bị sặc không?

- Còn thừa mức bị sặc và thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng đấy - Tôi trợn mắt cảnh cáo.

Khôi Vĩ mỉm cười, viền môi hơi cong lên. Tôi thề rằng độ gần đây cậu ta rất hay mỉm cười theo cách này. Quỳ quá thật, và điều đó khiến má tôi nóng ran.

- Sao mặt chị lại đỏ? - Khôi Vĩ chống tay lên cằm chăm chú quan sát tôi.

Tôi vô thức đưa tay áp lên má, trời ạ, nóng quá, chắc điên mất. Tôi lảng sang vấn đề khác.

- Nói đi, hôm nay cậu dẫn tôi tới đây là muốn nói chuyện gì?

- Về Hormone Oxytocin - Khôi Vĩ nghiêng đầu - nhưng là của tôi.

Tôi tròn mắt nhìn Khôi Vĩ. Khôi Vĩ không nhịn được cười, cậu ta đưa cả hai tay về phía trước đặt lên hai bàn tay đang áp vào má của tôi, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

- Hormone Oxytocin của tôi nổ tung bình mỗi khi nhìn thấy chị. Chị có biết không?

Tim tôi kêu một tiếng “rắc”. Thật ra tiếng kêu “rắc” đầu tiên đã vỡ ra khi tay Khôi Vĩ chạm vào tay tôi rồi. Đôi bàn tay mát lạnh với những ngón tay thon dài áp lên tay tôi, không những không khiến nhiệt độ ở má tôi thuyên giảm, hơn nữa lại càng làm tôi nóng hơn. Tôi nghĩ tôi có thể luộc chín trứng gà bằng má của mình ngay lúc này. Khôi Vĩ rút tay về, tôi hạ tay chạm vào cốc Mojito. Lẽ ra lúc trước tôi nên gọi một Mojito đá mới đúng. Nhưng mà sáng suốt hơn cả, ban đầu tôi lên gọi một đồ uống có chất dính, như bột sắn dây chẳng hạn. Khi chất bột sắn này vào đến khí quản chắc chắn hơi dính sẽ có tác dụng hỗ trợ gắn những mảnh ghép trái tim đang rơi loảng xoảng bên trong. Tôi nghĩ Khôi Vĩ càng lúc càng cao tay. Và tôi càng lúc càng thảm hại.

- Um... - Tôi cố tỏ ra tự nhiên nhất - Tôi có thể giúp gì về vụ Hormone Oxytocin của cậu?

Khôi Vĩ nhấp một ngụm Mojito, giọng nói còn thanh mát hơn cả vị bạc hà.

- Chị chỉ cần đến đây mà làm bài luận thay vì đến thư viện.

Giọng cậu ta thanh mát như bạc hà vị đậm, nên cảm giác hơi cay cay!

- Sao lại thế? - Tôi tròn mắt hỏi lại.

Khôi Vĩ ngẩng đầu nhìn tôi, ngữ điệu hết sức trôi chảy.

- Dù tôi biết chị không thích Hoàng Minh, nhưng...- Khôi Vĩ mỉm cười và nụ cười của cậu ta làm tôi chệnh choáng - tôi thực sự thấy không thoải mái khi thấy chị đi chung cùng với anh ta.

- Có thể rằng cậu đang ghen? - Tôi dùng lại câu hỏi của Khôi Vĩ và nhại lại y như ngữ điệu lúc đầu của cậu ta.

Lúc này tôi đã nghiêm túc lại và tựa cằm vào mu bàn tay để đánh giá phản ứng của Khôi Vĩ. Tôi chờ đợi sự lấu cá tinh ranh của cậu ta như mọi ngày để lẩn tránh câu hỏi này. Và tôi cố gắng lắm mới giữ cho miệng mình không mở ra vì đang nhịn cười.

Nhưng kết quả không như mong đợi. Khôi Vĩ không hề lúng túng, cậu ta thẳng thắn gạt đầu.

- Đúng. Tôi đang ghen.

Đôi mắt cậu mở rộng và mãnh liệt với tất cả sự chân thành. Cằm tôi hệt khỏi mu bàn tay. Khỉ thật. Sự thú nhận này khiến tim tôi chùng xuống lần thứ ba kể từ lúc bước chân vào đây. Tôi nên khóc để đòi quyền tự do hay là nên cười hạnh phúc vì sự ghen tuông này đây? Và rồi tôi cảm thán một câu rất không liên quan.

- Mojito ở đây công nhận khá tuyệt. Không gian cũng khá tĩnh lặng. Rất phù hợp.

Lương tâm tôi đang tự vả vào sự ngu ngốc của trái tim, đây rõ ràng là một cách gián tiếp đồng ý sẽ đến đây. Trời ạ.

Khôi Vĩ nghe vậy thì nở một nụ cười rạng rỡ hết cỡ như mèo Cheshire trong xứ sở thần tiên của Alice.

- Vậy kể từ mai buổi chiều chị hãy đến đây mà làm bài đi. Tôi sẽ cho người đến đón chị.

- Không cần đâu, tôi sẽ tự đến đây. - Tôi ngay lập tức trả lời - Ở thư viện cũng hơi bí bách, tôi cũng đang muốn thay đổi không khí.

Khôi Vĩ lắc đầu.

- Đường khá rắc rối và giao thông hơi đông, tôi không yên tâm để chị tự đi. Mà nếu không yên tâm thì tôi sẽ không làm bài thi được. Hết tuần này là thi xong rồi, chị chịu khó một chút. Tôi làm điều này cũng chỉ vì bản thân mình thôi, không phải vì chị.

Ha...Một lời dỗ dành lẫn cả vị ngọt ngào và phũ phàng. Cậu ta làm thế vì bản thân cậu ta, hoàn toàn không phải vì tôi. Đậm chất ngang tàng và hách dịch của Khôi Vĩ. Tôi lừ mắt, nhếch môi đáp.

- Cũng được!

- Rất tốt! - Khôi Vĩ như trút được một gánh nặng, thở phào - Cuối cùng thì cũng cảm thấy an toàn. Mà chiều chị không có lịch coi thi đấy chứ?

- Không - Tôi nhún vai - Tôi chỉ coi thi buổi sáng, buổi chiều sinh viên năm cuối sẽ lo.

- Tất cả sinh viên năm cuối?

- Đúng. Tất cả. - Tôi thở dài rầu rĩ nói - Vậy nên buổi chiều thư viện vắng tanh luôn. Buổi tối may ra mới có cơ hội gặp.

- Gặp ai? - Nét mặt Khôi Vĩ lập tức mịt mù.

- Gặp anh Hoàng Minh - Tôi vọt miệng - Thỉnh thoảng buổi tối tôi vẫn gọi điện cho anh ấy hỏi về mấy từ chuyên ngành, có khi giải thích qua điện thoại không hiểu thì gặp trực tiếp trao đổi.

- Hạ Thiên Du. Ngày mai chị ở đây từ chiều đến tối cho tôi!!!

!!!

...

Tôi cẩn thận lồng bức tranh vào trong khung ảnh rồi để ở trên giá sách. Tuyết Mai nhìn thấy khung ảnh của tôi, liền huych vào tay tôi một cái, hồn nhiên hỏi.

- Đứa nào ngu đến mức tốn thời gian đi vẽ cả chân dung của mày thế?

Tôi quay sang lườm nó.

- Mày biết cái đứa ngu ấy đấy.

Tuyết Mai cười khùng khục.

- Khôi Vĩ vẽ hả?

Tôi vỗ tay tán thưởng.

- Mày khôn lắm, con ngu ả.

Tuyết Mai chồm lên bóp cổ tôi

- Á, con này láo thật.

Tôi bị nó đẩy xuống gối, vội vàng giơ tay lên hàng.

- Được rồi, được rồi. Tao láo. Được chưa? Tha cho tao với.

- Gớm. Biết yêu cái là yếu đuối ngay được.

Tôi nuốt nước bọt, chỉ vào mặt mình.

- Mày nhìn tao giống người đang yêu lắm à?

Tuyết Mai ném cho tôi ánh nhìn khinh bỉ.

- Tao có bị mù đâu mà không thấy? - Đoạn nó nhích gần lại phía tôi thở thê hỏi - Thế trưa nay mày và Khôi Vĩ đã đi đâu?

- KioKiKi Coffee. - Tôi xòe tay.

- Quán Coffee nổi tiếng ở sông Vân đúng không? - Tuyết Mai đảo mắt một vòng hồi tưởng lại.

Tôi gật. Tuyết Mai siết tay tôi chặt hơn.

- Mà và Khôi Vĩ đến đó làm gì ?

Và sau khi nghe tôi kể về lí do, Tuyết Mai ôm bụng cười sặc sụa. Nó cười lên cười xuống, cười quằn quại, cười mãi không nhịn được. Tôi bực quá hỏi.

- Mà lại bị mụ nào tiếp à?

Tuyết Mai vẫn không thể nhịn được cười, nó cố gắng lắm mới chấp vá được vài chữ.

- Hai người...thật tình....haha...tao dám cá...Cá là...ôi, chết mất....

- Cá gì?

Tuyết Mai đưa tay lên lau nước mắt, từ tốn nhả ra từng từ một.

- Mối-tình-dầu!

- Là sao?

Tuyết Mai quay sang nhìn tôi, ánh mắt lấp lánh.

- Mà là mối tình đầu của Khôi Vĩ. Còn Khôi Vĩ cũng là mối tình đầu của mà. Đồ ngốc!

Tôi nghệt mặt. Mối tình đầu??!

- Sao mà biết?

Tuyết Mai gõ nhẹ lên trán tôi một cái.

- Dẫn chứng luôn hôm nay nhé. Lúc trưa mà và Khôi Vĩ về, tao từ trên này nhìn xuống mà cảm giác hai người cứ như học sinh cấp 3. Ngượng ngùng. Lưu luyến không rời. Và giờ cậu ta lại ghen tuông chỉ vì mà thường xuyên gặp Hoàng Minh ở thư viện. Lại còn mà nữa, lúc lên đến phòng rồi mà lại còn thập thò nhìn xuống bóng dáng cậu ta. Buổi chiều thì lao ra tiệm khung ảnh để mua cái khung này. Haizzz - Tuyết Mai thở dài - Đúng là...tình yêu đầu lúc nào cũng đẹp!

- Cũng chưa chắc - Tôi so vai.

- Tao chắc chắn - Tuyết Mai lại gõ vào trán tôi lần nữa - Vì tao từng yêu rồi, nên tao biết.

- Tuyết Mai.

- Gì vậy.

- Tao chưa kể cho Khôi Vĩ biết về chuyện của Rain.

- Vì mà chưa tìm được lúc thích hợp hay không muốn kể?

- Tao muốn đợi Khôi Vĩ thi xong, hoặc lâu hơn thế.

- Ủ. Tốt lắm cô gái.

...

Tôi không biết cuộc sống của tôi sẽ thay đổi thế nào khi tôi yêu một chàng trai. Sâu trong tiềm thức của tôi vẫn tồn tại một nỗi sợ hãi vô hình.

Nhưng tôi vẫn biết, nỗi sợ để vụt mất người mà mình yêu thương còn lớn hơn rất nhiều so với nỗi sợ hãi vô hình kia. Những gì tôi có thể làm chỉ đơn giản rằng, thành thật với cảm xúc và trái tim của mình. Yêu nói yêu. Ghen nói ghen. Không phủ định với chính tình cảm của mình. Chỉ cần dùng cảm và lắng nghe trái tim mình là được. Vốn dĩ cuộc sống này đã quá ngắn ngủi để chờ đợi cái khoảnh khắc biết chắc đối phương cũng sẽ yêu thương mình. Tất nhiên, điều đó cũng rất quan trọng để có một tình yêu bền vững. Nhưng không lẽ phải đợi đến lúc người kia mở lời thì mình mới thú nhận hay sao?

Để vụt mất một lời hẹn...vụt mất cả một đời.

{Wqqz

36. Chương 20. Tình Cảm Của Cừu.

Thề có Chúa, đây là cách giam lỏng trá hình dưới hình thức quan tâm.

Đã tròn 5 ngày nay, chiều nào cũng vậy, đúng 3 giờ chiều trước cửa kí túc xá phòng tôi sẽ xuất hiện một người cao lớn đeo kính râm đứng đợi sẵn. Hắn đến để hộ tống tôi đến quán KioKiki!

Tuyết Mai ban đầu chứng kiến sự việc rồi nghe tôi tường thuật lại, nó ném ánh nhìn khinh bỉ về phía tôi – ” Đi xe sang. Được phục vụ như quý cô. Đến không gian đẹp tận hưởng bầu không khí trang nhã chỉ để làm bài. Mày còn than thở cái nỗi gì?”

Ba ngày sau nó nã nê vồ vồ vào vai tôi với thái độ cảm thông sâu sắc - ” Cố lên bạn hiền ơi, nốt tuần này thôi là Khôi Vĩ thi xong rồi. Cố lên! Cố lên! ”

” Hừ, Khôi Vĩ.” – Tôi rít lên qua kẽ răng.

Câu chuyện dở khóc dở cười này bắt đầu từ ngay ngày hôm sau kể từ lúc tôi và Khôi Vĩ trở về từ quán Coffee KioKiKi. Trưa hôm ấy, vừa trở về từ văn phòng trường sau một buổi sáng đi coi thi thì điện thoại của tôi báo cuộc gọi đến. Tôi uể oải bắt máy.

- ” Có chuyện gì vậy?”

- ” Chị đã về đến phòng chưa?”

- “Rồi.”

- “Nghỉ ngơi chút đi nhé, 3 giờ chiều sẽ có người đến đón chị. Người đó tên là Brian. Đặc điểm: Mặc áo vest đen và luôn đeo kính.”

- “Người đến đón? À, đến quán Coffee làm bài, rồi, tôi nhớ rồi....Được! Cảm ơn cậu”.

Tôi lẳng chiếc điện thoại lên giường rồi ngủ thiếp đi. Đúng 3 giờ tôi bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa. Mở cửa ra đập ngay vào mắt tôi là một bóng người cao lớn, mặc nguyên cây vest đen và đeo kính râm. Rất khó xác định độ tuổi vì nét mặt khá đanh thép cũng như kiểu tóc đầu đinh thẳng thớm. Tôi phải bẻ cổ ra phía sau một góc 90 độ mới có thể nhìn thấy hết nét mặt của người đối diện. Người lạ cúi đầu chào tôi, giọng vang lên như tiếng sấm.

- ” Chào cô Hạ Thiên Du, tôi đến để đón cô theo như ý của cậu Khôi Vĩ”.

Tôi nuốt nước bọt đánh “ợc”. Tôi gật đầu chào lại, tôi không biết xưng hô thế nào cho phải phép. Tôi lắp bắp.

- ” Chào...Cậu...À, anh...chú... tên của ...”

- ” Chúng ta sẽ không giao tiếp trừ lần đầu này. Vậy nên thưa cô, tên của tôi không đáng để cô lưu tâm. Tôi sẽ đợi cô ở đây chừng nào cô ra và chúng ta sẽ xuất phát”.

Cầm tôi rơi xuống đất một cái đánh bộp. Một kiểu cư xử khá là...hừm, xã hội? lạnh lùng? Chết? tôi thật không biết dùng từ nào có thể diễn tả được. Tôi quyết định gọi người này là Quý ông kính râm!

Tôi ngắc ngứ đáp.

- ” Vậy phiền ông đợi tôi một chút”.

Quý ông kính râm khẽ gật đầu rồi đứng quay lưng lại phía cửa, hai tay khoanh trước ngực, rất trang nghiêm.

Tôi đóng cửa phòng lại và có ý định gọi điện cho Khôi Vĩ nhưng đoán giờ này chắc cậu ta đang làm bài thi nên tặc lưỡi bỏ qua. Tôi lảng máng nhớ lại lúc trưa Khôi Vĩ có nói hai chi tiết để nhận dạng người đến đón tôi, đó là mặc áo vest đen và đeo kính. Chắc, còn cái gì như là Brand's, Bi Rain... gì gì đó tôi không nhớ.

Tôi tặc lưỡi nghĩ: Có lẽ Quý ông kính râm ngoài cửa kia nuôi hi vọng trở thành Bi Rain bằng việc uống nước cốt gà Brand's!

Nghĩ đến đây tự nhiên lại trở nên vững lòng vững dạ hơn trước. Tôi nhanh chóng sửa sang đầu tóc, mang theo một chồng sách và chiếc Laptop, chỉnh sửa lại quần áo một lượt rồi mới bước ra ngoài.

Ra khỏi cổng, một chiếc Audi màu trắng đã đợi sẵn. Quý ông kính râm lịch sự giúp tôi mở cửa xe, tôi cúi đầu nói “Cám ơn” rồi chui vào bên trong. Quý ông kính râm cầm lái và chở tôi tới quán Coffee nọ. KioKiki. Tầng 3.

Vẫn là Mojito bạc hà, nhiều Rum Bacardi và không đá. Tôi ngồi trên đó chăm chú làm bài tập cho đến lúc sống lưng hơi ê nhức mới đứng dậy đi ra phía ban công vịn vẹo người. Ngó xuống phía dưới, người người ra vào rất nhộn nhịp. Rõ ràng quán này rất đông khách nhưng có điều hình như không một ai thích lên tầng 3 thì phải.

Có rất nhiều người vừa phóng xe máy đến đang dựng chân chống xe thì phục vụ trong quán chạy ra nói vài điều gì đó với họ, nghe xong họ liền lập tức gạt chân chống lên, nét mặt có chút khó chịu rồi phóng đi. Thi thoảng có một vài người ngược lên tầng 3 nhìn với ánh mắt bực dọc, tôi từ trên ngó xuống khẽ mỉm cười với họ, và thế là họ càng cau có hơn. Tôi nhún vai, hình như ở thành phố A này nhu cầu đọc sách của mọi người ngày càng có xu hướng giảm thì phải. Một mình trong không gian rộng lớn toàn sách quả thật cũng hơi trống vắng. Nhưng biết sao được, mọi người không thích sách, họ chỉ thích những không gian đầy sắc màu ở tầng 1 và tầng 2 của quán này thôi. Tôi thở dài chiêm nghiệm ra điều này rồi bước vào bên trong làm bài tiếp.

Gần 7 giờ, tôi làm xong bài tập. Xuống quầy thanh toán tiền thì anh chàng có nụ cười tươi rói ở quầy thu ngân đã niềm nở nói.

- ” Thưa chị, đang nằm trong chương trình Sale nên mọi đồ uống trong quán ở tầng 3 đều là Free hết ạ”.

Chà. Quán này có vẻ rất hiếu khách. Tôi gật đầu cám ơn rồi đi ra ngoài. Lúc này quý ông kính râm từ chiếc Audi bước ra lịch sự mở cửa xe phía sau cho tôi. Tôi cúi đầu nói cám ơn rồi bước vào. Và cho đến khi quý ông kính râm ngồi ở vị trí phía trước được một lúc rất lâu rồi mà vẫn chưa khởi động máy tôi mới ngáp ngừng hỏi.

- “Thưa ông, xe bị trục trặc ở đâu đúng không?”

Quý ông kính râm quay nửa mặt về phía tôi, hơi cúi đầu trình trọng thông báo.

- ” Thưa cô, đúng 7 giờ thì chúng ta bắt đầu về”.

Tôi liếc xuống nhìn đồng hồ, 7 giờ kém 5, trên trán tôi xuất hiện nhiều vạch đen dài chảy xuống. 5 phút ngồi trong xe quả là dài vô tận.

Lúc về đến cổng trường, tôi đang loay hoay ôm sách vở thì quý ông kính râm thoát cái đã nhảy xuống và vòng qua mở cửa xe cho tôi, tôi ngượng nghịu nói cám ơn rồi vẫy tay tạm biệt. Quý ông kính râm vẫn rất lịch sự.

- “Thưa cô. Tôi sẽ đưa cô về tận phòng. Đây là nhiệm vụ của tôi và xin hãy để tôi hoàn thành trọn vẹn”.

Tôi cười khổ sở, gật đầu. Và khi cánh cửa phòng kí túc xá chỉ cách mũi tôi 10 centimet thì bỗng quý ông kính râm mới cúi đầu chào tôi rồi ra về. Trước khi đi còn nói ngày mai đúng 3 giờ sẽ quay lại.

Cứ như vậy liên tù tì 5 ngày liên tiếp tôi gặp quý ông kính râm lịch sự này. 3 giờ chiều đi đến tận 7 giờ tối mới về. Quá muộn nên tôi không thể đến thư viện gặp Hoàng Minh để trao đổi về một số tài liệu khó hiểu. Tôi coi thi sáng. Anh lại coi thi chiều. Ngoài email và gọi điện với anh ra không còn cách nào khác để trao đổi bài. Vài lần có rất nhiều tài liệu có thông số kĩ thuật mà tôi loay hoay không biết làm thế nào, anh hẹn gặp tôi để cùng giải quyết, nhưng nghĩ đến phản ứng của Khôi Vĩ tôi lại miễn cưỡng từ chối anh. Tôi nghĩ chỉ cần Khôi Vĩ thi xong, tâm trạng cậu ta ổn định tôi sẽ nói rõ mọi chuyện cho cậu ta hiểu về tình bạn giữa tôi và Hoàng Minh. Khi cậu ta hiểu được rồi thì tôi sẽ gặp Hoàng Minh trao đổi bài cũng chưa muộn vì những tài liệu này sang học kì hai tôi mới cần dùng đến. Nghĩ vậy nên mỗi sáng gặp Khôi Vĩ ở sân thể

dục, tôi lúc nào cũng cười tươi rồi chúc cậu ta thi tốt. Tâm trạng của cậu ta cũng rạng rỡ hơn hẳn khi nghe tôi kể về 5 ngày ở KioKiki.

Và rồi thì cũng tới ngày thứ 6, ngày cuối cùng mà Khôi Vĩ thi, và tôi chỉ ở đây tới 4 giờ 30 chiều vì 5 giờ là Khôi Vĩ thi xong. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Vậy là cũng sắp thoát được chuỗi quy trình: 3 giờ chiều - Audi trắng và Mojito.

Mọi chuyện có vẻ ổn cho đến khi... Lúc xuống tầng dưới, một nữ phục vụ sượt qua tôi rồi vô ý làm cốc Coffee trên khay đổ lên chiếc váy trắng của tôi. Mặt trước của chiếc váy trở nên loang lổ lem nhem. Tôi tối sầm mặt mũi. Phục vụ rồi rít cúi đầu xin lỗi, ngay cả quản lí gần đó cũng chạy đến. Tầng hai buổi chiều khá đông nên sự việc vừa rồi gây chú ý cả một diện rộng. Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người tôi. Sự việc này vốn dĩ cũng chỉ là một chút sơ suất và chẳng có gì phải ngại ngùng cả, nghĩ vậy nên tôi mỉm cười nói không sao. Tôi rời khỏi chỗ nhón nháo đó và đi tìm Toilet.

Tôi phải lên tầng ba vì Toilet tầng 2 đã quá đông. Tôi mở vòi nước và bắt đầu xử lí màu nước cà phê ở váy. Cũng hơi khó khăn một chút vì cà phê là chất bẩn rất khó gột rửa và nhất là tôi lại đang mặc váy trắng. Liếc vào trong gương, tôi chợt nảy ra một ý.

Tôi cởi chiếc áo khoác ngoài của mình và buộc nó ngang hông. Trông có vẻ ổn hơn. Vết tích vết cà phê loang lổ dù không được che đi hoàn toàn nhưng phần nào làm cho chiếc váy trắng của tôi bớt lem nhem hơn. Tôi gặt đầu hài lòng rồi chậm rãi rửa tay. Lúc này cánh cửa phòng bên cạnh có tiếng mở, tiếng guốc cồm cộp và sau đó là tiếng cười đầy khoái trá. Một giọng nữ lãnh lợt lọt thỏm vào bên trong.

- Trò này vui không? Haha. Khi này nhìn con nhỏ đó thật thê thảm.

- Đúng là nhìn rất mắc cười. Mặt xanh lét như tàu lá chuối. Mà này, con nhỏ đó là bạn gái của ai vậy?

Tôi hơi bàn tay ướt dưới chiếc máy sấy tay tự động gần đó rồi mở cửa bước ra ngoài, nhưng vừa khi bàn tay chạm vào tay nắm cửa thì một cái tên được nhắc đến khiến bước chân tôi khựng lại.

- Tức muốn phát điên. Biết Khôi Vĩ đại học H không?

- Ồ. Biết. Tao có phải đưa mù thông tin về mĩ nam đâu. Đừng nói con nhỏ đó là bạn gái của Khôi Vĩ nhá.

- Là nó đó. Vì nó mà Khôi Vĩ bao trọn tầng 3. Trong vòng 6 ngày vừa rồi chẳng ai được lên trên đó. Mệ kiếp!

- Chịu chơi thật. Con nhỏ này may mắn câu được con cá béo rồi.

- Xời. Tuy có chút nhan sắc nhưng nhìn lóng ngóng như đồ hơi. Tao thấy ghét.

- Haha. Ghen tị thì đúng hơn. À mà con bé phục vụ biết nghe lời mày phết nhỉ. Cho ít tiền mà cũng to gan thật đấy. Đổ hẳn một cốc cà phê lên váy của cô ta.

- Tao hay đến đây nên con bé bồi bàn cũng quen mặt tao. Mà khi này con nhỏ váy trắng đó chạy đi kiểm toilet đúng không?

- Ồ. Tầng hai. Chắc đang chui rúc ở chỗ đông người đó gột rửa chiếc váy đầy cà phê rồi.

- Haha. Tao vẫn không nhịn được cười mày ạ.

Đầu tôi hơi chênh choáng, từng đợt khí nóng từ phổi tràn lên tới cổ, nghèn nghẹn. Hai người xa lạ này nói tôi câu được con cá béo ư??? Cốc cà phê khi này là một sự sắp đặt ư??? Cô ả này đã cho tiền và xúi phục vụ làm như thế hòng làm bề mặt tôi trước mặt rất nhiều người??? Nào nào, tôi tự dặn mình phải bình tĩnh. Đối phó với những kiểu người như thế này dùng miệng mà xả cơn giận thì hóa ra mình cũng hừ hống ngang hàng như hai cô ta à? Tôi nắm chặt tay, hít một hơi căng lồng ngực để trấn tĩnh lại.

Tôi đẩy tay nắm cửa một tiếng “cách” khá to khiến cuộc nói chuyện của hai tóc dài bị gián đoạn, cả hai ăn mặc khá thoáng mát và đang đứng trước gương tô son môi, hai ả nghe thấy có tiếng cửa mở thì lập tức ngừng câu chuyện rồi liếc vào gương nhìn, tôi cũng liếc vào tấm gương lớn treo trên tường đáp lại ánh mắt của cả hai cô ả. Một trong hai thoáng đổi sắc mặt, vội vàng cụp mắt xuống. Người kia thì quay hẳn đầu lại nhìn tôi, sắc mặt tái mét. Tôi chẳng mấy may quan tâm, đẩy cửa bước ra ngoài.

Nhưng chẳng lẽ lại chịu sự uất ức này mà cứ nhắm mắt cho qua? Không. Tôi phải gặp cô nhân viên kia.

Tôi tiến tới quầy lễ tân và nhờ tìm lại cô phục vụ bê cốc cà phê khi nãy. Chừng chưa đầy 30 giây sau, cô ta chạy ra, vẫn nét mặt hồi hộp như lúc trước. Tôi mỉm cười quan sát sắc mặt giả tạo của cô ta, rồi chậm rãi cúi xuống sát tai cô nàng, thì thầm.

- Tôi biết hết chuyện rồi.

Cô nàng tròn mắt nhìn tôi, sắc mặt nhợt nhạt. Môi mấp máy điều gì đó tôi nghe không rõ. Chính xác là tôi đã quay gót rồi đi thẳng ra ngoài cửa, chẳng mảy may quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Quý ông kính râm vẫn rất lịch sự mở cửa xe cho tôi, tôi nói cảm ơn rồi ngồi vào xe. Chiếc xe lao vun vút về kí túc xá. Đây có lẽ là ngày cuối cùng tôi gặp quý ông kính râm, tôi nở một nụ cười rồi bắt tay cảm ơn, và lần đầu tiên trong chuỗi ngày có sự hiện diện của quý ông kính râm, ông đưa tay ra bắt lấy tay tôi. Dù thoáng qua nhưng tôi vẫn kịp nhìn thấy nụ cười của ông. Ông mở lời bằng một giọng khàn khàn đặc trưng.

- Cậu Khôi Vĩ là người tốt. Cậu ấy rất quan tâm tới cô. Và tôi cũng rất vui khi được biết cô.

Lòng tôi khẽ nhói lên. Không biết là vui hay vì cảm kích, hoặc cũng có thể là bất ngờ và kinh ngạc. Tôi gạt đầu rồi vẫy tay chào tạm biệt, đẩy cửa bước vào trong phòng.

Hơn 5 giờ. Căn phòng trống không. Những phòng bên cạnh cũng khóa kín cửa. Hôm nay là ngày thi cuối cùng ở đại học H, có lẽ ba đứa cùng phòng đã đi ăn tiệc liên hoan ở lớp chúng nó. Tôi trèo lên giường, cảm giác cả cơ thể mềm nhũn. Hôm nay đã có quá nhiều chuyện xảy ra ở KioKiki.

Đó là lần đầu tiên, Uhm, đúng là lần đầu tiên tôi bị những người xa lạ dùng những lời nói và hành động xấu xí phía sau lưng chỉ vì họ ghen tị và không hiểu sự việc. Trước giờ trong trường đại học H, tôi biết vẫn có rất nhiều sinh viên nói xấu sau lưng tôi, nhất là trong quãng thời gian tôi quen với Khôi Vĩ. Nhưng tôi mặc kệ, họ ác miệng nhưng hành động thì không đi quá giới hạn. Nhưng hôm nay, mọi việc thật tệ hại. Tôi vẫn tự dặn mình rằng; chỉ cần không làm chuyện gì trái với lương tâm, sống ngay thẳng và luôn cố gắng, như vậy sẽ luôn được hạnh phúc. Tôi đã rất cố gắng làm vậy. Nhưng sao họ lại hành động như vậy với tôi? Vẫn biết rằng trong cuộc sống này có rất nhiều kiểu người, và một trong số đó là những người mà dù bạn có không làm gì họ, không động chạm đến sự riêng tư cũng như đời sống của họ, thì họ cũng vô cùng ghét bạn. Ghét bạn và chơi xấu sau lưng bạn. Sự đố kỵ của con người đúng là như con rắn độc. Lớn dần lên và bò ngoằn ngoèo. Tôi thực sự sợ hãi. Tôi ước mình có thể giữ mãi được bộ mặt vô cảm và ánh mắt lạnh lùng như lúc đối mặt với hai cô ả trong Toilet, hay ánh mắt dừng dừng khi tôi nói chuyện với nữ nhân viên làm đồ cốc Cà phê. Nhưng thật tệ rằng, khi rơi vào khoảng không im lặng này, tôi hoàn toàn ngã khụy.

Chuông điện thoại bên cạnh đổ liên hồi, màn hình điện thoại nhấp nháy báo cuộc gọi của Khôi Vĩ. Tôi cắn chặt môi. Hai cuộc gọi liên tục. Đến cuộc gọi thứ ba, tôi hít một hơi rồi bắt máy.

Giọng Khôi Vĩ từ trong điện thoại dội lại, tôi cảm nhận được sự lo lắng tốt độ của cậu trong hơi thở gấp gáp.

- Hạ Thiên Du, sao mãi chị mới bắt máy vậy? Tôi lo muốn chết.

- Tôi...Uhm, tôi vừa về nhà.

- Hôm nay tôi thi xong rồi. Mọi việc đều rất tốt. Ngày mai chị có muốn đến quán KioKiki cùng tôi không?

Nghe đến KioKiki, trong lòng tôi chợt nhói lên, tôi vô thức lắc đầu, khóe mắt nóng hổi. Cổ họng nghẹn lại chặn đứng mọi thanh âm.

Giọng Khôi Vĩ đầy bất an.

- Du, chị sao vậy?

Tôi đưa tay bịt chặt miệng lại để không nấc lên thành tiếng, tôi phải giữ mình thật bình tĩnh, đúng, phải thật bình tĩnh.

- Không có chuyện gì đâu.

- Chị đang ở kí túc xá đúng không? Ở yên đó đợi tôi.

Khôi Vĩ cúp máy. Tôi hít một hơi thật sâu rồi vào nhà tắm rửa mặt. Bộ dạng này thật yếu đuối và ngớ ngẩn.

Chỉ 5 phút sau đó, Khôi Vĩ xuất hiện trước cửa phòng tôi. Khôi Vĩ thở hổn hển, trán lấm tấm mồ hôi, giọng đứt quãng.

- Du, chị ổn chứ?

Tôi cười.

- Cậu lo gì chứ. Tôi vẫn ổn mà.

Ánh điện trong phòng sáng trưng khiến mắt tôi hơi lóa. Tôi bước ra ngoài đứng tựa vào lan can.

- Trong phòng nóng quá, tôi muốn ra ngoài hít gió. – Tôi lầm bầm.

- Có chuyện gì vậy?

- Không có gì đâu – Tôi lắc đầu.

Khôi Vĩ nhẹ nhàng đặt hai bàn tay lên vai tôi rồi xoay tôi lại, Khôi Vĩ cúi đầu xuống nhìn tôi, còn tôi thì không dám nhìn thẳng vào đôi mắt phía trước, tôi cúi xuống nhìn vào mũi giày của mình. Giọng Khôi Vĩ trầm đục, đầy van nơn.

- Nói cho tôi biết đi.

Tôi cảm nhận rất rõ một giọt nước mắt nóng hổi tràn ra khỏi khóe mắt mình. Đứng trước Khôi Vĩ, tôi không còn kiểm soát được cảm xúc của mình nữa. Tôi dễ dàng khóc. Dễ dàng thú nhận sự yếu đuối mà bấy lâu nay tôi đã cất công gói ghém. Cậu đã làm gì tôi thế này hả Khôi Vĩ. Một Hạ Thiên Du yếu đuối ư? Đó không phải là con người mà tôi muốn mọi người nhìn thấy ở tôi. Một phần trong tôi rất muốn gặp cậu, nhưng chỉ cần cậu đứng đó thôi, đứng trong tầm mắt tôi để tôi biết bên cạnh tôi còn có cậu, vậy là đủ, và tôi sẽ mạnh mẽ trở lại, rất nhanh thôi. Phần khác tôi lại không muốn cậu trông thấy tôi trong những tình huống thế này, vì chỉ cần cậu chạm vào tôi, hỏi tôi có ổn không, thì tôi sẽ lập tức vỡ òa trong cơn cảm xúc mà mình đang kìm nén. Trước cậu, con người của tôi dần bị bóc mẽ. Tôi yếu đuối và luôn khát khao được cậu chở che.

Một bàn tay Khôi Vĩ chạm vào cằm tôi rồi khẽ đẩy mặt tôi hướng lên trên, tôi nhìn thấy đôi mắt xót xa đau buồn của người đối diện, tôi sụp mắt xuống lắng đi. Nước mắt không ngừng rơi. Tôi đã không còn can đảm nữa rồi.

Khôi Vĩ nhẹ nhàng gạt đi những hạt nước mắt đang tuôn rơi trên khuôn mặt tôi rồi ôm tôi vào lòng. Hơi ấm từ người Khôi Vĩ tỏa ra khiến tôi run rẩy. Tay tôi nắm chặt hai gấu váy của mình. Tôi cố trấn an bản thân, nhưng dường như sự uất ức nơi đáy lòng như bị đào xới.

Vòng tay Khôi Vĩ siết chặt tôi hơn nữa, cậu khẽ thì thầm, giọng ấm áp và rành rọt.

- Du, làm ơn để tôi hiểu chị. Được không?

Trái tim tôi co thắt. Mọi trạng thái cảm xúc lẫn lộn. Tôi cố gắng để hơi thở của mình không bị dồn nén vì tiếng nấc.

- Khôi Vĩ ... Tôi thích cậu. Nhưng ... tôi không thích hành động của cậu trong những ngày vừa rồi. Nó làm tôi khó chịu. – Tôi nói chậm rãi rành mạch từng từ một nhưng vẫn thất bại trong việc lấp liếm sự căng thẳng của mình. – Tại sao cậu lại chiếm mất cả không gian tầng 3 ở quán Coffee chỉ vì tôi cơ chứ?

Mặt tôi áp vào ngực cậu, tôi cảm thấy rất rõ nhịp tim của Khôi Vĩ đập liên hồi và gấp gáp, Khôi Vĩ khẽ tách người ra khỏi tôi. Đôi mắt cậu mở to hơn và môi cậu hơi hé ra. Khôi Vĩ hít một hơi như tiếng gió thổi, giọng cậu xen lẫn sự vui mừng lẫn bất an.

- Tôi xin lỗi vì đã không nói cho chị biết chuyện ở quán Coffee. Thực lòng tôi chỉ muốn chị ở một nơi tốt nhất. Điều đó nằm trong khả năng của tôi nên tôi đã không may suy nghĩ thấu đáo. Nhưng nếu chuyện đó làm chị buồn, tôi hứa sẽ không bao giờ làm vậy nữa.

Nước mắt tôi tuôn từng dòng. Tôi khóc vì cốc nước cà phê? Chiếc váy bị lem? Những lời nói xấu đầy ác ý? Hay vì sự giận hờn? Sự uất ức? Tôi cố gắng kiềm chế nước mắt để sắc mặt trở lại bình thường, nhưng giọng nói của tôi thì lạc hẳn đi.

- Tôi biết rằng cậu muốn tốt cho tôi. Nhưng điều đó khiến tôi cảm giác như thứ tình cảm này được phô trương một cách thật mầu mè. Đó thực sự không phải là điều mà tôi mong muốn.

Khôi Vĩ nhìn sâu vào mắt tôi, trong đôi mắt long lanh tuyệt đẹp phía trước tôi lơ mơ thấy vẻ mặt đang run rẩy của mình. Bàn tay Khôi Vĩ siết chặt hai vai tôi hơn nữa. Khôi Vĩ thì thầm, giọng khàn khàn.

- Tôi không biết mình sẽ lấy tư cách gì để thể hiện...uhm, sự khó chịu khi chị và Hoàng Minh ở cùng nhau. Vậy nên tôi chỉ biết làm một việc duy nhất là đưa chị tới một nơi khác không phải thư viện – Mắt Khôi Vĩ nhắm lại như hồi tưởng lại một điều gì đó, sau rồi lại mở ra, giọng cậu thất lại – Nhưng tôi đã thật ích kỉ vì chỉ nghĩ đến cảm xúc của mình, tôi xin lỗi.

Lời thú nhận êm ái ngọt ngào của Khôi Vĩ ở mức độ sâu xa nào đó, như thể cậu đang tìm kiếm sự tha thứ. Tôi nhìn thật sâu vào đôi mắt người đối diện. Khôi Vĩ cũng đang nhìn tôi, ánh mắt dường như không chớp. Đôi mắt mở to như đang chờ đợi một điều gì đó, vừa tha thiết, vừa ngóng trông. Con người này thật là... Tôi không nhận được nữa, giờ tay đầu hàng.

- Được rồi. Được rồi. Xin hãy cất ánh mắt đó đi giùm tôi.

Lòng ngực Khôi Vĩ khẽ nhô cao rồi lại hạ xuống như vừa trút được một gánh nặng nào đó. Giọng cậu bình ổn hơn trước rất nhiều.

- Thật tốt quá. – Sau rồi như nhớ ra điều gì, viền môi cậu ngay lập tức kéo lên thành một nụ cười vui vẻ – Khi này chị nói là thích tôi. Điều này thật tuyệt. Tim tôi như muốn nổ tung.

Nghe thấy lời thú nhận này, má tôi chợt nóng ran, tôi vô thức áp hai tay lên má che lại. Cậu ta có nhất thiết phải diễn tả cảm xúc bằng những ngôn từ quá kích động như thế không? Thật khiến người khác phải ngỡ ngàng thay.

Khôi Vĩ không giấu được nụ cười, cậu nhẹ nhàng gỡ bàn tay tôi ra khỏi má của tôi rồi vui vẻ thông báo.

- Đi thôi. Bây giờ chúng ta sẽ hẹn hò.

Vừa nghe câu này xong tay tôi lập tức lại muốn đưa lên mặt, nhưng không kịp nữa, Khôi Vĩ đang siết chặt lấy tay tôi và giữ bàn tay tôi ở vị trí lưng chừng giữa ngực cậu. Tôi trợn mắt ngược lên, Khôi Vĩ cười toe lác đầu. Tôi đành chịu.

- Được rồi. Vậy đợi tôi vào rửa mặt đã.

Khôi Vĩ cười toe toét, khẽ gật đầu rồi buông tay thả tự do cho tôi .

Lúc rửa mặt xong bước ra ngoài tôi thấy Khôi Vĩ đang nghe điện thoại. Khôi Vĩ quay lưng lại phía tôi nên tôi không thể nhìn thấy nét mặt khi ấy của cậu, nhưng giọng Khôi Vĩ thì rất bức bối.

- Sao? Có chuyện đó hả?....Các người làm ăn kiểu gì vậy? ...Xin lỗi tôi? Sao phải xin lỗi tôi?....Gặp cô ấy ư? Anh có tư cách gì mà muốn gặp cô ấy?

Khôi Vĩ bất chợt quay người lại và nhìn thấy tôi, cơ mặt thoáng dần ra nhưng lời nói vẫn hết sức khó chịu.

- Được rồi. Tôi sẽ hỏi cô ấy.

Khôi Vĩ bỏ điện thoại xuống và quay sang nói với tôi.

- Quản lí ở Kiokiki gọi, chị muốn gặp chứ?

Tôi đắn đo một lúc rồi gật đầu, Khôi Vĩ nhú mày, có vẻ như cậu không đồng tình với quyết định này của tôi. Tôi khẽ gật đầu có ý nói rằng tôi đã ổn sau sự cố ở quán Coffee đó. Khôi Vĩ lưỡng lự một chút sau rồi cũng miễn cưỡng đưa điện thoại cho tôi.

Tôi nhe răng ra cười để đáp lại nét mặt nhăn nhó của cậu. Khôi Vĩ khoanh tay đứng cạnh nhìn tôi, cặp lông mày nhíu sâu lại, môi cậu mím thành một đường thẳng. Tôi cười một cách khờ khạo nhìn Khôi Vĩ rồi quay mặt ra phía sau nghe điện thoại.

- Alo.

Phía đầu dây bên kia nhanh chóng truyền lại một giọng nam, thanh âm hết sức nhẹ nhàng và tế nhị.

- Chào chị, xin lỗi, chị có phải là Hạ Thiên Du và là bạn của anh Khôi Vĩ không ạ?

- Vâng. Là tôi.

- Vâng. Chào chị. Tôi gọi cho chị với tư cách là giám đốc của KioKiKi Coffee. Thay mặt quán, chúng tôi thành thật xin lỗi chị vì chuyện ngày hôm nay. Nữ nhân viên đã tự viết bản kiểm điểm tường trình lại mọi chuyện. Thành thật xin lỗi đã để xảy ra sự việc đáng tiếc này.

- Tôi ổn rồi. Cảm ơn.

- Thật tốt quá. Cảm ơn chị. Về phía cô nhân viên chúng tôi sẽ lập tức sa thải cô ta. Còn về hai vị khách kia, chúng tôi sẽ cho họ vào danh sách Blacklist.

- Anh có thể giúp tôi chuyện này được không?

- Vâng, thưa cô. Tôi rất sẵn lòng.

- Nữ phục vụ kia đã biết nhận lỗi vậy mong anh có thể xem xét về việc sa thải cô ta. Hãy cho cô ấy một cơ hội.

Đầu dây bên kia hơi im lặng một chút. Một lúc sau anh ta mới trả lời.

- Thành thật cảm ơn cô. Chúng tôi sẽ xem xét đề nghị này của cô.

- Cảm ơn.

- Vậy hẹn gặp cô vào thời gian sớm nhất. Chúng tôi rất mong được gặp cô. Chào cô. Chúc cô một buổi tối vui vẻ.

- Cảm ơn anh.

Tôi cúi đầu trả điện thoại cho Khôi Vĩ. Khôi Vĩ đút điện thoại vào túi quần, khẽ lắc đầu.

- Chưa thấy ai như chị. Sự việc như vậy lẽ ra chị phải nói lại với quản lí của cửa hàng đó chứ. Tôi mà ở đó tôi sẽ... - Giọng cậu có chút giấu cợt nhưng trong ánh mắt thì đầy lên một nỗi xót xa và bất lực.

Không đợi Khôi Vĩ nói hết, tôi đưa tay lên kéo dẫn khuôn miệng đang mím lại của Khôi Vĩ thành một nụ cười, trêu chọc.

- Thôi nào, đừng có mang nét mặt khó coi như vậy. Bây giờ mọi chuyện ổn rồi.

Khôi Vĩ hơi sững người, nhưng phản ứng rất nhanh, trước khi tay tôi muốn rời khỏi mặt cậu thì cậu đã đưa hai tay của mình lên giữ chặt tay tôi. Và thế là tay tôi vẫn đặt trên má Khôi Vĩ, còn tay Khôi Vĩ đặt lên tay tôi. Cậu láu cá nói.

- Vậy chị hãy cứ giữ thế này đi. Tôi sẽ thấy ổn hơn đấy.

Tôi đỏ mặt, làu bàu.

- Grrrr. Cậu có bỏ tay tôi ra không?

Khôi Vĩ đáp tỉnh queo.

- Mặt tôi tôi sờ. Tại tay chị đặt nhầm chỗ chứ.

Tôi vừa ngại vừa bực, định đá vào chân cậu ta một cái. Nhưng hành động còn chưa biểu hiện ra thì về mặt Khôi Vĩ thoáng u ám báo động về sự hiện diện của người nào đó ở phía sau lưng tôi.

Hoàng Minh đứng cách tôi không xa. Cả thân người của anh chìm trong bóng tối, cao lớn và bất động. Tôi đoán có lẽ anh đến gặp tôi để trao đổi về bài luận mà tôi đang viết, nhưng lại tình cờ chứng kiến cảnh tượng này nên anh dừng chân lại. Tôi rút tay khỏi bàn tay Khôi Vĩ, mặt thoáng nóng ran. Tôi liếc nhìn Khôi Vĩ trong tích tắc, ánh mắt Khôi Vĩ chạm mắt tôi. Cậu mỉm cười, gật đầu hiểu ý. Tôi xoay người lại chủ động bước lên vài bước chân để gặp Hoàng Minh, trong lúc đó anh cũng chậm chậm rời bóng tối và sải chân bước lại gần phía tôi.

- Chào anh, Hoàng Minh.

- Chào em, Thiên Du.

Anh vẫn cười với tôi như mọi ngày và khẽ nghiêng đầu nhìn ra phía sau lưng tôi, anh gật đầu có ý chào.

- Chào cậu, Khôi Vĩ.

Tôi vô thức quay lại nhìn Khôi Vĩ. Cậu vẫn đứng đó, ánh mắt vẫn dịu dàng nhìn tôi trong khi lời nói lại là dành cho Hoàng Minh.

- Chào. Hoàng Minh.

Trong tích tắc, tôi hơi nhíu mày khó hiểu về cách xưng hô này. Tôi quay đầu lại và bắt gặp nụ cười của Hoàng Minh. Anh chìa ra phía trước tôi một tập giấy trắng được ghim trong một cuốn NoteBook có bìa trong suốt. Giọng anh dịu dàng.

- Thiên Du. Anh đến để đưa em cuốn này.

Tôi cẩn thận đỡ lấy tập giấy, trời ơi, toàn những tài liệu đắt giá cho bài luận của tôi.

- Thật tuyệt – Tôi thốt lên – Cảm ơn anh, Hoàng Minh.

Tôi cảm động nhìn anh. Ánh mắt anh vẫn ấm áp như trước nhưng dưới ánh đèn mờ của hành lang kí túc xá nét mặt anh trở nên u ám một cách lạ thường. Anh vỗ vỗ vào vai tôi.

- Thôi. Anh phải về trước đây. Anh có hẹn với giáo sư ở văn phòng trường, tiện đường nên ghé qua em.

Tôi gật đầu.

- Vâng. Hẹn gặp anh.

Anh gượng một nụ cười. Anh nghiêng người qua tôi gật đầu có ý chào với Khôi Vĩ. Rồi anh lại cúi xuống nhìn tôi. Anh định quay bước, nhưng có điều gì đó vẫn khiến anh không thể bước tiếp. Rồi anh hơi cúi người, nhìn thẳng vào mắt tôi, anh nở một nụ cười chưa xót.

- Em đấy, khi khóc trông thật khó coi. Phải luôn vui vẻ, biết chứ?

Tôi thần thờ, tròn xoe mắt nhìn anh, tôi gật đầu nhẹ nhẹ.

- Tốt. – Anh mỉm cười hài lòng – Hẹn gặp lại em.

Anh khẽ đưa tay lên xoa đầu tôi rồi rảo bước. Tôi đứng ngây người nhìn theo bóng anh. Anh biết tôi khóc ư? Chắc mắt tôi vẫn còn đỏ mọng rồi.

Tôi và Khôi Vĩ cùng nắm tay nhau dạo quanh mấy con phố gần sông Vân. Đây là lần đầu tiên tôi hẹn hò và Khôi Vĩ cũng vậy. Vậy nên địa điểm hẹn hò đầu tiên là một điều hết sức quan trọng và ý nghĩa đối với tôi và Khôi Vĩ. Suy đi tính lại, cả hai đều thực hiện một trò, đó là ghi tên địa điểm muốn hẹn hò ra một tờ giấy. Tờ giấy của tôi ghi " Cùng đi dạo ngắm cảnh thành phố".

Tờ giấy của Khôi Vĩ ghi " Dạo phố".

Khi cả hai cùng mở tờ giấy, tôi cười khúc khích, còn Khôi Vĩ thì vừa ngạc nhiên vừa vui sướng. Cùng ý tưởng, điều đó thật kì diệu!

Chớm đông, thời tiết chuyển mình rõ rệt. Trời hơi se lạnh nhưng không khí vô cùng trong trẻo và dễ chịu.

Tôi mặc một chiếc váy trắng và khoác thêm một chiếc áo len mỏng xanh cốm. Khôi Vĩ mặc quần đen, áo phông trắng và khoác chiếc áo khoác mỏng màu đen cùng màu với quần. Trông cậu vô vùng phần khởi và hào hứng, nụ cười lúc nào cũng thường trực trên môi.

Thành phố đã lên đèn, tôi và Khôi Vĩ thong thả đến quảng trường. Chỗ này rất đông người, tôi và Khôi Vĩ rẽ vào một con phố đi bộ gần đó. Chúng tôi tay trong tay và đều im lặng, im lặng để tận hưởng giây phút ngọt ngào này. Có quá nhiều chuyện đã xảy ra, và ngày hôm nay thực sự là một ngày kì diệu, dù trước đó tôi đã rất uất ức. Nhưng đầu tôi không còn chút hình ảnh nào về những chuyện xấu xí đó nữa, những hình ảnh ngày đầu tiên gặp Khôi Vĩ ủa về. Một ngày nắng trong veo, tôi bước lên tầng thượng của trường đại học H với lá thư trong tay, rụt rè đợi người tôi thầm mến. Rồi người xuất hiện lại là Khôi Vĩ. Tôi còn nhớ như in đôi mắt Khôi Vĩ khi ấy nhìn tôi, vừa ngạc nhiên, vừa thích thú như thể cậu đã đoán trước được điều này. Rồi bằng một vẻ ngạo mạn nhất, ngày hôm sau cậu chặn tôi ở cổng trường rồi lạnh lùng tuyên bố cậu cho phép tôi thích cậu. Và chính cái ngày định mệnh đó, cuộc sống của tôi xáo trộn. Bức tranh cuộc sống của tôi ở đại học H được cậu tô vẽ thêm nhiều sắc màu. Cậu dọa nạt tôi, cậu ép tôi đi học hộ cho cậu, bắt tôi chép bài, bắt tôi ăn cơm trưa cùng cậu, thậm chí ngay cả việc cậu học lại môn tiếng Anh cậu cũng kéo tôi vào. Cuộc sống nhàn nhạ yên phận của tôi đã bị cậu làm cho rối tung và bận rộn. Tôi bận rộn chạy theo cậu, sợ cậu, ghét cậu, tức giận với cậu, dè chừng với cậu. Cuộc sống của tôi như bị ghim lên bởi lịch trình do cậu sắp xếp. Bạn bè tôi thường nói tôi ngốc vì chỉ nhìn thấy nét mặt nhăn nhó của cậu mà không nhìn vào hành động của cậu. Tôi biết chứ. Tôi biết rằng cậu quan tâm tôi. Cậu vì mua đồ ăn cho tôi mà gặp tai nạn, cậu sợ tôi buồn nên vẫn nhất mực đi thi dù tay cậu đang băng bó, cậu vì không muốn tôi bực bội mà ăn hết đĩa kimchi cay rồi phải vào bệnh viện vì chứng đau dạ dày, cậu bên tôi, an ủi tôi và kéo tôi khỏi vùng anh toàn mà tôi đã tự vẽ xung quanh mình. Trước cậu, tôi không phải gồng mình lên để thể hiện sự mạnh mẽ vốn yếu mềm của bản thân nữa. Tôi biết rằng tôi đã thích cậu - khi mà cậu không còn thường xuyên trêu chọc tôi như những ngày trên giảng đường năm nhất. Trái tim tôi điên cuồng vì nhớ cậu. Thật kì lạ thay, trước kia tôi muốn tránh xa cậu bao nhiêu, thì vào giây phút cậu không còn lảng vảng bên cạnh tôi nữa, tôi lại nhớ cậu phát điên. Nhưng tôi lại ghém thứ cảm xúc đó xuống tận đáy lòng.

Tôi vẫn không thể nào tin được là cậu hành động như vậy bởi vì cậu thích tôi. Tôi làm sao có thể tin được kia chứ, trước đó tôi còn không biết cậu là ai.

Qua một bức thư hiểu nhầm, cậu tặng quà cáp cho phòng tôi và hơn tháng sau, tôi đến học ở giảng đường năm nhất vì sự rắc rối quà cáp đó. Và quãng thời gian hơn hai tháng sau đó, cậu hành động như thể rằng cậu rất quan tâm tới tôi. Thế rồi, sau tất cả những phiền phức cậu mang lại cho tôi, tôi lại nhớ cậu. Và

tôi sợ mất cậu. Cứ như một sợi chỉ được căng để phân chia giữa vùng an toàn của tôi và thứ cảm xúc đang lớn dần lên từng ngày kia, nếu sợi chỉ này đứt, tôi sợ ngay cả việc nói chuyện với cậu cũng là điều xa xỉ. Nhưng thật kì diệu rằng, cậu nói cậu quen tôi hơn hai năm về trước, vào những ngày hè khi tôi chạy xung quanh trường đại học H. Trái tim tôi nhảy tung bừng. Và khi cậu nói cậu thích tôi, tôi thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết. Trái tim tôi mách bảo một cái gật đầu, nhưng lí trí tôi nói rằng kì thi phía trước là quan trọng hơn cả với cậu. Và tôi nghĩ, tôi cần xem lại chính bản thân mình trong lúc này. Tôi sợ mình sẽ nhầm lẫn tình cảm, như Rain vậy. Một người tri kỉ mà tôi trân trọng. Thứ tình cảm này hoàn toàn khác tình cảm tôi dành cho cậu. Khi Rain biến mất, tôi đã suy sụp nhưng rồi tôi cũng gượng dậy được và tiếp tục một cuộc sống không có Rain bên mình. Nhưng khi cậu biến mất cùng cơn mưa trong ngày hôm ấy, tôi tưởng trái tim mình gần như cũng biến mất theo cậu. Thật đáng sợ khi nghĩ đến cảm giác đó lần nữa. Nhưng nhìn này, mọi thứ bây giờ thật tuyệt vời phải không. Tôi và Khôi Vĩ tay trong tay. Tôi thích Khôi Vĩ. Và Khôi Vĩ thích tôi. Chỉ cần nghĩ đến điều này thôi trái tim tôi lại lần lần nổi lên những làn sóng âm ập. Điều này khiến má tôi nóng ran.

Có lẽ Khôi Vĩ đã nhìn thấy nét mặt nóng bừng đỏ của tôi, Khôi Vĩ chột nghiêng người ra phía trước rồi hơi cúi xuống để có thể nhìn hết mặt tôi.

- Du, chị đang nghĩ về điều gì vậy?.

Tôi tách ánh mắt của mình khỏi mắt cậu, tôi chối.

- Không. Không có gì đâu.

- Chị mỗi chân không?

- Một chút.
- Mình cùng lên Bigbang nhé.
- Được!

Bigbang là một vòng đu quay khổng lồ cạnh bờ sông Vân. Áng chừng cao 150 feet và có chứa 30 cabin quan sát. Mỗi cabin quan sát chứa được 4 người và mỗi vòng quay mất chừng 45 phút.

Buổi tối ở đây thường khá đông vì Bigbang là một nơi lí tưởng để ngắm toàn cảnh thành phố từ trên cao. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lí nhưng tôi vẫn há miệng kinh ngạc khi nhìn thấy dòng người phía trước. Một hàng dài người ùn ùn đưa đẩy, chen chúc xô lấn. Tiếng gọi nhau í ới, tiếng hét inh ỏi, tiếng còi huýt liên tục của bảo vệ, tiếng trống và tiếng nhạc chất chúa. Tôi khẽ rung mình. Khôi Vĩ cũng thoảng cau mày.

Khôi Vĩ nắm tay tôi bước đến một dãy khác, khu V.I.P. Tôi quay sang nhìn cậu, cậu mỉm cười thì thầm.

- Chỗ này sẽ an toàn hơn.

Tôi gật đầu. Chỗ xếp hàng này lần lượt từng người một bước vào mua vé chứ không phải xô đẩy như chỗ ban đầu. Khôi Vĩ khẽ buông tay tôi rồi lùi lại phía sau, cậu đặt hai tay lên vai tôi, tôi đứng trước cậu, nhích từng bước theo dòng người để đợi mua vé. Dù xếp hàng lần lượt nhưng cũng không ít người vẫn nhao lên phía trước. Có rất nhiều cô gái bị người phía sau đưa đẩy. May mắn rằng tôi có Khôi Vĩ ở phía sau. Khôi Vĩ luôn giữ tôi ở trước người cậu, đủ một khoảng cách tách biệt với chàng trai đang xếp hàng phía trước và hai cô gái đang đứng cạnh hai vai tôi. Dáng người cao vượt trội của cậu giúp tôi tránh được những cú hích hay vươn lên của hàng người phía sau. Nhưng liệu cậu có bị ai húych trúng lưng không? Tôi hơi bất an. Tôi ngửa đầu ra phía sau nhìn cậu, cậu cúi xuống nhìn tôi rồi nở một nụ cười dịu dàng. Đỉnh đầu tôi chạm vào ngực cậu, mặt tôi lại nóng ran. Tôi vội vàng cúi đầu xuống. Hơi thở của cậu nhẹ nhẹ trên đỉnh đầu. Lúc cậu bước vào đây, rất nhiều cô gái lén lút nhìn cậu, còn trong ánh mắt cậu chỉ có tôi, điều đó khiến tôi cảm thấy ngọt ngào.

Cuối cùng cũng đến lượt tôi. Khôi Vĩ nắm lấy tay tôi và cùng tôi bước vào khu mua vé. Cô gái bán vé chừng ngoài 20, mặt nhiều lớp phấn và cũng khá ưa nhìn.

- Anh chị cần mấy vé? – Cô nói một cách máy móc trong khi mắt vẫn chăm chú nhìn vào tập vé cũng như cây bút trong tay.
- 2 vé – Tôi nói.
- Không. Là 4 vé. Và Full tất cả các vòng quay. – Khôi Vĩ nối tiếp sau câu nói của tôi.

Tôi gương ánh mắt khó hiểu nhìn Khôi Vĩ. Phía bên trong giọng nói của chị gái bán vé có chút khó chịu.

- Rốt cuộc là...- Chị chợt ngừng lại, tôi quay sang và thấy chị đang nhìn Khôi Vĩ với ánh mắt lúng túng, giọng chị dịu lại – Anh định lấy mấy vé vậy?
- 4 vé và Full thời gian – Khôi Vĩ lặp lại lần nữa. Đoạn cúi xuống nháy mắt với tôi – Chỉ hai chúng ta trong cabin thôi.

Tôi khẽ chun môi. Chị gái bán vé cũng liếc sang nhìn tôi, đoạn chìa về phía tôi 4 chiếc vé. Khôi Vĩ nhanh chóng nhận lấy 4 chiếc vé và đưa thẻ thanh toán. Sau khi quẹt thẻ, chị bán vé còn miễn phí thêm một nụ cười.

- Chúc buổi tối vui vẻ.

Nét mặt Khôi Vĩ không thay đổi, cậu chỉ khẽ gật đầu nhận lại chiếc thẻ, sau rồi nắm lấy tay tôi bước lên một chiếc cabin gần nhất.

Chiếc cabin sắc sỡ sắc màu chậm chậm nhích lên cao. Một vòng quay đã sẵn sàng. Khôi Vĩ ngồi xuống cạnh tôi. Tay cậu và tay tôi vẫn đan vào nhau. Tôi đưa mắt chăm chú theo dõi những vật sắc màu biến đổi phía dưới. Chiếc cabin nhích dần lên cao một cách chậm chạp. Thành phố mỗi lúc một nhỏ lại.

Cũng chẳng biết chúng tôi đã ngồi im lặng như thế trong bao lâu, cho đến khi ánh mắt của tôi gặp ánh mắt của Khôi Vĩ qua lớp kính của cabin. Chỉ thoảng qua, nhưng ánh mắt dịu dàng của cậu khiến trái tim tôi

âm áp một cách lạ thường. Tôi quay sang phía Khôi Vĩ, nghiêng đầu để có thể nhìn rõ mặt cậu. Cậu cũng cúi xuống để nhìn tôi. Mọi thứ xung quanh hoàn toàn biến mất. Cổ họng tôi khô khốc, tim đập thình thịch trong lồng ngực, thoáng trong tích tắc, tôi nghĩ rằng tôi...uhm, thật điên rồ. Tôi nuốt khan, bắt đầu một chủ đề mà trong lòng đã báo trước.

- Về chuyện tình cảm...uhm...tôi nghĩ chúng ta sẽ có vài chút lưu ý.

- Lưu ý? – Khôi Vĩ khẽ thì thầm, cậu nheo mắt suy nghĩ nhưng nụ cười trên môi đang tố cáo sự thích thú, cậu gật đầu – Đúng là nên có một chút lưu ý thật.

- Đúng – Tôi gật đầu – Vậy bắt đầu chứ?

- Okay! – Khôi Vĩ cười toe.

Tôi ngồi thẳng người dậy, nghiêm túc bàn luận.

- Về việc hẹn hò sẽ phát sinh một vấn đề. Đó là tiền phí. Về quan điểm cá nhân, tôi luôn thích sự công bằng, vậy nên khi hẹn hò tôi muốn chia sẻ cùng cậu khi thanh toán hóa đơn. Uhm, tôi cũng nghĩ rằng khả năng tài chính của tôi ổn.

Khôi Vĩ vẫn chăm chú lắng nghe, cậu gật đầu.

- Đúng là khả năng tài chính của chị rất ổn.

Tôi mỉm cười, chớp mắt.

- Vậy còn lưu ý của cậu?

- À – Khôi Vĩ khẽ nhướn mày, dấu vết một nụ cười vẫn còn trên môi – Tôi đang băn khoăn về cách xưng hô của chúng ta.

- Cách xưng hô? – Tôi tròn mắt nhìn cậu.

- Tôi và chị? Cậu và tôi? Cách này hoàn toàn không ổn đâu – Khôi Vĩ khẽ cúi xuống thì thầm.

Tôi gật gù. Đúng là không ổn thật. Nhưng về cơ bản thì đã quá quen với cách này rồi. Trong lòng tôi chợt ngứa ngáy, ngày trước tôi còn gọi Khôi Vĩ là quân tài phiệt, kẻ độc ác, đồ dâm tặc nữa kìa. Ý nghĩ này khiến tôi không nhịn được cười. Hóa ra cái kết tôi lại đi thích một quân tài phiệt độc ác và dâm tặc!

- Nghĩ gì vậy? – Khôi Vĩ nghiêng đầu ra phía trước để ánh mắt cậu có thể bao quát cả nét mặt của tôi.

- Uhm. Không có gì – Tôi chối đây đẩy trong khi lại thất bại trong việc giấu đi một nụ cười khoái trá trên môi.

- Vậy chúng ta bắt đầu với tên gọi chứ, chà, sẽ khá thú vị đấy. – Khôi Vĩ nháy mắt.

Tôi gật đầu. Nghĩ ngợi trong giây lát, tôi gợi ý.

- Xem nào, tôi có thể gọi cậu bằng tên gì được nhỉ? Khôi Khôi? Vĩ Vĩ? My love? Honey? Baby? Bé yêu? Cả thế giới? Tình yêu nhỏ? Hmm, tạm thế đã. – Tôi chớp mắt, dịu giọng hỏi – Vậy cậu thích tên nào trong số đó?

Nét mặt Khôi Vĩ thoáng tối om khi nghe tôi đưa ra các sự lựa chọn, môi cậu mím thành một đường thẳng, lồng ngực cậu hơi nhô lên như đang điều tiết lại cảm xúc. Tôi cảm nhận rất rõ bàn tay cậu đang siết chặt tay tôi hơn nữa. Tôi cười ngốc nghếch chớp chớp mắt chờ đợi. Cuối cùng thì cậu cũng lên tiếng.

- Giúp tôi lấy một thứ.

Tay phía ngoài của cậu mở một bên áo khoác rồi mỉm cười nói với tôi.

- Hãy giúp tôi lấy chiếc ví trong chiếc áo khoác này.

Tôi cười ngắc ngứ, liếc xuống bàn tay còn lại của cậu đang nắm lấy tay tôi. Khôi Vĩ hiểu ý tôi, cậu giơ bàn tay đang nắm lấy tay tôi lên phía trước, nhún nhún nói.

- Tay này tôi bận rồi.

Tôi nhăn mặt, miễn cưỡng làm theo ý cậu. Tôi dùng bàn tay còn lại để lấy giúp cậu chiếc ví. Rất nhanh chóng tôi trưng chiếc ví ra trước mặt cậu. Khôi Vĩ liếc nhìn tôi, thì thào.

- Tách đôi chiếc ví ra

Tôi dùng sức của một bàn tay tách chiếc ví ra làm đôi, những ngón tay thon dài của Khôi Vĩ nhẹ nhàng lùa vào trong chiếc ví và lôi ra một chiếc thẻ.

- Đây là chứng minh thư của tôi. Em có thể tham khảo cách xưng hô ở đây.

Tôi gập chiếc ví của Khôi Vĩ lại và đặt lên thành ghế, tôi cầm lấy chứng minh thư từ tay cậu. Toàn bộ quá trình này mắt tôi luôn ở trạng thái mở to hết cỡ, và khi mắt tôi chạm được dòng số ghi năm sinh của Khôi Vĩ, tôi nghĩ tôi đã biết được giới hạn to nhất của mắt mình.

- Cậu...cậu...hơn tuổi tôi?

- Hơn hẳn một năm hai tháng đấy thưa chị.

- Thật không thể tin được...

- Tôi không nghĩ rằng chứng minh thư của tôi là sai đâu.

Trước giờ tôi vẫn nghĩ Khôi Vĩ học năm nhất và điều đó chắc chắn đồng nghĩa với việc Khôi Vĩ phải- kém- tuổi- tôi. Đúng rồi, tôi thực sự không biết năm sinh của cậu ấy. Và suốt một quãng thời gian dài như thế tôi đã xưng hô một cách thật trắng trợn! Tôi thấy ân hận hơn là thích thú vào thời khắc này.

- Tôi nghĩ rằng em đã có câu trả lời. – Khôi Vĩ tiếp tục thì thào bằng chất giọng quý dị của mình.

- Sao lại gọi người kém tuổi mình là chị? ... Suốt một thời gian dài...

Tôi cụp mắt nhìn xuống mũi giày của mình, tôi nói trống không một cách rụt rè vì tôi vẫn chưa kịp thích ứng được với cách xưng hô mới này. Khôi Vĩ dùng bàn tay còn lại khẽ nâng cằm tôi lên để ánh mắt của cậu có thể bao trùm cả khuôn mặt tôi. Ánh mắt cậu dịu dàng.

- Em nghĩ vì sao tôi lại gọi em là chị?

Tôi nhìn vào đôi mắt dịu dàng của cậu, khẽ lắc đầu.

- Nghĩ không thấu.

- Là vì tôi luôn khao khát được hiểu em.

Trái tim tôi chùng xuống lần thứ một nghìn trong ngày hôm nay. Khi yêu, Khôi Vĩ thật dịu dàng và ngọt ngào.

37. Chương 21. - Phần 1 -

1.

Dịu dàng và ngọt ngào? Haha. Anh ta là một con cáo già thì đúng hơn. À, ngay từ đầu anh ta đã là con cáo già rồi.

Tối muộn, trong kí túc xá.

- Hả? Chúng mày đã biết ngay từ đầu? Hả? Tất cả đều biết? Cái gì? Sau lưng tao thì chúng mày vẫn gọi Khôi Vĩ là anh? Sao cơ? Nhà tài trợ chính? Trời!

Tôi kêu ré lên một tiếng rồi nằm vật ra giường. Thật quá thể đáng mà. Ba đứa cùng phòng cùng một giuộc với Khôi Vĩ, à không, ngay từ đầu đã là như thế rồi!

Anh ta và ba đứa cùng phòng đã bắt tay nhau ngay từ những ngày Socola. Ha...Tôi đúng là một người khờ khạo mà.

Tuyết Mai nói.

- Ngày đó ngay khi bắt đầu năm học thì Khôi Vĩ hẹn gặp bọn tao. Bọn tao cũng khá bất ngờ. Tin nổi không Du. Trời ơi, anh ấy thích mày, từ hơn hai năm về trước. Đại loại là bằng một cách vô tình phi thường của mày đã giúp 3 kì nghỉ hè của anh ấy ở đây trở nên có ý nghĩa. Và anh ấy từ Mỹ trở về, chỉ là để theo đuổi mày thôi đó. Và bọn tao rất hiểu vấn đề mày đang gặp phải nên đã cho anh ấy vài lời khuyên.

Phương Loan tường thuật lại.

- Việc anh ấy xuất hiện trên tầng thượng vào đúng thời điểm mày đưa lá thư cho Rain là do bọn tao thông báo cho anh ấy biết. Nhưng mà dự định ban đầu của bọn tao chỉ là để anh ấy chứng kiến cảnh mày với Rain trao thư rồi sẽ có một cuộc tình tay ba truyền kì để lại cho hậu bối đại học H sau này. Nhưng ai ngờ, chặc, mày lại đưa nhầm thư cho anh ấy. Và Rain thì lại không đến.

Cầm Vân nhắm mắt hồi tưởng lại.

- Khôi Vĩ nghĩ chắc chắn mày không thể chấp nhận anh ấy khi anh ấy nói có cảm tình với mày từ lâu. Vậy nên anh ấy thực hiện một kế hoạch gọi là "Phi vụ cừ non". Mà nói thật, sao anh ấy phải học ở năm nhất cơ chứ? Anh ấy quá tài giỏi so với trình độ năm nhất ở cái trường đại học H này. Haizzzz. Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Trong đầu tôi lúc này xuất hiện một hình ảnh rất là sống động và đậm tình đồng chí đồng đội. Vào cái hôm tôi nắm tay lấy đà quyết tâm đến sân bóng rổ gặp Khôi Vĩ để giải quyết vụ rắc rối Socola, ba đứa cùng phòng tôi hôm ấy đều dậy rất sớm lên đây cọt tinh thần, đeo băng zôn khẩu hiệu như team cổ động, hò hét ầm ĩ loạn cả một khu kí túc xá.

Ha... Vậy ra lũ chúng nó ngay từ đầu đã muốn tôi làm người khổ sai cho cái gã năm nhất đó rồi. Ha....bọn họ có kế hoạch cả mà....

- "Phi vụ cừ non" ? Ha...Tụi mày có muốn tao kêu Be Be Be lên vài phát cho nghe không?

Điều quái quỷ nhất là từ trước tới giờ tôi vẫn nghĩ mình là một con Cừu già gặp một con Cáo độc ác. Bây giờ thì được như ý luôn, anh ta ngay từ đầu đã thực hiện một phi vụ của cầm tôi với cái tên "Phi vụ cừ non". À ha, ngay cả cái cách gọi cho thứ tình cảm từ ghét chuyển sang nhớ nhưng sau rồi có cảm tình này cũng giống nhau. Cáo và Cừu! Đáng hết cả ruột gan!

Nhưng tôi thực sự rất khâm phục nghị lực của anh ta. Khôi Vĩ đó quả là có khả năng kiên nhẫn cũng như sức chịu đựng phi thường. Mỗi ngày anh ta đều có thể vác cái bộ mặt ngây thơ đó đến giảng đường của năm nhất, nghe đi nghe lại mớ lí thuyết cơ bản, tham gia vào kì thi vừa rồi với thái độ nghiêm túc, chấp nhận nhún nhường tôi và hạ mình xuống một bậc. Và sau tất cả những điều này, anh ta chỉ muốn hiểu tôi. Hiểu tôi?

Uhm, vậy giả sử nếu ngày đó trên tầng thượng, Khôi Vĩ không xuất hiện và nhận lấy lá thư từ tôi, thì tôi sẽ thế nào? À, có lẽ tôi sẽ trở về với nét mặt thất vọng tràn trề và cố gắng vượt qua sự thất vọng khi Rain không đến địa điểm hẹn gặp bí mật. Sau đó tôi lại vui đùa vào bài vở và chăm chỉ đến thư viện. Và một khoảng thời gian sau, vào một ngày đẹp trời Hoàng Minh xuất hiện và anh nói anh là Rain, khi ấy tôi sẽ mỉm cười và bình tĩnh, thì ra thứ tình cảm của tôi dành cho anh là tình cảm của những người bạn tri kỉ sớm chiều chia sẻ buồn vui. Và tôi tiếp tục duy trì tình bạn này với anh. Sau đó tôi tốt nghiệp, tôi đi làm. Và có thể sau khi đi làm 3 đến 5 năm tôi có bạn trai. Rồi có gia đình, sinh con, đi du lịch khi về già. Chà. Một bản kế hoạch an toàn cho cuộc sống.

Nhưng anh ta, gã Khôi Vĩ đó lại xuất hiện và mang một hộp bút màu. Anh ta đã tô lên bức tranh an toàn đó của tôi những sắc màu với vô vàn cung bậc cảm xúc. Anh ta nói anh ta có tình cảm với tôi vào những ngày khi mà tôi còn chẳng biết anh ta là ai. Nếu như vậy, khi gặp tôi, theo như số đông cách làm của những chàng trai khác, anh ta sẽ làm quen với tôi. Có hai cách cơ bản tôi thường thấy. Tôi có thể liệt kê ngay sau đây.

Cách đầu tiên là xin số điện thoại của tôi và thường xuyên trao đổi.

Cách hai là mạnh dạn bày tỏ tình cảm với tôi ngay từ lần đầu tôi thấy anh ta.

Và nếu như làm theo hai cách này thì đúng là anh ta sẽ hoàn toàn thất bại!!!

Tôi tự nhận thấy bản thân khá kĩ tính trong chuyện tình cảm nam nữ, tôi không phải mẫu con gái có thể dễ dàng trở thành bạn bè thân quen của những chàng trai đã từng xin số điện thoại của tôi, đa phần các cuộc gọi đến làm quen hoặc là tôi mở máy để nói năm từ “Đừng làm phiền tôi nữa”, hoặc là tôi sẽ chặn số điện thoại của người đó. Hừm! Tôi nghĩ Tuyết Mai có thể đã cảnh báo với Khôi Vĩ về tính cách này của tôi.

Còn với mẫu con trai bày tỏ tình cảm với tôi ngay từ lần đầu gặp mặt, tôi thực sự kì thị mẫu con trai này. Vì cảm giác biết được anh ta thích tôi trong khi đó tôi lại chẳng mảy may biết gì về anh ta, khiến tôi gặp khó khăn trong vấn đề giao tiếp. Thường thì tôi lơ bỏ họ sau lần gặp đầu tiên.

Và cách của Khôi Vĩ thì khác. Anh ta thách thức tôi!

Tôi vừa sợ, vừa đề phòng, vừa phải tiếp cận để cố hiểu anh ta và anh ta đã thành công. Khỉ thật, anh ta đã thành công ngoài mong đợi đấy chứ. Cũng đúng thôi, nếu đủ yêu thương thì có lẽ sự chịu đựng cũng như kiên trì là điều hoàn toàn có thể xảy ra.

Nhưng tôi chỉ không hiểu một điều rằng, lí do gì mà Khôi Vĩ lại thích tôi nhiều đến mức như vậy? Đây không phải là một dạng tình yêu sét đánh, vì những kì nghỉ hè trước anh ta đã biết tôi. Tôi nhớ anh ta nói qua một thời gian tiếp xúc với tôi ở giảng đường năm nhất anh ta mới xác định được rõ tình cảm của mình dành cho tôi. Vậy vì sao anh ta lại muốn của cảm tôi? Tôi đã tác động như thế nào đến cảm xúc của anh ta?

Đây là những băn khoăn luôn âm ỉ cháy trong lòng tôi. Nhưng mỗi lần đối diện với nụ cười rạng rỡ của Khôi Vĩ, tôi biết trái tim tôi đã bị anh chàng lăm chiêu này chinh phục mất rồi.

Chuyện này thật phi thường, lúc ghét nhau thì tránh như tránh hủi, lúc yêu rồi thì yêu một cách thật cuồng si. Tình yêu đi lên từ oan gia ngõ hẹp đúng là có sức hút khó cưỡng!

Và trong tình yêu này, Khôi Vĩ tỏ ra là một anh chàng cực kì láu cá. Tối muộn, khi tôi vẫn còn đang thao thức với bài vở thì nhận được tin nhắn của Khôi Vĩ. Nội dung chỉ vồn vện có 5 kí tự và một dấu chấm than.

” n 55iW !”

Cái quái quỷ gì thế? tôi lầm nhảm rồi trả lời bằng một tin nhắn có 3 dấu hỏi chấm. Anh ta phản hồi rất nhanh chóng.

” n paau !”

Tôi vẫn không hiểu, anh ta đang muốn nói cho tôi biết điều gì cơ chứ. Tôi mím môi soạn tin nhắn.

” Cái gì đấy?”

Lại một dòng tin nhắn quái quỷ nữa đến.

“n a^o7 !”

Lần này thì tôi điên lăm rồi. Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi soạn tin nhắn.

“Anh bị điên à Vĩ? Bây giờ là gần 1 giờ sáng rồi đó.”

Tin nhắn trả lời đến ngay sau đó. Tôi tức tối nhìn vào màn hình điện thoại.

“Em xoay ngược điện thoại mà đọc. Ngủ ngon nhé.”

Tôi làm theo lời Khôi Vĩ, à ha. Miss u. Need u. Love u. Tôi phì cười, tim đập rộn ràng. Anh chàng này thật biết cách khiến người khác đau tim.

Buổi sáng hôm sau gặp tôi ở sân thể dục, Khôi Vĩ nở nụ cười toe toét. Hừm, sau bao nhiêu sự sắp đặt thì bây giờ hẳn nhiên anh ta đang thỏa mãn với thành quả của mình rồi.

- Chào em, Du.

Tôi liếc nhìn anh ta một cái, chẳng may may biểu hiện nét cảm xúc nào, chạy sượt qua. Khôi Vĩ thoáng khó hiểu, sau rồi lại toét miệng cười chạy đuổi theo tôi.

- Hôm nay hình như em có nhiều tâm sự.

Tôi vẫn giữ nguyên tốc độ chạy của mình, lạnh lùng nói.

- Vĩ, anh có biết ở gần đây có hiệu thuốc nào không?

- Đối diện trường đại học H về phía tay phải 200m có một hiệu thuốc tây khá lớn. – Anh ta trả lời với giọng điệu châm chọc trêu đùa - Em cần gì?

- Tôi cần mua thuốc trợ tim – Tôi rít lên – Mỗi ngày tiếp xúc với anh tôi lại được mở mang thêm một thông tin mới, tim tôi sắp đập với vận tốc của tên lửa rồi.

Anh ta bật cười thành tiếng.

- Không đến mức đó chứ? Bạn cùng phòng em cho em biết hết rồi à. Uhm, anh định tối nay sẽ kể cho em mọi chuyện.

Da đầu tôi râm ran, tôi ngừng chạy rồi cúi xuống thở dốc. Khôi Vĩ cùng dừng lại, anh ta chạy lại căn-tin và mang về một chai nước.

- Của em đây.

Tôi liếc nhìn chai nước trên tay anh ta rồi cầm lấy uống một hơi hết nửa chai.

- Dừng tưởng anh hối lộ tôi chai nước này là tôi sẽ quên hết mọi chuyện khi này – Tôi nhắc lại đầy hờn dỗi.

- Anh biết. – Anh ta mỉm cười.

Trời ơi, nụ cười chết tiệt của anh ta lại khiến tôi rúng động. Tôi trả lại cho anh ta chai nước rồi đứng khoanh tay lại, tôi gằm gừ.

- Nói đi, anh còn những bí mật gì về thân thể nữa?

Khôi Vĩ hơi nheo mắt, xoa xoa cằm vẻ mặt rất dăm chiêu suy nghĩ.

- Hừm. Còn phải xem em đã biết được những gì đã.

- Tôi biết anh mua chuộc bạn bè tôi. Biết anh cố tình tiếp cận tôi bằng cách vào năm nhất học đại học H, biết anh cố tình gặp tôi ở tầng thượng ngày hôm đó. Và đồng thời tôi cũng biết trường đại học H này có mối liên kết không nhỏ với anh. Tạm thế. - Tôi không cần thời gian suy nghĩ mà nói liền một mạch, nói xong rồi đứng thở hổn hển.

- Cũng nhiều phết đấy – Anh ta nhìn tôi đầy ngưỡng mộ – Uhm, anh chỉ bổ sung là ở bên Mĩ anh từng nghỉ học ba năm. Và như vậy thì anh học chậm ba năm từ trung học bên đó, và khi tốt nghiệp trung học, anh chọn đại học H.

- Vì sao anh chọn đại học H? – Tôi khẽ chau mày.

- Một chút vì công việc. – Anh ta thì thầm.

- Công việc? – Tôi há hốc mồm vì kinh ngạc.

Khôi Vĩ đưa tay lên lùa vào mái tóc bông bênh của mình, trông anh có vẻ hơi ngạp ngừng khi nhắc đến chuyện này.

- À. Anh có làm CEO. Uhm, đó là công ty của mẹ anh.

- Đó là lí do anh chọn đại học H?

- Không. Lí do quan trọng nhất, là vì em học ở đây.

Tôi không giấu được nụ cười trong đáy mắt, mặt râm ran nóng. Trong đầu chợt xuất hiện hình ảnh Khôi Vĩ những ngày mà anh hay tới giảng đường muộn, lúc đó tôi thầm nghĩ anh có lẽ mãi chơi điện tử hay la cà ở chỗ nào đó để tụ tập vui chơi. Vậy hóa ra, có lẽ thời gian đó anh đang ở công ty. Chắc. Thật quá bận rộn.

- À – Khôi Vĩ như chợt nhớ ra điều gì đó, mắt anh sáng lên – Anh đã nói với em về việc anh từng là nhà tài trợ chính cho trường đại học H về dự án cây xanh chưa nhỉ. Em nhớ hồi hè năm ngoái chứ, có một phái đoàn về đại học H thăm trường và em là người hướng dẫn đó.

Tôi trợn mắt lên nhìn anh ta.

- Đừng nói với em, anh là một trong số những người trong đoàn đại biểu đó nhé.

Anh ta trêu chọc, giọng rất khê.

- Xin lỗi, nhưng anh đang định nói với em điều đó đấy.

- Tuyệt quá ha. – Tôi cười méo mó, mặt mũi trở lên u ám.

Thế rồi không mấy may đến câu chuyện đang dang dở, anh ta đột ngột chuyển đề tài luôn.

- Du, em muốn đi bộ chứ?

Tôi và anh chàng lấu cá này cùng đi bộ thêm 2 vòng sân trường nữa rồi mới đường ai nấy đi. Anh ta về căn nhà ở trước cổng trường đại học H – căn nhà mà tôi từng nghĩ bị ma ám. Còn tôi thì trở về kí túc xá của mình – nơi mà anh ta có 3 gian tế.

[Câu chuyện nhỏ số 15 - Gian tế]

Tuyết Mai vẫn còn nhớ rất rõ buổi trưa ngày hôm ấy, khi cô vừa trở về từ lớp Chính trị thì một người mặc áo vest đen to lớn, đeo một chiếc kính râm to xụ đột ngột bước tới. Cô ngỡ ngàng chưa biết phản ứng thế nào thì người đàn ông này đã lên tiếng.

- Chào cô. Cô có phải là Vương Tuyết Mai, sinh viên năm ba, khoa Triết, đại học H không?

Tuyết Mai tròn mắt kinh ngạc khi nghe thấy người đàn ông phía trước đọc thông tin của mình một cách rành mạch. Cô lắp bắp.

- Vâng. Là tôi. Anh là...?

Người đàn ông bí ẩn phía trước không có ý trả lời câu hỏi của cô, anh ta lại đọc nhanh vanh vách câu hỏi tiếp theo.

- Cô có phải là bạn thân của cô Hạ Thiên Du, sinh viên năm ba, khoa tiếng Anh, đại học H?

Tuyết Mai gật đầu một cách máy móc. Người đàn ông kì lạ lại tiếp tục mở lời.

- Tôi đến để chở cô đến gặp cậu Khôi Vĩ.

Khôi Vĩ? Cái tên này hình như cô đã lảng máng nghe ở đâu đó. Nhưng điều đó cũng không quan trọng, làm sao cô có thể đi theo người lạ mặt này được chứ? Cô lắc đầu, kiên quyết nói.

- Tôi không quen biết ai là Khôi Vĩ cả. Tránh đường cho tôi.

Người đàn ông nọ khê cau mày. Ông ta định mấp máy môi nói điều gì đó thì điện thoại đổ chuông. Tuyết Mai nhân cơ hội ông ta mở điện thoại liền co giò bỏ chạy.

Nhưng trở trêu thay, chiều hôm sau, khi cô đang tung tăng mua sắm ở ngoài phố thì người đàn ông nọ lại xuất hiện. Ông ta đứng cạnh một chiếc Audi màu trắng. Tuyết Mai khê cau mày, cô định thẳng tiến tới đồn cảnh sát gần đó để nhờ sự giúp đỡ thì bất thành linh, cánh cửa chiếc oto mở ra. Tuyết Mai vô thức khựng chân lại.

Người vừa bước ra là một chàng trai vô cùng hấp dẫn. Khá cao. Mái tóc bông bênh và đôi mắt hút hồn. Ăn mặc khá lịch lãm với vest đen và quần tối màu. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía anh ta, và thật kì quặc rằng anh ta lại chậm rãi bước lại gần cô. Khi còn cách cô chừng năm bước chân, anh ta dừng lại, lịch thiệp mở lời.

- Xin chào Tuyết Mai, tôi là Khôi Vĩ.

Cô tuy có ngạc nhiên nhưng cũng khê gật đầu.

- Chào Khôi Vĩ. Chúng ta quen biết nhau sao?

Khôi Vĩ lắc đầu, mỉm cười đáp.

- Không. Chúng ta không hề quen biết nhau. Nhưng tôi lại rất muốn làm quen với bạn cô.

- Làm quen với bạn tôi ? À. Hạ Thiên Du đúng không?

Khôi Vĩ thoáng bất ngờ trước câu trả lời này, anh máy móc nhắc lại.

- Sao cô biết?

Tuyết Mai phì cười.

- Tôi quen rồi. Không giấu gì anh, từ trước đến giờ có rất nhiều người như anh đến gặp tôi chỉ vì muốn biết số điện thoại của Hạ Thiên Du. Nhưng anh biết đấy...

Cô khẽ nhún vai tỏ vẻ không thể giúp gì được. Khôi Vĩ vẫn chưa hề nao núng, anh mỉm cười, chậm rãi nói.

- Cô có thể cho tôi một chút thời gian được không?

Từ trước đến giờ, đúng là có rất nhiều chàng trai đến tìm gặp Tuyết Mai chỉ vì muốn biết số điện thoại của Hạ Thiên Du – cô bạn gái thân thiết vô cùng nổi tiếng ở đại học H. Đa phần họ đều bỏ đi khi cô từ chối cho số điện thoại của bạn mình, nhưng ở chàng trai đối diện này có một sự chân thành mà cô không nỡ từ chối.

Sau này, khi nhớ lại lần gặp mặt đầu tiên ấy, Tuyết Mai cảm thấy đây là chuyện tốt đẹp nhất mà cô từng làm cho bạn mình. Khôi Vĩ thực sự là một chàng trai phù hợp với Hạ Thiên Du.

Và cũng mãi sau này cô mới biết, hóa ra gã mặc áo vest đen và đeo kính râm đi cùng Khôi Vĩ ngày hôm ấy chính là người mà Hạ Thiên Du gọi bằng cái tên; Quý ông kính râm.

Chậc!

Tôi vừa trở về kí túc xá sau giờ học thì nhận được tin nhắn của Tuyết Mai. Nó giục tôi ra căn-tin ăn cơm trưa.

Trường đại học H vừa kết thúc một kì thi gay go nên không khí lúc này rất sôi nổi và hào hứng. Từ căn-tin cho tới giảng đường, đi đâu cũng thấy những nhóm sinh viên vui vẻ cười nói, tíu tít về những kế hoạch xả hơi sắp tới.

Vừa bê khay thức ăn vào khu ăn uống thì tôi đã thấy nhóm Tuyết Mai, Phương Loan và Cẩm Vân ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ, tôi rảo bước lại gần.

- Ô. Đây rồi – Tuyết Mai ngẩng cổ lên nhìn tôi, nó đưa một tay lên vẫy tôi rồi chỉ xuống chiếc ghế bên cạnh, dịu dàng nói – Ngồi xuống đây đi Du.

Tôi có hơi bất ngờ trước vẻ nhã nhặn của nó, tôi đặt khay thức ăn xuống bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế Tuyết Mai chỉ.

- Chắc hôm nay không chỉ có mỗi việc ăn cơm trưa thôi đấy chứ? – Tôi nghi ngờ nhìn sang phía Tuyết Mai thăm dò.

Tuyết Mai quay sang vờ như đang lườm tôi.

- Mày bắt đầu trở lên quá mất cảm rồi đấy.

Tôi còn chưa kịp mở miệng thì Cẩm Vân ngồi phía đối diện đã lên tiếng bổ sung.

- Tuyết Mai, mày hiểu cho Du đi, những người đang yêu thương hay thế.

Tuyết Mai nghe vậy thì giả giọng náo nức.

- Tao rất hiểu, nhưng tao không thông cảm. Từ ngày bị Khôi Vĩ bỏ bùa nó không còn minh mẫn và sáng suốt hơn nữa.

- Đúng rồi đó – Tôi cười khoái trá – Tuyết Mai à, mày cũng đang tự giấu bản thân mình đó, mày với anh Tiến Vũ không phải là một đôi à? Vậy không lẽ trong khoảng thời gian gần năm trời yêu nhau đó, mày bị mất trí và lú lẫn hả?

Tuyết Mai nghe vậy thì ngậm miệng lại ngay lập tức. Phía bên kia Cẩm Vân và Phương Loan cũng thích thú cười khanh khách.

- Thế hóa ra phòng này có hai đứa bị mất trí và lú lẫn à? Hổ hổ. Phương Loan à, tao nghĩ phòng mình bây giờ chỉ có mỗi tao với mày là người bình thường thôi.

Phương Loan giả bộ lấy tay then thùng che miệng.

- Thật ngại quá. Hí hí.

Tôi cười gượng gạo. Chậm rãi bỏ thức ăn vào miệng. Cẩm Vân vẫn chưa dừng lại ở đó, nó ra dấu cho Phương Loan im lặng rồi từ tốn mở ví lôi ra một tờ tiền. Nó cầm tờ tiền phe phẩy trước mặt tôi và Tuyết Mai, dụ dăng hỏi.

- Đố hai chúng mày biết, đây là gì?

- Polime. - Tôi vừa uống nước vừa ừ hừ cho xong chuyện.

- Tiền. - Tuyết Mai đáp.

- Diên. Đây là 50 nghìn. Thấy chưa, từ khi yêu vào chúng mày ngu hơn trước rất nhiều. Há há.

“Phụt” Tôi bị sặc nước, ho sặc sụa.

- Mày được lắm, Cẩm Vân. – Tuyết Mai rít lên qua kẽ răng.

- Ôi sợ quá – Cẩm Vân cười ngoác miệng trêu chọc – Mai nó nổi cơn tam bành lên rồi kìa.

Rồi bỗng dưng nét mặt hoan hỉ của nó biến mất một cách nhanh chóng, đôi mắt sau cặp kính cận mở to và nó huých tay Phương Loan ngồi bên cạnh. Phương Loan đang cười ngoác miệng thì lập tức thay đổi sắc mặt. Nét mặt hai chúng nó thoáng cứng đờ báo hiệu một chuyện gì đó khác thường ở phía sau lưng tôi và Tuyết Mai.

Tôi vuốt ngực quay đầu lại, Hoàng Minh đứng cách đó không xa, anh đứng quay lưng lại với tôi và đang đứng ở quầy mua nước. Có lẽ anh không nhìn thấy tôi, tôi đoán vậy. Sự xuất hiện của anh ở căn-tin thu hút rất nhiều sinh viên đứng ở đó, mọi ánh mắt đều không thể rời khỏi anh. Nhưng anh vẫn thế, vẫn lịch lãm và tự nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Tôi quay đầu lại và tiếp tục ăn nốt phần cơm của mình.

Tuyết Mai bên cạnh không giấu được nụ cười, nó thì thầm vào tai tôi.

- Chậc chậc, mày nhìn hai đứa đôi trai kia kìa.

Tôi liếc lên nhìn hai đứa đối diện, miếng thịt trong miệng tôi suýt rơi ra ngoài. Cẩm Vân và Phương Loan cầm như trẻ xuống bàn, mắt thì gằn như không chớp.

Tôi đưa tay lên vẩy vẩy vào không khí.

- Này, này. Hai đứa bình thường duy nhất ở phòng ơ, chúng mày bị làm sao thế?

Cả hai đứa đối diện chợt ngừng đôi mắt về phía Hoàng Minh, chúng nó đồng loạt dồn ánh nhìn về phía tôi, ánh mắt nấn nỉ tha thiết. Tôi co rúm người lại, lắc đầu.

- Tao không biết. Không biết chuyện gì hết. Anh Hoàng Minh thời gian này rất bận.

- Đi mà. – Cẩm Vân cất giọng ỉ ời – Gọi anh ấy qua đây ngồi chung đi. Tao muốn chụp ảnh với anh ấy.

- Tao cũng thế - Phương Loan thủ thỉ nốt thêm vào.

Tôi lạnh lùng lắc đầu.

- Anh ấy không thích chụp ảnh đâu.

- À ha. – Tuyết Mai như chợt phát hiện ra một điều gì mới, nó cúi đầu về phía trước thì thầm với hai đứa đối diện – Sao chúng mày không ra đó mà tranh thủ chụp trộm anh ấy?

Cẩm Vân và Phương Loan quay sang nhìn nhau, tư tưởng như được khai thông, một chương xò hai cái ghế, đứng dậy đi về phía quây nước.

Tôi tròn mắt nhìn bóng lưng hai đứa, ngờ nghệch nói nói với Tuyết Mai.

- Mai à, mày quả là rất biết cách thuyết phục đấy.

- Con quỷ, tao vừa giải cứu cho mày đấy. Ăn nhanh lên còn về.

...

Về đến phòng tôi nằm vật ra giường, thở phào.

- Tuyết Mai, cũng may là mày nhanh trí đấy, mấy ngày nay hai đứa chúng nó cứ bám riết lấy tao chỉ vì tấm ảnh chụp với anh Hoàng Minh.

Tuyết Mai nằm bên cạnh, cười tự mãn.

- Tao lúc nào chẳng nhanh trí. – Đoạn nó quay sang phía tôi, thì thầm – Mày với anh chàng si tình Khôi Vĩ thế nào rồi.

- Vẫn thế. – Tôi đáp cụt lủn.

- Mày nói đi. – Tuyết Mai trề môi – Thôi, nói tao nghe xem nào, cảm giác của mày khi biết tất cả thông tin về anh ấy là như thế nào. Mấy ngày qua tao thấy mày có vẻ có nhiều tâm sự, kể tao nghe xem.

Câu nói khích lệ của Tuyết Mai như một cú huých vào hòn đá trong lòng tôi, Tuyết Mai rõ ràng là đứa hiểu tôi nhất.

Tôi hít một hơi căng đầy lồng ngực, nhìn chăm chăm trên trần nhà, giọng nhỏ lại.

- Thực ra thì cũng không có vấn đề gì lớn lao lắm – Ngày một lúc tôi nghiêng người về phía Tuyết Mai, trút một hơi thở dài – Chỉ là tao cứ băn khoăn một điều, vì sao anh ấy lại thích tao nhiều đến mức đó, có thể từ bỏ nước Mỹ, hạ mình xuống một bậc, mày biết đấy anh ấy...Uhm, tao nghĩ tao không xứng.

- Mày xinh đẹp, kiên cường, tốt bụng và thông minh, Du ạ. – Tuyết Mai nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng – Và mày hoàn toàn xứng đáng với tình yêu của anh ấy.

Tôi tròn mắt nhìn Tuyết Mai, trước giờ nó chưa từng nói với tôi điều này. Tôi thều thào hỏi.

- Mai à, mày vẫn là mày chứ?

Tuyết Mai không giấu được nụ cười, tuy vậy nó vẫn nhăn trán lại, gõ vào đầu tôi một cái.

- Mày đấy, chỉ giỏi việc học thôi còn những chuyện khác thì cứ gồng mình lên chịu đựng. Khôi Vĩ yêu mày như vậy, nhưng hình như mày vẫn không dám tin vào chuyện này. Du à, mày sợ một thứ cảm giác, đó là sự chia li, đúng không?

Tôi thấy cổ họng nghẹn nghẹn như bị chèn vật gì đó, lời nói của Tuyết Mai như xuyên thẳng vào nỗi sợ vô hình nằm dưới đáy lòng tôi. Nỗi sợ chia li? Cảm xúc sợ hãi trong lòng tôi cũng tương tự như khái niệm đó. Sau sự ra đi của cha tôi rồi đến cuộc sống mới của mẹ, tôi đã thực sự cảm thấy cô đơn. Và sợ. Những người thân thiết nhất trong cuộc đời tôi cuối cùng cũng rời bỏ tôi mà đi, tôi không còn nghĩ rằng trên đời này còn có người nào yêu thương tôi hơn được nữa. Tôi biết, như vậy là ích kỷ cho hạnh phúc của mẹ cũng như tôi đã vô tình gây tổn thương cho những người đã và đang dành tình cảm cho tôi.

Nhưng mỗi dịp Tết đến hay những ngày nghỉ lễ, sinh viên đại học H lại nô nức trở về với gia đình, tôi thì lại viện cớ ở lại trường. Dượng tôi làm ăn lớn, công việc của mẹ tôi cũng phải thường xuyên phải di chuyển. Thứ duy nhất tôi nhận được mỗi tháng chỉ là số tiền ngày một tăng lên trong thẻ tín dụng. Tôi nhớ lần gần đây nhất mẹ gọi điện cho tôi là khoảng hơn một tháng trước, còn dượng, tôi biết ông rất quý mến tôi. Ông vẫn thường giục tôi về công ty của ông làm, nhưng tôi vẫn muốn học xong đại học và tự mình tìm việc. Ông hơi buồn nhưng cũng không ép. thỉnh thoảng ông nhờ thư ký gửi cho tôi ít quà, đôi lần là quần áo, vài

lần là túi xách hoặc giấy dép. Tôi chất những thứ đó đầy tủ, cũng ít khi dùng. Nhưng nếu thực sự có một cơ hội để đánh đổi, tôi sẵn sàng đánh đổi hết những thứ vật chất này để đổi lấy vài ngày bên mẹ và dượng. Tôi thực sự cảm thấy cô độc - kể từ ngày ba tôi mất - Và tôi sợ - Tôi sợ rằng khi tôi mở cánh cửa trái tim mình thì cũng sẽ có ngày người đó ra đi. Và khi người đó ra đi, tôi thực sự không biết sẽ phải xoay sở như thế nào nữa. Vậy nên tôi giấu mình sau một bức tường bảo vệ do chính mình dựng lên.

Tuyết Mai lúc nào cũng nhìn thấu tôi. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt nó, mím môi mặc nhận.

Tuyết Mai nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc dài của tôi, thì thầm.

- Du à, dẫu biết rằng cuộc sống này không phi thường như trong tiểu thuyết, nhưng điều đó cũng đâu có nghĩa rằng không có những điều kì diệu xảy ra. Và tình yêu là một trong số những điều kì diệu như thế. Tao tin vào Khôi Vĩ, anh ấy thực sự là một người tốt.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Tuyết Mai, khẽ mỉm cười. Tuyết Mai nói đúng, Khôi Vĩ đúng là một chàng trai tuyệt vời. Nhưng nỗi sợ hãi trong lòng tôi không phải xuất hiện ngày một ngày hai, nó chình ịch ở trong đáy lòng tôi, rất rất lâu rồi. Và dù Khôi Vĩ có phá vỡ đi rất nhiều bức tường mà tôi đã cất công xây lên, thì tự đáy lòng tôi vẫn rất sợ. Tôi nghĩ tôi cần thời gian.

- Anh Tiến Vũ cũng là một chàng trai tốt – Tôi mỉm cười khẳng định, một phần tôi cũng mong Tuyết Mai chuyển sang chủ đề khác.

- Tất nhiên – Tuyết Mai cười toe toét – Vì tao xứng đáng với một chàng trai tốt mà.

Tuyết Mai lúc nào cũng tự tin và yêu đời. Thật đáng ngưỡng mộ.

Buổi chiều, tôi gặp Hoàng Minh trong thư viện. Anh đang chuyên tâm đọc sách nên tôi không nỡ phá bình không khí lúc này, tôi nhẹ nhàng đẩy ghế ngồi đối diện anh và cố gắng không phát ra tiếng động.

- Chào em, Du.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, tôi đã cố gắng không phát ra tiếng động rồi cơ mà.

- Chào anh, Hoàng Minh – Tôi chun mũi – Em lại bị anh phát hiện rồi.

Anh nghiêng đầu mỉm cười.

- Anh có cách phát hiện ra em. – Ánh mắt anh lóe lên một sự mờ ám tinh nghịch – Vậy nên dù em có không phát ra tiếng động anh vẫn biết.

- Cách gì vậy anh? – Tôi thích thú, chớp chớp mắt lắng nghe.

Anh nhướn mày lên vẽ mặt lưỡng lự, như thể anh còn đang đắn đo xem có nên nói cho tôi không.

- Nói đi anh – Tôi nài nỉ.

- Một lúc nào đó anh sẽ nói – Anh nở một nụ cười bí ẩn.

- Anh ăn gian – Tôi trề môi.

Anh cười, lắc đầu nhẹ. Im lặng một lúc, anh mới lên tiếng.

- Tài liệu anh mới chuyển cho em, có chỗ nào em khó hiểu không?

Khi nghe anh hỏi về điều này, trong đầu tôi hiện về hình ảnh tay tôi đang áp lên má Khôi Vĩ, trong khi tay Khôi Vĩ áp vào tay tôi. Và lúc đó anh xuất hiện ở cuối hàng lang kí túc xá của tôi. Nghĩ tới điều đó mặt tôi lập tức nóng ran. Tôi vận vẹo những ngón tay đang để trên mặt bàn của mình. Tôi lí nhí đáp.

- Em mới xem qua ạ.

- Ừ. Có chỗ nào khó hiểu thì hỏi anh.

- Vâng.

Tôi tần ngần lật mấy trang sách trên bàn. Tôi rất muốn nói cho anh biết về chuyện của tôi và Khôi Vĩ, nhưng tôi chưa biết mở lời thế nào.

- Em và Khôi Vĩ ... - Tôi ngập ngừng – uhm... Bọn em đã bắt đầu một cách nghiêm túc – Cuối cùng thì tôi cũng có thể nói ra được điều này với anh một cách trôi chảy.

Nói xong câu này, tôi cảm giác như thể mặt tôi sắp biến thành một mặt trời thứ hai. Tôi lén lút đưa mắt nhìn anh. Anh mỉm cười, ánh mắt anh vô cùng ấm áp.

- Anh biết. – Nụ cười trên khóe môi của anh dần lún sâu hơn – Em tin nổi không, anh sớm vẫn biết em và Khôi Vĩ sẽ trở thành một đôi.

Tôi mở to mắt nhìn anh, anh gấp trang sách đang đọc trên bàn lại, anh nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng dịu dàng.

- Lúc anh trở về trường, anh đã biết em thích Khôi Vĩ. Và Khôi Vĩ cũng thích em. Và như em biết đấy, chẳng có lí do gì hai người thích nhau lại không đến được với nhau cả. – Giọng anh hài hước, khê khàng.

Ngỡ ngàng một lúc, tôi gật đầu với anh. Hít vào một hơi, tôi quyết định kể cho anh về Khôi Vĩ.

- Hoàng Minh, anh biết không. Thực ra Khôi Vĩ từng học ở Mĩ và nhất là anh ấy, uhm...bằng tuổi anh.

- Anh biết.

Miệng tôi ngay lập tức há ra, anh cũng biết điều này ư? Trời ơi, thật không thể tin được. Là mọi người quá nhanh nhạy hay là tôi quá khờ khờ nên mới không phát hiện ra thân phận của Khôi Vĩ vậy?

Có lẽ đoán được nét mặt của tôi, anh chậm rãi lên tiếng.

- Em còn nhớ anh từng nói với em anh hay phải xuống văn phòng của nhà trường và do công việc nên anh có thể xem hồ sơ của sinh viên chứ?

- Vâng. – Tôi đáp, vẻ mặt vẫn hết sức ngỡ ngàng.

- Uhm – Anh nháy mắt tinh nghịch – Lại một lần tình cờ khác anh xem được hồ sơ của Khôi Vĩ.

Tôi khê “à” lên một tiếng. Giọng anh trầm trầm hơn.

- Cách đây cũng không lâu giáo sư Trương nhờ anh gửi một tài liệu quan trọng tới nhà tài trợ chính của trường trong dự án cây xanh năm ngoái. Năm nay họ tiếp tục tài trợ cho trường nên giáo sư đặc biệt ủy thác anh đến tận công ty họ và đồ em biết CEO của công ty AJC Inc, nhà tài trợ chính trong dự án cây xanh của đại học H là ai?

- Là Khôi Vĩ đúng không ạ. Anh ấy đã nói với em về điều này. – Tôi cười gượng gạo trả lời anh.

- Đúng. Chính là anh bạn trai tài năng của em. – Anh nháy mắt với tôi.

- Hầy. Anh lại chọc em rồi.

- Anh nói thật đó. Bạn trai của em thực sự rất đáng nể.

- Em hi vọng thế. – Tôi lí nhí đáp.

Một lúc sau.

- Du à, anh thực sự rất vui vì biết em và Khôi Vĩ đã bắt đầu. Khôi Vĩ là chàng trai tốt, anh tin rằng em sẽ được hạnh phúc khi ở bên cậu ấy. Mà nếu Khôi Vĩ dám làm điều gì khiến em phật ý, anh sẽ cho nó một trận luôn, nhớ nhé.

- Yes, Sir!

Cả tôi và anh đều bật cười. Hoàng Minh, em cũng tin rằng anh nhất định cũng sẽ hạnh phúc. Nhất định là thế.

Lại một khoảng thời gian im lặng nữa.

- Du, ba ngày sau anh sẽ cùng Anna sang Pháp.

- Anh sẽ ... sang Pháp à...? – Tôi rời mắt khỏi trang sách phía trước, lắp bắp hỏi lại.

Anh khẽ gật đầu. Thông tin này thực sự quá đường đột. Tuy lúc trước tôi có biết Anna sẽ sang Việt Nam để gặp anh nhưng việc anh sang Pháp thực sự...

- Anh sẽ đi trong bao lâu?

- Có lẽ anh sẽ định cư ở Pháp. Uhm....Anh nghĩ anh sẽ cầu hôn cô ấy...

- Trời ơi. Thật tuyệt - Tôi hét toáng lên và không kìm nén được sự vui mừng - Hoàng Minh. Chúc mừng anh nhé.

- Cảm ơn em.

- Hoàng Minh, em và anh vẫn thường xuyên trao đổi Messenger chứ?

- Uhm...Tất nhiên rồi.

Tôi cười tươi rói.

- Vậy thì tốt rồi.

Anh mỉm cười. Nhưng chẳng hiểu sao nụ cười của anh khiến tôi bất an đến vậy.

2.

Sân bay một chiều cuối tuần nhộn nhịp người qua lại.

Anna là một cô gái mang vẻ đẹp đặc trưng của nước Pháp thơ mộng. Cô có một mái tóc vàng tuyệt đẹp ôm gọn lấy khuôn mặt thanh tú, đôi mắt xanh của cô luôn nhìn về phía Hoàng Minh một cách đắm đuối và dịu dàng. Anna khẽ chào tôi rồi tranh thủ chạy đi mua một ít đồ trong lúc đợi thông báo về giờ bay.

Anna và anh sẽ cùng bay sang Nhật trước khi họ chuyển đến sống ở Pháp. Việc học tập của anh đã hoàn tất ở đại học H và trong thời gian thực tập anh muốn sang Nhật để học hỏi thêm kĩ năng chuyên môn. Sau khi kết thúc khóa học ở Nhật và nhận được bằng tốt nghiệp ở đại học H, anh và Anna sẽ bay về Pháp. Và có lẽ họ sẽ định cư ở đó luôn.

Tôi lơ mơ nhớ lại lịch trình của anh, mọi việc rõ ràng là rất tốt. Nhưng chẳng hiểu sao khi đối diện với ánh nhìn của anh, trong lòng tôi chợt nhen nhóm cảm giác chua xót. Cứ như thể rằng đây là lần cuối cùng tôi gặp anh. Và có lẽ đúng là lần cuối cùng. Anh sẽ ở Pháp. Đến bao giờ thì tôi mới có thể gặp lại anh đây?

- Thiên Du.

Tôi sà vào vòng tay anh khi anh dang rộng cánh tay và gọi tên tôi. Tôi không muốn khóc, thực sự là không muốn khóc. Chuyện này là một chuyện vui cơ mà. Anh sẽ có một cuộc sống mới, và chúng tôi vẫn sẽ thường xuyên trò chuyện cùng nhau trên Messenger. Nhưng sao giây phút này lại khiến trái tim tôi xót xa đến vậy.

- Hoàng Minh, anh nhất định phải hạnh phúc. Hãy hứa với em đi.

- Uhm...Anh hứa.

Tôi ngập ngừng rời khỏi vòng tay của anh. Anh đưa tay gạt hai hàng nước mắt trên má tôi, anh khẽ cười.

- Ngốc vậy, sao em lại khóc? Phải vui vì cuộc sống mới của anh chứ.

Tôi bật cười.

- Đúng là em ngốc thật.

- Hmm... Anh sẽ rất nhớ một Summer ngốc như em cho mà xem.

Tôi trợn mắt trêu anh.

- Tất nhiên là phải thế rồi. Anh thử không nhớ em rồi mất tích như lần trước xem, em sẽ cho anh biết tay.

Anh bật cười thành tiếng. Im lặng một lúc, anh khẽ thì thầm.

- Khôi Vĩ là một chàng trai tốt. Anh tin em sẽ được hạnh phúc bên cạnh cậu ấy.

Tôi liếc sang nhìn Khôi Vĩ đang đứng ở cách đó không xa, anh chàng đang hần học nhìn về phía tôi với đôi mắt như đang rực lửa. Tôi đã kể cho anh chàng nghe về những bí mật của Rain, về tình bạn tri kỷ tôi dành cho Rain. Trời, vậy mà anh ấy vẫn còn ghen ư? Anh chàng này thật là...

Tôi lắc đầu với Hoàng Minh.

- Anh ấy đúng là rất tốt, nhưng anh xem, cái tính trẻ con của anh ấy lúc nào cũng khiến em phiền hà.

Hoàng Minh quay sang nhìn về phía Khôi Vĩ, anh cười xòa.

- Đúng là phiền hà thật.

Tôi và im anh im lặng một hồi.

- Hoàng Minh. -Tôi khê khàng gọi tên anh.

- Uhm.

- Trước đó em đã rất mến anh. Luôn luôn. Và mãi mãi là vậy.

Ánh mắt anh nhìn tôi, khóe mắt lấp lánh một niềm vui không hề giấu giếm. Anh mỉm cười.

- Anh biết. Anh cũng rất mến em. Rất rất mến em.

- Hoàng Minh. Anh mãi là một người anh tốt nhất trong lòng em.

- Anh biết mà. Em lại khóc rồi. Nhìn xấu quá.

Tôi ghen ngào. Tôi không biết sao nữa, nhưng thực sự...nếu cuộc sống mới đem lại hạnh phúc và niềm vui cho anh. Tôi sẽ luôn luôn cầu nguyện cho anh được bình yên và hạnh phúc.

Tôi và anh trao nhau một cái ôm nữa, cho đến khi sân bay có thông báo đã đến giờ làm thủ tục trước giờ bay. Tôi tiếc nuối buông tay rời khỏi lòng anh. Tôi đưa mắt ra xa kiếm tìm Khôi Vĩ, anh ấy mỉm cười gật đầu với tôi rồi chậm rãi bước lại gần tôi. Tay anh siết chặt lấy tay tôi. Anna cũng vừa lúc chạy đến, cô mang về một đồng hồ, cô nói vài ba câu bằng tiếng Pháp với Hoàng Minh. Tôi chẳng biết cô nói gì, chỉ thấy Hoàng Minh nghe xong thì cúi xuống và khê mỉm cười với Anna. Có lẽ họ sắp phải di chuyển rồi.

Khôi Vĩ chủ động chìa một tay của anh ra phía trước, giọng anh trầm xuống nhưng vô cùng rành rọt.

- Hoàng Minh. Chúc một chuyến bay tốt lành.

- Cảm ơn cậu, Khôi Vĩ. - Hoàng Minh mỉm cười bắt lấy bàn tay phía trước, đoạn anh quay sang nhìn tôi, anh khê cười với tôi nhưng lời nói lại dành cho Khôi Vĩ- Cậu phải chăm sóc cho em gái tôi thật tốt đấy nhé.

- Sẽ luôn là như vậy. - Khôi Vĩ cũng cúi xuống nhìn tôi, ánh mắt anh vô cùng dịu dàng ấm áp.

Đứng bên cạnh Hoàng Minh, Anna chợt nhướn người lên chìa tay về phía tôi, cô cất giọng khe khê.

- J'ai été ravi de faire ta connaissance.

Anna nói bằng tiếng Pháp và tôi thoáng lúng túng vì không biết cô ấy đã nói điều gì, nhưng rất nhanh, Khôi Vĩ đã ghé sát vào tai tôi, anh thì thầm giải thích.

- Anna nói rằng cô ấy rất vui được gặp em.

Tôi khê "À" lên một tiếng rồi nhướn miệng cười với Anna, lặp lại y như lời cô nói.

- J'ai été ravi de faire ta connaissance.

Anna khê gật đầu rồi nở một nụ cười hết sức đáng yêu. Tai tôi lại vang lên tiếng thì thầm của Khôi Vĩ.

- Em thông minh đấy, cô nàng không biết tiếng Pháp ạ.

Tôi héch mặt lên tự đắc như muốn nói với anh ấy rằng tất-nhiên-là-em-thông-minh-rồi. Anh nhìn thấy vẻ mặt đó của tôi thì bật cười khe khê.

Lúc này Anna quàng lấy tay Hoàng Minh, hai người dùng tiếng Pháp khi nói chuyện, có lẽ cô đang giục anh vào bên trong để làm thủ tục giấy tờ, Hoàng Minh khê gật đầu. Anh đưa mắt kiếm tìm tôi, ánh mắt anh

địu dàng như phủ một làn nước mỏng. Tôi mỉm cười với anh thay một lời chào tạm biệt. Anna giờ một bàn tay nhỏ nhắn của cô lên vẫy vẫy.

Hai người bọn họ dần khuất sau phòng chờ máy bay. Lòng dạ tôi chợt thấy tê tái, sao tôi lại thấy bất an như vậy cơ chứ. Tôi quay sang ôm choàng lấy Khôi Vĩ. Anh hơi bất ngờ trước hành động của tôi, nhưng rồi anh cũng nhanh chóng siết chặt tôi vào lòng.

- Mọi chuyện đều ổn mà em.

Tôi biết chứ. Nhưng... Chưa bao giờ tôi cảm thấy bất an như lúc này. Tôi ghen ngào.

- Khôi Vĩ. Anh sẽ không bao giờ rời xa em, đúng không?

- Không. Anh mãi mãi sẽ không bao giờ rời xa em.

Tôi thốt thức trong lòng anh.

38. Chương 21 - Phần 2 -

[Câu chuyện nhỏ số 16 – Lá thư trên tầng thượng]

Trước giờ bay của Hoàng Minh hai ngày, Khôi Vĩ đến gặp Hoàng Minh để trả lại lá thư mà ngày trước Hạ Thiên Du đã đưa nhầm cho anh.

Trong lá thư ngày ấy trên tầng thượng, Hạ Thiên Du viết ba chữ ” Tổ mến cậu”.

Hoàng Minh khẽ mỉm cười, anh vẫn luôn biết cô mến anh. Luôn luôn và mãi mãi là như vậy.

Hai người con trai ưu tú đứng trên tầng thượng đại học H trầm ngâm trong những mảng kí ức riêng biệt.

Quãng thời gian trước khi lá thư này xuất hiện, quả thật đã là một khoảng thời gian rất dài...

3.

Năm ngày sau tôi nhận được tin nhắn của Hoàng Minh trên Messenger. Anh nói anh đã thích ứng với công việc bên Nhật và tuyệt vời hơn tất cả, Anna đã nhận lời cầu hôn của anh.

Khi nhận được tin nhắn này của anh, tôi đã suýt bật khóc vì vui sướng. Hoàng Minh đã có một cuộc sống mới rồi. Anh ấy chắc chắn sẽ được hạnh phúc. Tôi gõ tin nhắn chúc mừng anh và hi vọng có một ngày sẽ được gặp lại anh.

Gần 8 giờ, tôi xoay đi xoay lại trước gương. Cẩm Vân và Phương Loan đến phòng tập Gym từ chiều, chỉ còn tôi và Tuyết Mai ở trong phòng.

- Này Tuyết Mai, bộ váy này đẹp chứ? – Tôi ngẩng cổ lên hỏi Tuyết Mai đang ở giường phía trên.

Tuyết Mai đặt chiếc Laptop sang một bên, cúi xuống nhìn tôi rồi cười tủm tỉm.

- Hẹn hò hả? Ghê nha, lần đầu tiên thấy mày dẫn đo về trang phục đấy.

- Tập trung vào chuyên môn đi – Tôi không giấu nổi nụ cười trên khóe môi – Mày thấy bộ váy này thế nào?

- Người đẹp thì mặc gì cũng đẹp – Tuyết Mai lướt nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân – Nhưng mà thả tóc ra đi, tóc dài là để thả, chứ không phải để buộc thế kia, cô nàng trí thức ạ.

- Chậc – Tôi tặc lưỡi – Vây thì thả tóc vậy.

Và tôi cũng cảm thấy hài lòng với quyết định thả tóc của mình. Khi tôi bước xuống cầu thang kí túc xá, Khôi Vĩ đã đợi sẵn tôi ở đó. Anh mặc một chiếc áo khoác nhẹ màu xanh da trời, phía bên trong là chiếc áo phông trắng và quần jean. Trông anh vô cùng hấp dẫn, và anh không rời mắt khỏi tôi kể từ khi tôi xuất hiện.

- Tóc em rất đẹp. – Anh thì thầm khi tôi bước xuống bậc thang cuối cùng.

- Anh thích em thả tóc? – Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, tò mò hỏi.

- Ngày đầu tiên anh nhìn thấy em anh bị ấn tượng bởi mái tóc dài đến ngang lưng này. – Anh nháy mắt tinh nghịch trong khi nở một nụ cười với tôi.

- Thế không phải là anh tưởng em là ma nữ sao? – Tôi trề môi.

- Đúng. – Anh cười vang – Nhưng tin anh đi, nhờ có mái tóc này mà anh quyết định bám đuôi em đấy. Giờ thì nắm tay anh nào.

Tôi cười tí mắt, đặt bàn tay mình vào lòng bàn tay anh. Chúng tôi nắm tay nhau ra cổng trường, một chiếc Lexus màu trắng đã đợi sẵn ở đó. Khủng Long đứng cạnh chiếc xe, mỉm cười khi thấy tôi và Khôi Vĩ.

Đột nhiên tôi lại lúng túng không biết xưng hô với cậu ta thế nào, tôi lúng túng ngẩng đầu lên nhìn Khôi Vĩ, có lẽ anh đoán được nét mặt khó xử của tôi nên anh mỉm cười nhắc.

- Khủng Long bằng tuổi anh.

Tôi gật đầu rồi mở lời.

- Hi. Khủng Long. Nice to meet you.

- Xin chào. Tôi cũng rất vui khi được gặp cô - Khủng Long khẽ gật đầu với tôi.

Sau lời chào, anh ta chạm tay vào cửa xe có ý định mở giúp tôi nhưng Khôi Vĩ đã nhanh tay ra hiệu cho anh ta dừng lại. Khủng Long gật đầu rồi vòng lên phía trước xe, ngồi vào vị trí vô lăng. Khôi Vĩ vừa mở cửa xe cho tôi, vừa cúi sát xuống tai tôi thì thầm.

- You really crafty.

Tôi lè lưỡi trêu anh rồi mới bước vào trong xe ngồi. Anh phì cười rồi đóng cửa xe lại, đoạn vòng ra phía sau xe mở cánh cửa bên cạnh và ngồi cùng tôi. Chiếc xe nổ máy và lao về phía trước.

Tôi và anh cùng ăn tối ở JunoPie. Đó là một nhà hàng ở trên cao, không gian ngoài trời và từ hướng này có thể bao quát hết trường đại học H, sông Vân và vòng quay BigBang khổng lồ.

Tôi dùng thịt bò bít tết và anh cũng vậy. Chúng tôi tận hưởng những giây phút bình yên trong ánh nến và tiếng vĩ cầm du dương.

Sau khi phục vụ đến và dọn đĩa ăn trên bàn, chúng tôi nhâm nhi chút hoa quả. Thật kì lạ rằng chúng tôi có thể ngồi im lặng cùng nhau lâu như vậy.

Một lời thú nhận tình cảm được nói ra, dường như đã thay đổi mọi thứ. Và tất cả đã thay đổi. Chúng tôi không còn tranh luận như ngày trước nữa, anh dịu dàng và ấm áp hơn. Hoặc có thể rằng trước đây anh vẫn dịu dàng và ấm áp như thế, nhưng tôi lại không nhìn thấy điều đó. Tôi muốn hiểu anh nhiều hơn. Muốn ở bên anh nhiều hơn. Và muốn yêu anh nhiều hơn.

- Du...

- Sao vậy anh?

- Anh muốn xin phép em để chuẩn bị thú nhận với em một chuyện.

- Xin phép em á? Hừ. Một người sống ở Mĩ lâu năm như anh mà còn phải xin phép em hả? Anh sống ở Mĩ mà còn lừa em dạy tiếng Anh cho anh kìa.

- Khụ. Em thù dai thế.

- Hừ. Vậy anh định dùng tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Hàn hay tiếng Bồ Đào Nha nào? Lần trước ở sân bay anh đã nói chuyện với Anna bằng tiếng Pháp. Hôm trước nói chuyện qua điện thoại với một ai đó anh dùng tiếng Hàn. Còn hôm qua thì dùng tiếng Bồ Đào Nha để nói chuyện với một người da trắng. Hừ! Em đang thắc mắc không biết anh có biết tiếng Quan thoại nữa không đấy!

- Haha. Hmm. Thật ra thì anh có thể nói được rất nhiều ngôn ngữ trên thế giới, nhưng ngấm đi ngấm lại thì chỉ có tiếng Việt mới là ngôn ngữ đủ sức mạnh để khơi gợi được tấm chân tình của anh nên anh sẽ sử dụng tiếng Việt.

- Đồ lẻo mép.

- Là vì em đó.

- Hừm, anh nói đi.

- Anh yêu em, cô gái mạnh mẽ ạ.

[Câu chuyện nhỏ số 17 – Chuyện lá bùa]

Như những năm học trước, khi sinh viên trường đại học H đang xả hơi hết học kì một thì Hạ Thiên Du chăm chỉ nhà chúng ta đã chuẩn bị thi môn đầu tiên của học kì hai. Lúc nào đi thi cô cũng mang theo lá bùa may mắn.

Hôm ấy, trong lúc đợi đến giờ làm bài, Hạ Thiên Du mang lá bùa may mắn ra đặt trên bàn. Từ lúc Khôi Vĩ trả cô chiếc bùa may mắn này, nó bỗng trở lên nặng trĩu một cách lạ thường. Cô di nhẹ ngón tay của mình xoay xung quanh lá bùa và lẩm nhẩm lời cầu nguyện sẽ làm bài thật tốt. Trước mỗi kì thi, cô đều làm như vậy. Và lần nào lá bùa cũng giúp cô có một tinh thần mạnh mẽ và tự tin trước những giờ thi căng thẳng. Lá bùa may mắn này là món quà ngày nhỏ cha cô đã mua cho cô trong một lễ hội các dân tộc ở miền núi. Ngày đó cô theo chân cha đi khắp nơi, cô lẳng nhẳng không chịu dời cha dù chỉ nửa bước.

Hạ Thiên Du nhắm mắt hồi tưởng lại những kỉ niệm đẹp đẽ của tuổi thơ, nhưng rồi một tiếng “toạc” của vải rách khiến cô bừng tỉnh. Cô giật mình nhìn xuống. Một góc rách nho nhỏ trên lá bùa thỉnh thoảng xuất hiện, cô hốt hoảng cầm lá bùa lên xem xét. Có lẽ móng tay của cô sượt vào một góc mũi khâu của lá bùa khiến những sợi chỉ bị bung ra. Nhưng kì lạ thay, phía trong lỗ hổng của lá bùa xuất hiện một viên đá lấp lánh. Cô ngỡ ngàng dùng ngón tay trở của mình để moi vật sáng đó ra. Lạ chúa. Đó là sợi dây chuyền mà cô đã ngấm ở trung tâm thương mại! Lá bùa của nghệ nhân QQ! Trong đầu cô chợt vang lên lời nói rành mạch của nữ nhân viên bán hàng: “Nếu bạn trai chị tặng chị sợi dây chuyền này thì anh ấy coi như đã ôm trọn chị trong vòng tay cả đời. Như hình tròn bao quanh hạt nước xanh. Vĩnh viễn. Bền chắc.”

Ngày đó cô từng vung tay mà nói ” Khi nào lợn lá biết leo cây thì tôi sẽ quay lại lấy sợi dây chuyền”

Vậy ra bây giờ, quả thực là, lợn lá cũng có thể biết leo cây rồi!

[Câu chuyện nhỏ số 18 – Nước Mỹ]

Sau một năm yêu nhau, vào dịp Tết dương lịch Khôi Vĩ dẫn bạn gái sang Mỹ gặp bố mẹ. Khỏi phải nói vợ chồng bà Joan vui mừng đến mức nào. Họ mở một bữa tiệc ngoài trời rất lớn để chào đón cô.

Suốt bữa tiệc ngoài trời, bà Joan nắm tay Hạ Thiên Du giới thiệu với tất cả bạn bè của bà, bạn bè bà Joan ai cũng khen Khôi Vĩ có một cô bạn gái xinh xắn dễ thương. Mặt Hạ Thiên Du đỏ ran vì ngại, Khôi Vĩ đứng cạnh thì không giấu nổi một nụ cười thỏa mãn. Ông Khôi Chấn Kha cũng rất vui vẻ, ông luôn nhiệt tình gấp thức ăn cho cô và trò chuyện với cô một cách thân mật.

Không khí vô cùng thân mật và mọi người hôm nay đều rất vui.

Sau bữa ăn, Khôi Vĩ nắm tay Hạ Thiên Du rời khỏi bữa tiệc rồi dẫn cô đi về phía một căn nhà gỗ được dựng trên một cây cổ thụ, phía dưới gốc cây có những bậc cầu thang bằng gỗ nhỏ để đi lên. Anh dịu dàng chia sẻ, đây là tuổi thơ của anh. Cô mỉm cười, đáy mắt long lanh nước.

Anh nắm tay cô chậm rãi bước lên từng bậc cầu thang một. Khi đến bậc cầu thang cuối cùng, anh và cô cùng đẩy cánh cửa gỗ để bước vào. Trong ngôi nhà ngập ánh sáng mặt trời không có bất cứ vật dụng gì ngoài rất nhiều bức ảnh được lồng khung treo trên tường. Cô say sưa ngắm từng bức ảnh một, tất cả đều là ảnh chụp tập thể. Có ảnh chụp một lớp mẫu giáo, có bức lại chụp một lớp trung học ngày tốt nghiệp, phía xa kia lại là ảnh một nhóm nam sinh đang chơi đá bóng. Còn rất nhiều ảnh chụp các hoạt động khác nhưng cô đặc biệt chăm chú vào bức ảnh được treo ở gần cửa sổ. Đó là hai bức ảnh thẻ, được phóng to và ghép vào trong một khung hình lớn. Trong bức ảnh này có chân dung hai cậu bé. Một cậu bé có khuôn mặt

béo phì và một cậu bé có khuôn mặt hốc hác khá gầy gò. Cậu bé to béo với ánh mắt nhìn xa xăm, khuôn miệng luôn mỉm. Cậu bé gầy bên cạnh thì hơi nhú mào, sắc mặt lạnh lùng bướng bỉnh.

Anh đứng phía sau cô, khẽ luồn tay qua vòng eo của cô.

- Du, em có nhận ra anh là ai trong những bức ảnh này không? - Anh gối đầu lên bờ vai mảnh dẻ của cô rồi khẽ thì thầm.

Cô gật đầu, bàn tay nhỏ nhắn của cô chạm lên một khuôn mặt trong bức hình, cô dịu dàng nói.

- Có. Anh chính là chàng trai có khuôn mặt bánh bao đáng yêu này phải không?

Anh phì cười, anh dụi mặt vào mái tóc đen của cô, giọng anh trầm đục.

- Lúc đó anh quá béo và trông thật khó coi đúng không?

Im lặng trong giây lát, cô khẽ xoay người lại. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, cô khẽ khàng lắc đầu.

- Mọi chuyện chẳng có gì đổi thay ở chỗ này cả - Một bàn tay cô đặt vào ngực trái nơi có trái tim của anh, cô thì thầm - Em yêu anh, dù anh có ngoại hình thế nào đi nữa.

Đôi mắt anh mở to hơn và miệng anh không giấu được một nụ cười hạnh phúc. Anh choàng tay ôm siết cô vào lòng, hơi thở của anh phả xuống đầu cô, giọng anh trầm xuống.

- Anh biết. Anh cũng rất yêu em. Chỉ là anh muốn kể cho em về quá khứ của anh.

Anh muốn cho cô biết quá khứ của anh, là vì anh yêu cô và không muốn giấu diếm cô bất cứ điều gì. Cô áp má lên vòm ngực rộng lớn của anh, lắng nghe nhịp đập trái tim anh, cô ghen ngào.

- Vâng. Em sẽ lắng nghe.

- Sẽ là một câu chuyện rất dài đấy... - Anh cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô, khẽ thì thầm.

Rồi anh nhắm mắt lại, anh hồi tưởng lại những ngày đã rất xa...

” Anh yêu sự mạnh mẽ của em ... trước khi anh yêu mọi thứ thuộc về em....cô gái ạ.”

“,”valq^

39. [Phần 2]

Ai biết rằng phía sau một cô gái lạnh lùng là một tâm hồn trẻ trung với cách suy nghĩ ngây thơ hài hước.

Ai biết rằng phía sau sự hài hước và trưởng thành của một chàng trai, anh đã có những tháng ngày bị trầm cảm và tự ti.

Ai biết rằng phía sau tình bạn tri kỉ là một tình yêu.

Ai biết rằng sau sự tranh đấu chúng ta lại là những người bạn.

Ai biết rằng....

Có rất nhiều điều mà ta không thể thấy sau một con người lắm. Đừng vội bạn ơi.

Hãy ngồi lại cùng nhau.

40. 1. Khôi Vĩ.

... Tình yêu không thể thay đổi được một người

Nhưng một người có thể thay đổi vì tình yêu...

1. Hôm nay là sinh nhật tròn 6 tuổi của cậu bé Khôi Vĩ.

Chiếc bánh sinh nhật rất to có 6 ngọn nến lung linh được đặt ở giữa nhà. Nhà Khôi Vĩ rất lớn và khách khứa lúc này cũng rất đông. Ngoài bạn bè của cậu bé còn có rất nhiều bạn bè, đồng nghiệp của bố mẹ cậu bé đến chúc mừng.

Mọi người đều hát vang bài hát chúc mừng sinh nhật, và cậu bé Khôi Vĩ thổi nến trong tiếng vỗ tay của mọi người.

Sau khi cắt bánh Gato và ăn uống, người lớn trong gia đình đều tập trung ở phòng khách. Khôi Vĩ và bạn bè cùng lớp ra sân trước nhà để nô đùa. Trước nhà có một bể bơi, lúc này vì sự an toàn nên người lớn đã rút hết nước trong bể chỉ còn một ít nước chưa đến đầu gối. Bọn trẻ bắt đầu nô đùa và đang chơi trò đuổi bắt.

Cậu bé Khôi Vĩ im lặng ngồi một chỗ nhìn các bạn chơi đùa. Cậu không hề muốn tham gia cuộc chơi này của bọn trẻ vì cậu không thể chạy nhanh được. Cậu mặc chứng béo phì và gặp khó khăn trong việc di chuyển.

Nhưng mọi chuyện trở nên tồi tệ khi đứa trẻ Triệu Vũ xuất hiện. Triệu Vũ bằng tuổi Khôi Vĩ, nhà cậu bé cách nhà Khôi Vĩ hai dãy nhà. Triệu Vũ có thân hình khá gầy gò ốm yếu, nhưng với sắc mặt lạnh, sự táo tợn cùng những trò đùa ác ý, Triệu Vũ luôn là nỗi ám ảnh của cậu bé Khôi Vĩ. Không kể ở lớp hay ở nhà, hễ cứ gặp Khôi Vĩ là Triệu Vũ lại trêu chọc và nói những lời giễu nhại ác ý về ngoại hình béo phì của Khôi Vĩ. Những lần như vậy, cậu bé Khôi Vĩ đều im lặng bỏ ngoài tai rồi tìm cách tránh mặt Triệu Vũ.

Lần này cũng không ngoại lệ, khi Triệu Vũ vừa xuất hiện thì Khôi Vĩ liền đứng dậy, cậu bé có ý định bước vào trong nhà để tránh mặt Triệu Vũ. Nhưng bước chân chậm chạp của cậu bé đã nhanh chóng bị Triệu Vũ bắt kịp. Triệu Vũ nằng nặc ép Khôi Vĩ tham gia trò chơi đuổi bắt cùng mọi người nếu không cậu sẽ bị Triệu Vũ huých vào bụng 5 cái. Triệu Vũ là một cậu bé rất gầy, cánh tay của cậu ta huých vào mạng sườn Khôi Vĩ chẳng khác nào một khúc gỗ nện vào người. Khôi Vĩ thoáng rung mình khi nhớ lại cú huých vào tuần trước. Dẫn do một lúc, cậu bé miễn cưỡng gật đầu tham gia trò chơi.

Triệu Vũ nói chỉ cần tóm được một người trong số nhóm bạn là Khôi Vĩ có thể ngừng cuộc chơi. Nhưng phải đến gần một tiếng đồng hồ trôi qua, Khôi Vĩ vẫn không đuổi kịp được người bạn nào. Nhiều lần cậu bé quá mệt, ngồi xuống thở dốc. Những lúc đó Triệu Vũ lại đến dùng chân thúc vào người cậu bé để ép cậu chạy tiếp. Cậu bé Khôi Vĩ thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại, cậu gắng ngồi dậy chạy tiếp. Nhưng được hơn chục bước chân, cậu bé không thể chạy thêm được nữa, cậu ngồi sụp xuống đất, mồ hôi tứa ra ướt đầm chiếc áo thun đen.

Triệu Vũ lại xuất hiện, lần này Triệu Vũ thách Khôi Vĩ đi hết một vòng hồ bơi, nếu Khôi Vĩ đi hết thì trò chơi kết thúc. Cậu bé đáng thương Khôi Vĩ gật đầu, dù sao thì đi bộ với cậu bé còn dễ chịu hơn là chạy. Cậu bé lồm cồm ngồi dậy và chậm rãi nhấc bước.

Khi cậu bé đi được nửa vòng hồ bơi thì phía bên kia, Triệu Vũ ném về phía cậu bé một vỏ chuối, và thế là cậu bé Khôi Vĩ trượt chân xuống hồ bơi.

Vì Khôi Vĩ quá to lớn nên khi cậu bé bị trượt chân xuống bể bơi cậu bé không tài nào đứng lên được. Cậu nằm ngửa giữa hồ chơi vơi như chú rùa bị lật ngược đang loay hoay tìm cách đứng dậy. Nước trong hồ tràn vào mắt, vào miệng, vào tai cậu bé. Mặt mũi cậu tái mét vì sợ hãi. Cậu chỉ còn nghe thấy tiếng nước chảy òng ọc trong tai, tiếng Triệu Vũ cười khanh khách vì thích thú ” Haha. Xem thằng béo Khôi Vĩ kia kìa. Nó trông như là một con lợn khổng lồ đang bị lật ngửa vậy. Haha”.

Những đứa trẻ xung quanh bắt đầu cảm thấy sợ hãi khi Khôi Vĩ ngừng giãy dụa dưới hồ bơi, một trong những đứa trẻ đã chạy vào trong nhà báo với người lớn. Người lớn trong nhà ủa ra, bà Joan kêu thét lên khi thấy con trai nằm bất động trong hồ nước lạnh lẽo. Khôi Chấn Kha và những người xung quanh nhanh chóng chạy đến sóc con trai lên và gọi xe cấp cứu. Triệu Vũ đứng lẩn vào một góc khuất, cậu bé thất thần lùi lại khi bắt gặp ánh mắt rực lửa của Khôi Chấn Kha.

Nhiều năm sau khi được hỏi lí do vì sao ngày ấy lại hay bắt nạt Khôi Vĩ, Triệu Vũ chỉ lẳng lặng cúi đầu. Cậu hay trêu chọc Khôi Vĩ cũng chỉ vì cậu rất ghen tị với Khôi Vĩ. Khôi Vĩ có một gia đình hạnh phúc, cả bố và mẹ Khôi Vĩ luôn dành thời gian cho Khôi Vĩ. Còn bố mẹ Triệu Vũ, họ không có thời gian để ở bên

cạnh cậu. Mỗi lần cậu bé bắt nạt Khôi Vĩ, bố mẹ Khôi Vĩ đều sang nhà nói chuyện với bố mẹ cậu. Và bố mẹ cậu chỉ nói chuyện với cậu vào những lúc ấy...Họ quá bận rộn...

Lên trung học, Triệu Vũ có một bước chuyển ngoại mục. Cậu ăn rất khỏe và tập thể dục rất thường xuyên. Cậu bé gầy gò ngày xưa đã trở thành một chàng trai to lớn cơ bắp hơn người. Nhờ vóc dáng to lớn này, trong tất cả các cuộc ẩu đả với đám bạn cùng lớp, Triệu Vũ luôn thắng. Lũ trẻ trong khu phố gọi cậu bằng cái tên Khủng Long. Và dần dà người ta quên mất tên thật của cậu. Triệu Vũ cũng hài lòng với cái tên mới của mình.

Lên cấp ba, Khủng Long chơi nhiều hơn học. Cậu thường bỏ lớp để tham gia vào các cuộc chơi thâu đêm suốt sáng ở ngoài đường.

Cũng trong thời gian này, công ty của bố mẹ cậu làm ăn sa sút, thua lỗ triền miên. Về nhà họ lại bắt gặp cảnh cậu con trai duy nhất chơi bời chác tang mà không mấy may đến việc học, cả hai lại trút cả gánh muộn phiền lên người cậu. Cậu chán nhà, cậu càng đi chơi triền miên, có khi cả tuần cậu mới về. Về chợp nhoáng lại đi ngay.

Công việc làm ăn của bố mẹ cậu ngày càng tồi tệ, nợ nần chồng chất. Cuối cùng, chủ nợ đến siết nhà, họ buộc phải rời khỏi căn nhà rộng lớn, chuyển về vùng quê sinh sống. Khủng Long không muốn về cùng bố mẹ, cậu nằng nặc muốn ở lại thành phố. Học đến lớp 11, cậu nghỉ học rồi tham gia vào một tổ chức xã hội đen chuyên đòi nợ thuê. Công việc liên quan đến chém mướn có khi là nguy hiểm đến cả tính mạng, nhưng cậu không màng. Lương hậu hĩnh và cậu có thể trụ lại thành phố trong những cuộc chơi thâu đêm suốt sáng, với cậu thế là đủ. Cuộc sống của cậu bé Triệu Vũ gầy gò ngày nào cứ ngập trong máu tanh và men say như vậy cho đến một ngày cậu bị truy sát và gặp lại Khôi Vĩ.

2. Quay trở về với câu chuyện của cậu bé Khôi Vĩ, sau khi cậu bé được cứu lên khỏi bể bơi, cậu bé bị trầm cảm rất nặng và mắc hội chứng sợ giao tiếp. Mỗi lần đến ngày sinh nhật, cậu bé thường lén lút bỏ trốn ra khỏi nhà. Sau đó vài ngày cậu mới trở về. Chẳng ai biết cậu bé đã đi đâu và làm những gì, chỉ biết khi trở về cậu lại nhốt mình trong phòng trong sự im lặng. Khôi Chấn Kha và bà Joan vô cùng lo lắng cho con trai, sau một hồi đắn đo, cả hai quyết định chuyển nhà đến Mỹ. Họ hi vọng rằng môi trường mới sẽ giúp con trai của mình có thể thay đổi. Nhưng phải mất đến ba năm sau Khôi Vĩ mới có thể đi học trở lại. Trong ba năm đó, cậu bé chủ yếu ở phòng của Jonh, bác sĩ tâm lý riêng của cậu.

Sau ba năm điều trị chứng trầm cảm, Khôi Vĩ tiếp tục việc học ở Mỹ. Cậu bé dành toàn bộ thời gian cho việc học và không hề tham gia bất kì hoạt động ngoại khóa nào. Khôi Vĩ là một cậu bé vô cùng thông minh. Kết quả học tập của cậu luôn dẫn đầu trường. Nhưng lúc nào cậu cũng chỉ thui thủi một mình. Cậu tự ti với thân hình quá khổ và cậu cũng sợ kết bạn.

Cuộc sống của Khôi Vĩ cứ lặng lẽ như vậy cho đến khi cậu học đến năm thứ nhất trung học ở Mỹ.

Mùa hè năm đó, công ty gia đình cậu ở thành phố A có chút vấn đề về hợp tác nên cậu đã trở về Việt Nam vài tuần để giải quyết. Cậu không về căn nhà lớn có hồ bơi ngày nào mà quyết định ở lại ngôi nhà đối diện trường đại học H, ngôi nhà mà bố mẹ cậu mua từ rất lâu về trước nhưng không có ý định ở.

Một tối, sau khi trở về từ công ty, Khôi Vĩ đang trên đường lái xe về nhà thì bất ngờ một người thay niên to lớn từ đâu nhảy bổ ra giữa đường chặn xe của cậu lại. Khôi Vĩ hốt hoảng nhấn phanh ga gấp. Cậu bình tĩnh quan sát người phía trước xe. Người thanh niên này rất cao lớn, trên người có rất nhiều vết thương, mặt mũi anh ta thâm tím một cách đáng sợ. Khôi Vĩ nhìn anh ta một hồi rồi quyết định mở cửa xe bước xuống. Nhưng cậu còn chưa nhìn rõ mặt người lạ phía trước thì phía sau lưng tiếng động cơ xe máy phân phối lớn rít lên trong bóng tối. Đèn sáng lóa và tiếng người hò hét rợn người. Khôi Vĩ nhanh chóng đoán được tình thế, có lẽ anh chàng lạ mặt bị thương trầm trọng này đang bị truy đuổi, không một chút đắn đo, Khôi Vĩ đỡ lấy thân hình to lớn của chàng thanh niên lạ mặt, dìu cậu ta lên ô tô của mình và nhanh chóng tăng tốc về phía trước.

Sau khi cắt đuôi được đám người phía sau, Khôi Vĩ lái xe đưa anh ta đến bệnh viện. Sau khi thanh toán tiền viện phí và để cậu ta lại bệnh viện, Khôi Vĩ phóng xe về nhà, tắm rửa rồi đi ngủ.

Theo như kế hoạch của cậu, nếu mọi việc ổn thỏa, thì ngày mai sau khi gặp đối tác và kí kết, công việc của cậu sẽ hoàn thành sớm hơn dự kiến và có thể ngày kia cậu sẽ bay về Mỹ.

Nhưng Khôi Vĩ không ngờ rằng, chính vào cái đêm hôm ấy, cuộc sống của cậu đã bước sang một hành trình mới, một hành trình mà cậu không hề được dự báo trước.

Hôm sau, khi vừa lái xe về Gara, một nhóm người áo đen lạ mặt ủa đến. Chúng đều mang theo gậy gộc và những thanh tuýp dài sáng loáng. Khôi Vĩ mở điện thoại bấm vào nút gọi nhưng một trong số bọn chúng đã nện một gậy xuống ngang người cậu. Với vóc dáng to béo của mình, cậu loay hoay mãi mới có thể đứng dậy được. Bọn chúng hung hăng phá phách, điên cuồng đập phá và giáng những cây gậy chí mạng lên người cậu. Chúng muốn trả thù cậu, vì ngày hôm trước cậu đã cướp mất con mồi nợ máu của chúng. Khôi Vĩ chợt nhớ ra chàng thanh niên to lớn tối qua, tuy nhiên cậu không mấy may nói tên bệnh viện mà cậu đã đưa anh ta tới. Bọn chúng vẫn tiếp tục dùng gậy phang vào người cậu, cho đến khi cậu kiệt sức và nằm thở hổn hển trên mặt đất, một bóng đen vụt đến đỡ cậu đứng dậy. Cậu lơ mơ nhận ra đó chính là chàng thanh niên bị thương hôm trước, cậu nghe thấy tiếng chửi rủa, tiếng gậy đập ỳnh ạch và cả tiếng còi cảnh sát hú. Sau đó cậu ngất xỉu vì kiệt sức.

Thì ra.... Trái đất vốn rất tròn.

Khôi Vĩ không thể ngờ rằng người mà cậu đã cứu chính là Triệu Vũ năm nào. Sau hơn 10 năm không gặp, bây giờ cậu ta khá là to lớn. Những mảng kí ức trong bữa tiệc sinh nhật 6 tuổi ngày đó hiện về, nhưng Khôi Vĩ không còn cảm thấy sợ Triệu Vũ như những năm đó nữa.

Triệu Vũ cúi đầu, một giọt nước mắt lăn dài khi cậu nói lời xin lỗi. Hai người ngồi hàn huyên với nhau rất lâu, như những người bạn thân thiết lâu ngày gặp lại.

Biết được cuộc sống của Triệu Vũ đang vướng vào một băng đảng xã hội đen, Khôi Vĩ đã mất rất nhiều công sức mới thuyết phục được cậu rời khỏi nhóm Phát Sẹo – nơi Triệu Vũ đã từng hoạt động để đòi nợ thuê. Khôi Vĩ giới thiệu cho Triệu Vũ một công việc ở công ty của gia đình mình, rồi cậu giúp Triệu Vũ quay lại trường học sau 2 năm nghỉ học.

Mùa hè năm đó, mối quan hệ của họ thực sự trở nên tốt đẹp hơn trước rất nhiều. Vốn dĩ, Khôi Vĩ sẽ trở về Mỹ khi công việc ở công ty hoàn thành, nhưng tình bạn này đã níu giữ chân cậu ở lại thành phố A suốt hai tháng hè. Trong thâm tâm cậu, cậu thực sự muốn giúp Triệu Vũ thoát khỏi cuộc sống đen tối hiện tại.

Thì ra, lấy sự bao dung và lòng yêu thương để tha thứ cho những lỗi lầm của người khác mới là cách tốt nhất để giải thoát bản thân khỏi những ám ảnh dưới đáy lòng.

Khôi Vĩ quay trở về Mỹ với tâm trạng vui vẻ và thanh thản hơn bao giờ hết.

Hè năm sau, Khôi Vĩ trở về Việt Nam để thăm Triệu Vũ. Nhưng mùa hè này, Triệu Vũ vừa bận rộn với lịch đi làm, vừa bận với lịch học của lớp 11 nên thời gian rảnh cũng dần ít đi. Vì thế cậu và Khôi Vĩ cũng ít khi ngồi lại trò chuyện được lâu.

Nhưng đâu ai hay biết, chính sự bận rộn vô tình này đã góp phần không nhỏ trong việc tạo ra cuộc gặp gỡ định mệnh giữa chàng béo tốt bụng Khôi Vĩ và cô gái mạnh mẽ Hạ Thiên Du...

Dù đã trở về Việt Nam được hơn một tuần nhưng Khôi Vĩ vẫn chưa thích ứng được với sự thay đổi mới mẻ.

Gần 3 giờ sáng anh không thể nào chợp mắt được. Anh bật dậy, xả nước rồi đi tắm. Sau khi tắm xong, anh rót một cốc rượu vang và tiến tới ban công. Ánh mắt anh mơ màng nhìn xuống khung cảnh phía đối diện. Từ trên tầng thượng anh có thể nhìn toàn bộ khung cảnh trường đại học H. Cả sân trường tĩnh lặng, duy nhất chỉ có một vật thể màu trắng đang chuyển động. Anh cố gắng mở to mắt hơn để quan sát.

Ánh đèn cao áp phả xuống sân thể dục một thứ ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, một bóng người màu trắng đang di chuyển nhẹ nhàng và êm ru như lướt trên mặt đất. Khôi Vĩ khẽ giật mình, anh nhắm mắt lại rồi lại mở ra, rất nhiều lần như vậy nhưng chiếc bóng màu trắng phía trước sân vẫn ẩn hiện. Khôi Vĩ khẽ rung mình, anh nhanh chóng đi vào trong nhà, đặt cốc rượu xuống bàn, anh mở ngăn kéo lấy ra một chiếc ống nhòm rồi rảo bước ra ban công. Bóng người màu trắng đang di chuyển là một cô gái mảnh khảnh, mái tóc

đen dài, làn da trắng sáng, chân xỏ một đôi giày vải. Cô gái này đang chạy bộ xung quanh sân? Khôi Vĩ liếc đồng hồ, gần 3 giờ sáng??? Chạy thể dục vào lúc 3 giờ sáng ư???

Thu hết sự can đảm, anh xỏ giày, mặc quần áo thể thao và rời khỏi nhà.

Đó là lần đầu tiên Khôi Vĩ nhìn thấy Hạ Thiên Du, một cô gái mảnh khảnh chạy bộ xung quanh trường lúc 3 giờ sáng. Lần đầu tiên này, anh đã tháo chạy vì nghĩ cô là một bóng ma nữ cô liêu lang thang.

!!!

Thế rồi có một sự tò mò mãnh liệt, buổi sáng 5 ngày hôm sau, Khôi Vĩ mạnh dạn đến từ lúc 3 giờ kém. 4 ngày trước anh đều đứng trên ban công nhìn xuống, rất đều đặn, cứ 3 giờ sáng là cô gái này sẽ xuất hiện và chạy bộ 5 vòng xung quanh sân trường, sau đó sẽ đi bộ thêm 2 vòng rồi dừng lại ở một chiếc ghế đá để nghỉ. Khi trời sáng rõ lên một chút, cô gái này biến mất.

Khôi Vĩ quyết định tìm hiểu chuyện này. Anh đứng khuất sau một bụi cây và chờ đợi. Quả rất đúng giờ, 3 giờ sáng cô gái này chạy ra từ một tòa nhà, anh đoán có lẽ đó là kí túc xá trường đại học H. Sau một hồi khởi động, cô gái này bắt đầu tăng tốc độ. Dáng người cô mảnh khảnh nhưng mỗi bước chân của cô đều toát lên một sự mạnh mẽ và quyến rũ khó cưỡng. Khôi Vĩ đứng ngây người một lúc, rồi chẳng hiểu sao, đôi chân anh không chịu đứng yên một chỗ, và rồi anh lén lút chạy sau lưng cô.

Anh rất ít khi vận động, nên khi mới đầu chạy, cả cơ thể mệt mỏi rã rời. Buổi sáng hôm ấy trở về, toàn thân anh đau ê ẩm còn đôi chân thì cứ như cho người đi mượn, chỉ trực rụng rời ra khỏi cơ thể anh. Anh hoàn hết tất cả các cuộc họp ở công ty, ngay cả cuộc hẹn với Triệu Vũ anh cũng lùi lại.

Cả ngày hôm ấy, anh nằm bẹp dí ở nhà, nhưng rồi tối đó, mỗi khi nhắm mắt, hình ảnh một cô gái nhỏ bé với ý chí kiên cường như một cú huých mạnh vào sợi dây thần kinh vận động của anh. Sáng hôm sau, anh gắng gượng dậy và lại chạy sau lưng cô.

Anh cứ chạy theo cô, mỗi ngày, mỗi ngày. Mỗi tuần. Mỗi tuần. Nhiều lần anh tự hỏi, có bao giờ cô biết anh đang chạy sau lưng cô không?

Một lần anh bị vấp ngã, ngã sòng xoài trên mặt đất. Lúc đó cô đã chạy hết một vòng và đang chạy lại gần phía anh. Cô chạy đến cạnh anh rồi đột ngột dừng chân lại. Cô chìa một bàn tay về phía anh, anh thoáng kinh ngạc nhưng cùng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô. Bàn tay mềm mại nhỏ bé lạnh như một viên đá trong lòng bàn tay ấm nóng của anh. Anh lom khom đứng dậy, và rất nhanh chóng, cô rút tay khỏi bàn tay anh, lạnh lùng chạy tiếp.

Cô nhìn thấy anh, nhưng trong thế giới của cô, không hề có anh.

Một lần khác, anh chạy sau cô nhưng thỉnh thoảng anh lại cảm thấy như có một tia nước lạnh ngược gió bay về phía mình. Anh ngồi xuống một chiếc ghế đá theo dõi cô, thì ra cô gái nhỏ nhắn này cũng có giây phút yếu đuối, cô ấy vừa chạy vừa khóc. Và rồi anh lén lút để lại một chai nước lạnh cho cô kể từ lúc ấy.

Hết một mùa hè, khi anh quay trở về Mĩ, vợ chồng bà Joan hết sức ngỡ ngàng về sự thay đổi ngoại hình của anh. Dù trọng lượng của anh chỉ giảm đôi chút, nhưng với họ mà nói đó là điều thật đáng để chúc mừng.

Về đến Mĩ, nhớ đến những bước chân mạnh mẽ của cô gái nhỏ, Khôi Vĩ quyết định đến phòng tập Gym. Anh tập miệt mài và chăm chỉ. Anh nghiêm túc thực hiện chế độ ăn uống lành mạnh và hăng say tập luyện với huấn luyện viên riêng.

Một năm sau, ngoại hình của anh thay đổi đáng kể. Ai cũng ngỡ ngàng trước sự thay đổi ngoại mực của anh. Bố mẹ anh thì vui mừng hơn cả, vì anh không chỉ thay đổi ngoại hình, anh còn thay đổi cách nhìn cuộc sống. Anh vốn là một chàng trai hài hước và thân thiện nhưng vì tự ti mà hay khép mình. Sauk hi thay đổi, anh có nhiều bạn bè hơn và tích cực tham gia vào các hoạt động ngoại khóa ở trường.

Lại một mùa hè nữa Khôi Vĩ trở về Việt Nam, Triệu Vũ không khỏi kinh ngạc khi nhìn thấy Khôi Vĩ. Vóc dáng anh săn chắc và cơ thể cân đối hết sức tuyệt mĩ. Vốn dĩ trước đó Khôi Vĩ vẫn rất nổi bật với khuôn

mặt hút hồn, nhưng với thân hình quá khổ, khuôn mặt đẹp đẽ của anh cũng chẳng mấy hấp dẫn như lúc này.

Mùa hè này anh lại chạy bộ sau lưng cô. 3 giờ sáng. Xung quanh sân trường đại học H. 5 vòng chạy và đi bộ 2 vòng. Cô gái nhỏ sau một năm không gặp, mái tóc dài hơn trước, có vẻ như cô gầy đi nhưng nét mặt của cô vẫn vậy, vô cảm với thế giới xung quanh. Ánh nhìn lạnh lùng như muốn thiêu rụi sự tự tin của người đối diện.

Điều duy nhất khiến anh cảm thấy vui vẻ đó là, mỗi chai nước anh để lại cho cô, cô đều uống sạch và sau đó ném vỏ vào thùng rác bên cạnh.

!!!

Trong thế giới của cô, cô không hề biết đến sự tồn tại của anh.

Và anh thì vẫn luôn muốn bước vào thế giới của cô...

Anh nhờ Triệu Vũ tìm hiểu thông tin của cô. Và Triệu Vũ không làm anh thất vọng.

Cầm tập hồ sơ thông tin của cô trên tay, anh chậm rãi ngâm cứu. "Hạ Thiên Du, năm 2, khoa tiếng Anh, đại học H. Chiều cao 1m7. Cân nặng 45 kg..." Anh khẽ lắc đầu, cô ấy thực sự hơi gầy. Nhưng sự mạnh mẽ của cô ấy thật khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Anh chăm chú nhìn vào tấm ảnh chụp chân dung của cô. Đó là một cô gái có khuôn mặt nhỏ nhắn. Đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào máy ảnh. Ánh mắt nghiêm túc cương trực, nhưng phảng phất một nỗi buồn vô hình. Bờ môi mỏng của cô hơi mím, cả sắc mặt toát lên một sự lạnh lùng khó gần. Khôi Vĩ nở một nụ cười khó hiểu, anh nhấp máp đọc tên cô. "Hạ Thiên Du... Một cái tên thật mạnh mẽ".

Ánh mắt anh lướt xuống phần thông tin thành tích của cô. Một loạt thành tích của cô lần lượt xuất hiện, từ lúc cô còn học trung học đến cấp 3 và cuối cùng là đại học. Tất cả các thành tích đều dẫn đầu. "Học sinh xuất sắc nằm trong top 1 của trường trung học A", "học sinh xuất sắc của trường trung học phổ thông A", "giải nhất quốc gia môn tiếng Anh" "Thủ khoa đầu vào đại học H"... Khôi Vĩ đọc lướt qua các thông tin này rồi ánh nhìn dừng lại ở dòng chữ "Hạ Thiên Du, giải nhất Guitar Quốc tế tại Berlin". Anh mơ màng tưởng tượng ra hình ảnh cô gái nhỏ với cây đàn ghita trông sẽ tuyệt diệu đến mức nào.

(Và sự thực thì giấc mơ của anh đã được như ý. Một năm sau vào đúng ngày sinh nhật của mình, cô gái lạnh lùng này đã đánh ghi-ta cho anh nghe, cảm giác ấy vô cùng ngọt ngào và dễ chịu.)

Trước ngày trở về Mỹ, anh lên lút chụp một bức ảnh phía sau lưng cô. Một bức ảnh mà sau này anh luôn đặt trong ví, trong bức ảnh là tư thế chạy phía sau của một cô gái có mái tóc đen dài đến ngang lưng, cô mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, quần thể thao. Cả thân người của cô như toát lên một sự quyến rũ và mạnh mẽ khó cưỡng. Phía sau bức ảnh, anh để lời tựa "My motivation".

Kết thúc chương trình trung học ở Mỹ, anh có rất nhiều giấy gọi nhập học ở các trường đại học lớn, nhưng... anh quyết định về Việt Nam. Khôi Chấn Kha và bà Joan hết sức bất ngờ trước sự quyết định này của con trai mình, nhưng nhận ra ánh nhìn thiết tha trong đáy mắt Khôi Vĩ, hai vợ chồng ông gạt đầu để con trai trở về Việt Nam học đại học H và để yên tâm về sự an toàn của cậu con trai, hai vợ chồng bà Joan đã thống nhất để Brian về cùng con trai. Khôi Vĩ liếc nhìn Brian, đó là một người đàn ông gốc Việt. Brian khá cao lớn, luôn đeo kính râm, sắc mạnh hơi cứng nhắc. Anh ta là một trong những cao thủ từng được huấn luyện nghiêm ngặt trong môi trường võ thuật.

Vừa về đến Việt Nam, Khôi Vĩ liền đến gặp Triệu Vũ. Qua thông tin mà Triệu Vũ cung cấp, anh biết được "cô gái mạnh mẽ" trong lòng mình còn ở kí túc với 3 người bạn nữ khác. Khôi Vĩ khẽ nhún mày nhìn danh sách tên tuổi và thông tin của 3 người bạn nữa kia, rồi anh nói với Brian đến gặp Tuyết Mai. Và trong lúc Brian đến gặp Tuyết Mai, anh nóng lòng đi đi lại lại trong phòng Triệu Vũ. Một lúc sau, không đợi được nữa anh rút điện thoại gọi cho Brian. Nhưng chính anh lại không ngờ rằng, chính cuộc gọi điện này đã khiến Brian sao nhãng và giúp Tuyết Mai chạy thoát khỏi lời mời của Brian.

Hôm sau, anh đích thân đến gặp Tuyết Mai. Và sau cuộc nói chuyện với Tuyết Mai, anh đã thu thập được rất nhiều điều lí thú của cô gái nhỏ Hạ Thiên Du.

Anh kể cho Tuyết Mai nghe về câu chuyện của mình, anh thực lòng muốn làm quen với Hạ Thiên Du chỉ để muốn biết cô gái nhỏ mạnh mẽ này là người như thế nào. Câu hỏi mà suốt một năm trời ở Mỹ anh không thể nào giải đáp nổi. Và hơn nữa, anh muốn gửi lời cảm ơn tới cô gái mạnh mẽ đó. Nhờ có cô mà anh đã thay đổi rất nhiều.

Và “Phi vụ Cừu non” bắt đầu từ đó.

Khôi Vĩ nhập học trường đại học H, Triệu Vũ cũng nhập học cùng anh. Thật may mắn rằng điểm của Triệu Vũ vừa đủ để cậu vào đại học H. Triệu Vũ thích mọi người gọi mình bằng cái tên Khủng Long hơn.

Khủng Long dáng người cao ráo, sắc mặt hơi lạnh và ánh nhìn có thể khiến người lạ run rẩy. Khủng Long ngày nào cũng đi bên cạnh Khôi Vĩ. Ở trường thì Khủng Long hộ tống anh, về nhà thì Brian luôn canh chừng anh. Mọi người thấy anh đi cùng những người lạnh lùng thì cũng mặc nhiên tự tránh xa anh. Khôi Vĩ cũng chẳng có bạn bè gì nhiều, anh mặc kệ thái độ của Khủng Long và Brian.

Và rồi với sự xuất hiện bất ngờ của bọn Phát Sẹo - nơi mà Khủng Long đã từng làm việc trong quá khứ - tất nhiên sau đó tổ chức của Phát Sẹo cũng bị công an tóm gọn nhưng cuộc chạm trán của anh với Phát Sẹo – một tổ chức xã hội đen khét tiếng trong thành phố đã vô tình khiến Khôi Vĩ rơi vào cái tiếng băng đảng xã hội trong con mắt sinh viên trường đại học H dù anh mới nhập học được gần hai tuần.

Sau đó là sự xuất hiện của những cô gái rắc rối xung quanh anh. Khôi Vĩ chẳng mấy may chú ý. Sáng nào anh cũng chạy bộ lén lút sau lưng Hạ Thiên Du. Rồi một sáng, cô không còn xuất hiện ở sân trường đại học H nữa. Anh chợt thấy hoang mang vô độ. Một ngày, ngày nữa rồi ngày nữa. Đã hơn hai tuần anh chưa thấy cô.

Rồi một ngày kia, Tuyết Mai gọi điện cho anh và giục anh hãy mau lên sân thượng đại học H để gặp Hạ Thiên Du. Khôi Vĩ gật đầu và bước lên tầng thượng. Anh vừa mở cánh cửa tầng thượng thì bên cạnh xuất hiện một bóng người mảnh khảnh xuất hiện sau bức tường chắn. Anh nhận ra đây chính là bóng của Hạ Thiên Du, rồi chưa kịp để anh định thần, phía trước xuất hiện một bức thư. Bàn tay trắng ngần nhỏ nhắn của cô chìa về phía anh một bức thư gấp 4. Anh tần ngần nhận lấy. Rồi cô chủ động bước thêm vài bước sang bức tường để gặp anh.

Lúc trước, anh chỉ có cơ hội nhìn thấy cô ở phía sau lưng. Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô ở cự li gần thế này. Đôi mắt to tròn của cô hết sức ngỡ ngàng, ánh trong đáy mắt có sự sợ hãi và kinh ngạc. Làn da trắng sữa của cô thoáng đỏ. Đôi môi mỏng hồng xinh của cô hơi mím, mái tóc buông dài đen láy đang bay trong gió. Anh đứng như trôn chân một chỗ để nhìn cô. Và rồi cô mở lời, giọng cô thánh thót và êm dịu như tiếng đàn.

- Cậu là Hoàng Minh à?

Hoàng Minh ư? Hoàng Minh là ai? Anh không hề biết. Anh trả lời một cách máy móc.

- Không. Tên tôi là Khôi Vĩ.

Cô gái nhỏ sững người trong giây lát, rồi cô vụt chạy. Vẫn rất mạnh mẽ và nhanh chóng. Nhưng lần này bước chân không lướt êm dịu trên mặt đất nữa mà là hấp tấp, vội vàng. Chắc hẳn cô bất ngờ lắm. Khôi Vĩ bỗng không nhịn được cười.

Liếc xuống bức thư vẫn còn trên tay, anh chậm rãi mở ra đọc.

Trong bức thư hiện lên 3 chữ ” Tổ mến cậu”.

Anh thoáng sững người, nhưng rất nhanh chóng ý cười nhàn nhạt hiện lên khuôn mặt tuyệt mỹ của anh.

À, ra thế. Cô gái nhỏ này đã nhầm người. Nhưng sự nhầm lẫn này quả thực là rất đáng yêu. Trong đầu anh đã có một kế hoạch để làm quen với một Hạ Thiên Du lạnh lùng này rồi.

Anh đã sẵn sàng bước vào Thế giới của cô bằng một cách ngạo mạn nhất ...

Phi vụ Cừu non được bắt đầu như thế...

Và tình yêu của họ cũng dần chớm nở như thế...

Vậy thực chất thì trong Phi vụ này, ai là Cừu và ai là Cáo đây?

...??!

41. 2. Hoàng Minh.

"...Chỉ khi bạn thật sự mong muốn ai đó được hạnh phúc

Thậm chí hạnh phúc đó không phải dành cho bạn

Bạn mới hiểu rằng bạn đã yêu..."

1. Cách đây 7 năm. Một chiều thứ ba ảm đạm. Thành phố A đổ cơn mưa như trút.

Trước cổng bệnh viện GMM, rất nhiều phóng viên đang đưa tin trực tiếp " Tay đua moto huyền thoại Hạ Bá Phú đã có mặt tại bệnh viện GMM từ cuối tuần trước. Dù được các bác sĩ tại đây hết lòng cứu chữa nhưng ông vẫn không thể qua khỏi và ông vừa trút hơi thở cuối cùng vào chiều nay. Lúc 18 giờ 28 phút theo giờ địa phương ."

Phía trong bệnh viện GMM, trong một căn phòng trắng sắc mùi thuốc khử trùng, một không khí tang thương bao trùm.

Trên chiếc giường trắng, một người đàn ông toàn thân được bọc bởi vải y tế trắng toát đang nằm bất động. Phía bên cạnh, một cô bé mảnh khảnh mặc đồng phục học sinh trung học siết chặt lấy bàn tay bọc vải trắng của người nằm trên giường, mặt cô bé tái nhợt, rằng cô bé cắn chặt vào bờ môi rớm máu, đôi mắt mở to tròn hoảng loạn nhưng cô bé không hề khóc. Người phụ nữ bên cạnh cô bé siết chặt lấy cô, nước mắt đầm đìa. Nỗi đau khổ tuyệt vọng hiện lên khuôn mặt hốc hác thiếu ngủ.

Cuối giường bệnh, một người đàn ông ngồi trên chiếc xe lăn lặng lẽ rút lấy một chiếc khăn chấm lên đôi mắt đỏ hoe. Một cậu bé cao ráo sáng sủa khế siết chặt lấy hai vai ông.

Cạnh cửa sổ, một vị bác sĩ và 2 cô y tá đứng bất động. Trong phòng bệnh, chỉ có tiếng khóc xé ruột gan của người phụ nữ và tiếng thiết bị y tế báo sự sống của một con người đã dừng lại.

Phía ngoài hành lang, rất nhiều người mặc đồng phục dành cho các tay đua moto đều khẽ khàng bỏ mũ, cúi đầu.

Lúc này, phía bên ngoài sân bệnh viện GMM, một người đàn ông thể trạng hơi gầy guộc bị khóa bởi còng số 8 nhanh chóng bị áp lên xe cảnh sát. Cảnh phóng viên đổ nhào vây quanh, ánh đèn Flash chớp nhoáng liên tục. " Thưa ông, ông đã kịp gửi lời xin lỗi tới tay đua quá cố Hạ Bá Phú chứ ạ?" " Thưa ông, về phía ban tổ chức của giải đua moto TT, họ sẽ đình chỉ công việc của ông trong bao lâu? Đây có phải là lần đầu tiên ông gặp sơ suất nghề nghiệp không?" " Ông Smith, việc này có liên quan đến thù hằn cá nhân hay một tổ chức nào hay không?" " Ông Smith, giải đua mô tô TT lần này ngoài ông ra còn có hai người nữa phụ trách việc kiểm tra chất lượng các xe moto, ông có chắc chắn rằng chiếc xe của tay đua Hoàng Chấn là do ông phụ trách phần bảo dưỡng chứ?" " Ông Smith...Ông Smith..."

Cảnh sát nhanh chóng dẹp cánh phóng viên sang một bên và đóng cửa xe lại. Chiếc xe xanh cảnh sát nhấp nháy ánh đèn nhanh chóng rời khỏi bệnh viện.

Ngồi trong xe cảnh sát, người đàn ông gầy guộc lặng lẽ đưa tay lên ôm mặt. Bờ vai ông run lên từng đợt.

Giải đua xe moto TT ba ngày trước là một trong những giải đua xe lớn quy tụ rất nhiều tay đua moto nổi tiếng thế giới. Trong đó không ai là không biết đến tay đua moto Hạ Bá Phú. Trong giải đua này, ông Smith và hai người đồng nghiệp phụ trách phần kiểm tra kỹ thuật các chiếc xe đua trước giờ thi đấu. Ông Smith đã có một chút bất cẩn khi chỉ kiểm tra một cách hời hợt các chiếc moto. Và chính những phút bất cẩn ấy của ông đã cướp đi sinh mệnh của một người.

Chiếc xe moto số 2 của Hoàng Chấn đang chạy đến khúc cua thì đột ngột bị mất phanh. Chiếc moto điên cuồng vút lên phía trước rồi bất ngờ đâm sầm vào chiếc moto số 8 bên cánh trái với một tốc độ chóng mặt. Chiếc moto số 8 bị đâm bất ngờ ngay sau đó bị chệch khỏi đường đua đâm thẳng vào hàng rào phân cách. Sau rất nhiều vòng xoay chuyển dữ dội chiếc xe bị lật ngược và bốc cháy dữ dội.

Cả khán đài bàng hoàng nín thở. Người trên chiếc moto số 8 nhanh chóng được chuyển tới bệnh viện. Hạ Bá Phú bị bỏng nặng toàn thân và đang trong cơn nguy kịch.

Kết quả được phía cảnh sát xác nhận. Chiếc xe moto của Hoàng Chấn bị mất phanh và lỗi này hoàn toàn thuộc về người phụ trách kỹ thuật Smith.

Đó là cuộc đua xe tồi tệ nhất trong lịch sử.

Một chiều thứ 3, thành phố A chìm trong mưa ... cô gái nhỏ đã mất cha mình mãi mãi.

Mùa hè. 7 năm sau.

Trên đường từ nhà tới sân bay, chiếc xe SUV của Hoàng Minh vì tránh một em bé chạy qua đường đã đâm sầm vào một chiếc xe oto tải đi ngược chiều.

May mắn rằng cả hai đều không bị thương nặng. Người điều khiển chiếc oto tải bị xây xát nhẹ ở trán và bị gãy tay. Hoàng Minh thì bị gãy hai chiếc xương sườn

1 tiếng sau. Khi Hoàng Minh đang nằm đọc sách trên giường bệnh viện thì Anna từ cửa chạy đến ôm chầm lấy anh, cô khóc nức nở. Hoàng Minh thoáng giật mình, anh đặt cuốn sách xuống rồi khẽ khàng vuốt mái tóc vàng của Anna. Anh nói bằng tiếng Pháp.

- Em sao vậy, Anna?

Anna ôm anh khóc một hồi lâu rồi mới miễn cưỡng đẩy anh ra xa.

- Sáng nay nếu không vì đi đón em ở sân bay thì anh đã không ra nông nổi này. Em xin lỗi.

- Không sao. Anh ổn mà. – Hoàng Minh mỉm cười - Ngày mai anh sẽ xin về nhà. Chắc sẽ phải nằm giường mất một tuần.

Anna lắc đầu.

- Anh ở lại bệnh viện đi Minh.

- Xem em kìa. Nhìn em lo lắng cho anh thế này chắc bạn trai em sẽ phát điên lên với anh mất.

- Anh đừng có đùa nữa. Ở lại bệnh viện đi.

- Chậc. Mà Jay đâu em?

- Anh ấy đang nghe điện thoại ở hành lang. Anh nghe em ở lại bệnh viện đi.

Hoàng Minh bật cười, đành miễn cưỡng đầu hàng trước sự cứng đầu của Anna. Anna là một cô gái Pháp dịu dàng và chu đáo, anh và cô quen nhau từ nhỏ. Bạn bè xung quanh của cả hai người cứ khẳng định nói rằng; không thể nào tồn tại cái gọi là tình bạn giữa nam và nữ, nhưng anh và cô đã chứng minh cho họ thấy điều ngược lại. Anna và anh duy trì tình bạn này đã hơn 10 năm. Anna từng sống ở Việt Nam từ bé, sau rồi cô chuyển về Pháp. Thỉnh thoảng cô vẫn bay về thăm anh. Lần này trở về cùng cô còn có một chàng trai tên Jay, bạn trai của Anna. Và sáng nay trên đường đón Anna, anh gặp tai nạn.

Anh liếc nhìn đồng hồ rồi nhẹ nhàng mở Laptop đăng nhập vào Messenger. Cuộc hẹn với Summer sáng nay đã bị trễ mất 15 phút và có lẽ anh không thể đến gặp cô trong trạng thái bị gãy hai cái xương sườn như thế này được. Anh tự giễu bản thân rồi chậm rãi gõ vào bàn phím.

” Sẽ là thế nào nếu như Nắng và Mưa cùng đứng dưới một lùm cây ?!”

Anh tưởng tượng ra nét mặt của cô khi ấy, có lẽ đôi mắt to tròn của cô sẽ hơi động đậy, miệng cô sẽ mím chặt và khuôn mặt lạnh lùng thường thấy của cô sẽ thoáng cứng đờ lại trong tích tắc. Sẽ thế nào nếu như

Summer và Rain gặp nhau trong hoàn cảnh này? Chắc anh sẽ thành một người kì cục nhất mà cô từng gặp mắt. Anh phì cười với suy nghĩ của mình. Gấp máy tính lại, anh thiêu thiêu ngủ. Anh tính ngày kia anh sẽ về và anh sẽ hẹn gặp Summer vào tuần sau.

Nhưng Thật buồn rằng anh vẫn không thể gặp cô vào tuần sau được.

Buổi chiều cùng ngày, khi nhận được giấy báo kết quả xét nghiệm. Nét mặt anh lập tức trở nên trắng bệch.

Anna từ ngoài cửa bước vào, lần này cô đi cùng Jay nhưng điều đó vẫn chẳng may khiến cô có chút rào cản nào, cô sà vào lòng Hoàng Minh và lại khóc thút thít.

Hoàng Minh cố trấn an cô.

- Anna, không sao.

Anna đẩy người anh ra, cô hét lên vì giận dữ.

- Không sao ư? Anh bị điên rồi Minh ạ. Là ung thư phổi giai đoạn 2 đó.

Hoàng Minh nhìn cô, anh nói một cách máy móc.

- Giai đoạn 2. Ung thư đã lan đến các hạch bạch huyết, thành ngực, cơ hoành, màng phổi, hoặc lớp màng ngoài bao quanh tim.

Anna trợn mắt nhìn anh.

- Anh còn đùa được hả Minh?

- Mới giai đoạn 2 mà, em lo gì chứ. Vẫn có thể chữa khỏi.

- Bác Chấn, có phải vì bác Chấn không Minh? – Anna khê khàng thốt lên - Ông ấy vẫn hút thuốc lá sau ngần ấy năm và vẫn giam mình trong phòng làm việc? Và anh bị ảnh hưởng bởi khói thuốc lá từ ông ấy? Bác Chấn và bác Hoa đã biết bệnh tình của anh chưa? Anh đã nói cho họ biết chưa?

Mắt Hoàng Minh chột tối thẫm.

- Bố mẹ anh đang đi nghỉ ở đảo Sen, em biết đấy, sau ngần ấy năm...anh không muốn khiến họ phải lo lắng.

- Hoàng Minh...

- Thôi nào Anna, mới giai đoạn 2 mà. Có nhiều cách điều trị lắm. Mà em thấy không, vụ tai nạn sáng nay là điều kì diệu. Nhờ vụ tai nạn mà anh đã vô tình phát hiện ra căn bệnh ung thư mới giai đoạn đầu. Nay, nghe nói giai đoạn đầu rất khó phát hiện.

Anna bất lực không muốn nói với Hoàng Minh nữa, anh vẫn giữ cái lớp vỏ bọc ấy ngần ấy năm. Anh vẫn khước từ mọi sự chăm sóc của người khác. Cô quay đi và không thềm nói với anh lời nào.

Lúc này, Jay – bạn trai của Anna mới lên tiếng. Họ vẫn dùng tiếng Pháp khi nói chuyện.

- Hoàng Minh, anh ổn chứ?

- Cảm ơn Jay, tôi khỏe.

- Bác Hoàng Chấn và bác Hoa vẫn khỏe chứ?

- Bố mẹ tôi đều khỏe cả. Gia đình anh vẫn sống ở Marseille chứ?

- Không. Gia đình tôi mới chuyển đến Lyon....

Hoàng Minh chọn cách điều trị bằng phương pháp xạ trị. Phương pháp này được thực hiện mỗi ngày với nhiều liều lượng nhỏ. Vì anh đang bị gãy xương sườn nên việc kết hợp giữa điều trị xạ ung thu phổi gặp nhiều đau đớn. Phải đến hơn tuần sau đó anh mới quen dần. Hơn hai tuần lễ tiếp theo anh nằm trong bệnh viện. Trong thời gian này Anna và Jay vẫn luôn ở bên anh. Bố mẹ anh chừng giữa tháng sau mới từ đảo Sen về sau kì nghỉ dài ngày.

4 tuần lễ sau vụ tai nạn, xương sườn của anh mới lành và anh được xuất viện. Tuy nhiên, mỗi tuần anh phải đến bệnh viện khoảng 5 lần để tiếp tục xạ trị ung thư phổi.

Vừa xuất viện anh liền đến thẳng trường đại học H để nhận lịch học. May mắn rằng trong quãng thời gian hơn một tháng qua sinh viên năm cuối bọn anh được nghỉ để làm đồ án mới, và 2 tháng này sẽ chuyển qua ngoại ô học để nghiên cứu bổ sung đồ án. Anh thở phào nhẹ nhõm vì sức khỏe đã dần bình phục vào đúng lúc có lịch học ở ngoại ô. Tòa nhà học của đại học H ở ngoại ô cũng cách khá xa bệnh viện mà anh đang xạ trị nên việc đi lại chiếm rất nhiều thời gian.

Hơn một tháng tiếp theo, anh vui vẻ đầu vào đồ án để kịp tiến độ việc học. Thời gian này Anna và Jay đã quay trở về Pháp. Anna mỗi ngày đều gọi điện cho anh. Anh cũng thầm cảm ơn cô vì đã nhận lời giúp anh giữ bí mật về tình hình sức khỏe của anh với bố mẹ anh.

Bố mẹ anh vừa trở về từ đảo Sen, tâm trạng của cả hai rất tốt. Đây là lần đầu tiên sau 7 năm kể từ trận đua moto kinh hoàng năm nào, anh mới thấy lại được nụ cười trên khuôn mặt nhiều nếp nhăn trước tuổi của cha anh. Và anh muốn ông vẫn giữ được nụ cười ấy mỗi ngày. Thoảng qua, khi quá kiệt sức vì đồ án, anh ngồi thờ trước màn hình Laptop. Thời gian này anh nhận được rất nhiều tin nhắn của Summer. Summer kể cho anh nghe về cuộc sống đang gặp rắc rối của cô ấy. Tất cả các tin nhắn đều nhắc tới cái tên Khôi Vĩ. Anh lặng lẽ đọc tin nhắn của cô mà không trả lời. Anh biết cuộc sống của cô vẫn ổn và sôi động hơn trước. Điều đó khiến anh nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Việc làm đồ án gấp rút cùng với việc xạ trị trong thời gian dài gần như bòn rút hết sức khỏe của anh. Khi anh rời khỏi phòng bác sĩ, anh hoàn toàn kiệt sức và gục xuống cánh cửa.

...

Có người nói rằng, khi con người ta ở mức ranh giới giữa sự sống và cái chết. Những hình ảnh chôn kỹ dưới đáy lòng sẽ xuất hiện.

Trong một màn đêm đen tuyền, anh thấy mình trở về một căn phòng trắng toát 7 năm về trước. Trên giường bệnh một người đàn ông bị bỏng toàn thân với những miếng băng y tế quấn xung quanh người vừa trút hơi thở cuối cùng. Cạnh bên ông, một cô gái trong bộ đồng phục học sinh đang nắm chặt lấy một bàn tay trắng trẻo của người trên giường. Nét mặt cô nhợt nhạt như không còn một giọt máu, đôi mắt to tròn của cô như có những tia máu, viền mắt đỏ quạch nhưng trong khóe mắt không hề có ánh nước, bàn tay còn lại nắm chặt lấy gấu váy. Cô bé không hề khóc.

Rồi cho đến khi những nhân viên y tế đến để chuyển người đã mất đến nhà hỏa thiêu bàn tay cô bé vẫn không hề buông tay cha mình. Mẹ cô bé mặt giàn giụa nước mắt, khẽ thì thầm với cô điều gì đó nhưng nét mặt cô chẳng mảy may gợi một cảm xúc nào. Nhân viên y tế khi đó đã rất khó xử, cuối cùng người mẹ cũng nén nghẹn ngào ôm chặt lấy cô để họ tách bàn tay của cô ra khỏi bàn tay của cha mình. Cô bé vẫn đứng bất động và bàn tay vẫn cứng đờ giữa không trung khi chiếc giường của cha cô vừa bị đẩy đi.

Việc giám định đã hoàn tất và cần người nhà đi cùng, mẹ cô bé với đôi mắt sưng húp đưa mắt về phía cuối phòng như tìm sự cầu cứu. Mắt bà dừng lại trên khuôn mặt anh rồi đột ngột rơi xuống. Cha anh khẽ quay người lại nhìn anh, anh hiểu ý ông, anh khẽ gật đầu. Người phụ nữ phía trước khẽ cúi đầu như muốn nói lời cảm ơn rồi vội vàng chạy theo chiếc giường vừa bị đẩy ra ngoài.

Một ý tá bước tới giúp cha anh di chuyển ra ngoài trên chiếc xe lăn. Những người áo đen ngoài hành lang cũng lần lượt di chuyển, có lẽ họ đều đến nhà thiêu. Trong căn phòng trắng tinh lúc này chỉ còn anh và một cô gái đứng như bất động. Bàn tay cô gái vẫn trong tư thế chới với giữa không trung, mắt cô vẫn nhìn vào khoảng không vô hình nào đó không đoán được. Anh chậm rãi bước từng bước đến bên cô. Anh đưa một tay lên giữa không trung, anh để cổ tay của mình vào lòng bàn tay cô. Đúng như vị trí mà cô đã nắm lấy tay của cha mình khi nãy.

Ánh mắt cô không hề lay động. Cô vẫn nhìn trân trân vào khoảng không phía trước. Cô đứng bất động rất lâu sau đó, rồi cô ngất xỉu, gục xuống vai anh, tay vẫn siết chặt lấy cổ tay của anh.

Anh bế ẵm người cô chạy đi tìm y tá. Khi nằm trên giường bệnh, tay cô vẫn siết chặt cổ tay anh không rời. Anh ngồi bên cạnh cô cho đến khi anh kiệt sức và ngủ gục xuống giường bệnh. Lúc tỉnh dậy, cô bé đã biến mất.

Đó là ngày đầu tiên anh gặp Hạ Thiên Du. Một ngày mưa như trút...

Khi Hoàng Minh tỉnh dậy thì đã thấy Anna ngồi bên cạnh. Mắt cô sưng đỏ mọng, có lẽ cô đã khóc rất nhiều. Anh cố gượng người ngồi dậy. Anna đỡ lấy thân người anh rồi kê cho anh một chiếc gối phía sau lưng.

- Anna, lại làm phiền em rồi. Lần trước ở bệnh viện danh mục người thân của anh chỉ để lại số điện thoại của em. Em đã bay tức tốc từ Pháp về Việt Nam chỉ vì anh bị ngất hả? Jay lại có cơ hội bực tức với anh rồi.

- Anh còn đùa được hả Hoàng Minh? Anh đã hôn mê 3 ngày hôm nay rồi. Anh không định nói cho bác Chấn và bác Hoa biết sao?

- Anh...

- Anh còn định giấu em đến bao giờ? Việc xạ trị của anh một tuần 5 lần nhưng anh lại chỉ đến 3 lần. Việc điều trị tiếp cần kết hợp cả hóa học trị liệu nữa.

- Ủ.

...

Buổi tối trong bệnh viện, anh lặng lẽ mở Messenger. Gần đây Summer ít nhắn tin với anh. Anh để trạng thái đăng nhập ẩn, bàn tay anh đặt lên bàn phím, anh định gõ một dòng gì đó nhưng vừa đặt tay lên, một tin nhắn từ Summer đã được gửi đến. Anh chọn vào mục xem nội dung tin nhắn.

"... Rain, cậu còn nhớ chiếc bùa may mắn mà tớ từng nói với cậu chứ? Đó là chiếc bùa ở cùng tớ những ngày thi vào cấp ba, những cuộc thi hết kì, tốt nghiệp cấp ba rồi vào đại học. Tớ trân quý nó còn hơn cả châu báu ngọc ngà, thậm chí định rằng giữa biển người mệnh mông này tớ sẽ mãi mãi ích kỉ giữ riêng cho mình. Ấy vậy mà cậu biết không, tớ vừa mang thứ quý giá ấy trao cho người khác..."

Có một điều thú vị ở Messenger này là người gửi tin nhắn không thể nào biết được người nhận tin nhắn đã đọc hay chưa. Và anh cảm thấy an tâm vì điều này. Lúc này, anh chỉ muốn đứng bên cạnh cuộc sống của cô, lặng lẽ quan tâm cô. Anh bây giờ không còn là một Rain vô ưu như những tháng ngày trước nữa.

Đặt chiếc Laptop sang một bên, anh khẽ nhắm mắt. Những mảng kí ức chợt ứa về như những thước phim không màu chậm chậm quay trong tâm trí anh.

Sau cuộc đua moto thảm khốc ấy, bố anh luôn dẫn vật chính bản thân mình. Mọi người đều biết, chính sự sơ xuất trong khâu kiểm tra của Smith mới khiến chiếc moto của bố anh mất phanh dẫn đến sự va chạm đột ngột với xe moto phía trước. Nhưng ông vẫn luôn sống trong sự đau buồn. Dù khi ấy ông cũng bị thương khá nặng dẫn đến sức khỏe giảm sút. Ông hút thuốc lá liên tục trong một thời gian dài và luôn đắm chìm trong quá khứ.

Mỗi năm đến ngày giỗ của người đồng nghiệp, ông đều đến thắp hương, và lần nào ông cũng rưng rưng rơi lệ. Hoàng Minh đứng lặng lẽ bên cha mình. Mỗi lần anh dìu ông về oto đều gặp một người phụ nữ. Anh nhận ra đó chính là vợ của người đua xe quá cố, bà gầy đi rất nhiều. Họ lặng lẽ cúi đầu chào nhau rồi lại bước tiếp. Mỗi lần lái xe trở về, anh luôn thắc mắc tại sao chưa lần nào cô con gái của người quá cố đến thăm mộ của ông. Kể từ lần cuối anh gặp cô gái đó trong bệnh viện, trong đám tang của bố cô, cô cũng không xuất hiện.

Băng đi một thời gian...

3 năm trước cha anh bị cảm nặng và không thể rời bệnh viện. Hoàng Minh thay ông đến thăm mộ của người quá cố năm nào, nhưng hôm đó anh giúp giáo sư chằm khóa luận đến tận chiều muộn nên sớm tối anh mới đến nơi.

Lúc này trong khu hành lang đặt di ảnh của người đã mất, anh lơ mơ thấy bóng dáng của cô gái nhỏ. Cô mặc một bộ quần áo tối màu, toàn thân cô run bần bật. Anh lặng lẽ đứng sau lưng cô, cách cô một đoạn. Cô đứng đó rất lâu, đưa tay chạm lên bức di ảnh của cha rồi lặng lẽ cúi đầu quay về. Khi cô vừa rời bước, Hoàng Minh mới rời khỏi bóng tối và đặt lên phần mộ người quá cố một bó hoa. Anh thắp một nén hương.

Khẽ cúi đầu. Trong giây lát anh chợt khựng người lại, bây giờ đã khá muộn và cô gái kia thì chỉ có một mình.

Khi anh chạy ra phía cổng thì đã thấy cô gái nhỏ bước lên một chiếc taxi. Anh thở phào.

Một tuần sau, cha anh đã khỏe hơn, anh lái xe chở ông đến ngôi mộ của người quá cố nọ. Lúc họ vừa đến nơi thì một cô gái mặc váy trắng cũng vừa đứng dậy. Cô không nhìn thấy hai người bọn họ vì lúc nào cô cũng cúi đầu. Cô lướt qua anh, và trong tích tắc Hoàng Minh nhận ra cô gái này. Vẫn nét mặt lạnh lùng và thần khí xa cách ấy. Anh xoay người nhìn theo dáng người mảnh khảnh của cô cho đến khi cô bước lên chiếc taxi đang chờ sẵn ở cổng.

Cô gái này cuối tuần nào cũng đến thăm mộ cha mình ư?

Trường đại học H năm nay khai giảng sớm hơn mọi năm một tháng dù vẫn còn rất nhiều tân sinh viên mới chưa nhập học và chuyển vào kí túc xá.

Nhưng buổi khai giảng sớm này cũng không vì thế mà kém nhộn nhịp. Trái lại còn rất rộn ràng háo hức.

Tất cả nam sinh trong trường nhấp nhểm ngồi không yên khi hiệu trưởng giới thiệu lên khán đài là một nữ thủ khoa. Hạ Thiên Du, năm nhất khoa Tiếng Anh. Đó là một cô gái có dáng người mảnh khảnh, làn da trắng như sữa và mái tóc đen dài mượt xoa ngang lưng. Khi cô đứng trên khán đài phát biểu, giọng cô nhẹ nhàng uyển chuyển như làn nước. Cánh nam sinh trong trường đều nóng lòng làm quen với cô bé hoa khôi năm nhất này. Nhưng sự lạnh lùng của cô gái này như đập tan hết thấy những giấc mộng viễn tưởng của cánh nam sinh trường đại học H. Cô đứng đưng với tất cả lời mời kết bạn, ngoài giờ học trên lớp cô chỉ đến thư viện rồi về kí túc xá. Không hề nói chuyện với bất cứ người lạ mặt nào trừ 3 người bạn gái cùng phòng hoặc những người liên quan đến việc học của cô. Cô sống sống như một tượng đài về thành tích học tập nhưng lại là một tảng băng trong mắt tất cả nam sinh trong trường.

Hoàng Minh ngày đó đang học năm 2. Ngoài giờ học anh cũng rất ít khi chú trọng đến những chuyện khác nên càng không biết đến sự xuất hiện của Hạ Thiên Du.

Anh chỉ biết cô học đại học H khi một lần tình cờ anh gặp cô trong thư viện.

Cô đứng đối diện anh và đang chăm chú chọn sách. Đôi mắt lạnh lùng xa cách, khuôn miệng hơi mím và mái tóc dài ngang lưng. Cô gái này học cùng trường với anh ư? Anh không dám tin vào điều này.

Anh đứng tần ngần nhìn cô cho đến khi ánh mắt lạnh lùng của cô sượt qua đôi mắt của anh, thoáng trong tích tắc, nét mặt cô chẳng mấy may gợn một cảm xúc, cô nhanh chóng chuyển ánh nhìn của mình sang giá sách khác. Cô rời bước.

Anh nhanh chóng biết được thông tin về cô. Hạ Thiên Du, năm nhất khoa tiếng Anh. Thì ra tên cô ấy là Hạ Thiên Du.

Một buổi trưa trong thư viện, khi anh đang ngồi đọc sách thì phía bên cạnh xuất hiện một bóng người. Chiếc Laptop của người bên cạnh nhanh chóng được mở ra, hai cuốn sách được đặt lên bàn. Người bên cạnh ngồi lặng lẽ đọc sách và ghi chép. Khi ấy Hoàng Minh đã đọc xong một cuốn sách, anh lặng lẽ đứng dậy. Lúc đứng lên anh vô tình nhìn thấy mái tóc đen dài bên cạnh. Anh thoáng giật mình. Chính là cô gái ấy. Anh đảo mắt nhìn quanh thư viện, đúng là chỉ còn một chỗ trống duy nhất ở bàn của anh. Có lẽ cô gái này không còn sự lựa chọn nào khác là ngồi cùng bàn với anh. Thoáng tư lự trong giây lát, anh lại ngồi xuống vị trí cũ. Anh đọc lại cuốn sách lần nữa. Khi anh đọc được hơn chục trang thì cô gái bên cạnh chậm rãi kéo ghế đứng dậy, cầm hai cuốn sách trên bàn và lặng lẽ đi về phía giá sách. Có lẽ cô gái ấy đi đổi cuốn khác. Anh đoán vậy rồi lại tập trung vào trang sách của mình. Nhưng một cách bản năng, anh liếc vào màn hình Laptop của người bên cạnh. Hình nền là ảnh cô đứng cạnh cha của mình. Anh dễ dàng nhận ra thời điểm chụp bức ảnh này chính là trước cuộc đua moto TT ngày đó, có lẽ trước khi bước vào trận đua, người đua xe quá cố đã tranh thủ chụp một bức với con gái. Cô mặc bộ quần áo đồng phục học sinh cấp 2, cô đang cả hai tay ôm chặt lấy thân hình cao lớn của người đàn ông đang mặc bộ đồ đua xe bằng bạc. Cha cô một tay ôm con gái, tay còn lại ôm chiếc mũ bảo hiểm ngang eo. Nụ cười của ông ngập tràn hạnh phúc. Cô con gái

bên cạnh cũng vậy. Ánh mắt anh dừng rất lâu ở nụ cười của cô, nụ cười rạng rỡ như ánh nắng mặt trời. Về mặt cô tràn đầy sức sống chứ không hề lạnh lùng như những gì trong kí ức của anh còn lưu giữ. Phía cuối bức hình bị che khuất bởi một khung Chat Messenger. Anh liếc nhìn tài khoản ID của cô, Summer. Danh sách bạn bè (0).

Anh vội thu ánh nhìn của mình lại khi thấy cô đã trở về với hai cuốn sách mới trên tay. Cô lại tiếp tục chăm chú đọc sách. Anh vẫn kiên nhẫn ngồi cạnh cô. Sau khi đọc xong hai cuốn sách, cô đẩy ghế đứng dậy, trả sách, ôm laptop và kéo lại chiếc ghế về vị trí cũ. Sau đó cô nhanh chóng rời khỏi thư viện. Vẫn là đôi mắt hơi sụp xuống khi bước đi và về ngai xa lánh ấy.

Và bằng một sự tình cờ đến hoàn mỹ, tối đó trong Chatroom, anh search tên Summer và thật ngạc nhiên rằng anh có thể tìm ra cô nhanh như vậy. Avatar của cô là hình mặt trời rực rỡ, cô để một dòng trạng thái rất ngắn với nội dung " Summer is coming".

Không chần chừ, anh nhắn tin cho cô.

" Summer là tên bạn?"

Anh hồi hộp chờ đợi và lo sợ rằng cô sẽ không trả lời, nhưng ngoài dự đoán của anh, cô nhanh chóng phản hồi tin nhắn của anh trên khung Chat.

" Tên tôi không phải là Summer".

.... Và anh trở thành bạn Chat của cô từ ngày ấy.

Mới ba ngày trước thôi, anh vẫn còn luôn nghĩ, việc anh quen cô và trò chuyện cùng cô xuất phát từ việc muốn giúp cha anh cảm thấy thoải mái hơn sau cuộc đua xe moto ngày ấy. Và suốt hai năm qua, anh luôn giấu mình dưới cái tên Rain để nghe cô tâm sự, anh hiểu hơn về thế giới nội tâm của cô. Thì ra sau lớp vỏ bọc lạnh lùng ấy là nỗi sợ vô hình của sự mất mát và chia ly. Anh biết, cô vẫn bị ám ảnh bởi tai nạn thảm khốc của cha mình năm ấy. Cô như một vì sao nhỏ đi lạc giữa bầu trời đen tối, việc của anh chỉ là ngồi lại bên cô và lắng nghe cô tâm sự.

Cho đến một ngày cô hẹn gặp anh.

Cô sẽ phản ứng thế nào khi biết anh chính là con trai của người lái moto đã đâm vào xe của bố cô và khiến ông ấy qua đời trong cuộc đua moto 7 năm về trước? Cô có nhìn sự việc này theo một chiều hướng tiêu cực? Cô có còn muốn nói chuyện với anh? Nếu anh nói anh vì biết nỗi đau lớn trong lòng của cô nên mới chủ động nhắn tin với cô trên Messenger thì cô có giận anh?....

Nhưng rồi anh chọn cách trung thực. Anh đồng ý đến gặp cô trên tầng thượng đại học H. Dù việc này có khó khăn thế nào đi nữa thì cũng nên để cô gái nhỏ biết sự thực về một Rain ngay từ đầu đã biết cô là cô bé 7 năm về trước anh đã gặp.

Nhưng trở trêu thay, anh gặp tai nạn. Rồi lại đến bệnh ung thư phổi, đồ án, lịch học ở trường ... Mọi thứ loạn cả lên và đã hơn 3 tháng anh không nói chuyện với cô rồi. Qua cách nói chuyện của Summer trên Messenger, anh dường như thấy được cô đã thay đổi. Anh chợt muốn gặp cô da diết.

Buổi sáng hôm sau rời bệnh viện, anh không lái xe về khu nhà học ở ngoại ô mà về thẳng trường đại học H. Sau khi rời khỏi văn phòng giáo sư, anh thoáng thấy bóng cô từ lớp học xuống căn-tin. Không một chút do dự, anh đi theo cô.

Qua cánh cửa sổ của căn-tin, anh ngạc nhiên khi thấy cô đang ngồi ăn mì cay. Đúng rồi, cô rất thích ăn cay. Nhiều lần trên Messenger cô cũng nói như vậy. Những hình ảnh cô chia sẻ cho anh trên Messenger về món ăn của mình cũng toàn những đồ ăn cay xè. Nhưng có điều, hình như cô đang bức tức chuyện gì đó? Trong đầu anh xuất hiện một câu hỏi nhưng đồng thời anh cũng vô cùng thích thú. Trước giờ anh chưa từng thấy nét mặt này của cô. Sự cau có và bức bách. Anh chưa từng nói chuyện với cô ở ngoài với tư cách là những sinh viên cùng trường, một lần duy nhất đó là vào thu hai năm trước, lúc đó cũng trong căn-tin này cô mua rất nhiều bánh rán, anh còn nhớ nét mặt thoáng lúng túng của cô khi cô phát hiện ra mình để quên ví ở nhà, và rồi đã anh đã giúp cô thanh toán số tiền ấy. Lúc đó, đôi mắt to tròn của cô khẽ ngước lên, sượt qua

anh. Anh vô thức nở một nụ cười. Cô lí nhí nói cảm ơn. Anh gật đầu và cô rời khỏi căn-tin. Ngày hôm sau, trong thẻ tín dụng của anh thông báo có người chuyển đến một số tiền. Số tiền này bằng đúng số tiền bán bánh mà anh đã giúp cô trả trong căn-tin hôm trước. Cùng lúc đó anh nhận được một tấm thiệp với nét chữ đều đều ” Cảm ơn anh vì số tiền bánh trong căn-tin sáng hôm qua.” Anh hơi bất ngờ, có lẽ cô không muốn gặp lại anh. Anh phì cười. Cô ấy thực sự rất lạnh lùng và khó tiếp cận.

Bây giờ, cũng trong căn-tin này, anh gặp lại cô. Nhưng có vẻ như lần này cô đang bức chuyện gì đó. Trời. Cô bị ngẹn rồi. Không chần chừ, anh rảo bước vào căn-tin, qua nhanh khu đồ uống lấy một cốc nước lạnh và đặt vào tay cô. Cô không ngẩng đầu lên nhìn anh mà nhanh chóng đưa cốc nước lên uống. Đến khi cô uống xong và ngẩng đầu lên, cô hết sức ngỡ ngàng. Rồi cô lại ho liên tục, anh liền quay trở lại khu đồ uống để lấy thêm nước cho cô. Đợi cô uống xong cốc nước thứ hai, anh chủ động giới thiệu tên với cô. Anh cũng không thể ngờ rằng cô biết tên anh và còn nhắc đến chuyện trả tiền giúp cô hồi năm nhất. Thì ra cô vẫn nhớ anh. Anh bỗng thấy lòng mình nhẹ nhàng. Rồi cuộc nói chuyện giữa anh và cô chợt xuất hiện một chàng trai lạ mặt. Chàng trai khá cao ráo, nét mặt tuấn tú và đặc biệt, ánh mắt nhìn cô luôn dịu dàng nhưng cũng lóe lên sự tinh nghịch thích thú. Qua giới thiệu, anh biết chàng trai này chính là Khôi Vĩ, năm nhất. Nét mặt của cô khi gặp Khôi Vĩ vừa như có sự nín nhịn, vừa như tùy cơ ứng biến, không hề giống với nét mặt một mẫu cảm xúc của cô trước đây. Anh mỉm cười và chủ động chào tạm biệt hai người.

Trước khi gặp cô, vừa đặt chân xuống cổng trường anh đã nghe thấy rất nhiều lời xì xào. Dù để ngoài tai nhưng câu chuyện “Hạ Thiên Du theo đuổi Khôi Vĩ và họ là một đôi Hot nhất đại học H” vẫn ập đến tai của anh. Cô theo đuổi một chàng trai ư? Anh vẫn không thể tin vào tai mình được. Trong mối quan hệ này có điều gì đó bất ổn không? Chưa bao giờ anh lại tò mò về cô đến thế.

Buổi chiều hôm đó, anh vào thư viện đại học H. Anh mông lung qua những hàng sách dài của thư viện. Ở hàng sách này, thoáng qua nhiều lần khi anh còn học ở đây, ánh mắt cô và anh vô tình chạm nhau. Khi ấy, cô chỉ thoáng liếc qua anh rồi lại lạnh lùng với đồng sách trong tay mình. Anh chưa từng nói chuyện với cô trong thư viện.

Và rồi lúc này, khi anh lướt qua những hàng sách, mắt anh gặp mắt cô. Cô vẫn ngồi vị trí quen thuộc đó. Bất gặp ánh mắt của cô, anh hơi ngỡ ngàng, cô vội vàng tránh ánh mắt của anh rồi tiếp tục cúi xuống những trang sách. Anh tiến tới cạnh cô, và lần này anh không dừng dừng như những lần trước nữa. Anh chủ động bắt chuyện với cô. Sau cuộc nói chuyện ngắn ngủi, anh quay lại với hai cuốn sách trên tay của mình. Nhưng mới đọc được gần hết cuốn thứ nhất, anh thấy cô lóng ngóng đứng dậy. Anh bỗng đứng tò mò, ồ, hóa ra là cô đang dạy phụ đạo cho Khôi Vĩ. Và khi cô rời khỏi, anh mới phát hiện ra một cuốn sách cô đã để quên ở góc bàn ” Khôi Vĩ là chàng trai quyến rũ nhất mà tôi từng gặp – kí tên Du”. Anh phì cười, đây không phải nét bút của cô, có lẽ là do Khôi Vĩ viết.

Anh tìm cô để trả lại cuốn sách, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội gặp lại cô. Hôm sau, anh quay lại trường, anh thấy cô và Khôi Vĩ trong căn-tin. Anh định tiến tới để trả cô cuốn sách nhưng những màn chí chèo của họ khiến anh dừng lại. Cô cầu nhàu điều gì đó với Khôi Vĩ, Khôi Vĩ bật cười thích thú với cô. Họ tranh giành nhau đĩa đồ ăn cay. Đẩy qua đẩy lại. Anh chưa bao giờ thấy những sắc mặt biểu cảm đầy sắc màu đó của cô. Anh thực sự tò mò về con người của cô. Nhưng bây giờ, có lẽ chưa đến lúc anh trả lại cuốn sách này, anh không nở phá bình sự vui vẻ của họ.

Vài ngày sau nữa, anh trở lại bệnh viện với đợt xạ trị liên tục. Anna đã trở về Pháp sau ngày anh xuất viện. Anna vẫn thường gọi điện cho anh. Việc học ở trường cũng đã tạm ổn nên anh cũng khá yên tâm. Nhưng cuốn sách tiếng Anh chuyên ngành cuối giường như nhắc anh về một lời hẹn gặp nào đó, anh lên web trường tìm kiếm lịch học của cô. Đúng rồi, cô sẽ có tiết học tiếng Anh vào tuần sau. Sách tiếng Anh chuyên ngành chỉ phân phối trong nhà trường, cô sẽ học bằng cách nào? Khi anh click vào mục danh sách ID đăng kí học phần, anh vô cùng kinh ngạc khi thấy ID Summer. Đúng là cô ấy. Với avatar một chiếc moto màu bạc. Anh mỉm cười chua xót. Chiếc Moto màu bạc này chính là chiếc moto mà bố cô đã điều khiển trong vụ tai nạn năm nào.

Hoàng Minh nhớ lại khoảng thời gian vài tuần trước, trước khi cha anh đến đảo Sen đã ghé qua mộ cha cô, và khi cha anh trở về nhà, tâm trạng ông đã khá khảm hơn trước rất nhiều.

Ngày hôm đó anh ở trong bệnh viện nên không thể đến để đưa cha đi thăm mộ người quá cố được. Khi trở về nhà, cha anh gọi điện cho anh với giọng điệu hết sức vui mừng, ông nói ông đã tình cờ gặp một cô gái,

cô giới thiệu "Cháu là con gái của bố Hạ Bá Phú", và cô đã mỉm cười cúi chào ông và gọi ông bằng cái tên thân mật "Cháu chào bác Hoàng Chấn ạ". Cuộc nói chuyện tuy ngắn ngủi nhưng đã khiến tâm trạng ông vô cùng vui vẻ, chính vì vậy ông mới quyết định đến đảo Sen.

Cô đã thay đổi, anh chợt thấy lòng mình rạo rức hơn.

Một ngày trời mưa như trút. Sau cuộc xạ trị, anh lái xe về đại học H để trả cô cuốn sách tiếng Anh. Xe anh vừa tới cổng trường vừa lúc cô vội vàng chạy ra từ phía trong kí túc xá, trên tay cô cầm một chiếc ô mỏng, cô vẫy một chiếc tắc-xi đang chạy đến, khuôn mặt cô trắng bệch. Nét mặt này giống hệt như những gì anh từng thấy 7 năm về trước trong phòng bệnh viện. Tim anh chợt nhói đau, anh vội vàng phóng xe đuổi theo chiếc tắc-xi của cô.

Trên cầu Biên, anh thấy cô bước vội ra cửa chiếc xe tắc-xi rồi chạy đến bên một dáng người cao lớn đang đứng lặng dưới làn nước mưa. Cả hai đứng im lặng rất lâu. Anh ngồi trong oto, lặng lẽ quan sát hai người. Cô đã rất lo lắng cho chàng trai kia. Và chàng trai này nếu anh nhìn không nhầm thì chính là Khôi Vĩ, người mà anh đã gặp trong căn-tin.

Tạnh mưa, anh thấy cô và Khôi Vĩ vào một khu chợ gần đó, có lẽ họ đi mua quần áo để thay. Anh hơi bất ngờ khi thấy cả hai xuất hiện với hai bộ quần áo giống hệt nhau. Cô có vẻ hơi cau có, trong khi Khôi Vĩ lại ung dung dút tay vào túi quần đi theo sau.

Anh chậm rãi lái xe theo sau họ, Khôi Vĩ và cô vào một quán thịt nướng ven đường. Chàng trai liên tục cười nói, cô cũng cười tươi. Chưa bao giờ anh thấy cô cười. Nụ cười này rạng rỡ như nụ cười mà hai năm về trước anh thấy trên màn hình Laptop của cô. Vậy ra đây là con người thật của cô sau lớp màn hình máy tính. Một người vui vẻ và rạng rỡ như mặt trời. Anh thấy vui nhưng lòng chợt se lại. Anh chậm rãi lái xe trở về khu nhà học ở ngoại ô.

Vài ngày sau, giáo sư Trương gọi anh về trường đại học H để trao đổi về đồ án của sinh viên năm cuối. Lúc anh đến trường thì giáo sư vẫn còn đang trong giờ dạy trên giảng đường, nhìn cuốn sách tiếng Anh trong cặp, anh tranh thủ đi tìm cô. Anh gặp cô trong căn-tin, sắc mặt cô vui vẻ hơn trước. Anh cũng cảm thấy vui lây.

Sau khi kết thúc đồ án cuối cùng, giáo sư Trương đưa cho anh một tập giấy tờ. Giáo sư nói đây là một tài liệu quan trọng. Đó là dự án cây xanh của nhà trường do giáo sư phụ trách. Nhà tài trợ năm ngoái năm nay lại tiếp tục tài trợ cho trường nên giáo sư đặc biệt ủy thác anh đến tận công ty họ để bàn giao và ký kết giấy tờ.

Anh nhận lấy tập giấy tờ từ tay giáo sư Trương, dòng địa chỉ tên người nhận trong giấy lát khiến anh hơi nghi ngại "Khôi Vĩ - CEO AJC Inc".

AJC Inc cách trường đại học H chừng 30 km. Khi anh lái xe đến nơi thì thư kí thông báo giám đốc của họ đã sang Mỹ, cô thư kí cúi đầu xin lỗi anh và hẹn sẽ gọi điện lại cho anh ngay khi giám đốc của họ trở về.

Hôm sau lên văn phòng trường, anh có hỏi giáo sư Trương về Khôi Vĩ. Giáo sư cho anh xem một tờ thông tin. Anh chàng này bằng tuổi anh và từng sống ở Mỹ. Chính giáo sư cũng bất ngờ khi một chàng trai kiệt xuất như vậy lại rời bỏ nước Mỹ để trở về đại học H này. Giáo sư vừa nhâm nhi li trà, vừa kể "Nam sinh này từng nhận được lời mời học của rất nhiều trường nổi tiếng trên thế giới như MIT, Cambridge, Harvard, Oxford." Ông nói chính ông còn khá bất ngờ khi ông nhận được rất nhiều cuộc gọi điện của hiệu trưởng các trường nổi tiếng gọi về đại học H để tìm hiểu cách giáo dục ở đây. Dù đại học H nổi tiếng nhất nhì trong nước, nhưng so với những trường trên thế giới thì cũng chỉ nằm trong Top trung bình. Có điều gì khiến nam sinh này đã từ bỏ những trường đại học tốt như vậy để về đây?

Giáo sư Trương còn cao hứng kể cho anh nghe một câu chuyện mà ông cho là khá vui của giới trẻ. Ông kể, khi nhập học trường đại học H được hơn 2 tháng, Khôi Vĩ muốn xin hiệu trưởng một yêu cầu nhỏ. Đó là nhờ sinh viên Hạ Thiên Du năm 3 khoa tiếng Anh kèm học cho cậu trong hai tháng và xin sự cho phép của nhà trường để sinh viên Hạ Thiên Du có thể đến giảng đường của năm nhất trong hai tháng đó. Hiệu trưởng hơi bất ngờ, vì với thành tích học tập của Khôi Vĩ mà nói thì cần gì gia sư kèm học? Dù sinh viên Hạ Thiên Du cũng là một sinh viên xuất sắc của trường nhưng.... Giáo sư Trương bật cười "Giới trẻ bây giờ khi yêu thật lãng mạn."

Hoàng Minh cũng khẽ mỉm cười. ” Dạ. Thật đúng là khiến mọi người cảm phục.”

...

Một chiều muộn 3 ngày hôm sau, khi anh đang trên đường về nhà thì thư kí của AJC Inc gọi điện báo giám đốc của họ đã về. Anh có thể đến công ty vào sáng hôm sau.

Một ý nghĩ chợt nảy lên trong đầu anh, anh quay đầu xe lại và phi thẳng tới đại học H.

Không ngoài suy nghĩ của anh.... Trước cổng trường, cô run rẩy trong vòng tay của Khôi Vĩ. Họ thực sự đang ngập tràn trong hạnh phúc. Cô đã yêu. Và có lẽ đây là việc mà Rain sau màn hình máy tính chờ đợi nhất. Có lẽ, đã đến lúc Rain xuất hiện rồi. Lần này là một cuộc hẹn của Rain.

Anh và cô gặp nhau. Anh kể với cô về sự va chạm oto gần 4 tháng trước khiến anh không thể gặp cô được. Anh kể cho cô rất nhiều chuyện. Rất nhiều cảm xúc quen thuộc ùa về.

Nhưng anh không muốn cho cô biết căn bệnh lúc này của mình. Anh muốn cô nhớ đến một Rain chân thành và ấm áp. Và anh cũng chưa từng đủ can đảm để nói cho cô biết rằng, anh quen cô từ 7 năm về trước.

Vậy nên...

Rain đã xuất hiện và cũng đến lúc Hoàng Minh phải ra đi...

Cô đã đủ mạnh mẽ trở lại với con người của mình. Chỉ cần cô hạnh phúc là anh cũng hạnh phúc. Anh biết cô sợ sự chia ly, nhưng sự chia ly này có lẽ sẽ tốt hơn sự chia ly khi hai ba năm nữa cô lại thấy anh trên giường bệnh trắng lãnh lẻo.

Hạnh phúc nhé em.

42. 1. [Funny] Cuộc Đàm Phán Của Phương Loan, Cẩm Vân Và Bà Lão Tác Giả Kio.

MC : “Xin chào mọi người, nhân dịp bây giờ đã là cuối truyện nên hai nhân vật nữ phụ đáng yêu của chúng ta đang có rất nhiều bí bách trong lòng và có đôi điều muốn nói với tác giả. Chúng tôi xin được phát trực tiếp ngay sau đây”.

* nhạc dạo là tiếng lợn kêu eng éc*

Phương Loan – Tôi chỉ trần trở có một điều, tại sao Kio lại cứ khẳng khẳng muốn tôi trở nên béo ú trong truyện?

Cẩm Vân – Tôi cũng thế, tôi chán ngấy cái thân hình béo ú này rồi. Mau cho tôi thêm ngoại truyện để tôi trở nên thon thả mảnh mai đi.

Kio – hờ hờ. Tại vì tui béo nên các cô cũng phải béo theo. Thế tôi mới mãn nguyện. Khả khả.

Phương Loan ...!!

Cẩm Vân – Vậy khỏi đi, vậy viết ngoại truyện cho tôi có bạn trai là được.

Phương Loan – Đúng rồi đó. Hãy để cho chúng tôi có bạn trai đi. À ha. Tôi thích một nam chính tiềm ẩn vẻ đẹp như tôi. Giống như Ju trong ” Mặt nạ Hoàng tử” của lão đó.

Kio. – Hờ hờ. Tại vì tui chưa có bạn trai nên các cô cũng phải chưa có bạn trai. Thế tui mới mãn nguyện. Khả khả. *nhìn bằng nửa con mắt* Sao lại mang Ju của tui ra đây. Ju của tui gầy chứ bộ.

Phương Loan >_< -=“” tui=“” ghét=“” mụ=“” tác=“” giả=“” này.=“”>

Cẩm Vân - Tui sẽ không thèm mua sách của mụ đâu.

Kio – Hmmm.... Vậy để tui cho các cô một lời khuyên giảm béo nhé.

Phương Loan *mắt sáng rực* - Cách gì thế?

Cẩm Vân – Mau nói đi.

Kio – Chắc chắn. Các cô hãy vào trong phòng, bật điều hòa lên và đóng cửa lại. Sau đó đặt máy tính lên bụng và hãy thông thả lướt Net, nhớ là phải để đầu óc thật thoải mái mới có hiệu quả đấy. Sức nóng của máy tính tỏa ra sẽ có hiệu quả đánh tan mỡ bụng rất hiệu quả. Cứ như vậy, kiên trì trong một tháng!

Cẩm Vân -__-

Phương Loan -

“Ping”..... “Pốp”.....Oái.... Ối....

MC. ” Xin lỗi các bạn đọc giả, trong trường quay có một vụ ẩu đả đáng tiếc nên chương trình tạm dừng tại đây, hẹn gặp lại các bạn trong những chương trình tiếp theo”.

Kio *thều thào ngóc đầu dậy* Sau khi các bạn đọc hết phần 2 của “Phi vụ Cừu non” , hãy đọc lại phần 1 lần nữa. Đảm bảo sẽ có nhiều điều thú vị đấy. Khụ, khụ, khụ....

”Thôi, lão xin phép đi đặt Laptop lên bụng giảm béo tiếp đây...”

Sp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-vu-cuu-non>